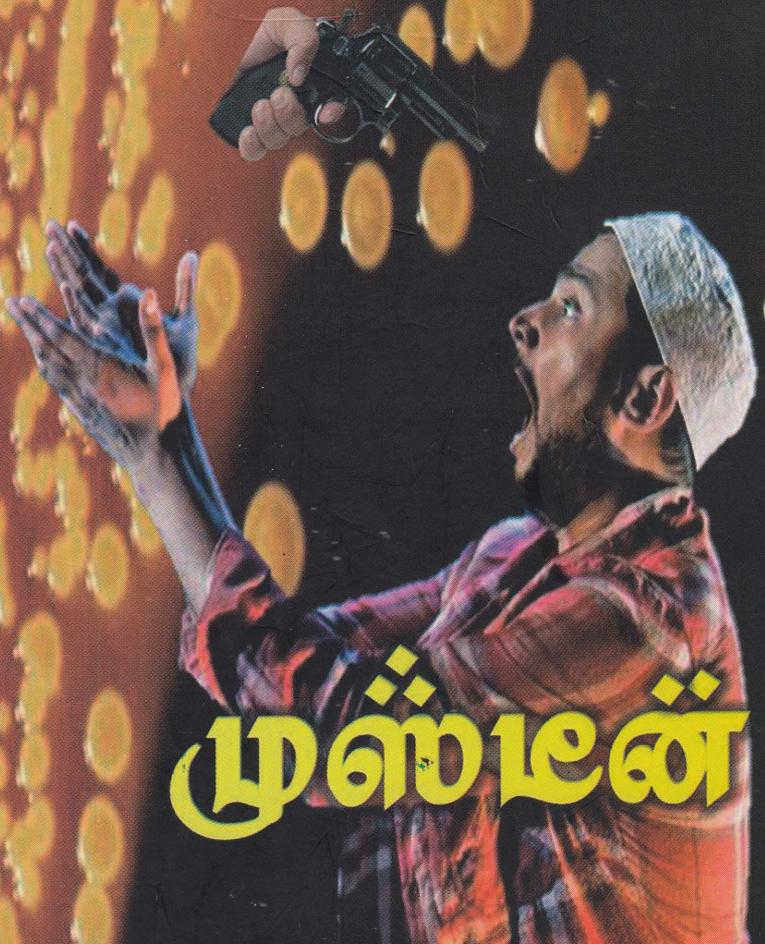

ஹராங்குட்டி

சிறகைகள்

முஸ்லீன்

ஹராங்குட்டி

சிறுகதைகள்

செய்து இஸ்மாயில்
செய்து இஸ்மாயில்
செய்து இஸ்மாயில்

முஸ்மீன்

செய்து இஸ்மாயில் ஞாபகார்த்த பதிப்பகம்

SEIKH ISMAIL MEMORIAL PUBLICATION

ஹராங்குட்டி- சிறுகதைகள் - முஸ்லீன் பக்கங்கள் 296

முதல் பதிப்பு 2012 டிசம்பர் 06

வெளியீடு : சிம் பப்ளிகேஷன்

பக்க வடிவமைப்பு: தீபா அட்டைப்படம்: சுமையா

அச்சகம் : ஏ. ஜே. பிரின்ட்ஸ், ஸ்டேஸன் வீதி, தெவறிவளை, இலங்கை

பதிப்புரிமை : ஷாமிலா முஸ்லீன்

HARANGKUTTI Short Stories Author : Musdeen - Pages : 296
First Edition 2012 December 06

Publishing : SIM Publication - River Bank Road, Kawatthamunai,
Vahanery 30424, Sri Lanka

Mobile: +94 777 61 7227

www.simproduction2002.blogspot.com

email : simproduction2002@gmail.com

Lay out : Theeba - Cover Design : Sumaiya

Printers : A.J. Prints, Station Rd, Dehiwela, Sri Lanka

©: Shamila Musdeen

Rs: 350.00

ISBN 978-955-1447-04-5

தன்னை எண்ணாது
என்னையே எண்ணி
என் உயர் காத்த
ஜீவனுக்கும்,
என்னை வீழ்த்தத் துடிக்கும்
துரோக்களுக்கும்,
என்னை எதிர்பாய்க் கருத்
கொல்லத் துடிப்பவர்கட்கும்
ஓது
காணிக்கையாகட்டும்.

முன்னாள் காலத்து

முன்னாள் மலிகளால்

கூடாக நூல் உரை

புத்தகங்கள்

புத்தகங்கள் கட்டுப்பாடு

புத்தகங்களை

காப்பாடுகின்ற

புத்தகங்களை

1943

புத்தகங்களை

முஸ்லீனின் சிறுகதைகள். அவரை இலங்கையின் தனித்துவமான ஒரு சிறுகதையாசிரியராக இனங்காட்டுகின்றன. அவர் தமது சிறுகதைகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் கதைப் பொருள்கள், அநேகமாகப் பிறரால் கையாளப் படாதவை. முஸ்லீனின் கதை சொல்லும் முறை, பாத்திரவார்ப்பு, அவரது நடை ஆகியன அவருக்கே உரியவை. இதுவரை இலங்கை எழுத்தாளர்கள் தரிசித்திராத பக்கங்களில் அவரது பார்வை படர்ந்திருக்கிறது.

பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்

ஆற்றல் அறிவுடமை அஞ்சாமை எண்ணியதைச்
சாற்றுகின்ற போக்குணமும் சேர்ந்தொன்றி - வாற்புற்ற
ஆளுமை மிக்கவொரு ஆக்கப் புலம்புலன்
நாளைச் சுடர்வெள்ளி தான்.

சின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்

தமிழ் சிறுகதைத் துறைக்கு வருகை தரும் புதிய இளம் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் முஸ்லீனும் சேர்ந்துகொள்வது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அவரது கதை சொல்லும் பாணி இன்னும் மெருகு பெற்று எதிர்காலத்தில் சிறுகதைத்துறைக்குப் புதிய களங்களைக் கொண்டுவரும் எழுத்தாளராக மிளிர்வார் என்று நம்புகிறேன். வாழ்த்துக்கள் முஸ்லீன்!

சுதாராஜ்

முஸ்லீன் ஒரு வித்தியாசமான போக்காளி. பதினைந்து பேர் குழுமியிருந்து கலந்துரையாடும் போது ஒரு விடயத்தில் பதினான்கு பேரும் ஒரு கருத்தோடு ஒன்றிப் போக அந்த விடயத்தை வேறொரு கோணத்தில் ஒருவன் சிந்திப்பான் என்றால் அவன்தான் முஸ்லீன்.

அஷ்ரஃப் விஹாப்தீன்

அநியாயம் அக்கிரமம் எங்கு நடந்தாலும் அதைத் தட்டிக் கேட்க வேண்டும் அது யாராக இருந்தால் என்ன! உண்மையான இலக்கியவாதி நெஞ்சுரம் கொண்டவனாக இருப்பான் சத்தியத்தைச் சொல்ல அஞ்ச மாட்டான். இதயத்திலிருந்து பேசுவான் சும்மா பம்மாத்துக்காக எழுதமாட்டான். நண்பர் முஸ்லீன் அதைத்தான் செய்திருக்கிறார்

சட்டத்தரணி - ஜி. ராஜகுலேந்திரா

நண்பர் முஸ்லிமை எனக்கு நன்கு தெரியும் அவர் ஒரு பயிற்சிக் கலைஞனாக ஈடுபட்டிருந்த காலத்திலிருந்து எனக்கு அறிமுகமானவர். அவருடைய திறமைகளைக் கெமராவுக்கூடாக வெளிப்படுத்தி ஆவணப் படங்கள் எடுப்பதில் தன்னுடைய திறமையை நிரூபித்தவர். இப்பொழுது பேனையையும் பயன்படுத்தி தன்னுடைய கலை இலக்கியத் திறமைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற பாங்கு எனக்கு மிகவும் விருப்பமான தொன்றாக இருக்கின்றது. மனித வாழ்க்கையின் சாரங்களை கெமரவுக்கூடாகவும் பேனைக்கூடாகவும் வெளிப்படுத்திக் காட்டியிருப்பது பெருமகிழ்ச்சிக் குறியது. அவர் இன்னும் வளர்வார் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது.

எழுத்தாளர் கிரான் ஆம்ஸ்ட்ரோங் கூறினார் “மனிதம் என்பதும் ஒருவித கடவுளற்ற மதம்” அது போல இவருடைய கதைப்புலமும் மனிதத்தின் இன்றைய நிலைகளை எழுத்து மூலம் விரிவாகத் தெரியப்படுத்துவதாக உள்ளது. இந்த வளர்ச்சி மனிதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன்னும் முன்னேறும் என்றும் நம்புகிறேன்.

பல எழுத்தாளர்கள் வாசகர்களைவிட தாங்கள் அறிவாளிகள் என்று நிரூபிக்கக் கூடியவகையில் எழுதுவதை இன்றைய எழுத்துலகிலே பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதற்கு மாறாக தன்னைவிட வாசகர்கள் மிகவும் அறிவாளிகள் என்று நினைத்து எழுதுகிற முஸ்லிமை வாழ்த்துகிறேன்.

அமைச்சர் பஷீர் சேகுதாவூத்

விடுதலைக்காகப் போராடுகின்ற ஓர் இனம் பாதிக்கப்படுவது யதார்த்தம். அதற்கு மேலாக ஒரு சகோதர இனம் பாதிக்கப்படுவதும் உயிரிழப்புக் களைச் சந்திப்பதும் எந்தத் தேவையுமில்லாதவொன்று, ஆயினும் போராட்டக்காரர்களால் தனது தந்தையார் கொல்லப்பட்டும் ஒரு இனத்தின் போராட்டத்தை மதிக்கின்ற உள்ளத்தைப் பெற்ற ஆத்ம நண்பன் முஸ்லிமை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியதற்காக நான் அல்லாவுக்கு ஆயிரம் முறை மண்டியிட்டு நன்றி சொல்கிறேன். நமது போராட்டத்திற்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது அதன் மூலம் இன்னொரு இனத்தின் வரலாறு அழிக்கப் படக் கூடாது என்பதில் நாம் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

சட்டத்தரணி காண்டபன்

ரசனைக்காய்

பதிப்பகத்தின் பக்கமிருந்து.....	08
இந்த முஸ்லீனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது.....	09
முஸ்லீனின் சிறுகதைகள் பற்றிய சில குறிப்புக்கள்.....	14
இரத்தம் தோய்ந்த கதைகள்.....	16
சொற்கள் பொறுக்கி ஒரு கிறுக்கன்	24
01. குப்பைவாளி.....	31
02. காட்டிக் கொடுத்தவன்.....	45
03. பேயன்.....	62
04. கேர்ணலின் வாக்குமூலம்.....	83
05. புஹாரி.....	102
06. நினையாத ஒன்று.....	122
07. ஹராங்குட்டி.....	144
08. முகத்துக்கு முகம்.....	167
09. மையத்துப் பெருநாள்.....	182
10. மனமாற்றம்.....	197
11. தோணிக்காரன்	219
12. மனசாட்சி கொன்று.....	247
பின்னிணைப்பு - 02 சொல்ல நினைப்பதை.....	265

பதிப்பகத்தின் பக்கமூலம்

இது செய்ஹ் இஸ்மாயீல் மெமரியல் (சிம்) பப்ளிகேஷனின் ஆறாவது வெளியீடு, தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இது ஒரு வித்தியாசமான படைப்பு, நிகழ்ந்து முடிந்த யுத்தகால நிகழ்வுகள் மீதான புதிய பார்வை, அறியக் கிடைக்காத பல புதிய தகவல்களின் தொகுப்பு, எல்லோரையும் அதிர்ச்சியில் உறைய வைத்துவிட்டு முஸ்லீன் தைரியமாக மேலோங்கி நிற்கும் புதுமை இப்படைப்பில் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

மாயப் பரப்பினுள் ஆழ்ந்து செய்யப்பட்ட படைப்பு, அனைத்தும் உண்மைக் கதைகள், ஏற்கனவே கட்டமைக்கப்பட்ட பல விடயங்களை முஸ்லீன் கட்டுடைப்புச் செய்து ஆச்சரியத்தில் விளிம்பில் எல்லோரையும் கொண்டு போய் வைக்கிறான். அதுதான் ஹராங்குட்டி.

எல்லா வெளியீடுகளுக்கும் போல இந்த ஹராங்குட்டிக்கும் வாசகர்களின் ஆதரவு கிடைக்கும் என்று மனதார நம்புகிறோம்.

இன்ஷா அல்லாஹ் இன்னுமொரு காத்திரமான படைப்புடன் மீண்டும் சந்திக்கிறோம்.

செய்ஹ் இஸ்மாயீல் ஞாபகார்த்த பதிப்பகம்.

06.12.2012

இந்த முஸ்லீனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது

இந்த முஸ்லீனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது! அதற்காக ஒன்றையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் விட முடியுமா?

இந்த முஸ்லீனை எதிர்கொள்வது என்பது பலருக்கு மிகவும் கடினமான காரியங்களிலொன்று.

1983 ஏப்ரல் 22ம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை செய்ஹ் இஸ்மாயீல் - சித்தி பௌசியா தம்பதிகளின் ஏக புதல்வனாக மட்டக்களப்பு மாவட்ட, காவத்தமுனை எனும் கிராமத்தில் பிறந்தார்.

1985 ஏப்ரல் 29ம் திகதி இவரின் தந்தை விடுதலைப் போராளிக் குழுவொன்றினால் கொடூரமாகப் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இனப் போரின் நேரடிப் பாதிப்பின் ஓர் அடையாளச் சின்னம் இந்த முஸ்லீன். தந்தையிழந்து அநாதையாகியும் கல்வியில் ஆர்வமிழக்கவில்லை.

காவத்தமுனை அரசினர் முஸ்லிம் கலவன் பாடசாலையிலும் (இப்போதைய அல்அமீன் வித்தியாலயம்) கம்பஹா-யட்டிஹேன முஸ்லிம் வித்தியாலயத்திலும் ஆரம்பக்கல்வி, பின்னர் மள்வானை அல் முபாரக் மத்திய கல்லூரி, பின்னர் யத்தாமா சர்வதேசப் பாடசாலை. இங்குதான் க.பொ.த (சா.த) வரைக் கற்றார்.

1992இல் இருந்து 2004 வரை மாக்கொல முஸ்லிம் அநாதை நிலையத்தின் அனுசரனையுடனேயே கற்றல் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்தார். 2000ஆம் ஆண்டு பேருவலை ஜாமிய்யா நளீமிய்யா வில் சேர்ந்த இவர் 2002ல் க.பொ.த உயர் தரப் பரீட்சைக்குத் தயாரான காலப்பகுதியில் தனது தந்தையின் ஞாபகார்த்தமாக SIM-Production எனும் நிறுவனத்தை ஏப்ரல் 22ம் திகதி தோற்றுவித்தார்.

2004ல் அக்கினிச் சுவாசம் எனும் பாடல் வீடியோ அல்பத்தை தயாரித்து வெளியிட்டார். அத்துடன் அதில் ஆறு பாடல்களையும் எழுதியிருந்தார். இக்காலப் பகுதியில் ஆயுத இயக்கங்களுக்கெதிரான புரட்சிகரமான செயற்பாட்டாளராக இணங்காணப்பட்ட இவர், ஜாமிய்யா நளீமிய்யா நிருவாகத்துடன் முரண்பட்டதனால் இவரின் கற்றலுக்கு நிருவாகம்

தடை விதிக்க, போர்க்கொடி தூக்கினார். சட்டரீதியான உச்ச நடவடிக்கை களை மேற்கொள்ளத் தயாரான வேளை ஜாமிய்யா நளீமிய்யாவின் பிரதிப் பணிப்பாளர் அஷ்ஷெய்ஹ் ஏ.சி. அகார் முஹம்மத் தலைமையி லான குழுவினரின் சமரசமான பேச்சுவார்த்தைக்குப் பின்னர் நளீமிய்யாவுக்கெதிரான சட்டநடவடிக்கைகளைக் கைவிட்டதுடன், மீண்டும் அங்கிருந்துவிட்டு சிறிது காலத்தின் பின் 2004களிலேயே அங்கிருந்து வெளியேறினார். தனது வாழ்வில் பெரும்பேறு நளீமிய்யாவை இடைநடுவே விட்டதுதான் என்று சொல்லும் இவர் 2004ல் புகலிடம் எனும் குறும்படத்தைத் தயாரித்து வெளியிட்டதோடு அதில் ஒரு கதாபாத்திரத்திலும் நடித்திருந்தார். பின்னர், 2004 இறுதிகளில் ஏற்பட்ட அசாதரண சூழ்நிலை காரணமாக குவைத்துக்குப் புலம் பெயர்ந்தார்.

குவைத்தில் ஐ.பி.ஸி அமைப்பின் பிரைடே போரத்தில் கனணிக் கற்கையை நிறைவு செய்தார். அங்கேயே இக்ரஃ இஸ்லாமியச் சங்கத்தின் அனுசரணையில் 'அஷ்பால்' எனும் சிறுவர் கார்ட்டூன் சித்திரத்தைத் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்து வெளியிட்டார். அத்துடன் 'அமுதம்' எனும் வீசீடி சஞ்சிகையையும் தயாரித்து வெளியிட்டார். பின்னர் நாடு திரும்பி 2005 இறுதியில் 'ஒரு மாதிரி' எனும் குறும்படத்தைத் தயாரித்தார். பின்னர் ஏபியெம்.இதர்ஃஸ் தயாரித்த 'புரிதல்' எனும் குறும்படத்தையும் 2006 களில் செய்ஹ் இஸ்மாயீல் ஞாபகார்த்த தயாரிப்பகம் ஊடாக வெளியிட்டார். அதே ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரிக் கலைமானிப் பட்டப்படிப்பையும் பூர்த்திசெய்தார். உளவியலில் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பு சில காரணங்களால் இன்னும் நிறைவு செய்யப்படவில்லை.

பின்னர் வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபைக்காக எச்.ஐ.வி/எய்ட்ஸ் விழிப்புணர்வுப் படங்களான 'உதிரும் மொட்டுகள்', 'தடம் மாறியது' ஆகிய இரண்டு குறும்படங்களை மட்டக்களப்பு கலாபம் கலை மன்றம், வாழைச்சேனை இந்துக்கல்லூரி மற்றும் வாழைச்சேனை சமாதானப் பேரவை ஆகியவற்றின் ஒத்துழைப்போடு தயாரித்தளித்தார். இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கிழைக்கப்பட்ட இன ரீதியான வன்ம அழிப்புக்களைப்

பல்வேறு ஆவணப்படங்களாக இயக்கியதுடன் தயாரித்தளித்தார். 2006 ஆகஸ்ட் மூதூர் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டதை மையப்படுத்திய ஆவணப் படத்தை இயக்கியதுடன் அஷ்ஷெய்ஹ் துவான் ஆரிபீன் மற்றும் அஷ்ஷெய்ஹ் ஸஜீத் ஆகியோருடன் இணைந்து தயாரித்தார்.

2007களில் ரி.எம்.வி.பி இயக்கத்துக்காக 'உறங்காத உண்மைகள்' எனும் ஆவணப்படத்தை இயக்கினார். பலஸ்தீன் விடுதலைப் போர் தொடர்பான விவரணப்படத்தினை தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழியிலும் தயாரித்தளித்தார். அத்துடன் 'ஹைகல் சொலமன்' மற்றும் 'மஸ்ஜிதில் அக்ஷா' பற்றிய தனது உரையைக் காட்சிப்படுத்தி வெளியிட்டார். மேலும் காஷ்மீர், செச்சனியா பிரச்சினைகள் பற்றிய விவரணப்படங்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தயாரித்தளித்தார். செய்ஹ் இஸ்மாயீல் ஞாபகார்த்த பதிப்பகம் ஊடாக ஏ.எம்.ஸமீமின் அலங்கார வேலைக்கு அற்புத வடிவங்கள் எனும் நூலைப் பதிப்பித்தார்.

முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் நலன்களைக் கருத்திற் கொண்டு 2008களில் ரி.எம்.வி.பி யின் தலைவர் சிவநேசதுரை சந்திர காந்தன் அவர்களுடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட உடன்படிக்கையினை வடிவமைப்பதில் எக்ஸில் ஆசிரியர் எம்.ஆர்.ஸ்ராலினுடன் இணைந்து அதிக சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டதுடன், முஸ்லிம்கள் சார்பாக அதில் கையொப்பமுமிட்டார். இதே காலப்பிரிவில் தீ நிழல் திரைப்படத்தின் தயாரிப்புப் பணிகளைத் தொடங்கி 2009களில் நிறைவு செய்து அதை வெளியிட்டார். அதில் இரண்டு பாடல் களையும் எழுதினார். அத்துடன் தீ நிழல் திரைப் படத்துக்கான விஷேட இதழையும் பதிப்பித்தார்.

ஜப்பான் பில்ம்கிறேவ் இன்டர்நேஷனல்-டிஜிப்ளேன் ஆகியவற்றின் புலமைப் பரிசிலுடன் 2009களில் சினமா தொடர்பான முழுமையான பயிற்சியினை அக்சி ஒஷினோவின் பாசறையில் நிறைவு செய்த இவர், அக்காலப் பகுதியில் நான்கு குறும்படங்களையும் இயக்கினார். அத்துடன் ஈரான் இஸ்லாமியக் குடியரசின் கலாச்சாரப் பிரிவின் வேண்டுகோளுக்கமைய Iranian cinema toward perfection எனும் தொனிப் பொருளில் ஈரானியத் திரைப்படங்கள் சம்பந்தமான ஒரு காட்சித் தொகுப்பையும் செய்தார் மேலும் 'ரூஹ் ல்லாஹ்' எனும் இமாம்

கொமெய்னியின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தினைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து ஒரு மணித்தியால விவரணச் சித்திரமாகத் தயாரித்து வெளியிட்டார்.

2010ல் சென்னை தேவநேயப் பாவனர் அரங்கில் 'கீற்று' இணையதளத்தின் ஆறாவது வருடப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த விழாவில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் தொடர்பான ஒரு உரையையும் ஆற்றினார். அத்துடன் அவரது மிக நீண்ட நேர்காணலையும் 'கீற்று' பதிவு செய்தது. தமிழ்- முஸ்லிம் மக்களின் இணக்கப்பாடான சூழல் உருவாக்கத்திற்குப் புதிய வழிகளைத் திறந்துவிடும் அழைப்பாக அந்நேர்காணல் அமைந்திருந்தது. எப்.பீ.ஏ ஸ்ரீலங்கா ஏற்பாட்டில் நாடளாவிய ரீதியில் இடம்பெற்ற குறும்படப் பயிற்சிப்பட்டறையில் பிரதான பயிற்றுவிப்பாளராகவும், விரிவுரையாளராகவும் உளவளத் துணையாளராகவும் செயற்பட்டார்.

அத்தோடு வடக்கு முஸ்லிம்கள் பற்றிய 1990 மனிதப் பேரவலம் எனும் ஆய்வு சஞ்சிகையை 2010 ஒக்டோபரில் பதிப்பித்தார். அத்துடன் வடக்கு முஸ்லிம்கள் பற்றிய ஒரு விவரணக் காட்சிப்படுத்தலையும் செய்தார். வெளியேற்றத்தின் 20வது வருட நினைவையொட்டி வடக்கு முஸ்லிம் களுக்கான ஞாபகார்த்தப் பாடல் ஒன்றையும் எழுதினார். வடக்கு முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றம் தொடர்பில் முழுமையான ஆய்வொன் - றினையும் மேற்கொண்ட இவர் அதன் சுருக்கத்தை ஏற்கனவே பதிப்பித் - துள்ளார். அதன் முழுமையான ஆய்வு வடிவ நூலாக்கப் பணிகள் இப்போது நடைபெற்று வருகின்றன. அத்துடன் வெளியேற்றம் தொடர்பில் இந்திய எழுத்தாளர்கள் மற்றும் ஊடகவியலாளர்கள் புத்தி ஜீவிகள் என 20பேரின் கருத்துக்களை 2011 ஏப்ரலில் பதிவு செய்தார்

2011 ஏப்ரல் 29ல் திருமணம் செய்தார். தமிழ் தேசியவாதிகளுடன் சீரான உறவை வைத்திருந்த இவர் ஜூலை மாதம் இந்திய காயல்பட்டணத்தில் நடந்த சர்வதேச இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் பேராளராகக் கலந்து கொண்டுவிட்டு நாடு திரும்பிய போது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் மீள் உருவாக்கத்திற்காகக் களப்பணி செய்தார் என்ற அடிப்படையில் தீவிரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டுக் கொலைக் குற்றச்சாட்டுடன் சிறையிலடைக்கப்பட்டார்.

2012 மார்ச் மாதம் சிறையிலிருந்து விடுதலையான இவர் மே மாதம் 17ம் திகதி மௌனப் போரும் புன்னகை ஆயுதமும் எனும் தனது முதலாவது கவிதை நூலை வெளியிட்டார். இலங்கையின் சிவில் யுத்தம் நிறைவுபெற்று மூன்று வருட நிறைவையொட்டி வெளியிடப்பட்ட அத்தொகுதியில் உள்ள சில கவிதைகளுக்குக் காட்சி வடிவமும் கொடுத்தார். ஜீன் 17ல் ஷாமிலா ஷெரீபின் நிலவின் கீறல்கள் எனும் கவிதை நூலைப் பதிப்பித்ததுடன் அதன் ஒலிப் புத்தகத்தையும் (Audio Book) தயாரித்தளித்தார். 2012 ஜூலையில் சருகுகள் எனும் குறும் படத்தை இயக்கினார் அத்துடன் ஆகஸ்டில் நேத்ரா தொலைக்காட்சியின் ஈத் பெருநாள் நிகழ்வுக்காக ஒரு பாடலையும் எழுதினார். ஹராங்குட்டி இது இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி.

ஷெய்ஹ் இஸ்மாயீல் ஞாபகார்த்த தயாரிப்பகம் மற்றும் பதிப்பகம் (Seikh Ismail Memorial Production & Publication) ஊடாகப் பல்வேறு வெளியீடுகளையும் பதிப்புகளையும் செய்துவரும் இவர் எதையும் உருப்படியாகச் செய்ய வேண்டுமென்பார். தன்னை அடையாளப்படுத்துவதை விட அநீதி எந்த வடிவில் இருந்தாலும் அதனை எதிர்த்து சமூக அடையாளத்தை நிலை நிறுத்த எத்தனிப்பவர். முஸ்லீனுடைய எழுத்துக்கள் கொஞ்சம் காரமானவை, சமரசம் செய்து கொள்ள மறுப்பவை, எதையும் முகத்திலடித்தாற் போல சொல்லிவிடுவதில் ஆத்மதிருப்தி போல.

இந்த முஸ்லீனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது! அதற்காக ஒன்றையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் விட முடியுமா? இந்த முஸ்லீனை எதிர்கொள்வது என்பது பலருக்கு மிகவும் கடினமான காரியங்களிலொன்று

போர் மௌனமானது ஆனால் ஆயுதம் புன்னகைதான். அதனால் தான் இத்தனை பணிகளையும் செய்துவிட்டுத் தான் இன்னும் எதுவுமே செய்யவில்லை என்று கூறும் பக்குவம் வசப்பட்டிருக்கிறது.

ஷாமிலா ஷெரீப்

22.04.2012

முஸ்லீன் சிறுகதைகள் பற்றிய சில குறிப்புகள்.

முஸ்லீன் அவர்களின் கவிதைத் தொகுப்பையே முதலில் எனக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தது. “மௌனப் போரும் புன்னகை ஆயுதமும்” என்ற பெயரைப் பார்த்ததுமே காதற் கவிதைகள் கொண்ட ஒரு நூலாக இருக்கக்கூடும் என்றே எண்ணினேன். காதல் வயப்பட்டவர்களின் மனங்களுள் மோதும் மௌனப் போரையும், ஆண்களை வீழ்த்திவிடக்கூடிய ஆயுதமான பெண்களின் புன்னகையையும் கற்பனை செய்தவாறு பக்கங்களைப் புரட்டினால் தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளெல்லாம் எனது அபிப்பிராயத்தை ஒரேயடியாகப் புரட்டிப் போட்டன. நாட்டில் நடந்து முடிந்த போர்ச்சூழலின் பின்னணியிலான பல காட்சிப் படிமங்களை அவரது கவிதைகளிற் காணக்கூடியதாயிருந்தது.

முஸ்லீனைப் பற்றிய இவ்வாறான அறிமுகத்துடன் தான் அவரது சிறுகதைகளை வாசிக்க முற்பட்டேன். யுத்தப் பிரதேசங்களை வாழ்விடமாகக் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமின்றி வெளியே வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தவர்கட்கும், யுத்தகால நிகழ்வுகள் பற்றிய தெரியாத பல பக்கங்கள் இன்னும் உள்ளன. அக்காலகட்டங்களில் யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட தரப்பினரின் அறிக்கைகளாகவும் ஊடகச் செய்திகளாகவும் தெரியவந்த விடயங்களை விட, ஓர் எழுத்தாளனின் ஆழமான பார்வையில் அவை சிறுகதைகளாக முன்வைக்கப்படும் போது போர்க்கால நிகழ்வுகளின் யதார்த்தநிலை நெஞ்சை அதிர் விக்கிறது. முஸ்லீன் அவற்றின் ஆதாரங்களை உள்வாங்கி, தன் மனதில் சிந்தனைக்குட்படுத்தி சிறுகதையாக்கம் செய்திருக்கிறார். நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ யுத்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட பல தரப்பினராலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்குமுறைகள்.. அட்டூழியங்கள்.. மனித வதைகள்.. அழிப்புக்கள் பற்றியெல்லாம் அவரது கதைகள் சித்தரிக்கின்றன. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் சந்தேகத்திற் குரியவர்களாகக் கைது செய்யப்பட்டு அடைக்கப் பட்டவர்களின் மனவலியையும் அவர்களது துயரமான வாழ்வனுபவங்களையும்

உணர்வோட்டத்துடன் வெளிப்படுத்தும் கதைகள் இத் தொகுப்பில் உள்ளன. சில மனிதர்களின் செயற்பாட்டினால் சமூக அமைப்புக்கள் சீரழிந்துபோகும் நிலை கண்டு ஆக்ரோஷம் கொள்கிறார் முஸ்லீன்.

பின்னிணைப்பாக, முஸ்லீன் "சொல்ல நினைப்பது.." கூட ஒரு சோகமான கதையாக மனதைத் தொட்டு அசைக்கிறது. அவரது கொந்தளிப்பான எழுத்துக்களுக்குரிய காரணமும் புலப்படுகிறது.

தமிழ் சிறுகதைத் துறைக்கு வருகை தரும் புதிய இளம் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் முஸ்லீனும் சேர்ந்துகொள்வது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அவரது கதை சொல்லும் பாணி இன்னும் மெருகு பெற்று எதிர்காலத்தில் சிறுகதைத் துறைக்குப் பல புதிய களங்களைக் கொண்டுவரும் எழுத்தாளராக மிளிர்வார் என்று நம்புகிறேன்.

வாழ்த்துக்கள் முஸ்லீன்!

சுதராஜ்

28.08.2012

இயற்கைச் சோய்ந்த கதைகள்!

முஸ்தீன் ஒரு வித்தியாசமான போக்காளி. பதினைந்து பேர் குழுமியிருந்து கலந்துரையாடும் போது ஒரு விடயத்தில் பதினான்கு பேரும் ஒரு கருத்தோடு ஒன்றிப் போக அந்த விடயத்தை வேறொரு கோணத்தில் ஒருவன் சிந்திப்பான் என்றால் அவன்தான் முஸ்தீன்.

யாரையும் எதிர்பார்த்திராத வேளையில் எனது வீட்டு அழைப்பு மணி ஒலிக்கும். திறந்தால் முஸ்தீன் நிற்பான். எங்காவது ஓர் அவசரத்தில் வீதியில் சென்று கொண்டிருப்போம். அங்கே ஒரு முனையில் அவன் நின்று கொண்டிருப்பான். இந்த வேளைகளிலெல்லாம் அவனது கையில் ஒரு ஃபைல் அல்லது ஒரு பை இருக்கும். அவ்வப்போது எந்த முயற்சியில் அவன் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறானோ அந்த முயற்சி பற்றிய தஸ்தாவேஜீகள் அந்த ஃபைலுக்குள் அல்லது பைக்குள் இருக்கும்.

நான் கடமை புரிந்த அமைச்சுக் காரியாலயத்துக்கு அடிக்கடி வருவான். தனது முயற்சிகள் குறித்து அரை மணி நேரம் அமர்ந்து பேசுவான். அவனது பேச்சினூடாகப் பல வினாக்களைப் போடுவான். நமது பதிலில் பலதை வெட்டிப் பேசுவான். சிலதை ஏற்றுக் கொள்ளுவான்.

பாடசாலையில் படிக்கும் போது எப்படி இருந்தான் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் கல்லூரிப் படிப்புக்கு வந்ததிலிருந்து நீண்ட காலமாக மற்றவர்கள் பார்வையில் “கிறுக்குப் புடிச்ச பய”லாகத்தான் தெரிந்தான், திரிந்தான். அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்படும் போது “ஏதோ தேவையற்ற வேலை செய்து திரிகிறான்” என்ற மனப்பதிவு ஏற்படும் விதமாகவே தகவல்கள் கிடைக்கும். தன்னைப் பற்றித் தனது எதிர்காலம் பற்றிக் கவலைப்படாமல் ஒரு “ஹத்து மத்து”க்கு அடங்காமல் திரிகிறானே என்ற கவலை எனக்கும் ஏற்பட்டதுண்டு. ஆனால் தன் போக்கை, செயற்பாட்டையிட்டு மற்றவர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள் என்பதையிட்டுச் சிறிதளவேனும் அவன் கவனத்தில் கொண்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் முஸ்தீன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான். “ஒரு சினிமா எடுத்திருக்கிறேன். கொழும்பில் எங்காவது ஓரிடத்தில்

பல்திறப்பட்டவர்களையும் அழைத்து இதைத் திரையிட விரும்புகிறேன். நீங்கள் எனக்கு எந்த வகையில் உதவி செய்வீர்கள்?" என்று கேட்டான். அதுவரைத் தனிப்பட்ட முறையில் எந்த உதவிகளையும் என்னிடம் கேட்டிராத முஸ்தீனிடம் "நான் இடத்தை ஏற்பாடு செய்து தருகிறேன். மற்றைய ஏற்பாடுகளைப் பாருங்கள்" என்றேன். அதன் படி ஏறக்குறைய அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பல்வேறு துறைசார்ந்தவர்களுக்கு மத்தியிலதைத் திரையிட்டோம். அவனது முயற்சிக்காக அவனைப் பலரும் பாராட்டினர்.

முஸ்தீனைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாகப் பேசிய போதும் எனக்கு அவன் மீது ஓர் அபிமானம் இருந்தது. அவனுக்குச் சமூகத்தின் மீதிருந்த பேரிமானமே அதற்கான காரணமாகும். படித்துப் பட்டம் பெற்றுப் பெரும் அரசு பதவிகளில் அமர்ந்திருந்து "தனக்கு மட்டுமே எல்லாம் புரியும்" என்ற எண்ணத்தோடு சமூகத் தொடர்புகள் ஏதுமின்றி, சமூகத்தின் மீது எந்த அக்கறையும் இன்றி வெறுமனே முந்நூறு ரூபாய் வவுச்சுருக்காக அல்லாடும் படிப்பாளிகளை விடச் சமூகப் பற்றுக் கொண்ட முஸ்தீன் மீது எனக்கு அபிமானம் இருந்தது நியாயம்தானே.

2

"தமிழ்மிரர்" இணையத்தளத்தில் "குப்பை வாளி" என்று ஒரு கதை இடம்பெற்றிருந்தது. முஸ்தீன் எழுதிய கதை என்றறிந்ததும் படிக்கத் தொடங்கினேன். அந்தக் கதையில் முஸ்தீனின் எழுத்து நடையும் அந்தக் கதை பேசும் விடயமும் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. உண்மையில் அந்தக் கதை மூலம் முஸ்தீன் வேறு ஒரு கட்டத்துக்கு நகர்ந்து விட்டான் என்ற மகிழ்ச்சி பரவியது. பொலிஸ் தடுப்புக்குள் இருக்கும் ஒருவன் அங்கிருந்த குப்பைவாளியைப் பற்றியா சிந்திப்பான்? அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் அதைக் குறியீடாக்கிச் சில விடயங்களைச் சொல்லவும் தேர்ச்சி மட்டுமல்ல, மிகுந்த திறமையும் வேண்டும். அது முஸ்தீனுக்குக் கைகூடி வந்திருக்கிறது.

இந்தத் தொகுதி ஒரு மதிப்புரைக்காக என்னிடம் வரும் என்று நான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கதைகள் ஒவ்வொன்றாகப் படிக்க ஆரம்பித்த போதுதான் எனக்குப் புரிந்தது, முஸ்தீன் எனது கையில் ஒரு வெடிகுண்டைத் தந்து விட்டுப் போயிருப்பது.

இந்தத் தொகுதியில் பன்னிரண்டு கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன. இவற்றில் முதலாவது கதையாக இடம்பெற்றுள்ள “குப்பை வாளி”, கடைசிக் கதையாக உள்ள “மனச்சாட்சி கொண்டு” ஆகிய இரண்டு கதைகளும் ஒரு வகைக்குள் அடங்கும். இந்தத் தொகுப்பின் தலைப்பாக அமையும் கதையான “ஹராங்குட்டி” மற்றொரு வகை. அந்தக் கதையுடன் ஏனைய ஒன்பது கதைகளும் சேர்த்துப் பத்து வெடிகுண்டுகள். ஆம். அப்படித்தான் என்னால் சொல்ல முடியும்!

ஒரு போர் முடிந்த பிறகு பல ஆயிரம் உண்மைகளும் பல ஆயிரம் கதைகளும் வெளிவர ஆரம்பிக்கும். அவை போர் முடிந்ததிலிருந்தும் போர் முடிந்து சில காலங்களுக்குப் பின்னரும் சில வேளை பல ஆண்டுகள் கழித்தும் வெளிவரலாம். கால, தேச, வர்த்தமானங்கள், கதையை வெளியே கொண்டு வருவோரின் உள நிலை என்பவற்றைப் பொறுத்து அவை அமையும். அவ்வாறான கதைகள் நமது பிரமைகளைக் கலைத்து விடும். அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் கலந்த தகவல்களைத் தட்டத் தெளிவாகச் சொல்லிப் போகும். மக்கள் நினைவில் பதிந்திருக்கும் படிமங்களின் சாயத்தைக் கரைத்து நம்பமுடியாத ஒன்றை ஏற்க வேண்டிய அவசியத்தை உருவாக்கும்.

இரண்டாம் உலகப்போரின் கதைகள் இன்னும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குப் பிறகு வெவ்வேறு நாடுகளுக்கிடையில் நடைபெற்ற போர்களில் இடம்பெற்ற நம்பமுடியாத சேதிகளும் தகவல்களும் வெளியாகிக் கொண்டிருக்க. இந்தப் போர்களிலெல்லாம் வெளிவராது போன செய்திகளும் தகவல்களும் கதைகளும் ஆயிரமாயிரம்.

இரு தேசங்களுக்குள் இடம்பெறும் போரை விட பல்வேறு இனங்கள் வாழும் ஒரு தேசத்துக்குள் நடைபெறும் போர்தான் மிகவும் ஆபத்தானதாக இருக்கும் என்பதை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும் நூல்தான் “ஹராங்குட்டி!” இலங்கைக்குள் நடந்த போரில் மூன்று இனங்கள் (பொது மக்கள்), வெவ்வேறு கருத்துப் போக்குகளுடன் இயங்கிய போராட்டக் குழுக்கள், அரசு, அரச எதிரணிகள், அயல்நாடுகள், சர்வதேசம் - இவர்களுக்குள் நடக்கும் கயிறிழுப்புமும் காய் நகர்த்தலும் சாதாரண பொது மகன் நினைத்தே பார்த்திராத விடயங்களை

நிகழ்த்திச் சென்றிருப்பது பின்னால் வெளிவருகிறது. பிரபல பத்திரிகையாளரான, கொலையுண்ட, “தராக்கி” என்றழைக்கப்பட்ட சிவராமின் கரங்கள் கொலைக் கறையுடையவை என்ற தகவலை அண்மையில் கவிஞர் நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் குறிப்பிட்டிருந்த தானது இவ்வாறான தகவல்களுக்கு உதாரணம்.

நடந்து முடிந்தவற்றின் ஒரு பகுதியைப் பற்றி அதிகம் எழுதாமல் புரிந்து கொள்வதற்கு சி.சிவசேகரமின் கவிதை ஒன்று நமக்குப் போதுமானது.

துரோகி எனத் தீர்த்து
முன்னொருநாட் சுட்டவெடி
சுட்டவனைச் சுட்டது.
சுடக் கண்டவனைச் சுட்டது.
சுடுமாறு ஆணை
இட்டவனைச் சுட்டது.
குற்றஞ் சாட்டியவனை
வழக்குரைத்தவனைச்
சாட்சி சொன்னவனைத்
தீர்ப்பு வழங்கியவனைச் சுட்டது.
தீர்ப்பை ஏற்றவனைச் சுட்டது.
சும்மா இருந்தவனையுஞ் சுட்டது.

இதற்கப்பால் சொந்தக் குரோதங்களைச் சாதித்துக் கொள்ளவும் ஒருவரின் சொத்தை அபகரித்துக் கொள்ளவும் எப்போதோ நடந்த ஒரு சிறிய விடயத்துக்காப் பழியெடுக்க “துரோகி” அல்லது “பயங்கரவாதி” என்று காட்டிக் கொடுத்தல் அல்லது சட்டத்தின் பிடியில் சிக்க வைத்தல் அல்லது கொலை செய்தல் என்று பல் விடயங்கள் நடந்தேறியிருக்கின்றன. இவற்றில் இதுவரை வெளிவந்த தகவல்கள், சம்பவங்கள், கதைகள் மிகவும் சொற்பமானவை. வெளிவந்திராதவற்றைத் தெரிந்திருந்தவர்களில் பலர் இன்னொரு கபடத் தனத்துக்கு அகப்பட்டு, கடத்தப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது ஒரு குண்டுத் தாக்குதலில், துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் - இடையில் அகப்பட்டு உயிரிழந்திருக்கலாம்.

இவற்றிலிருந்தெல்லாம் தப்பிப் பிழைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அற்பத் தொகையினர் சம்பவங்களையும் தகவல்

களையும் வெளியே கொண்டு வருவதற்குச் சந்தர்ப்பங்களை எதிர்நோக்கியிருப்பார்கள். புலிகளின் வதைமுகாமில் ஒன்றரை வருடங்கள் துன்புற்ற தனது கதையை தேனீ இணையத்தளத்தில் மணியம் என்பவர் இப்போது எழுதி வருகிறார். அவரது நேரடி அனுபவங்களைச் சொல்லி வரும் அவர் கொள்ளை, கொலைகளோடு சம்பந்தப்பட்ட பலர் இப்போது மேற்கத்தேய நாடுகளில் வாழ்ந்து வருவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். “மனமாற்றம்” என்ற கதையில் வரும் ராபியைச் சுட்டுக் கொன்ற இருவரில் ஒருவர் மற்றொரு துப்பாக்கிச் சூட்டில் இறந்ததையும் மற்றையவரான சாந்தன் என்பவர் இப்போது கனடாவில் வசித்து வருவதாகவும் முஸ்தீன் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏதோ ஒரு வகையிலான ஆபத்திலிருந்தும், தாம் செய்த பாவங்களின் காரணமாக தம்மைத் துரத்தும் மரணத்திலிருந்தும் தம்மைக் காத்துக் கொள்வதற்காக நாட்டை விட்டு வெளியேறியோர் அதிகம். சொகுசு வாழ்க்கைக்காகத் தமது வாழ்வும் ஆபத்திலிருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டு சென்றவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். சிலர் எவ்வாறு அங்கு சென்றார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொன்னால் நன்றாக இருக்காது. ஆனால் அங்கே போயிருந்து இவர்கள் மனிதாபிமானம், சமூக அக்கறை பற்றிப் பேசுவதையும் எழுதுவதையும் ஒரு நாவலாகவே எழுலாம்.

எதிர்வரும் காலங்களில் நாம் பல புதிய கதைகளை அறிய, நம்ப முடியாத விடயங்களைக் கேள்விப்படத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

3

முஸ்தீன் எழுதியிருக்கும் இக்கதைகள் வெளிப்படுத்தும் நபர்களும் அவர்கள் சார்ந்த தகவல்களும் நம்மை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்குபவை. முஸ்தீன் இப்பணியை மேற்கொள்ளவில்லை யென்றால் வேறு யாரும் இவற்றை வெளியே கொண்டு வந்திருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். முஸ்தீனின் செயற்பாட்டுத் தளம் யாரும் புக நினையாதது. எனவே இந்தக் கதைத் தொகுதி கடந்த காலத்தின் முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் அவல வாழ்வின் வெட்டு முகமாகத் தோற்றமளிக்கிறது.

நான் ஏற்கனவே சொன்ன ஒன்பது கதைகளுள் வரும் பாத்திரங்களான கொமைனி முஸ்தஃபா, பேயன், புகாரி, கேர்ணல் லத்தீப், சமது நானா, அஸீஸ், ராபி ஆகியோரின் பக்கங்களையும் அவர்கள் சார்ந்த ஏனைய பக்கங்களையும் நமக்கு முன்னே முஸ்தீன் விரித்து வைக்கிறார். எமது பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவர்களான கொமைனி முஸ்தஃபா, பேயன், புகாரி, கேர்ணல் லத்தீப் ஆகியோரில் புகாரியை மட்டுமே எனக்கு நன்கு தெரியும். கொமைனி முஸ்தஃபா வைப் பற்றித் தெரிந்திருந்த போதும் அவரது தோற்றம் ஞாபகத்தில் இல்லை. ஒரு முறை ஊரில் நின்ற வேளை ஜீம்ஆத் தொழுகைக்காக மீராவோடைப் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்ற போது ஒரு எஸ்.எல்.ஆர். துப்பாக்கியுடன் (அத்துப்பாக்கி அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தது என்று பக்கத்தில் நின்றவர்கள் பேசிக் கொண்டனர்) தொழுகைக்கு வந்திருந்தார். சிறுவயதில் நேருக்கு நேர் சந்தித்தால் சிரித்துக் கதைக்கும் புகாரி அங்கு யாரையும் கண்டு கொள்ளவில்லை. புகாரியையும் யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை.

இவர்களுள் சமூகத்தைக் காப்பது என்று செயல்படத் தொடங்கி வேறு வலைகளுக்குள் சிக்கிக் கொண்டவர்கள், துப்பாக்கியை ஏந்தினால் தாமும் மக்களின் அவதானிப்புக்குள்ளாகுவோம் என்ற “ஹீரோயிஸ” எண்ணம் கொண்டு இயக்கங்களில் இணைந்த விடலைகள் அநேகம். பயன்படுத்தப்பட்ட பிறகு கொலை செய்யப் பட்டவர்கள், எதிர்ந்து நிற்கிறார்கள் என்று தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களால் கொல்லப்பட்டவர்கள் என்று - போராட்டத்துக்கு ஆதரவாகவும் எதிராகவும் இயங்கியோரால் இவர்கள் உயிரிழக்க நேர்ந்திருக்கிறது. அதேவேளை, துப்பாக்கிகளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட பிறகு இவர்கள் மக்களின் மீது நாட்டாமை செய்யத் தொடங்கிய காரணத்தால் மக்களால் வெறுக்கப்பட்டார்கள்.

பல இயக்கங்கள் விடுதலைக்காக இயங்கிய காலகட்டம், போராட்டம் உக்கிரமடைந்த காலகட்டம், இந்திய அமைதிப்படை வந்த கால கட்டம், சமாதான ஒப்பந்தக் கால கட்டம் என்று முக்கியமான காலப்பகுதிகளில் கிழக்கு முஸ்லிம் பிராந்தியங்களின் நிலைமையை இக் கதைநாயகர்களுடாகவும் கதைகளினூடாகவும் முஸ்தீன் முஸ்லீன் சிறுகதைகள்

நம்மைத் தரிசிக்க வைத்திருப்பது இந்த நூலின் முக்கியமான ஒரு சிறப்பம்சமாகும். தான் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் குறிப்பாக உரியவர்களின் வாக்கு மூலங்களின் அடிப்படையில் இக்கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. கதை நாயகர்களது தகவல்களைக் கொண்டு அல்லது வாக்கு மூலங்களைக் கொண்டு அவர்களது செயற்பாடுகளை விபரித்ததோடு பெரும்பாலும் முஸ்தீன் நின்று கொள்கிறார். அவற்றைத் தனது தராசில் ஏற்றி நிறை, குறை சொல்லாமல், அவர் விலகி நின்றபடி அவற்றை மக்கள் சமூகத்தின் முன் சமர்ப்பித்திருப்பது இத்தொகுதியின் இன்னொரு சிறப்பு.

தமிழ் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரித்தவர்கள், முஸ்லிம் சமூகத்தை விமர்சித்தவர்கள், போராட்டக் குழுக்களின் தகவல்கள் அடிப்படையில் ஊடகங்களில் எழுதியவர்கள், ஊகங்களின் அடிப்படையில் கருத்துத் தெரிவித்தவர்கள், போராட்டத்தை விமர்சித்தவர்கள் என்று சகலருக்கும் இக்கதைகள் பேசும் விடயங்கள் பற்றியதும் கதை நாயகர்கள் பற்றியதுமான தமது மனப் பதிவுகளில் சிறியதாகவோ பெரிய அளவிலோ மாற்றமொன்றை இத்தொகுதி ஏற்படுத்த இடமுண்டு.

எல்லாவற்றையும் விட, என்றாவது மற்றொரு போராட்டம் முளை கொண்டால்; தான் ஏன் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்கும், யாரை நம்புவது யாரை நம்பக் கூடாது என்பதற்கும் இந்தப் போராட்டத்தில் நான் யார்? எதற்காக ஈடுபடுகிறேன்? என்ற கேள்வியற்று இறங்காமலிருப்பதற்கும் துப்பாக்கிகளைத் தூக்கி விட்டால் மட்டும் போராளியாகவோ “ஹீரோ” வாகவோ மாறிவிட முடியாது என்பதற்கும் ஓர் இளைஞனுக்கு இத்தொகுதி வழி காட்டுவதாக நான் நம்புகிறேன்.

இத்தொகுதியின் தலைப்புக்குரிய கதைதான் “ஹராங்குட்டி” இது குறித்து எழுதுவதை விடப் படித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வது நல்லது. கேடுகெட்ட நடத்தையில் ஈடுபடும் சாமியார்கள், பாதிரியார்கள், பிக்குகள் வரிசையில் ஆலிம்கள் என்று அறியப்பட்ட ஒரு சிலரது கெட்ட நடத்தை பற்றி இக் கதை பேசுகிறது.

வழுமையான சிறுகதைப் பாணிக் கதைகளாக இதற்குள் அடங்கியிருக்கும் எல்லாக் கதைகளும் அமையவில்லை. சிறுகதைகளின் வடிவம் மாற்றத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது. இங்கே சொல்லப்படும் விடயங்கள் தம்மை வெளிப்படுத்த முஸ்தீன் ஊடாக எடுத்துக் கொண்ட வடிவத்தில் இவை வந்திருக்கின்றன. அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன்.

நிறைய எழுதியிருக்கிறார் முஸ்தீன். இரத்தமும் சதையும் அச்சமும் புதைகுழிகளுமாகக் கொத்துக் கொத்தாக எழுத்துக்கள். இந்த எழுத்துக்கள் என்னில் ஓர் அழிச்சாட்டியம் நடத்துவதற்கு என் மேனியில் ஏறி நடந்து திரிவதாக ஒரு பயமும் ஏற்பட்டது. எனவே ஒவ்வொரு கதையையும் சில நாட்கள் விட்டுத்தான் படிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தை கதையில் ஓர் இடத்தில் மட்டும் அல்லாது வேறு வார்த்தைகளில் வேறு இடத்திலும் பேசுவதாகத் தெரிகிறது. இது வாசகனை அலுப்புக்குள்ளாக்கக் கூடியது. தகவல்களைக் கொண்டு பிதுங்கும் இத்தொகுதியின் கதைகளை எழுதும் போது இந்த விடுபாடுகள் மன்னிப்புக்குரியவைதான். ஆயினும் இதன் பின்னர் வரும் அவரது எழுத்துக்களில் காலம் ஒரு தெளிவையும் சீர்மையையும் ஏற்படுத்தி விடும். கவனிக்கத் தக்க ஒரு தனித்துவமான படைப்பாளியாக அவரை எதிர்காலம் முன்னிறுத்தும்.

சமூக சிந்தனை, ஓயாத வாசிப்பு, தீராத எழுத்து என்ற வசந்தங்களிலிருந்து முஸ்தீனைத் தூரப்படுத்தாக வாழ்க்கை தொடர்ச்சியாக அவருக்குக் கிடைக்க இறைவன் அருள் செய்யட்டும்!

அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

ashroffshihabdeen@gmail.com

28.09.2012

சொற்கள் பெறுதல் ஒரு கீழ்க்கண்...

இறைவனின் பெயரால் ஆரம்பிக்கிறேன்.

ஆன்மீகம் எனது பலம் என்பது அசைக்க முடியாத உறுதியான நம்பிக்கை. தெய்வ நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் பொறுத்தருள்க, அல்லாஹ் எனது இறைவன். முஹம்மத் நபி (இறைவனின் புகழ் அவர் மீதுண்டாகட்டும்) எனது ஹீரோ, அல்குர்ஆன் எனது வழிகாட்டி. இது எனது அடிப்படை, அதற்காக புத்தர். இயேசு, மற்றும் ஏனைய இந்துக் கூவுளர்களை வெறுத்தல் என்பதல்ல, அவை ஏனையவர்களின் தெரிவு, நம்பிக்கை. அவரவர் தெரிவு அவரவர்க்கு உயர்வானது. அதில் ஒரு பிரச்சினையும் கிடையாது. எனது நம்பிக்கையின் பிரகாரம் நானும், ஏனையவர்கள் அவர்களின் நம்பிக்கையின் பாலும் செயற்படுதல் இயல்பானது. இதற்கிடையேதான் நான் பயணிக்கிறேன்.

நமது அற்ப சொற்ப வியாக்கியானங்களுக்கும், வரைவிலக்கணங்க ளுக்குமப்பால் நம்மால் மட்டிட முடியாத மாபெரும் சக்திதான் இறைவன் என்பவர். இதுவும் எனது உறுதியான நம்பிக்கை. இறைவன்தான் மாபெரும் படைப்பாளி, நாமெல்லாம் கிறுக்குப் பயல்கள்.

அப்படியொரு மிகவும் பலவீனப்பட்ட கிறுக்குப் பயலாகிய முஸ்லீன் என்ற இவன் புத்தியில்லாமல் கிறுக்கிய கிறுக்கல்கள்தாம் இவை. சிறுகதை இலக்கியமெனும் வட்டத்தினுள் இவை உள்ளடங்குமா என்பது எனக்குத் தெரியாது, ஏதோ கதைகள்தான் என்று நினைத்துக் கொள்கிறேன். இவைகள் கதைகள் என்பதைத் தாண்டி, சில நிகழ்வுகளின் பதிவுகள் என்று எடுத்துக் கொள்வோம்.

யாராலும் கவனம் செலுத்தப்படாத சில அம்சங்களின்பால் நான் கவனம் செலுத்தினேன், ஆக இங்கு நான் கண்டவைகள், அறிந்தவைகள், உணர்ந்தவைகள் எல்லாம் அனுபவங்களின் திரட்சியாகிப் பலருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளத் தூண்டின, ஆயினும் இந்தக் கிறுக்குப் பயல் கிறுக்குவதற்கு அவகாசமில்லாமல் திரிந்த போது, புலியென்று சொல்லி கொலைக் குற்றச்சாட்டுடன் கைது செய்து, சிறையிலடைத்து ஒரு

எலும்புக் கூட்டோடு, தேசத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டபோது, அங்கிருந்து கதையென்ற பெயரில் கிறுக்கியவைகள்தாம் இவை.

நமக்கு கற்பனையில் புராணம் படைக்க வருகுதில்லையப்பா! அப்படியொரு கற்பனை வரத்தை இறைவன் எனக்களித்தால், சத்தியமா இந்த ஊர்வம்பையெல்லாம் எழுதாது, ஹெரி பொட்டர் மாதிரி தும்புத் தடியில் பறக்கின்ற குழந்தைகளை மையமா வெச்சே பொய்பொய்யா எழுதிக் குவிச்சி நாலு காசி சம்பாதிச்சிடுவன், அப்படி எழுத வரும் வரைக்கும் இப்படி எதையாவது எழுதி, யாரையாவது வம்பிழுத்துக் கொண்டே இருப்பேன். மரணிக்கும் வரை.

உண்மையாகவே யாரையும் வம்பிழுக்க நான் திட்டமிடுவதில்லை, பேச வேண்டிய சில உண்மைகளைப் பேசாது விடக்கூடாதென்று கருதுகின்றேன். அது இனம், மதம், மொழி, குலம் எனப் பேதங் கடந்து யதார்த்தங்களின் அடிப்படையில் சத்தியத்துடன் அனைத்தையும் ஊடறுத்துப் பயணிக்க முனைபவை, அங்கு சமரசம் செய்து கொள்ள முடியாமற் போகிறது, அது ஏனென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஒரு நண்பன் “ஹராங்குட்டி, கதையை எங்கும் பிரசுரித்துவிடாதே” என்று சொன்னான். ஏன்? என்று கேட்டேன் “முஸ்லிம் சமூகத்தை நீ கேவலப்படுத்துவது போல இருக்கிறது அதனால்தான்” என்றான். “சிறுவர்களைப் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்யாத ஒரு அரபுக் கல்லூரியை எனக்குச் சொல், நான் இதை வெளியிட மாட்டேன், என்றதும் அவனால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. மார்க்கத்தின் பெயரை வைத்துக் கொண்டு இந்த மௌலவிமார் போடும் அட்டகாசத்தை இனியும் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. யாருக்காகவும் எதற்காகவும் உண்மைகளை மாற்றிக் கொள்ளவும் மறைத்துவிடவும் நான் தயாரில்லை, இந்தக் கிறுக்கல்கள் ஒருவிதத்தில் எனக்கு மன அமைதியளிப்பவை.

ஹராங்குட்டி சிறுகதை, சிறுவர்களைத் தமது கேவலமான பாலியல் இச்சைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் கிறிஸ்தவப் பாதிரியாராயினும், பௌத்த பிக்குவாயினும், இந்துச் சாமியாராயினும், வேஷம் போட்ட

மோசமான சமயவாதிகள் அனைவருக்கும் பொருந்தும். இதில் வரும் மௌலவி என்ற நபரை பாதிரி, பிக்கு, சாமியார் என்று மாற்றியும் பள்ளிவாயல் என்ற தளத்தை தேவாலயம், பன்சலை, கோயில் என்று மாற்றியும் முஸ்லிம் என்ற சமூகத்தை கிறிஸ்தவ, பௌத்த, இந்து என்றும் மாற்றிப் போட்டால், கதை அனைவருக்கும் பொருந்தும். யாரும் மறுக்க முடியாது.

புத்தள மாவட்டத்தில் அப்தல்லா என்று ஒரு சமயத் தலைவர், அவர் மக்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார். மக்களுக்குத் தொழுகை நடாத்துகிறார், பெரிய தாடி, ஜீப்பா, தொப்பி இவைகள் இவரது அடையாளம். செக்கனுக்கொரு தடவை அல்லாஹ்வைக் கூப்பிடுகிறார், ஒரு காலத்தில் இவர் தன்னினச் சேர்க்கை (Homo sex) மன்னர், ஆனால் இப்போது சமூகத்தின் தலைமை, இதை எங்கு? யாரிடம்? எப்படிச் சொல்வது? இப்படி எத்தனை மௌலவிமார் மக்கா வரைச் சென்று வந்து ஆன்மீகப் போதனை செய்கிறார்கள்! இது போல எத்தனை நூறு அப்தல்லாக்கள் இங்கு உலாவித் திரிகின்றார்கள்! இதெல்லாம் கண்டு கொள்ளாது மறைப்பது சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் செய்யும் அயோக்கியனுகளுக்கு துணை போவது போலவும் அங்கீகாரமளிப்பது போலவுமாகும். அதனால் எனது எழுத்துக்கள் நியாயமானவை.

அது போலத்தான் யுத்தகாலச் செயற்பாடுகளும், இராணுவம், விடுதலைப்புலி, ஏனைய ஆயுத இயக்கங்கள், துணைக் குழுக்கள், ஊர்காவற்படை, சிங்களப் பேரினவாதம், தமிழ் ஈழக் கோரிக்கை, முஸ்லிம் தேசப் பிரகடனம், ஜிஹாத் எனும் மடத்தனமான கருத்தியல், இஸ்லாமிய தஃவா என்ற பெயரில் இயங்கும் - இஸ்லாமியச் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் என்று கருதப்படும் கம்பனிகள், இந்தக் கம்பனிகள் தஃவா என்று செய்யும் வியாபாரம், ஊர்த் தலைவர்கள், பள்ளிவாசல் தலைவர்கள், எல்லோரைப்பற்றியும் மிகத் தெளிவாக எனது கடந்த காலப் பயணங்களினூடு விளங்கிக் கொண்டாயிற்று இனி எல்லோருக்கும் என்னால் பிரச்சினைதான், அதற்காக எந்த உச்சம் வரையும் செல்ல நான் தயார், இதற்கு ஒரேயொரு முற்றுப்புள்ளி, அது... எனது மரணம்.

பெயர், புகழ், பாராட்டு, விருது, முகஸ்துதிக்கு பரஸ்பரம் முதுகு சொரிதல் இதெல்லாம் நமக்குச் சரிப்பட்டு வராது, நான் பிழை செய்தால் மனதார மன்னிப்புக் கேட்பேன், குற்றம் செய்தால் தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்வேன், யாரோடும் பகைக்க வேண்டும் யாரையும் மிகைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எதுவும் கிடையாது, எனது மனதில் பட்டதை முகத்தில் சொல்லி விடுகிறேன், எதிர்வினையாற்றுவது அவர்கள் உரிமை, ஏற்கலாம், மறுக்கலாம், நியாயப்படுத்தலாம் அது அவர்களின் தெரிவு.

இல்லாம் என்ற பாதுகாப்பு வேலிக்குள், வாழ்க்கை என்ற ஒழுங்கு மிகவும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது, நமக்காக நாம் புதிதாக எதையும் நிறுவத் தேவையில்லை, பன்னெடுங்காலமாக முன்னோர் போட்ட ஒழுங்குவிதிகளே போதுமானவை. நமது சூழலுக்கேற்ப அவற்றைப் பொருத்திக் கொள்வதில்தான் நாம் வெற்றிகாண வேண்டும்.

எனக்கென்றொரு உலகம் இருக்கிறது, எனக்கென்றொரு லட்சியமும் இருக்கிறது, அதை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டே இருப்பதுதான் எனது பணி. இந்த முஸ்லீன் ஒருவன்தான் அவனுக்கு ஒரு முகம்தான், முகமூடி அணிந்து கொள்ளத் தேவையில்லை, பல்வேறு மனிதர்களைப் போல நான் ஒவ்வொரு தளத்திலும் வெவ்வேறு உருவங்கள் எடுக்கத் தேவையில்லை, மனிதம் எனது அடிப்படை, உண்மை நேர்மை, ஒழுக்கம் எல்லாம் அதனைச் சூழ உள்ள அவசியமான அழகானவைகள்.

சிறுகதை இலக்கியம் வாசிப்பனுபவமாக இருந்து இப்போது எழுத்து வடிவமாகப் பரிணமிக்கிறது, 2000மாம் ஆண்டுகளில் ஜாமியா நளீமிய்யாவில் இருந்த காலப்பகுதியில் 30 கதைகள் வரை எழுதினேன். அவற்றில் ஒன்று அல்ஹஸனாத் சஞ்சிகையிலும் இன்னொன்று மீட்சியென்ற விஷேட இதழிலும் பிரசுரமாகின அது தவிர அனைத்து மூலப் பிரதிகளும் இதுவரைக் கிடைக்கவில்லை. ஜாமியா நளீமிய்யா நிருவாகத்துடன் யுத்தம் செய்த காலத்திலா? அல்லது நான் நாட்டைவிட்டுத் தப்பியோடிய காலத்திலா? அல்லது சுனாமி ஏற்பட்ட

காலத்திலா? அல்லது வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டபோதா? அல்லது எனது உறவுகள் பாமரத்தனமாக எனது ஆவணங்கள் அனைத்தையும் எரித்தபோதா? ஒன்றுமாக விளங்கவில்லை ஆயினும் அனைத்தும் தொலைந்தே போயின, எங்காவது இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை இன்னும் எச்சமிருக்கிறது. இன்னும் தேடிக்கொண்டுதானிருக்கிறேன்.

நாவல் நகர் ப.ஆப்ரன் எனது ஆங்கிலப் பாட ஆசான், மலையூற்று, கருக் கொண்ட மேகங்கள், நான் பயணித்த புகைவண்டி போன்ற நாவல், குறு நாவல், சிறுகதைத் தொகுதிகளைத் தமிழிலக்கிய உலகிற்குத் தந்தவர், சிறுகதை இலக்கியத்தை எனக்குள் விதைத்தவர், அடுத்தது எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ் அவர்களும் என்றும் நன்றியோடு நினைவு கூரத்தக்கவர்கள். இது குறித்த விரிவான பதிவுகள். "பூச்சியத் திலிருந்து - எனது கதை" எனும் தொகுதியில் இடம்பெறுகிறது.

அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதுதான் எழுத்து. நமது சிந்தனைகளுக்கு உயிர் கொடுக்கும் ஓவியம்தான் எழுத்து, எல்லாவிதமான எழுத்துக்களுக்கும் வரையறைகள் விதிகள் என்று பல இருக்கின்றன, என்னைப் பொருத்தவரைக்கும் மனிதர்கள் போட்ட விதிகள் மாறிக் கொண்டே இருக்கும், காலாகாலத்திற்குமானது என்று ஒன்றும் கிடையாது, எனவே அத்தகைய விதிகளைக் கட்டுடைப்புச் செய்தல் தப்பே கிடையாது. எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் ஒன்றுதான் நியாயமாக மனதிற்குப் பட்டதை முடிந்த மாதிரிகளில் வெளிப்படுத்தல் என்பதுதான். அதைத் தான் நான் செய்கிறேன்

பலரை நினைவுகூர வேண்டும், எனது கதைகள் பற்றிய குறிப்புக் கேட்டபோது தனது அத்தனை வேலைகளுக்கும் எனக்காக நேரமொதுக்கி உடனே அதைத் தந்த லிபியாவில் இருக்கும் எனது நேசத்திற்குரிய எழுத்தாளர் சுதாராஜ், எனது முதல் கதைத் தொகுதி சிறப்பாக வரவேண்டுமென்பதில் கரிசனை கொண்டவர், இங்கு மூத்த எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு திரியும் சில ஆசாமிகள் மட்டந்தட்டி மானங்குறைக்கும் போது, சுதாராஜ் அவர்களின் கனிவு மனதை நெகிழ வைத்தது.

அஷ்டரப் ஷிஹாப்தீன், என்னை ஓரளவு புரிந்து கொண்டவர், அவர் மீது எனக்கு எப்போதும் அன்பு இருக்கிறது. சிலரால் தப்புத்தப்பாகப் பிரச்சாரம் செய்யப்படுபவர்களில் அவரும் ஒருவர், ஆயினும் நான் புரிந்து கொண்ட அஷ்டரப் நாநா அதிலிருந்து மாறுபட்டவர், ஏனையோரின் புரிதலில்தான் தப்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும், இத்தொகுதியின் கதைகளை அவரது பார்வைக்கு அனுப்பியிருந்தேன். பேயன், புஹாரி, கேர்ணலின் வாக்கு மூலம், ஹராங்குட்டி போன்ற கதைகளைத் தொகுத்து ஒரு தொகுதியாகப் போடலாமே, அது காத்திரமானதாயும் கனதியானதாயும் இருக்குமென்றார், அது சிறந்த ஆலோசனை, கதைகளைத் தேர்வு செய்வதில் இருந்த குழப்பத்தை நீக்கியவர் அஷ்டரப் ஷிஹாப்தீன்தான்

கலாநிதி துரை மனோகரன் ஓய்வில்லாத பேராசிரியர். ஆயினும் ஓர் அறிமுகக் குறிப்பை பின்னட்டடைக்காக எழுதிக் கேட்டபோது உடனடியாகவே அதை அனுப்பி வைத்தவர், என்றும் நன்றியோடு...

தோழர்களான கலீல் மீராலெப்பை, ஏயெம் தாஜ் கதைகளுக்காக நான் சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைக் கேட்டபோதெல்லாம் கோபிக்காது பதிலளித்த பெருந்தகைகள், எனக்காக நேரமொதுக்கியவர்கள். தீபா கதைகளைத் தட்டச்சு செய்து பக்கவடிவமைப்பும் செய்து பெருஞ்சுமையை நீக்கியவர், இன்ஷிரா ரினோஸ் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கி பாதி வேலையை இலகுபடுத்தியவர், அபு நிப்லான் தேவையான போது அவசியமான உதவிகளைச் செய்தவர், தம்பி முனவ்வர் மற்றும் ஏஜே அச்சக உரிமையாளர் மர்கூக் சேர், இன்னும் பல நல்லுள்ளங்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் என்றும் உரித்தாகட்டும்

இறுதியாக, அனைத்திற்கும் துணைநிற்கின்ற, என் எழுத்துக்களின் முதல் வாசகி, விமர்சகி, இடைஞ்சல் ஏதுமற்ற செல்லப்பிள்ளை, பல்லாயிரம் நன்றிகள் உரித்தாகட்டும் அவளுக்கு, அவளது ஆர்வத்தின் உச்சவேகமும் உந்துதலும் கூட இந்நூலின் பலமே!

இன்னுமொரு புதிய படைப்போடும் நீண்ட குறிப்போடும், உயிரோடு இருந்தால் மீண்டும் சந்திப்பேன் இன்ஷாஅல்லாஹ்.

முஸ்லீன்

The first part of the document discusses the general principles of the proposed system. It outlines the objectives and the scope of the project, which is aimed at improving the efficiency and effectiveness of the administrative processes within the organization. The document is divided into several sections, each addressing a specific aspect of the system's design and implementation.

The second part of the document provides a detailed description of the system's architecture and components. It includes a list of the various modules and their functions, as well as a flowchart illustrating the overall system structure. This section is crucial for understanding how the different parts of the system interact and how data is processed and stored.

The final part of the document discusses the implementation and testing of the system. It describes the steps taken to ensure that the system is installed correctly and that it meets the requirements of the users. This section also includes a summary of the results of the testing and a conclusion regarding the overall success of the project.

சூழை

வாள்

கொழும்பு குற்றத்தடுப்புப் பிரிவு

மிக சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. காத்திரமான வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும், சவாலானதும் சிக்கலானதுமான எல்லா விசாரணைகளையும் வெற்றிகரமாக முடித்து வைக்க வேண்டும், என்பதில் அதிகாரிகளின் கண்டிப்பும், கணிவும் வியக்க வைக்கத்தக்கன. ஏனைய பொலிஸ் நிலையங்களைப் போலல்லாது மிகவும் வித்தியாசமானது. இங்குள்ள ஒரு பொலிஸ் பொறுப்பதிகாரி; அதுவும் ஒரு விசாரணையைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டால், தேர்ந்த நடிகனாகி விடுவார். ஒரே நேரத்தில் ஹீரோவாகவும், வில்லனாகவும், கொமடியனாகவும் மாறிமாறி அவர் எடுக்கும் அவதாரங்கள் ஒஸ்கார் விருதுக்குப் பரிந்துரை செய்யத்தக்கன. கொஞ்ச நேரத்தில் விசாரணைக் கைதியின் மனதில் அதிகாரி குறித்துத் தோன்றும் ஒரேயொரு கேள்வி,

“இவரு நல்லவரா? கெட்டவரா?” என்பதுதான்.

நான் விசாரணைக் கைதியாகத் தடுப்புக் காவலுக்கு வந்து ஒரு மாதமாகிறது. எழுதுவதையும் வாசிப்பதையும் இறைவனை வணங்குவதையும் விடுத்து, இன்னொரு வேலையும் எனக்குப் பிரதானமானதாக இருந்தது, அதுதான் புதினம் பார்ப்பது.

இங்குள்ள ஒரு கடைநிலைப் பொலிஸ் சிப்பாய் முதல் உயர் நிலை அதிகாரி வரை ஒவ்வொருவரினதும் இயல்பை, இப்படிப்பட்டதென்று, எனது தொடர்ந்தேச்சையான அவதானிப்புக்குட்படுத்தித் துல்லியமாகக் கணித்து வைத்திருக்கிறேன்.

எழுதுவதும் வரையறையற்று வாசிப்பதும் இரவு முழுதும் இறைவணக்கத்திலீடுபடுவதும் எனக்கு மட்டும் கிடைத்த விஷேட சலுகை. அதை வைத்துத் தப்பாக எல்லாவற்றையும் எடை போட்டு விடக்கூடாது, மிகமிகக் கேவலமாகக் கையாளப்படும் பல விசாரணைக் கைதிகளும் இருக்கிறார்கள்.

இன்றைய இலங்கைச் சூழ்நிலையில் சீசீடி - கொழும்பு கிரைம் டிவிசன் என்றால் ஒரு தனி மரியாதையும் மதிப்பும் இருக்கிறது. அதற்குப் பிரதான காரணம் அவர்களின் செயற்பாட்டு வீரியம்தான்.

கொழும்பை அச்சுறுத்திய மாபியாக்களையும், பாதாள உலகக் கோஷ்டிகளையும், போதைப் பொருள் விற்பனை ஜாம்பவான் களான சண்டியர்களையும் என்கொண்டர் மூலம் போட்டுத்தள்ளிக் கொழும்பைச் சுத்தப்படுத்திய பெருமை இவர்களுக்குரியது. இப்போது கொழும்பில் சண்டியர்கள் ரொம்பவும் குறைவு. விஷயம் தெரியாத ஓரிருவர் எங்காவது மூலையில் அல்லது முடுக்கில் சண்டித் தனம் காட்டிக் கொள்வர். அதுதவிர வெளிப்படையாகக் கிடையாது. அதிகாரபூர்வமான சண்டியர்களைத் தவிர, அவர்கள் அரசியல் ஆடைக்குள் ஒழிந்திருந்தார்கள். எப்போதும் வெளியில் புலப்படுவது வெள்ளை ஆடையின் வெண்மை மட்டுமே.

ஒரு காலத்தில் கொழும்பை நினைத்தாலே கொலை நடுக்கம் மனதை ஆட்டிப் படைக்கும், அவ்வளவு அட்டகாசம், போதைப் பொருள் வியாரிகளும் பாவனையாளர்களும் தெரு முழுக்க ஆதிக்கம் செலுத்துவர். ஒரு வார்த்தை அவர்களையெதிர்த்துக் கதைத்திட முடியாது, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ரூபாய்களுக்காகப் பலரின் உயிர்கள் காவுகொள்ளப்பட்டிருக்கிறன, பேர்சில் பணம் வைப்பதைப் பெரும்பாலும் தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பிரதான விநியோகஸ்தர்களாக ஆட்டோக் காரர்களும் பிரதான நுகர்வோராக மூட்டை தூக்கும் நாட்டாமிகளும் இரு பெரும் சக்திகளாக உருப் பெற்றிருந்தனர். அப்போதைய கொழும்பில் இந்த இரண்டு வகுப்பாரிடமும் யாரும் பகைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். காரணம் ஒருவனுக்கு ஒரு பிரச்சினை என்றால் எங்கிருந்துதான் அவனுக்கு ஆதரவாக ஆயிரம் பேர் ஒரு நொடியில் ஒன்று கூடுகின்றார்களோ என்று வியக்க வைக்கும் அளவுக்கு நொடி வேகத்தில் கூடிவிடுவர். எல்லாவற்றினதும் அடிப்படை போதைப் பொருள் வலையமைப்புத்தான், அப்படியொரு அபாரமான ஒற்றுமை அவர்களுக்குள் இருந்தது.

இப்போது நிலைமை தலை கீழ் யாரும் பகிரங்கமாகச் சத்தம் போட முடியாது, அதன் முக்கிய காரணி கொழும்பு குற்றத் தடுப்புப் பிரிவுதான். இருந்த போதும் எவ்வளவுதான் இறுக்கமான

சட்டங்களாலும் செயற்பாடுகளாலும் அவர்களைக் கட்டிப் போட்டாலும், போதைப்பொருள் விநியோகமும் பாவனையும் குறைந்தபாடில்லை. அதற்குப் பிரதான காரணம் அதன் ஏகபோக உரிமையாளர்கள் மக்கள் பிரதிநிதி வேஷமணிந்து மெய்ப்பாது காவலர்கள் புடைசூழப் பாதுகாப்பாக இருப்பதுதான். அதிகாரிகள், அவர்களுக்குத் திட்டிவிட்டு அமைதியாக இருப்பதைத் தவிர வேறு வழி கிடையாது. காரணம் அவர்களின் வருகையின் போது இவர்கள் எழுந்து நின்று விறைப்பாக சல்யூட் அடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தான்.

வழமை போல எல்லா வேலைகளையும் முடித்து விட்டுக் கொஞ்சம் புதினம் பார்க்கலாம் என்று என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டேன்.

“மக்களுக்கான சிநேகபூர்வமான தொழில் ரீதியான புகழ்வாய்ந்த பொலிஸ் சேவைக்காக”

என்ற மகுடம் தாங்கிய ஒரு விளம்பரப் பதாதை வரவேற்பறையை யொட்டி சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இனி பொலிசார் மக்களின் நண்பன் என்பது அதன் பின்னால் தொக்கி நிற்கும் கருத்தியல் எதிர்பார்ப்பு, அவ்வளவு வெளிப்படையாகப் பொலிசார் செயற்பட வேண்டும்,

எவ்வளவுதான் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்து பொலீஸ் தரப்பை மேம்படுத்தினாலும் பொலீசாரினால் சமநீதி செய்ய முடியாது, வலியவனுக்கொரு அணுகுமுறை, எளியவனுக்கொரு அணுகுமுறை இந்த சாபக்கேடு காலமெல்லாம் தொடரும் அவலம்தான். அதனால் பொலீஸ் எப்போதும் வில்லங்கம்தான். மொத்தமாக மூன்றே மூன்று தடுப்புக் காவல் கூடுகள். ஒவ்வொன்றும் ஒருவர் மட்டுமே இருக்கக் கூடியளவுக்கு நான்கடி அகலமும் ஏழடி நீளமும் கொண்டவை. புலிப் பயங்கரவாதிகள் பலரைக் கூட்டம் கூட்டமாகக் கைது செய்து இந்து மூன்று கூடுகளிலும்தான் அடைத்து வைத்திருந்தார்கள். சராசரியாக ஒரு கூட்டில் முப்பது பேர்வரைப் போடப்பட்டார்கள். பல மாதங்களை எந்த விசாரணையுமின்றிக் கழித்த அவர்களுக்கு அமர்வதற்குக்கூட அவகாசம் கிடைத்து

இருக்காது, அப்படித்தான் இந்த நாட்டின் தீவிரவாதம் இரும்புக் கரம் கொண்டு அடக்கப்பட்டது. மழை விட்டும் தூவானம் விடாதது போல, இப்போதும் கொஞ்சம் தீவிரவாத அச்சுறுத்தல் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதையும் இந்த நேர்மையான பொலிசார் கூட்டம் நிச்சயம் முழுமையாகத் துப்பரவு, செய்து வளமான எதிர்காலத்தை சகலருக்கும் விரைவிலேயே அளிக்கும். அதுதான் இந்நாட்டு அதிபரின் இலக்கும் கூட.

இப்போது நிலைமை கொஞ்சம் பறவாயில்லை என்னைப் போல ஓரிரண்டு பயங்கரவாதிகள்தான் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள், மூன்று கூடுகளிலும் மொத்தமே மூன்று பேர்தான், அதில் முதலாவது கூடு என்னுடையது. எல்லாவற்றையும் அவதானிப்பதற்கு மிக இலகுவானது. வாசலில் நிறுத்தப்படும் வாகனங்கள் தொடக்கம் வருவோர் போவோரையும் ஜன்னலில் உள்ள கண்ணாடிகளில் தெரியும் பிம்பங்கள் மூலம் மட்டிட்டுக்கொள்ள முடியும். எனக்கு நேரெதிரே தொலைத் தொடர்பாடல் பிரிவு, அதனோடிணைந்தபடி நிருவாகப் பிரிவு, ஒருவர் நிருவாகப் பிரிவுக்குள் நுழைய வேண்டுமானால் இரண்டு வழிகள் உண்டு. சுற்றிவரப் போடப்பட்ட மேசைகளையும் அலுமாரிகளையும் பிரிக்கும் வண்ணம் இடையே உள்ள ஒருவர் மட்டுமே நுழைய முடியுமான இடைவெளி, அல்லது மூன்று தடுப்புக் காவல் கூடுகளையும் தாண்டி ஒரு 10 மீற்றர் நடந்தால் நிருவாகப் பிரிவுக்குள் நுழைய முடியும். ஆனாலும் ஒருவர் மட்டுமே நுழைய முடியுமான அந்த இடைவெளியைத்தான் பெரும்பாலும் எல்லோரும் நிருவாகப் பிரிவுக்குச் செல்லப் பயன்படுத்துவர். அனைவருக்கும் அதுதான் இலகு வழி, எப்போதும் குறுக்கு வழிகளுக்குத்தான் மவுசு அதிகம். பொலிசாருக்கும் கூட அதுதான் ரொம்பப் பிடித்திருந்தது, அதனால் 10 மீற்றர் கூட இங்கு பெருந் தூரம்தான்.

எல்லோரும் பயன்படுத்தும் ஒருவர் மட்டுமே ஒரே நேரத்தில் செல்ல முடியுமான அந்த வழிக்கு, இடைவெளி விட்டதே வடிவில் உள்ள இரண்டு பெரிய மரப்பெட்டிகள்தான். அவை அதிபாதுகாப்புப்

பெட்டிகள், எனது அவதானிப்பின்படி அதற்குள் இருக்கும் பிரதான பொருட்கள் ஐம்பது ரீ 56 ரக துப்பாக்கிகள், பன்னிரெண்டு கைத் துப்பாக்கிகள், அவ்வப்போதைய செலவுக்காகக் கொடுக்கப்படும் “பெட்டி கேஷ்” மூன்று லட்சம் ரூபாய் மற்றும் கலகம் அடக்கும் தடி, தலைக் கவசம், பல்வேறு கேஸ்களிலும் கைப்பற்றப்பட்ட தங்கம் போன்ற பெறுமதியான பொருட்கள் உட்பட முக்கியமானவை என்று கருதப்படும் அனைத்தும் அதற்குள் இருக்கும். அதற்கு நடுவே அவற்றுக்குப் பொறுப்பான நபர் எப்போதும் அமர்ந்திருப்பார். அவரை அடுத்துத்தான் தொலைபேசிகளைக் கையாளும் நபர் அமர்ந்திருப்பார். அவரின் மேசையில் மூன்று தொலை பேசிகள், உள்ளக அழைப்பு, மற்றும் “ரேடியோ” தொடர்பாடல் கருவிகள் ஆகியனவும் இன்னும் பலவும் இருந்தன. அதனோடிணைந்த சுவரில் நிறைய “ப்ளக் டொப்ஸ்” தமது அலைபேசிகளுக்கு “சார்ஜ்” பண்ணிக் கொள்ள அனைவரும் அதனைத்தான் பயன்படுத்துவார்கள்.

தொடர்பாடல் கருவிகளைக் கையாள்பவருக்கும் அதி பாதுகாப்பு பொருட்களைக் கண்காணிக்கும் “ரிசேர்வ்” அதிகாரிக்கும் இடையேதான் அந்தக் குப்பை வாளி இருந்தது. அதற்கு ஓய்வே கிடையாது. எப்போதும் ஏதேனும் ஒரு குப்பை யாராலாவது போடப் பட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

எனது பார்வைக்கு அந்தக் குப்பை வாளியின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டுமே தென்படும். நான் கால்களின் அற்புதமான நடமாட்டங் களை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு காலும் வித்தியாசமானது. அதுபோல் ஒவ்வொருவரும் எடுத்து வைக்கும் எட்டுக்களும் வித்தியாசமானவை. ஒவ்வொருவரினது உயரமும் உடற் பருமனும் தான் எட்டுக்களின் இடைவெளியின் அளவைத் தீர்மானிக் கின்றன. அதுபோல கால்கள் மனிதனைத் தாங்கி நிலைப்படுத்தியிருக் கும் அற்புதமான விசயத்தையும் வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன். பெண்கள் கடந்து போகின்ற போது மட்டும் கொஞ்சம் சங்கடமாக இருக்கும். பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பவோ அல்லது தாழ்த்திக் கொள்ளவோ வேண்டிய கட்டாயத்தை ஏற்படுத்திவிடும்.

காரணம் அவர்கள் அணிந்திருக்கும் முழங்கால் வரை மட்டுமேயான குட்டைப் பாவாடை. அது ரொம்பவும் தான் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தும். ஒரு நீண்ட காற்சட்டையாவது இவர்களுக்கும் சீருடையாக விதிக்கப்பட்டால் நன்றாக இருக்குமே என்ற உணர்வும் ஏற்படும். சில பொழுதுகளில் அவர்கள் அவசரமாகச் சென்று முன்னால் போடப்பட்டுள்ள கதிரைகளில் அமர்ந்திடும் போதும், சாவகாசமாக அதில் அமர்ந்திருக்கும் போதும் கண்களை இறுக்கி மூடிக் கொள்ளும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும், உள்ளாடையின் நிறம் வெளியே தெரிந்தால் கூட அதை அவர்கள் அலட்டிக் கொள்வது கிடையாது, பார்க்கும் நமக்குத்தான் வெட்கம் இருக்க வேண்டும். இப்படிப் புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் அந்த விபரீதம் நிகழ்ந்தது.

இரண்டு நீண்ட கால்கள் ஏதோ அவசரத்தில் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. நிருவாகப் பிரிவுக்குள் போவதும், தொலைபேசி அலுவலரிடம் வருவதும் என்று வேகவேகமாக சுழன்று கொண்டிருந்த அதில் வலது கால் வேகமாக பின்னோக்கி நகர்த்தப்பட குப்பை வாளியைப் பதம்பார்த்தது. வாளி அப்படியே சரிந்து விழுந்து உருண்டது. விழுந்தது பலமான அடி என்பதால் சற்றுச் சற்றி சரியாக ஒருவர் மட்டுமே நுழைய முடியுமான அந்த வழியின் முடிவிடத்தில் வந்து நின்றது. குப்பைகள் சிதறியபடி சரிந்து விழுந்து கிடக்கும் குப்பை வாளியைக் கடந்துதான் யாராயினும் செல்ல வேண்டும். எனக்குள் இரத்த வேகம் அதிகரித்தது. மிக சுவாரஷ்யமான அம்சம் ஒன்று பார்வைக்குத் தீனியாகக் கிடைத்தது. அந்த நீண்ட கால்களை உடையவர் குப்பை வாளி கவிழ்ந்ததைக் கருத்திற் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டார்.

‘டெலிபோன் ஒபரேட்டர்’ பலமுறை அந்தக் குப்பைவாளியின் பரிதாப நிலையைப் பார்த்தார் ஆனால் ஒரு காகிதத் துண்டையாவது பொறுக்கிப் போட வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோன்றவே யில்லை, அவருக்கு மிக அன்மித்ததாகத்தான் குப்பைவாளி பரிதாபமாகக் கவிழ்ந்து கிடந்தது, ஓய்வில்லாது வரும் தொலைபேசி அழைப்புக்களுக்குப் பதிலளிப்பதிலேயே கவனமாக இருக்கும்

அவரை, முன்புறம் இருந்து நோக்கினால் அவரைப் போல 'சின்சியரான' அதிகாரி வேறு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவ்வளவுக்கு வேலையில் நேர்த்தி. அந்தக் குப்பைவாளிக்குள் அதிகமாகக் குப்பை போடும் பரோபகாரியும் அவர்தான், தொலை பேசியூடாக வரும் அனைத்துச் சிக்கல்களையும் அழகான கருத்துச் செரிவுள்ள சிக்கனமான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் மூலம் இலகுவாகத் தீர்த்து வைக்கும் ஒழுங்குதான் அவர்மீது அதீத மரியாதையை உண்டுபண்ணும், அப்பேர்ப்பட்ட சின்சியர் பொலிஸ் காரனுக்குச் சரிந்து கிடக்கும் குப்பைவாளியை எடுத்து வைக்கத் தோன்றவில்லை என்ற போது எனக்கு அவர்மீது கோபம் கோபமாக வந்தது, அதை நிமிர்த்தி வைக்க அவர் கையைக் கூடப் பயன்படுத்தத் தேவையில்லை காலாலேயே அதைச் செய்யலாம், அதுவும் இருந்த இருப்பிலேயே, கதிரையைவிட்டு நகராமலேயே செய்ய முடியும். ஆனால் அது அவருக்கு அவசியமற்ற பணி என்று, அமைதியாக இருந்துவிட்டார் போலும், இதுவே ஒரு புலிப் பிரச்சினையாக இருந்திருந்தால் மூக்கை மட்டுமல்ல முழு உடம்பையும் வருவோர் போவோர் எல்லோரும் நுழைத்திருப்பார்கள். குப்பைவாளியின் நிலை ரொம்பவும் பரிதாபம்,

ரிசேர்வ் அதிகாரி அழைக்கப்பட்டார். வேகமாக எழுந்த அவர் ஒரு புத்தகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு குப்பை வாளியைத் தாண்டிச் சென்றார். அவர் அமர்ந்திருக்கும் கதிரைக்குப் பின்னால் தான் அந்தக் குப்பை வாளி கிடந்தது, சிதறிக்கிடந்த குப்பைகளையும் சப்பாத்துக் காலால் மிதித்தபடி செல்லும் அவர் கூட அதைப் பொருட்டாகக் கருதவில்லை. எனக்குள் ஆர்வம் பற்றிக் கொண்டது. அந்தக் குப்பைகளைப் பொறுக்கி வாளியினுள்ளே போட்டுவிட்டு குப்பை வாளியை இருந்த இடத்தில் வைக்கப் போகும் அந்தப் பொறுப்பு வாய்ந்த நல்ல அதிகாரியோ சிப்பாயோ யார்? என்ற கேள்வி ஆவலுடன் அலை மோதியது.

ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார். அவர் புத்திசாலி. தனது சீருடையைப் பேணும் விதத்தை வைத்தே அவர் எவ்வளவு நேர்த்தியாக எதையும் கையாள்பவர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அவருடைய சீருடையில் ஒரு சுருக்கம் மடிப்பு இருக்காது. நடக்கும் போது கூட மிக நேர்த்தியான நடை, அவருடைய கையில் இருக்கும் கோப்புகளும் குறிப்பேடுகளும் கூட உயர வரிசைப்படி அடுக்கப்பட்டிருக்கும், எனக்குத் தெரியும் அவர் குப்பை வாளியை எடுத்து வைப்பார். குப்பைகளையும் பொறுக்கிப் போடுவார். காரணம் நேர்த்தியாக இருப்பவர்கள் நேர்த்தியை விரும்புவார்கள். நேர்த்தியை விரும்புவவர்கள் தம்மைச் சூழ இருப்பதையும் நேர்த்தியாக ஒழுங்குபடுத்துவார்கள், என்பது எனது எண்ணம். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அந்த அதிகாரி குப்பை வாளியைக் கடக்க நேரிடும், சில வேளை அங்குள்ள அவரைவிடத் தரத்தில் குறைந்த அதிகாரிகளுக்கு அதை ஒழுங்கு படுத்துமாறு பணிக்கவும் கூடும் என்றும் கருதினேன். ச்சே! என்ன அதிகாரி அவர் குப்பை வாளியைக் கணக்கில் எடுக்காமல் அவர் பாட்டில் அதைக் கடந்து செல்கிறார். எனது அனுமானமும் கணிப்பும் பொய்த்துப் போயின.

வெளித் தோற்றத்தை வைத்து மனிதர்களைக் கணிப்பிடுவது தவறு. அவர் நேர்த்தியாக இருக்கிறார் என்றால் மற்றவர்கள் தன்னை மதிக்க வேண்டும் என்பதற்காக இருக்கலாம். அல்லது தன்னை நேர்த்தியானவர் எனக் காண்பிக்கவுமாக இருக்கலாம். அல்லது அவரது மனைவியே அவருக்காக இந்நேர்த்தியைக் கட்டமைத்து மிருக்கலாம் என்ற எண்ணவோட்டம் அவரது குடும்ப வாழ்வு வரைச் சென்று திரும்பி வந்தது. என் மனது சொன்னது நிச்சயமாக இவரை இவ்வளவு நேர்த்தியாக வைத்திருப்பது இவரது மனைவிதான். இல்லா விட்டால், இந்தக் குப்பை எங்கே இவ்வளவு அழகாக இருக்கப் போகிறது. அவரது உள்ளம் அந்த நேர்த்திற்கு முன்னுரிமை அளித்து அதை அவர் விரும்புவராக இருந்திருந்தால் நிச்சயம் அந்தக் குப்பைகளை அப்புறப்படுத்தி குப்பை வாளியையும் எடுத்து வைத்திருப்பார்.

எனது அனுமானத்தில் நான் கணித்துத் தராதரப்படுத்தி வைத்திருந்த பலர் அந்தக் குப்பை வாளியைக் கடந்து சென்றார்கள். ஒருவர்கூட அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒவ்வொருவர் வரும்

போதும் இவர் எடுத்து வைப்பார், இவர் எடுத்து வைப்பார், என்ற எதிர்பார்ப்பு தோற்றுப் போய்க் கொண்டே இருந்தது.

காற்று பலமாக வீசியது. அதற்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத காகிதத் துண்டுகள் அங்குமிங்கும் சிதறின. அது அலுவலகத்தின் நேர்த்தியைக் கெடுத்தது. கண்ணுக்கு உறுத்தலாகவும் இருந்தது. யாரேனும் அதைப் பார்த்தால் நிச்சயம் ஒழுங்குபடுத்திட வேண்டும் எனும் உணர்வை இயல்பாகவே தோற்றுவிக்கும் வகையிலான அலங்கோலமான காட்சியது.

அப்போது ஒரு குட்டைப் பாவாடை வந்தது. அவள் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் தரத்தில் உள்ளவள், எனக்குத் திருப்தி ஏற்பட்டது. பெண்கள் எப்போதும் அழகை விரும்புவவர்கள் அலுவலகமாயினும் சரி வீடாயினும் சரி, சுற்றுச் சூழல், வீட்டுத் தோட்டம் என்று எதையுமே பளிச்சென வைத்திருப்பவர்கள். அதிகம் குப்பை சேருமிடம் சமையல்கட்டு. அதை எப்பவுமே பளிச்சென வைத்திருக்கும் அழகே தனிதான். அதுவொன்றே போதும் பெண்களின் நேர்த்தியை யாசிக்கும் மனப்பாங்கை அடையாளப்படுத்த, இங்கு மட்டும் அது விதிவிலக்காகுமா? கண்ணுக்கு உறுத்தலாக இருக்கும் குப்பைகளைப் பொறுக்கி குப்பை வாளியில் போட்டுவிட்டு குப்பை வாளியையும் உரிய இடத்தில் அந்தக் குட்டைப்பாவாடை எடுத்து வைக்கும் என்ற எனது உறுதியான நம்பிக்கை எதிர்பார்ப்போடு காத்திருந்தது, நேரம் விறுவிறுப்புடன் கடந்து கொண்டிருந்தது, குட்டைப்பாவாடை வாளியை நெருங்கியது, எடுத்து வைத்ததும் கைதட்ட வேண்டும் போன்ற உணர்வு என்னுள் வியாபித்திருந்தது,

என்ன இது? அந்தக் குட்டைப் பாவாடை குப்பை வாளியைக் கொஞ்சம்கூடக் கணக்கிலெடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அலேக்காக எட்டிக் கடக்க முனைந்தது. ஆயினும் குட்டைப்பாவாடையினளவு அதை தடுக்க மீண்டும் குப்பை வாளிக்கு ஒரு பலத்த அடி விழுந்தது. ஒரு சுற்று சுற்றி ஓய்வுக்கு வந்தது. இன்னும் கொஞ்சக் காகிதத் துண்டுகள் வெளியே சிதறின. அவள் அதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்பட வில்லை. கடக்க முனைந்த போது சீழே விழுந்த தனது கோப்புகளைக்

கையிலெடுத்தாள். கோப்புக்களில் உள்ள எல்லாம் சரியாக இருக்கின்றனவா? என்று பார்த்தாள், தன்பாட்டில் நடந்தாள்.

எனது சிந்தனாவோட்டம் வேகமானது, பல்வேறு திசைகளையும் நோக்கி நகர்ந்தது. ஊரிலுள்ள குற்றங்கள் செய்யும் எல்லா அழுக்குகளையும் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து தேடிக் கண்டுபிடித்து, தன் உயிரைப்பற்றிக்கூடக் கவலைப்படாது எல்லாவற்றையும் சுத்தப்படுத்தும் அதிகாரிகள் கூட்டம் வேலை செய்யும் ஓர் இடத்தில், அங்குள்ள ஓர் அதிகாரியின் காலால் அடிபட்டு விழுந்து, குப்பைகள் வெளியே சிதறிக் கிடக்க, சாய்ந்து கிடக்கும் ஒரு குப்பை வாளியைத் தூக்கி வைக்கவும், சிதறிக்கிடக்கும் குப்பைகளைப் பொறுக்கவும், அதைத் தாண்டிச் செல்லும் எந்த அதிகாரிக்கும் பொறுப்புணர்ச்சி வரவில்லையே! ஏன்? இதற்கிடையில் ஆசியாவின் ஆச்சரியமாக நாட்டை மாற்றும் இலட்சியத்துடன் வீதியில் குப்பை போடுபவர்களைக் கைது செய்து தண்டப் பணம் அறவிடும் வேலையைக் கூட புதிதாக ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அதைக் கண்காணிப்பதும் அமுல்படுத்துவதும் இதே பொலிஸ் அதிகாரிகள்தான். ஆனால் இங்கே!

“சீருவே சிட்டின்”

மேற்பார்வை அதிகாரியின் குரல் ஓங்கி ஓலித்தது.

எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள். நான் நினைத்துக் கொண்டேன் யாரோ ஓர் உயர் அதிகாரி வருகிறார்.

இன்றைக்கு எல்லோரும் செம ஏச்சு வாங்கப் போகிறார்கள், அவர் ஏசி விட்டுப் போகும் வரை அமைதியாகத் தலையைத் தொங்க விட்டபடி கைகட்டி விறைப்பாக நின்று பின்னர் வேகமாக நான் முந்தி நீ முந்தி என்று வேலை செய்வார்கள். அப்போது பல கைகள் குப்பை வாளியை நோக்கி நீளும் சிதறிய குப்பைகளை, சிறுவர் பட்டாம் பூச்சி பிடிக்க நான் முந்தி நீ முந்தி என்று ஓடுவதும் பிடிப்பதும் போலப் பொறுக்குவார்கள் சின்னத் துரும்பு கூட பெரிய குப்பையாகக் கணிக்கப்பட்டு அப்புறப் படுத்தப்படும். கண்குளிரப் பார்க்கலாமென்று ஆவலோடு இருந்தேன். வரும் அதிகாரியின் இலச்சினையைப் பார்த்து அவரின் நிலையைக் கணிக்க மனது ஆவலுடன் முஸ்லீன் | சிறுகதைகள்

காத்திருந்தது. சந்தேகமே இல்லை வந்திருப்பவர் பெரிய அதிகாரி தான், அனைவரும் விறைப்பாக நிற்பதைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. புதிய பெயர்ப்பலகை மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. பொலிஸ் நிலையத்தை அழகுபடுத்த பூஞ்செடிகள் அடங்கிய சட்டிகளும் வந்திறங்கியிருக்கின்றன. அவற்றை எப்படி எப்படி ஒழுங்குபடுத்தி வைக்க வேண்டும் என்று உத்தரவு வேறு போட்டவர், அடிக்கடி சுத்தத்தைப்பற்றிச் சத்தம் போடுபவர், அவர் பொலிஸ் நிலையத்தின் மையப் பகுதியில் அதுவும் நிருவாகப் பிரிவுக்கு முன்னால் சிதறிய குப்பைகளுடன் சரிந்து கிடக்கும் குப்பை வாளியை மட்டும் பார்த்தாரோ அனைவரையும் சப்பித் துப்பி விடுவார், அவரின் உயர்ந்த தொனியிலான சரளமான ஏச்சைக் கேட்பதற்கு செவிகளைக் கூர்மையாக்கியபடி எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன்.

அவர் வந்தார் (ஏஎஸ்பி) உதவி பொலிஸ் அத்தியட்சகர் உயர் பதவியும் பலமான அதிகாரமும் அவருக்கானது. விருவிருவென்று நடந்தார், தனது வேலைகளை முடிப்பதற்கான கட்டளைகளை இட்டார். குப்பை வாளி வரை வந்தார். எதுவும் பேசவில்லை அப்படியே அவர்பாட்டில் சென்றுவிட்டார். எனக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமாகப் போனது. இரண்டரை மணித்தியாலமாக இந்தப் பிரச்சினையைத் தடுப்புக் காவல் சிறைக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு யாரையாவது கூப்பிட்டு அதை நான் எடுத்து வைக்கட்டுமா? என்று கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது. இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணாமல் எனக்கு நிம்மதியும் இல்லை.

ஏ.எஸ்.பி அதைப் பார்த்தாரா? அல்லது அவர் பார்வைக்கு அது படவில்லையா? அல்லது பார்வையில் பட்டும் அதை அலட்டிக் கொள்ளாமலேயே சென்று விட்டாரா? அப்படி இருக்க நியாய மில்லை. சரியாகக் குப்பை வாளியின் முன்னால் வந்து நின்றவரின் கண்களில் இருந்து சிதறிய குப்பைகளேனும் மறைவதற்குச் சாத்திய மில்லை. சிலவேளை, வேலையின் கனதி சுற்றி உள்ளவைகளை மறைத்துவிடும். அதுபோல அவரின் வேலையின் கனதி காரணமாக அவர் பார்வையைவிட்டும் அந்த அலங்கோலமான காட்சியும் குப்பை

வாளியின் பரிதாபகர நிலையும் மறைக்கப்பட்டுவிட்டதா? என்ற எந்தமுடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

ஆண்களும் பெண்களுமாய் எத்தனை பேர் இந்தக் குப்பை வாளியைக் கடிந்து சென்று விட்டார்கள், ஆனால் ஒருவருக்கேனும் அதை எடுத்து வைக்கத் தோன்றவில்லையே, இரண்டரை மணித் தியாலங்களாகத் தொடரும் இந்தப் பிரச்சினைக்குச் சிலவேளை நிலையத்தின் பணிப்பாளர் (எஸ்.பி) பொலிஸ் அத்தியட்சகர் தரத்திலுள்ள உயர் அதிகாரி வந்தால்தான் தீர்வு கிடைக்குமா? என்றும் அவர் வந்துவிட வேண்டும் என்றும், அதைப் பொருட்படுத்தாத அனைவருக்கும் உயர்ந்த தொனியில் ஏசி விட்டு அவரே குப்பை வாளியை எடுத்து வைக்க வேண்டும் என்றும், அதன் பிறகாவது இங்குள்ள வர்கள் பொடுபோக்காக இருக்கமாட்டார்கள் என்றும் என் மனது அவாக் கொண்டது. பழையபடி எல்லோரும் தமது வேலைகளைக் கவனிக்கலானார்கள். குப்பைகளும் அப்படியே இருக்க. குப்பை வாளியும் அப்படியேதான் இருந்தது. யாராலும் கணக்கெடுக்கப்படாமலேயே.

அப்போது தான் அவன் வந்தான். அவனுடைய பெயர் கூட எனக்குத் தெரியாது. அடிக்கடி அவனைக் காண்பேன் ஒருபோதும் அவனை நான் பொலிஸ் சீருடையில் கண்டது கிடையாது. இவனை இங்குள்ள சிப்பாய்கள் யாரும் பெரிதாக மதிப்பதும் கிடையாது. நான் நினைத்துக்கொள்வேன் இவன் இங்குள்ள கடைநிலை ஊழியன் என்று.

அதிகம் பேசமாட்டான். தமிழும் சிங்களமும் சரளமாகப் பேசத் தெரியும். எதையும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவே மாட்டான். உருவத்தில் பெரிய கவர்ச்சி கிடையாது. அவன் குப்பை வாளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னைத் தாண்டிச் சென்றான். திடீரென நின்றான்.

திரும்பி வந்தான் குப்பை வாளியைப் பார்த்தான்.

விரரென்று நேரே அதன் அருகே சென்றான்.

அங்கு நின்ற சீருடை அணிந்தவர்களைச் சற்றுத் தள்ளி நிற்குமாறு

வேண்டினான்.

குப்பைகளைப் பொறுக்கினான். குப்பை வாளியினுள் போட்டான்.

குப்பை வாளியை நிமிர்த்தினான்,

காற்றின் திசைக்கு வசப்பட்டு அடித்துச்செல்லப்பட்டுத் தூரத்தே
கிடந்த காகிதத் துண்டுகளையும் பொறுக்கினான். குப்பை வாளியி
னுள்ளே போட்டான்.

குப்பை வாளி இருக்க வேண்டிய இடத்தில் நின்ற சீருடை
அணிந்தவரை விலகச் சொன்னான்.

அவர் கொஞ்சம் கடுப்போடு பார்த்தார்.

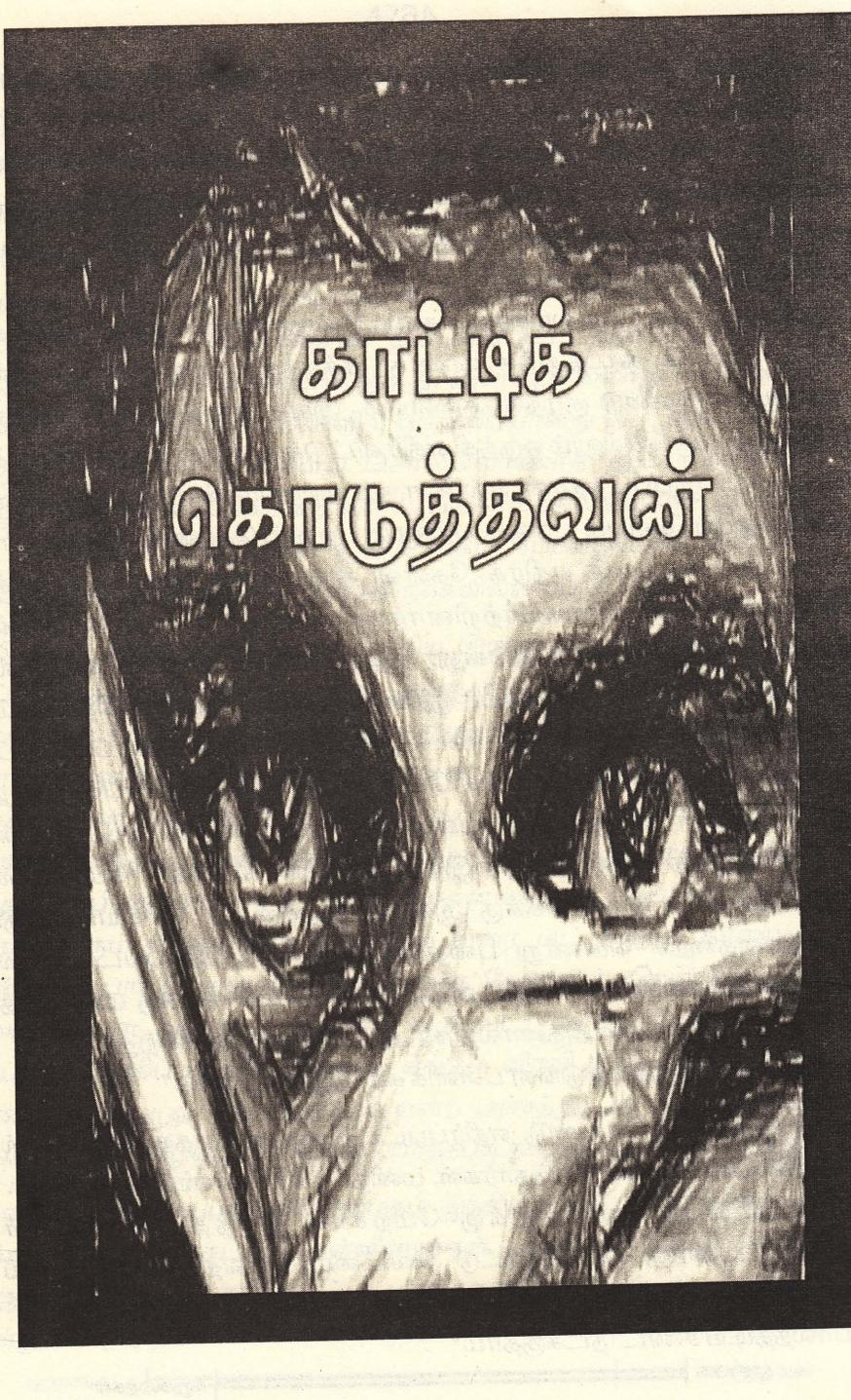
அவன் பணிவோடு நின்றான்.

அவர் விலகிக் கொள்ள குப்பை வாளியை உரிய இடத்தில் வைத்தான்.

அவன் பாட்டில் அடுத்த வேலைக்குச் சென்றான்.

அதிகாரிகள் அப்படியே இருந்தார்கள்.

நான் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். நாட்டைச் சீர்திருத்தும்
இன்னுமொரு அதிகாரியின் காலால் அந்தக் குப்பை வாளி அடிவாங்கி
விடக்கூடாதென்று.

காட்டிக்
கொடுத்தவன்

“எல்லாரும் பள்ளிக் கூடத்துக்க போங்க இந்தியன் ஆமி வரப் போரானாம்”

ஒருவன் பாதையில் கூக்குரலிட்டு மறைந்தான், அவன் யார்? அவன் சொன்னது உண்மையா பொய்யா? ஏன் கத்துகிறான்? இந்தியன் ஆமி வருவதென்றால் எத்தனை மணிக்கு? எந்தப் பாதையால்? எதைப் பற்றிய ஆய்வும் தேடலும் கிடையாது

“ஆமி வாரானாம் எல்லாரையும் கூடப் போறானாம், கெதியா ஓடுங்க மச்சி, பள்ளிக் கூடத்துக்க ஓடுங்க” கக்கத்தில் ஒன்றும் கையில் ஒன்றுமாக இரண்டு குழந்தைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு மிகுந்த பதற்றத்துடன் செல்லும் ஒருத்தி எதிர் வீட்டுக் காரியை உசார்படுத்திச் சென்றாள். இப்படித்தான் எல்லோரும் மற்றவர்கள் மீது அவ்வளவு அக்கறையும் அன்பும் பரிவும் பாசமும் பற்றும் கொண்டிருந்தார்கள். யாருக்கும் எதற்கும் எதிர்க் கேள்வி கிடையாது வந்த தகவலுக் கெல்லாம் எதிர்வினையாற்றினார்கள். அந்தப் பக்கம் வாரான் என்றால் இந்தப் பக்கம் ஓடுவது, இந்தப் பக்கம் வாரான் என்றால் அந்தப் பக்கம் ஓடுவது, பந்தயக் குதிரைகள் போல துப்பாக்கிச் சப்தம் கேட்டால் ஓடுவது ஒன்றுதான் தெரிவு, ஊரே களேபரப்பட்டுப் போய்ப் பயத்தால் அடங்கியொடுங்கி இருக்கும். பல்வேறு இயக்கங்கள் ஊருக்குள் முளைத்து ராஜாங்கம் நடாத்திக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதி. இந்தியன் பீஸ் கீப்பிங் போர்ஸஸ் (ஐ.பி.கே.எப்) இலங்கைக்கு இலவச இறக்குமதி செய்யப்பட்டு சமாதானத்தைக் கொண்டு புதைக்கவென்றே பயிற்றப்பட்ட பீஸ் கில்லிங் ஜவான்கள் புலி வேட்டையாடக் கிளம்பி கிழக்கு மாகாணத் திற்கும் வருகிறார்கள் அதனால்தான் அபாய மணி ஒலிக்கிறது.

“பள்ளிக் கூடத்துக்க ஓடுங்க! பள்ளிக் கூடத்துக்க ஓடுங்க”

புலியெனக் கிலி கொண்டு, எதிர்ப்பட்டதெல்லாம் பதறிச்சுட்ட பீஸ் கீப்பர்ஸ் பலி கொண்டு வந்தார்கள், மனிதப் பலி கொண்டு வந்தார்கள். ஓட்டமாவடிப் பாலத்துக்கு மேற்காக இருந்த கிராமங்கள் தியாவட்டவான், பாலக்காட்டு வெட்டை, காவத்தமுனை ஆகிய ஊர்கள் துப்பாக்கி வேட்டுக்களால் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

“பாலத்தடிய சண்ட நடக்குதாம்”

என்பதுதான் அனைவர் வாயிலிருந்தும் வெளிப்பட்ட வார்த்தைகள். குஞ்சு குருமார்களோடு தாய்மார்கள் காற்றுக்கல்லுண்ட சருகுகளாய் நாதியற்று அச்சங்கொண்டோடியொதுங்கியிருந்தனர்.

எந்வொரு குடிமகனும் ஒரு புலியையாவது காட்டிக் கொடுக்க வில்லையே என்பதுதான் பீஸ் கீப்பர்ஸ் ஆன அவர்களுக்கு அப்போ திருந்த ஒரே கோபம். அப்படியானால் அவர்கள் பார்வையில் எல்லோ ரும் புலிகள்தான், அதனால்தான் இப்படிப்பட்ட வன்கொடுமையை மக்கள் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படியில்லாது மக்களோடு மக்களாக மறைந்திருந்த புலிகளில் ஒருவரையாவது காட்டிக் கொடுத் திருந்தால் மக்கள் இவ்வளவு சொல்லொணாத் துயரங்களையும் அனுபவித்திருக்க வேண்டியதில்லை. பிற்காலத்தில் தமக்கு, புலிகளை விடப் பெரிய அச்சுறுத்தல் ஏதுமிருக்கப் போவதில்லை என்பதை அவர்கள் கற்பனையிலும் நினைத்திருக்கவில்லைப் போலும்,

புலி கிடைக்காத வெறியோடு இந்திய இராணுவத்தினர் ஓட்டமாவ டிப் பாலத்தைத் தாண்டுவதற்கு அச்சமுற்று நின்றார்கள். மேற்குப் பக்கமாகக் கிழக்கு மாகாணத்தினுள் நுழைவதற்கு அதுவொன்றுதான் பிரதான வழி. ஒற்றைவழிப் பாலம்; புகையிரதமும் ஏனைய வாகனங்களும் ஆற்றைக் கடக்கவும் கூட அதுவே வழி, வெள்ளைக் காரன் காலத்துப் பாலம் அது, இப்போது இராணுவ நடவடிக்கைக்கும் அதுவே பிரதானமானது. கவச வாகனங்களும், பெரிய பெரிய ட்ரக்குகளும் பாலத்தைத் தாண்டும் வரை மட்டுமல்ல தாண்டிய பின்னரும் பாலம் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டும். வென்றோடவும் வெருண்டோடவும் கூட அதுதான் வழி. பட்டாளம் பாலத்தின் பாது காப்பை உறுதிப்படுத்திடவேண்டி எங்கும் விரவி நிற்க, முதல் அணி குண்டு எப்போது வெடிக்குமோ என்ற அச்சத்துடன் மெதுவாகவும் வேகமாகவும் கீழேயும் மேலேயும் பார்த்தபடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பாலத்தைத் தாண்டியதுதான் தாமதம் இந்தியப் படையினர் கண்டபடி எல்லாப் பக்கமும் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். அவர்கள் வெறி பிடித்த மிருகங்கள் போல எதிர்ப்பட்ட மரங்களையெல்லாம் கூட புலிகள் என்று சுட்டுத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே அந்த நகர்வு

ஓட்டமாவடி, வாழைச்சேனை, மீராவோடை என்று எல்லாப் பகுதிகளையும் அழித்து மயான பூமியாக்கும் வேகத்துடன் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது தூரத்தே ஓர் இளைஞர் கூட்டம் வெள்ளைக் கொடியை உயர அசைத்தபடி வெறித்தனமாகச் சுட்டுக் கொண்டிருந்த சமாதானப் படையினரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்து.

ஒருவன் சத்தமிட்டான்

“கோயி பி சபீது வாளா சண்டா லேகி ஆதாகே”

அடுத்தவன் எல்லோரையும் பயமுறுத்தும்படி மிகச் சப்தமாக

“எஸ்ரீரீஈ சப்கோ கோலி மாரா”

எல்லோரும் துப்பாக்கியை அவர்களை நோக்கித் திருப்பினார்கள்.

மற்றவன் மிகவும் சப்தமாக அக்கூற்றை மறுத்துரைத்தான்.

“நேஹி நேஹி, ஹேய் கோலி மாரோ ஹம்லோக் குச் பாத் கர்நேகளியே ஆதாகே”

அவர்கள் எதையும் கண்டு கொள்ளவில்லை வெள்ளைக் கொடியை வேகமாக அசைத்தார்கள், முன்னேறிக் கொண்டே இருந்தார்கள். அவர்களின் வருகையைத் தடுக்க ஒருவன் தலைக்கு மேலால் சற்றே உயர்த்திச் சுட்டான்.

“ஹேய் மேரேகோ கோலி நேகி மாரோ உப்பர் தேகே மாரோ”

அவனைப் பார்த்து ஆத்திரத்துடன் ஒரு ஜவான் கத்தினான்

“விஸ்வாஸ் நெஹீ ஷாப் விஸ்வாஸ் நெஹீ”

ஒரு சிப்பாய் பயத்தோடு பதிலிறுத்தான்.

எல்லாத் துப்பாக்கிகளும் அவர்களைக் குறி வைத்தன, வெடித்தால் அனைவரும் சல்லடை. ஆயினும் வெள்ளைக்கொடி சுமந்தவர்கள் பின் வாய்க்கவில்லை, இராணுவத்தின் முன்னால் வந்து அமைதியாக நின்றார்கள்.

“ஹேய் ஸ்டொப் ஸ்டொப்”

ஒரு ஜவான் அவர்கள் மீது நம்பிக்கை கொண்டு அவர்கள் ஆபத்தற்ற வர்கள் எனத் துணிந்து அமைதியாகக் கையாண்டான்.

இளைஞர்கள் இராணுவப் பட்டாளத்தின் முன் நெஞ்சு நிமிர்த்தி நின்றார்கள், அவர்களைச் சேனைத் தளபதி மிகுந்த ஆச்சிரியத்துடன் பார்த்தான். மொழி பெயர்ப்பாளனை அழைத்தான், அவர்களைப்பற்றி

விசாரித்தான்.

“நாம் கெயாஹே”

“பேரென்ன”

“கொமெய்னி முஸ்தபா”

“அச்சா நாம் அச்சா நாம்”

இதற்கிடையில் இரண்டாவது தொகுதி இராணுவத்தினர் கொஞ்சம் அச்சங்களைந்து பாலத்தைக் கடந்தனர்.

ஜவான் அமைதியாக அவர்களை வெறித்துப் பார்த்தான்,

மொழி பெயர்ப்பாளன் தமிழ்நாட்டுக்காரனாக இருக்கவேண்டும்,

இலங்கைத் தமிழ் அவனுக்கு புதிதாகவுமிருந்திருக்க வேண்டும்,

“டிரான்ஸ்லேட் கரோ”

“ஏம்பா வெள்ளக் கொடி பிடிச்சுக்கின்னு பாதையை மறச்சிக்கின்னு நிக்கிறீங்க”

“இங்கால அப்பாவி மக்கள் தான் இருக்காங்க”

“இஸ்தாரப் கரிப் ஆத்மி லோக் ஹே”

“எந்தப் பொது மகனையும் நீங்க சுட வேண்டாம்”

“கோய் ஆம்ஸாம் ஆத்மி கோ முத் மார்னா”

“அகர் ஹம்லிகோ கோ குச் முஷ்கில் ஆயேகா தோ கியா கரேகா”

“ஏதாவது பிரச்சின எங்களுக்கு வந்தா என்ன செய்றது”

“யோசிக்கவே வேண்டாம் எங்கள் எல்லோரையும் உடனே சுட்டுக் கொல்லுங்கள்”

“சோச்சனா முத் ஹம்லோக் சப்கோ அபி கோலி மாரோ”

“இந்தப் பகுதியக் கடக்கும் வரையும் எந்தப்பிரச்சினையும்

வராதெண்டு நாங்க உறுதியாச் சொல்றோம்”

“இஸ் ஜகஸ் நிகல்நேதக் ஹம்லோக் கோ கோய் முஷ்கில் நேஹி

ஆயேகா போல்கே இயே லோக் வாதா கர்ரஹா ஹே”

“ஹிம்மத் ஸே ஆகே கட ரேஹ்தாஹை அச்சா அச்சா சலோ”

எந்த விதமான துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் தீர்க்கப்படாமல் அமைதி

வேகமாக விரவிப் படர்ந்தது. அந்த அமைதிக்கான காரணத்தை

மக்கள் யாருமே அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. படை ஓட்டமாவடியை

நோக்கி நகரத் தொடங்கியது. மீண்டும் வெள்ளைக் கொடியை

ஏந்தியபடி தைரியமாக அவர்கள் முன்னே செல்ல இந்திய ஜாம்பவான்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள். அனைவரது துப்பாக்கிகளும் வெடிக்கத் தயார் நிலையில் விழிப்பாகவே இருந்தன. ஊர் மக்கள் எல்லோரும் பள்ளிக்கூடங்களில் தஞ்சமடைந்திருக்க கடைத் தெருவெல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. ஆங்காங்கே ஓரிரண்டு தலைகள் மதில் மேலால் எட்டிப் பார்த்தன அதை இராணுவத்தினர் கண்டுவிட்டால் போதும் துப்பாக்கிச் சப்தம் காதைப் பிளக்கும் அப்படி யொரு மரண பயத்துடன் தான் அவர்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். வாழைச்சேனைச் சந்தியில் வைத்து கும்புறு மூலைப் பக்கம் ஒரு அணியும் கல்குடாப் பக்கம் இன்னொரு அணியுமாகப் பிரிந்து சென்றார்கள், அதிலிருந்து துவக்குகள் வெடிக்கத் தொடங்கின இடைவெளிவிடாது.

அப்போது ஒரு ராணுவ வீரன் கேட்டான்,

“ஹே ஹிம்மத் வாலே இஸ்தாரப் ஹம்லோக் கோ கோய் முஷ்கில் ஆயேகா தோ ஹம் லோட் ஆகே சப்கோ மாரேகா”

“ஹேய் ட்ரான்ஸ்ட்லேட்டர் இவன் என்ன சொல்றான்”

“பிரச்சின ஏதும் வந்ததுன்னா உங்களையெல்லாம் திரும்பி வந்து சுடுவார்களாம்”

“நல்லம் நல்லம் இதுவா உங்கட நன்றிக்கடன், வாழ்க இந்தியா சுடச்சொல்லு சுடச்சொல்லு, திரும்பி வந்தாச் சுடச்சொல்லு”

“இயே கியா போல்தஹை”

“குச் நெஹி குச் நெஹி, அச்சா இந்தியா, அச்சா மிலிட்டரி போல்ஹை”

மொழி பெயர்ப்பாளன் புத்திசாலி, பிரச்சினையைப் பெரிதுபடுத்தாது இலகுவாக முடித்து விடுவதில்தான் கவனமாக இருந்தான் போலும், அதனால்தான் இலகு மொழி பெயர்ப்பைச் செய்தான், அவன் தமிழ் நாட்டுக்காரன் என்பதால் கூட அப்படிச் செய்திருக்கலாம், ஒரு முறை கொமெய்னி முஸ்தபாவைப் பார்வையால் அலசினான். அவன் தமிழ்ப் பற்று மிக்கவன் போல, அவர்கள் சென்ற சற்றைக்கெல்லாம் துப்பாக்கி வெடிகள் தொடர்ந்தும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

அன்றிலிருந்து ஒட்டமாவடிப் பாலம் உட்படப் பல பகுதிகள்
முஸ்லீன் | | | சிறுகதைகள்

இந்தியர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. தமது நிலைகளைப் பலப்படுத்தியதோடு ஓட்டமாவடிப் பாலத்தினை மிகவும் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாப்பதில் இந்தியப் படையினர் ஈடுபாட்டோடிருந்தனர். தினமும் ரோந்துப் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். பாலத்தைச் சூழ மக்கள் இருப்பது எப்போதும் அவர்களை அச்சுறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

பாலைக்காட்டுவெட்டை அல்லது பாலக்காடு, பாலத்திலிருந்து வடக்குப் பக்கம் தியாவட்டவாளை அடுத்திருந்த அழகிய கிராமம், அப்பாவி ஏழை முஸ்லிம்கள்தான் இங்கு வாழ்ந்தார்கள். விறகு வெட்டிகளாகவும், அன்றாடக் கூலிகளாகவும், விவசாயிகளாகவும் வாழ்க்கை வண்டியை ஓட்டிய அன்றாடங் காய்ச்சிகள். யுத்த நகர்வுகளுக்கு அப்பிரதேசம் மிக முக்கியமானது, ஆற்றோடு அண்மித்த இரகசிய நடவடிக்கைகளுக்கும், சுதந்திரமான பெருந்தாக்குதலுக்கான தயார்படுத்துதலுக்கும் கூட அவ்வூர் எல்லாத் தரப்பினருக்கும் அவசியமாக இருந்தது, புலிகளின் திட்டப்படி அவ்வூர் அவர்களது முழுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரவேண்டும். அப்படிவருவதாக இருந்தால் எல்லா மக்களையும் வெளியேற்ற வேண்டும் அதற்கான திட்டமிடல்கள் ஒருபுறம் நடக்க இராணுவ நடவடிக்கையொன்றைச் சுதந்திரமாகச் செய்ய முடியாத மனோநிலை வருத்தம் தர இராணுவத்தரப்பும் எதையாவது செய்தாக வேண்டுமென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்க அந்த நிகழ்வு நடந்தேறியது.

ஒரு நாள் பாலத்தையண்டி ரோந்துப் பணியில் சென்றனர், முன்னால் எட்டு வீரர்களும் பத்தடி இடைவெளி விட்டு ஐந்து வீரர்களும் அதன் பின்னால் மூன்று மூன்று வீரர்களாயும் அணி வகுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள், படையினர் அவதானத்துடன் தான் சென்றார்கள், பாவம் அவர்களது வருகைக்காகவே காத்திருந்து பாரிய சப்தத்துடன் வெடித்தது கிளைமோர், உடல்கள் எங்கும் சிதறிப் போக குருதி பெருக்கெடுத்தோடியது, தாக்குதலில் பதினைந்து வீரர்கள் வரை ஸ்தலத்திலேயே பலியாகினர். புலிகளுக்கு அது வெற்றிகரமான தாக்குதல், மறுபக்கத்தில் அப்பாவி மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வேட்டு

வைத்த தாக்குதலாயிற்று, அத்துடன் தொடங்கியது இந்திய ராணுவத்தின் வெறியாட்டம். பாலைநகர், தியாவட்டவானில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களை வரிசையாக நிற்க வைத்தார்கள், அப்போது கிளைமோர்த் தாக்குதலின் ரத்தக்கறைகள் காய்ந்தே இருக்கவில்லை

ஒரு ஜவான் நீட்டிய துப்பாக்கியோடு சப்தமிட்டுச் சொன்னான்
“ஆப்லோக் ஹெய்னா எல்ரீரீ கோ சமர்த்தன கர்ரஹா ஹே தும் சுப்கோ மார்னா சதாஹே”

மொழிபெயர்ப்பாளனும் அதே உயர் தொனியில்

“நீங்க தானே எல்ரீரீக்கு சப்போர்ட் பன்றது, உங்க எல்லோரையும் கொல்லப் போறோம். இது எல்லாருக்கும் பாடமா இருக்கணும்”
தாக்குதல் குறித்து எதனையும் அறிந்திராத அனைத்து அப்பாவி மக்களும் விறைத்துப்போய்த்தவிப்போடு நின்றார்கள்.

சமாதானத்தின் காவலர்களான அவர்களின் துப்பாக்கிகளுக்குப் புத்தி இருக்கவுமில்லை, கருணை இருக்கவுமில்லை,
கொடூரமாகச் சுட்டுத்தள்ளிய பின்னர்தான் ஓரளவு அவர்களின் உக்கிரம் தனிந்து தற்காலிகமாக ஓய்வுக்கு வந்தது. ஐம்பது பேர் வரைப் பிணமாக வீழ்ந்தனர், அதைப்பற்றியெல்லாம் சமாதானத்தின் காவலர்கள் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை, பின்னர் எந்த மக்களையும் அவர்கள் நம்பத் தயாரில்லை, வெறி கொண்ட நாய்களாய்த் துரத்தத் தொடங்கினார்கள்.

தம்மால் இயலுமானவரை அந்தமக்கள் ஓடிக் கொண்டே இருந்தார்கள், வெறி நாய்களும் வேட்டையாடியபடி துரத்திக் கொண்டே இருந்தன. மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் அகதிகளாய்த் தஞ்ச மடைந்திருந்தனர். அப்போதும் ஓயவில்லை அவர்களின் ஓட்டம். பாடசலை பாடசாலையாய் அவர்கள் அலைந்து திரிந்தார்கள், புலிகளைக் காட்டிக்கொடுக்கவிலையென்பதற்காகப் புலிகள் அந்த மக்களுக்கு எந்த உபகாரமும் செய்திடவில்லை, அவர்களுக்கும் தேவையாய் இருந்தது அந்த மக்களை அவர்களின் பூர்வீக மண்ணிலிருந்து வெளியேற்றி விடுவதொன்றுதான், அதைத் தட்டிக் கேட்க எந்த மனித உரிமைப் போராளியும் இருக்காதது துரதிஷ்டம் தான்.

பின்னொரு கட்டத்தில் அந்தப் பூமி அன்றாடங்காய்ச்சிகளிடமிருந்து அபகரிக்கப்பட்டது, ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலைப் போராளிகளிடம் நியாயம் கேட்கும் தைரியம் யாருக்குமிருக்கவில்லை, அப்படியும் அனைத்தையும் தாண்டி நெஞ்சுரத்துடன் கேள்வி கேட்டவர்கள் அன்று மட்டும்தான் உயிரோடு இருந்தார்கள். அது விடுதலையின் தத்துவம், ஆயுத பாஷை. மனித பாஷை அவைகளுக்குப் புரியவில்லை, கூடவே இருந்து போராடிய இயக்கத் தோழன் கூட சில சமயங்களில் அதற்கு எதிரியானான். ஒரே இலட்சியத்திற்காகப் போராடும் சக இயக்கத்தவனும் எதிரியானான். இப்படி எதிரியாவதற்கு எதிர்த்துக் களமுனையில் நின்று போராடுதல் மட்டும்தான் விதியாக இருக்கவில்லை, பிடித்தால் தோழன் பிடிக்காவிட்டால் எதிரி, அது ஒரு புதிய தத்துவம், விடுதலை என்று அடைமொழி இட்டுக்கொண்ட வீர புருஷர்களின் ஆட்சிமொழி, பதியப்படாத விதிகள், அங்கீகரிக்கப்படாத சட்டயாப்பு, நாம் நினைத்தது மட்டும்தான் சரி, அதை மட்டும்தான் நாம் செய்வோம், என்று நெஞ்சுக்கு நேராகத் துப்பாக்கி நீட்டி நிறைவேற்றிக் கொள்ளப்படும், மேன்முறையீடு இல்லாத அதிகார சூனியப் பகுதி. அவர்கள் வெளியேறச் சொன்ன போது; அந்த அன்றாடங்காய்ச்சிகள் வெளியேறவில்லை, வெளியேற்றிய போது அவர்கள் விட்ட சாபங்கள் கண்ணீரோடு அப்படியே வானமண்டலத்தில் சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தது, ஆயினும் மக்கள் ஆளுக்கொரு குட்டிச் சாக்குடன் தெருப் பிச்சைக்காரர்களாய் அநாதரவற்றுப் போயினர்.

கொமெய்னி முஸ்தபா எதற்குமஞ்சாத மனத்தினன். அவனுடன் கூட இருந்தவர்களும் சளைத்தவர்களல்ல, அவர்களிடம் ஆயுதம் இருக்கவில்லை, கல்வியறிவு இருக்கவில்லை, பட்டம் பதவி இருக்கவில்லை, பணம், காசு, காணி பூமி எதுவுமே இருக்கவில்லை. ஆனால் உண்மையும், வீரமும், மனிதாபிமானமும், தைரியமும் இருந்தன. கோழைகளைப் போல அவனும் தோழர்களும் முடங்கிக் கிடக்கவில்லை. எதையும் எதிர் கொள்ளும் பெரு மலையாய் அவன் உலா வந்தான். அவனால் எல்லாவற்றையும் தடுக்கமுடியாதபோதும், முடிந்தவற்றைத் தடுத்தான்.

இயலுமானவரைப் போராடினான், மனிதத்தை முன்னிறுத்தி.

“தம்பி இனியென்னடா செய்யலாம்?” ஆற்றாமையோடு முஸ்தபா பக்கத்தலிருந்தவனைக் கேட்டான்.

“இந்தியாக்காரன் பண்ணுற அட்டகாசம் கொஞ்சநஞ்சமில்ல, என்ன காக்கா நம்மலால செய்ய ஏலும்?”

கேள்விக்கான பதிலே ஒரு பிரச்சினை குறித்த கேள்வியாய் வந்து விழுந்தது.

“அவனுள் வரப்போகக்குல ஊர்ப் பாதுகாத்ததே பெரிய விசயம்”

“ஓமாக்கா இல்லாட்டி இன்டக்கி மண் குமியல்தான் இருந்திரிக்கும்”

“இனிப் புலிய நம்ப ஏலாடா” முஸ்தபா ஆருடம் சொன்னான்

“நம்மட ஆக்கள் இப்ப என்னத்துக்காக அவனுகளுக்குப் பின்னுக்கு இழுபடுறானுகளோ தெரியல்ல”

“அதுண்டா உண்மதான் அதுக்காக அவனுகளக் காட்டிக் குடுக்க யுமேலாதானே” கொமெய்னி முஸ்தபாவின் வாதத்தில் நியாயம் தொனித்தது.

“எப்பிடிப் போனாலும், இனிப் புலியாலதான் நமக்குப் பிரச்சன, இந்தியாக்காரன் புலியப் பாத்தியா புலிக்கு சாப்பாடு குடுத்தியா? புலி எங்க இரிக்கான்? இப்புடியே வார போற எல்லாருக்கிட்டயும் கேக்கான். வயலுக்க போகேலா, காட்டுக்க போகேலா, மீன்புடிக்க ஏலா, ஒண்டும் செய்யேலா, இதுக்கெல்லாம் முடிவு இல்லியா?”

“எல்லாம் அல்லாட கைலதான் இரிக்கி”

அப்போது அரக்கப்பறக்க இரண்டு பேர் ஓடி வந்தார்கள்.

“காக்கா காக்கா நம்மளோட கூட இருந்த ரெண்டு பேரையும் எல் ரீ ரீ கடத்திட்டானுகள்”

“எப்ப?”

“இப்பதான் ஆக்கள் கண்டயாம் எண்டு சென்னாக”

“இந்தியன் ஆமிக்கி யார்ரா இயக்கத்தக் காட்டிக் குடுத்த? எண்டு கேட்டுத்தான் புழுதி கிளப்பித் தேடி இரிக்கானுகள், இவக ரெண்டு பேரையும்தான் ஒருத்தன் காட்டிக் குடுத்திரிக்கான்”

“நாம நம்மட மக்களப் பாதுகாத்தது தப்பாடா? யார்ரா அது நம்மலக் காட்டிக் குடுத்தவன்?”

முஸ்தபாவின் வார்த்தைகளில் ஆத்திரம் தொனித்தது.

“தம்பி நீ போ, போய்த் தேடு, நானும் ஒரு பக்கம் தேடுறேன். அவனுக னுக்கு விசயத்த விளங்கப்படுத்துவம் இனி யாரும் வெளிய திரியாதிங்க எல்லாரையும் தான் தேடுவானுகள் கொஞ்சம் பவுத்திரமா இரிப்பமே”. பரபரப்பு அவர்களில் தொற்றிக் கொண்டது.

நிமிடத்தில் அங்கிருந்து அனைவரும் மறைந்தார்கள்.

புலிகளிடம் மாட்டிக் கொண்டால் உயிரோடு எப்படியும் திரும்ப முடியாது என்பது அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது, அவர்களின் நியாயமான உணர்வுகளை புலிகளால் ஒரு போதும் புரிந்து கொள்ள முடியாமலேயே போயிற்று.

000

இந்திய ராணுவத்தின் முகாம்

சில இளைஞர்கள் முழங்காலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அதில் புலிகளும் இருந்தார்கள்

பீஸ் கீப்பர்ஸ் விசாரணையைத் தொடங்கினார்கள்

“தும் டிஹான் சே தேக்கி பதாவோ இயாபிய் எஸ்ரீரீ மே ஹை கி நஹி ஹே”

“புலியக் கண்டியா?”

“இல்ல சேர்”

“ஏன் காணல்ல?”

“அவனுகள் வரல்ல சேர் அதால காணல்ல”

அவன் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினான். குத்து வாங்கியவனின் அலரல் எங்கும் எதிரொலிக்க ஜவான் மீண்டும் குத்தினான்

“சத்தம் போடாதே”

அடுத்தவனை நோக்கிச் சென்றான்

“புலியக் கண்டியா?”

“ஓம் சேர்”

“எங்க கண்டாய்?”

“காட்டுப் பக்கம்”

“அப்ப ஏன் வந்து சொல்லல்ல”

“அதுக்குள்ள நீங்க புடிச்சிசிட்டு வந்திட்டீங்களே சேர்”

அவனுக்கும் ஒங்கிக் குத்தினான் இரண்டாவது குத்து வாங்கப் பயத்தில் அவன் வலியுடன் சப்தத்தையும் மென்று விழுங்கினான்.

“இவனுக்கு வலிக்கல்ல போல”

மீண்டும் குத்தினான் இதன் பின்னரும் அவனால் வலியைப் பொறுக்க முடியவில்லை வாய்விட்டே அலரினான்.

ஐவான் அடுத்தவனிடம் போனான். எது சொன்னாலும் இரண்டு குத்து முகத்தில் கிடைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை

“புலியக் கண்டியா?”

“ஓம் சேர்”

“எங்க கண்டாய்?”

“வயலுக்கதான் சேர்”

“எவடத்த”

“எங்கட வாடிக்க சேர்”

“என்ன கேட்டான்?”

“சோறு கேட்டானுகள் சேர்”

“நீ குடுத்தியா?”

“ஓம் சேர்”

“ஏன் குத்தாய்?”

“துவக்கு வெச்சிருந்தான் சேர் குடுக்காட்டி சுட்டிருப்பான் சேர்”

“எப்புடி துவக்கு?”

“உங்கட துவக்கப் போல பெரிசி சேர்”

அவனுக்கும் இரண்டு குத்துகள்

“இதுக்குப் பொறகு ஒண்டும் குடுக்கப்படாது”

ஐவான் கண்டிப்பான உத்தரவு போட்டான். அவன் உத்தரவு போட்டால் போட்டதுதான், அதை யாராலும் மீற முடியாது, ஐவானுக்காகக் கூஜா தூக்குவதற்கென்றே பலர் இருந்தார்கள், புலி வேட்டை கைகூடாத போதெல்லாம் மக்கள் துன்பப்படுவது இயல்பாகிப் போனது, அதைத் தடுப்பார் யாருமிருக்கவில்லை. யாரேனும் அவர்களுக்குப் புரியும்படி சொன்னால் கூட, சில வேளை காப்பாற்றிவிடலாம். ஆனால் அதன் பின்னர் விடுதலைப் புலிகளைச் முஸ்லீன்

சமாளிப்பது எப்படி? அது தெரியாமல் எல்லாக் கொடுமைகளையும் அனுபவித்தார்கள். எதுவரை எல்லாம்? மரணம் வரை மட்டும் தானே. “இந்தக் கொடுமையெல்லாம் யாரிடம் சொல்வது” ஒருவன் அழகு தமிழில் புலம்பினான்.

அடி வாங்காது தப்பித்துக் கொண்ட புலி உறுப்பினன் கொடுப்புக் குள்ளால் சிரித்தான்.

0 0 0

விடுதலைப் புலிகளின் அலுவலகம்,

அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளன் எஸ்பி சன்முகராஜா விசாரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு பேர் கைகள் கட்டப்பட்டு நிர்வாணக் கோலத்தில் நிலை குலைந்து கிடந்தார்கள் அவ்வளவு அடிகளையும் தாங்கி உயிரோடு இருப்பதே பெரிய விசயம்,

“ஏண்டா இந்திய ராணுவத்துக்கு எங்களக் காட்டிக் குடுத்த”

“நாங்க காட்டிக் குடுக்கல்ல அண்ணே”

“நீங்கதானே டா கொடி புடிச்சிக்கிட்டு வழியக் காட்டினீங்களாம்”

“அது அவனுள் ஊராக்கல சுட்டுப் போடுவானுள் எண்ட பயத்துல பேசிக் கூட்டியந்தம் அண்ணே”

“அப்போ நாங்க செத்தா பறவாயில்லியாடா?”

“அப்பிடி இல்லண்ணே, காட்டிக் குடுக்கிறதெண்டா ஊருக்குள்ள யார் யாரர் ஊடல் கேம்பு அடிச்சிரிக்கிங்க எண்டு எல்லாத்தையும் காட்டிக் குடுத்திருப்பம், நாங்க அப்பிடிச் செய்யல்லியே”

“ஊருக்குள்ள உள்ள கேம்புகளையும் காட்டிக் குடுப்பிங்களா? அடிங்கடா இவனுள்”

அவர்கள் அடித்தோய்ந்த போது மிகவும் வலியால் துடித்த ஒருவனின் முடியைப் பிடித்து இழுத்தபடி எஸ்பி மீண்டும் கேட்டான்,

“சொல்லுடா யாருடா உங்கட தலைவர்?”

கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒருவன் நெடிய ஊசிக் கம்பியால் புட்டத்தில் ஓங்கிக் குத்தினான். இரத்தம் பிசிறியடித்தது.

அவன் அலறக் கூட சீவனற்றிருந்தான்.

“ஒண்டும் செய்ய மாட்டம், ஆளச் சொல்லுங்க உங்களையும் விட்டுடுவம்”

புட்டத்தில் ஊசியால் குத்துப்பட்டவன் மெதுவாக முணங்கினான்.

“மு..ஸ்..தபா..”

“டேய் சொல்லாதடா பாவம்டா அவன், நாம செத்தாலும் பறவல்ல சொல்லாதடா”

மற்றவன் அவ்வளவு வலியோடும் இவனைத் தடுத்தான்

எஸ்பி அவன் முகத்தில் ஓங்கி உதைத்தான்.

“நீ சொல்லுடா எந்த முஸ்தபா?”

“அல்லாவுக்காக சொல்லாதடா... வானாடா அவன் அப்பாவிடா”

மற்றவன் கெஞ்சினான்.

“இதுக்கு மேல ஏலாடா.. தாங்க ஏலாடா” சுருதியிழந்த தீனமான குரலில் இயலாமையை வெளிப்படுத்தினான்.

“நீ சொல்லுடா” மீண்டும் முகத்தில் இடி விழ குருதி கொப்பளிக்க பற்கள் எங்கும் சிதறின, எஸ்.பி.யின் அடியாள் திமிறிக் கொண்டு நின்றான். தமது பேரெதிரியைக் கண்டு பிடிக்கப் போகும் களிப்புடன்.

“கொமெய்னி முஸ்தபா.. வாழ்ச்சேன.. கொமெய்னி முஸ்தபா”

“அந்த நாயா காட்டிக் குடுத்தவன், இவனுக் ரெண்டு பேரையும் கொல்லுங்கடா, அதுக்கு முதல் குழாயொண்டு கொண்டு வாங்கடா” ஒருவன் ஒரு அங்குல விட்டமுள்ள நீண்ட குழாயைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்,

கொமெய்னி முஸ்தபாவைக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று தடுத்தவனின் பின் துவாரத்தில் அதை நுழைத்தான், அவனின் கதறலுக்கூடே குழாய் குதத்தையும் தாண்டிக் குடல்வரைச் சென்றிருந்தது, முள்ளுக் கம்பியை எடுத்து குழாயினுள்ளால் நுழைத்துவிட்டுக் குழாயை வெளியே எடுத்தான், முள்ளுக் கம்பியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுத்தினான் எஸ்.பி.

முஸ்தபாவின் தோழன் இறைவனை அழைத்துக் கதறினான், அவன் கதறலுக்கு அப்போது பதில் சொல்ல யாருமிருக்கவில்லை இறை நம்பிக்கை மட்டும் அவனின் ஒரேயொரு பற்றுறுதித் தளமாய் இருக்க

சுத்திக் கொண்டிருந்த முள்ளுக்கம்பியை வேகமாக வெளியே இழுத்தான் எஸ்பி. அவனின் அலரல் எங்கும் எதிரொலிக்க குடல், குருதி, மலம், சலம் எல்லாம் பின் துவாரத்தால் பிசிறியடித்தன, ஆற்றாமையால் சரிந்து விழுந்தான்.

அவர்கள் இருவரது தலையையும் முத்தமிட்டபடி துப்பாக்கிகள் வெடிக்கத் தயாராய் இருந்த போது விழுந்தவன் சொன்னான், “டேய் எஸ்.பி ஒண்ட சாவு தூரத்தில இல்லடா, நம்பிக்கத் துரோகி. நீயும் துரோகியாத்தாண்டா சாவாய், நாய விடக் கேவலமாச் சாவாய்டா, அல்லா உன்னசும்மா உடமாட்டாரா... ஆ...”
இரண்டு துவக்குகள் ஒருமித்து வெடித்தன.

மாலையாகிய போது புலனாய்வுத் தகவல்களுடன் எஸ்பியின் படை கொமெய்னி முஸ்தபாவைத் தேடிச் சென்றது.

சூரியன் அஸ்தமித்து மைனாக்களின் மதுரமான ஓசை எங்கும் வியாபித்திருக்க மஃரிபுத் தொழுகைக்காக அதான் ஒலித்தது. கொமெய்னி முஸ்தபா அவரது ராத்தா ஊற்றிக் கொடுத்த தேநீரை உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார். ஈரானில் புரட்சி வெடித்து இஸ்லாமிய ஆட்சி மலர்ந்து, குமைனில் பிறந்த ரூஹுல்லாஹ் என்ற இமாம் கொமெய்னி இரானியர்களின் ஹீரோவான போது தனது பெயருக்கு முன்னால் கொமெய்னி என்ற பெயரைச் சூட்டிக் கொண்ட முஸ்தபாவை கொமெய்னி முஸ்தபா என்று அழைத்தால்தான் தெரியும் என்றளவுக்கு அதுவே பெயராக ஒன்றித்துப் போயிட்டு, தேநீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனின் சகோதரி கேட்டாள்

“என்னடா தம்பி ஊருக்குள்ள எல்லாரும் பயமுறுத்துறாக”

“அதெல்லாம் உடாத்தா, சாவு வார டைம்ல வரும் அத யாரும் தடுக்கேலா”

“புலி ரெண்டு பேரக் கடத்திட்டுப் போனயாமடா”

“இப்ப உசிரோட வெச்சிரிக்கமாட்டானுகள், அவனுகள் நினச்சது தான் சட்டம், ஒரு வகையில பாத்தா லத்தீபுட ஆக்கள் செய்றதும் செரிதான், எதையும் யாரும் தடுக்கேலா, சில நியாயம் உலகத்துக்கு

தெரியவராது, சிலது பிழையாத் தெரியும் ஆனா உண்ம என்டைக் காவது வெளியாகும் ராத்தா, கலீல் வந்தாச் செல்லுங்க புலியையும் நம்ப வானா இந்தியனையும் நம்பவானா, இந்த ஜிஹாதெண்டு திரியிறவனுகளையும் நம்ப வானா, எல்லாரும் சத்திராதிகள்”

“உனக்கென்னத்துக்குடா, இந்தத் வேல்லாத வேலையெல்லாம், உட்டுப் போட்டுவேலையப் பாரு பாப்பம்”

“அப்புடியில்ல ராத்தா, நம்மட பிரச்சினய நாமதான் பாக்கனும், இல்லாட்டி யாரு ராத்தாசனத்தப் பாதுகாக்கப் போறாங்க”

“அதில்லடா உனக்கு என்னசரி நடந்தா யாருடா வந்து பாக்கப் போறாங்க, கஸ்டம் எண்டு வந்தா அது நம்மலோடதான்டா அதாலதான் செல்றன் உனக்குத் தேவல்லாத ஒண்டுக்குள்ளயும் தல போடாத, நமக்கு ஊர் வம்பு வானாடா”

“இப்பியே எல்லாரும் ஊர் வம்பு நமக்கென்னத்துக்கு எண்டு ஒதுங்கினா என்ன நிலம்? அப்பிடி இரிக்கப்படா ராத்தா, மத்த ஆக்களுக்கு நம்மலால ஏதாவது நல்லது செய்ய ஏலுமென்டா அதச் செய்யனும், இல்லாட்டி மனிசனாப் பொறந்ததுல என்ன அர்த்தம் இரிக்கப் போவது? சரியாத்தா நான் பள்ளிக்கிப் பெய்த்து வாரன்”

“நான் செல்லுறத்தச் செல்லிட்டன் உண்ட புத்தி சாகவும் காணும் பொழைக்கவும் காணும், இந்தக் காலத்துல யாரு ராத்தாமாருட செல்லுக் கேக்காக”

இருள் எங்கும் விரைந்து பரவி சூழல் நிசப்தமான பொழுதில் கொமெய்னி முஸ்தபா பள்ளி நோக்கிச் செல்ல செருப்பைக்காலில் மாட்டினான் ராத்தாவின் பேச்சைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை, அவளும் எல்லாப் பெண்களையும் போல தனது உடன்பிறப்புக்கு ஏதம் நேர்ந்துவிடக் கூடாது என்ற அங்கலாய்ப்பில் புலம்புகிறாள் என்றுஎண்ணியபடி மீண்டும் தனது சகோதரியைப் பார்த்து அவன் பிரியாவிடைக் குரல் கொடுத்தான்.

“ராத்தா வாரன்”

“அல்லாட காவல்”

விடை பெற்றுக் கொண்டு வாசற்கதவை நோக்கி நடந்தவனை வழியனுப்பி வைத்தாள் விபரீதம் எதுவும் தெரியாமலேயே.

கொமெய்னி முஸ்தபா வாசலைத் தாண்டிக் கூட இருக்க மாட்டார், பட்...பட்...படபடபட வென்று ஒற்றையாய்த் தொடங்கி எண்ணிக்கையின்றி வெடித்தோய்ந்தது துப்பாக்கி.

குருதி பெருக கொமெய்னி முஸ்தபாவின் வெற்றுடல் மண்ணில் சரிந்தது. ராத்தாவின் அலரல் அண்டமெங்கும் எதிரொலித்தது.

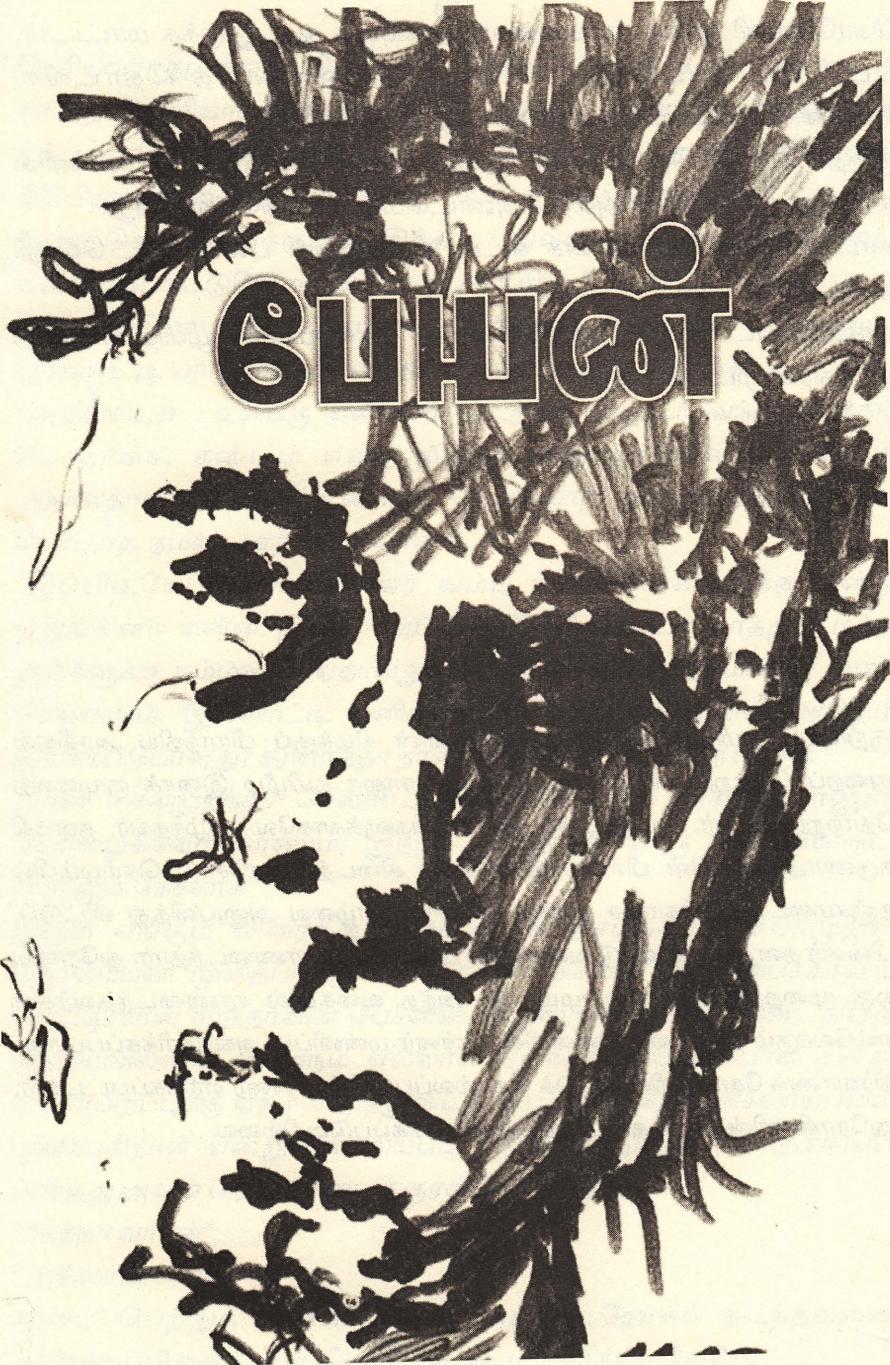
காட்டிக் கொடுத்தவனைச் சுட்ட திருப்தியில் புலிப்படை வெற்றி நடை போட்டது.

புரட்டப்படாத பல பக்கங்களோடு கொமெய்னி முஸ்தபா என்ற சரித்திரம் மூடப்பட்டது.

0 0 0

குறிப்பு: தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் கிழக்குப் பிராந்திய அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் எஸ்.பி.சண்முகராஜா தமிழீழ இசைக் குழுவைத் தோற்றுவித்தவர், வழிநடாத்தியவர், புலிகளுக்காகவே வாழ்ந்தவர், தளபதி கருணாஅம்மானின் பிளவோடு கையில் கிடைத்த காசோடு கொழும்பில் தஞ்சமடைந்து, கொஞ்ச நாள் ராஜபோக வாழ்வை அனுபவித்து விட்டுப், பின்னர் தனது குழுவோடு வன்னியில் புலிகளிடம் சரணடைந்தார். துரோகம் ஒரு முறைதான் செய்ய முடியும், அந்த வகையில் சரணடைந்தவர்கள் எல்லோரும் தீவிர விசாரணையின் பின்னர் மன்னிப்பு அங்கீகரிக்கப்படாது, நிர்வாணக் கோலத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுப் பின்னர் எரிக்கப்பட்டனர், துரோகிகளின் உடல் தமிழீழத்தில் விதைக்கப்படுவதில்லை.

ബുധൻ

കുമാരൻ

‘ரபாய்’

அவனை அறியாதவர்களே இருக்கமாட்டார்கள்,
மடையன் என்றால் அப்படியொரு மடையன்,
பேயன் என்றால் அப்படியொரு பேயன்.

அவனை யாரும் கணக்கிலெடுப்பதில்லை. அதே நேரம் பேயன் என்பதால் கணக்கெடுக்காமல் இருப்பதுமில்லை. ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அவனைச் சூழ எப்போதும் ஒரு கூட்டம் இருக்கும். அவன் ஒரு பதினைந்து வருடக் கதை. பதினேழு வயதிலிருந்து முப்பத்திரண்டு வயது வரையானது. அவனைப் பற்றி யாரிடமாவது ஒரு மதிப்பீடு கேட்டால் கிடைக்கும் ஒரே பதில்.

“ஈய்யீ அவனா? அவன் பேயன், அவனுக்கு ஆரத்தான் தெரியா! சும்மா ஊருக்க திரியிற தறுதல” என்பதுதான்.

ஆமாம் அவன் பேயன்தான், அவன் பார்க்கும் வேலைகள் அப்படி, அவன் ஊருக்குள் பழகாத மனிதர்களே இல்லை. படித்தவர், பாமரர், இராணுவம், பொலிஸ், விடுதலைப் புலி, கஞ்சாக் குடியன், சூது விளையாடுபவன், பெண் புடியன், குடிகாரன், ஆயுதம் விற்பவன், கடத்தல்காரன், கொள்ளைக்காரன், கள்வன் என்று தொடங்கி ஆன்மீகவாதிகள், அரசியல்வாதிகள், வைத்தியர்கள், அரச உயர் அதிகாரிகள், ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் வரை எல்லாத் தரப்பினருடைய தொடர்பும் அவனுக்கிருந்தது. எல்லோரைப் பற்றியும் அவனுக்குத் தெரியும். அவன் அவர்களிடம் எதைப்பற்றிக் கேள்வி கேட்டாலும், தகவல் கேட்டாலும் அதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லுவார்கள். இத்தனைக்கும் சிறுவர்களைக் கூட அவன் விட்டு வைக்கவில்லை. அவர்கள்தாம் அவனின் நல்ல சிநேகிதர்கள். அவனைச் சூழ எப்போதும் ஒரு சிறுவர் கூட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

அது போல அவன் திரியாத வீதிகளுமில்லை. அலையாத தெருக்களுமில்லை, அவன் திரிச்சலுக்கு நேரமும் இல்லை, அதிகாலையிலும் வீதியில் இருப்பான், உச்சி வெயிலிலும் இருப்பான், நடுநிசியிலும் இருப்பான். அவனைப் புரிந்து கொள்ளவே முடிவதில்லை.

சந்திக்கு வருவான். சந்தைக்குப் போவான். ஆற்றங்கரைக்குப் போவான், அங்கு நீண்ட நேரமிருப்பான், ஆற்றில் தோணியில் திரிவான். மோட்டார் சைக்கிளில் வீதியில் திரிவான். சில வேளைகளில் செருப்பில்லாது அழுக்கடைந்த ஆடையுடன் திரிவான். இத்தனைக்கும் கடைத் தெருவில் எதுவும் வாங்க மாட்டான். சந்தையிலும் எதுவும் வாங்க மாட்டான். அவ்வளவு மீன் வகைகள் கொட்டிக் கிடக்கும். அவன் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். சும்மா கொடுத்தாலும் பல சமயங்களில் எதையும் வாங்க மாட்டான் அப்படியொரு பேயன். ஆனால் அவனுக்கென்று நெருங்கிய தொடர்புள்ள சில கடைகள் இருந்தன அவதானிப்புப் பெறாதபடி. அங்கு மட்டும்தான் எல்லாமும் கொள்வனவு செய்வான்.

அவன் பேச்சில் இருக்கும் இனிமை எப்போதும் மாறியது கிடையாது. மரண வீட்டில் சந்தித்தாலும் அதே இனிமை, திருமண வீட்டில் சந்தித்தாலும் அதே இனிமை. அவன் பேயன் என்பதால் அவனைப் புரிந்து கொள்ளவே முடிவதில்லை. எல்லோரும் அவனிடமிருந்து ஒதுங்கிச் செல்வதையே விரும்புவார்கள். ஆனால் அவன் விட்டால்தானே. வலிந்து சென்று கதைப்பான். அவன் கதையில் பத்தும் பலதும் இருக்கும். அறிவியல் மேதை போலவும் வடிகட்டின முட்டாள் போலவும் அவன் பேச்சு சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். அதனால் அவனோடு நீண்ட நேரம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். சில போதுகளில் ஓரிரு மாதங்களுக்கு அவனைக் காண முடியாது. அப்படி எங்காவது சென்று வந்து விட்டால் கொஞ்சம் வேகமாக ஓடித்திரிவான். அவனை யாரும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளாததனால் அவன் இருப்பதும் இல்லாதிருப்பதும் ஒன்று தான்.

ஊருக்குள் எங்கேனும் ஒரு களவு நடந்து விட்டால் அவனும் சேர்த்துப் பேசப்படுவான், அது போலவே கொள்ளை நடந்தாலும் அவனது பெயரும் சேர்ந்து ஒலிக்கும், அதற்கான அடிப்படைக் காரணம் அப்படிப்பட்ட அனைவருடனும் இவன் மிக நெருக்கமாகப் பழகுவதுதான், ஆனால் மற்றத் திருடர்களும் கொள்ளையர்களும்

மாட்டிக் கொள்வார்கள். இவன் மட்டும் தப்பி விடுவான், அந்த ஆச்சரியம் என்னவென்று ஒருவருக்குமே விளங்குவதில்லை. எந்தவொரு பிரச்சினைக்காகவும் அவனைப் பொலிஸ் கைது செய்ததும் கிடையாது, யாரும் அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதுமில்லை.

விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இராணுவத்திற்கும் நடந்து கொண்டிருந்த நேரடி யுத்தம் ஒரு சமாதான ஒப்பந்தத்தின் மூலம் கொஞ்சம் ஓய்ந்திருந்த வேளை, ரபாய் என்னைத் தேடி எனது வீட்டுக்கே வந்தான். ஒரு பாடல் சீடி அல்பம் வெளியிட்டு பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு நான் முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் அவனுடனான மிக ஆழமான சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. எல்லோரையும் கையால்வது போல அவன் என்னையும் கையாண்டான். எனது படைப்பைப் பற்றியும் புகழ்ந்தான். எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு

“இனி நீங்கதான் என்குரு” என்றான்

அப்போதுதான் நான் சுதாகரித்துக் கொண்டேன். அவன் அடுத்துக் கேட்கப் போகும் கேள்விகள் இன்னதாக இருக்கும் என்று மனதில் எடைபோட்டபடி, அவன் பேச்சுக்கு ஒரு சின்ன ‘ப்ரேக்’ கொடுத்தேன். எதிர்பார்த்தபடியே அவன் கேட்டான்.

“உங்களோடு என்னையும் சேர்த்துக் கொள்வீர்களா?”

நான் எந்த மாற்றத்தையும் முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“எதற்காக?” என்றேன்

“எல்லாவற்றுக்கும்தான்”

“அப்படியென்றால்?”

“உங்களின் எல்லாச் செயற்பாடுகளுக்கும் நான் துணை நிற்பேன்”.

“அப்..ப்டி... ஒரு திட்டமும் என்னிடமில்லையே”

“இல்லை உங்களால் அப்படி இருக்க இயங்காமல் இருக்க ஒரு போதும் முடியாது”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்”

“எனக்குத் தெரியும்... உங்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்கிறது”

“அப்படியொரு பிரச்சினையும் எனக்கில்லை”

“அப்படிச் சொல்ல வேண்டாம், உங்கள் உயிர் பெறுமதியானது.

அதைப் பறிக்க யாருக்கும் இலகுவில் சந்தர்ப்பம் கொடுத்துவிட வேண்டாம்”

நான் போலியாகச்சிரித்துக் கொண்டே

“அப்படி யாருக்கப்பா என் உயிர் தேவைப்படப் போகிறது?”

அவன் என்னிடம் எதிர்பார்த்த எந்தத் தகவலும் எனது முகபாவனையில் கூடக் கிடைக்காததால் தனது பேச்சின் தொனியைச் சற்று மாற்றினான். ஐந்நூறு ரூபாயொன்றை நீட்டி நூற்றைம்பது ரூபாய் பெறுமதியான சீடியை வாங்கினான்.

“மிகுதியும் எனது அன்பளிப்பு” என்றான்.

கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டுத் தொடர்ந்தான்.

“இதை நான் ஐந்து முறை பார்த்து விட்டேன். எனக்கும் ஒரு பிரதி வேண்டுமென்பதால் வாங்குகின்றேன்”

“சந்தோஷம் எல்லோருமே உன்னைப் போல இருந்துவிட்டால் எனக்கு நஷ்டம் வராது. அடுத்த முயற்சிக்கு நான் யாரிடமும் கையேந்த வேண்டியிருக்காது”

“சரி நான் வருகிறேன், எதற்கும் வெளியில் பெரிதாகத் திரிய வேண்டாம், கொஞ்சம் அவதானமாகத் திரியுங்கள், இரவில் வெளியேறவே வேண்டாம்”

“அப்படி என்ன பிரச்சினை இருக்கிறது? தெளிவாகச் சொன்னால் தானே புரிந்து கொள்ள முடியும்”

கலவரப் படாமல் கதைத்தேன்.

“இது எனது தொலைபேசி இலக்கம். ஏதும் சிக்கல் என்றால் உடனே கூப்பிடுங்கள்”

வாங்கிக்கொண்டபடி சொன்னேன்.

“நீ யார்..? இனியும் மறைக்கலாம் என்று நினைக்கிறாயா?”

அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தேன்,

“இதுவரையும் நீ எதிர்பார்த்த எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லையே! என்னுடன் இவ்வளவு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததிலும் அர்த்த மில்லையே! இப்படியே போய்விட்டால் என்னவென்று ரிப்போர்ட் அனுப்பப் போகிறாய்?”

என்றதும் அவன் கொஞ்சம் அதிர்ந்து போனான்.

ஆனால் கஷ்டப்பட்டு அதன் உணர்வு வெளிப்பாட்டை மறைத்தான். அழுத்தமாக எச்சில் விழுங்கினான்.

முதன் முறையாக ஓங்கியறையப்பட்டவன் போலப் போலியாகச் சிரிக்க முனைந்தான். அவனிடம் பேசுவதற்கு உடனடிப் பதில் எதுவும் இருக்கவில்லை போலும்.

யோசித்தான் எதைச் சொல்வது? எதை விடுவது? என்பதில் அவனுக்குள் சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

அல்லது எனக்கு எது தெரியும்? எது தெரியாது? சிலவேளை எல்லாம் தெரியுமோ! என்று அந்தப் பேயன் கலங்கி நின்றான்.

ஆனால் உண்மையில் அந்தப் பேயனைப் பற்றி எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை எனக்கு. ஓர் அனுமானத்தில் அப்படியொரு போடு போட்டேன். எனது கேள்விக்கான பதிலை என்னிடமே எதிர்பார்த்தால் ஏதோ இருக்கிறது, மேற்கொண்டு சமாளிக்கப் பிடியெடுக்க நினைக்கிறான் என்பதை விளங்கிக் கொண்டபடி அவனது பதில் அல்லது கேள்விக்காக அவகாசம் விட்டுக் காத்திருந்தேன்.

“அப்படியென்றால்? என்ன சொல்ல வருகின்றீர்கள்? எனக்கு நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை”

“அவ்வளவு எளிதில் என்னை யாரும் கொன்றுவிட முடியாது. இந்த தொலைபேசி இலக்கம் எனக்குத் தேவைப்படாது. நீங்கள் போகலாம், மீண்டும் சந்திக்காமல் இருப்பது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். இறைவன் எப்போது நாடியிருக்கிறானோ அப்போது எனது மரணம் வரும், அதை யாரும் தடுக்க முடியாது. அப்படித்தான் அவர்களால் தான் எனது மரணம் என்றால், அதுதான் விதியென்றால் அதை எதிர்கொள்ள நான் எப்போதும் தயார். எனது மரணத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்”

மூச்சுவிடாமல் நான் சொல்லி முடிக்கவும்,

“ஆ! அந்தா.. பாத்தீங்களா? உங்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்கிறது என்று தெரிந்திருக்கிறது. ‘அவர்களால்தான் மரணம்’ என்றால் யார் அந்த அவர்கள்? இனியாவது பேசலாமா?”

நான் தலையில் அடித்துக் கொண்டேன். உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசி

முக்கியமானதொரு விசயத்தை விட்டுவிட்டேன். சட்டென்று அவனும் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு தன் கேள்விகளுக்குப் பதில் தேட முனைந்தான்.

அவனது புத்திசாலித்தனத்திற்கும் அவதானிப்புத் திறனுக்கும் அது நல்ல சான்றிதழ்.

“சரி பேசலாம் ஆனால் இருவரும் பரஸ்பரம் ஒரு புரிந்துணர்வுக்கு வர வேண்டும் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லி முடியுங்கள். என்னிடம் இருக்கும் தகவல்களுக்கு அது பொருந்தினால் மேற்கொண்டு பேசலாம்” என்றவன் மீண்டும்,

“சரி என்னைப் பற்றிய உண்மைகள் இப்போதைக்குத் தெரிய வேண்டாம். நேரம் வரும்போது அது உங்களுக்கே தெரியும். உங்களைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு விட்டேன். மேற்கொண்டு பேச முன்னர் இறைவன் மீது ஆணையிட்டு சத்தியம் செய்யுங்கள். நானும் சத்தியம் செய்கிறேன்”

பரஸ்பரம் சத்தியம் செய்து கொண்டோம்.

இறைவன் மீது உறுதியாகப் பற்று வைத்துக் காரியம் நகர்த்தும் ஒருவனையும், சத்தியவாக்கு மொழிதலுக்குப் பின் சந்தேகமற்றுக் காரியமாற்றும் ஒருவனையும் ஆன்மீகத் தளத்தில் எடைபோட எனக்குக் கஸ்டமாக இருக்கவில்லை.

எப்போதும் மற்றவர்கள் அவனை வெள்ளிக் கிழமை களில்தான் பள்ளியில் கண்டிருப்பார்கள், எந்தப் பள்ளிவாயலில் விரைவாக தொழுகை முடிகிறதோ அங்கு அதை முடித்து விட்டுத் தொழுகை களையத் தாமதிக்கும் பள்ளிக்கு முன் சம்பந்தமில்லாது அலங்கோலமாக நிற்கும் அவனை இந்த மக்கள் புரிந்து கொள்ளத் தசம அளவிலும் சந்தர்ப்பம் இருக்கவில்லை. அவர்கள் பார்வையில் அவன், பள்ளி வாசலுக்கு முன்னால் தொழாமல் நிற்கும் ஒரு பேயன் அவன் அப்படித்தான் காரியங்களைத் துல்லியமாக நகர்த்தினான். அவனை யாரும் சரியாக மட்டிட அவகாசம் அளிக்க அவன் தயாராக இருக்கவில்லை.

அவன் பெற்றுக்கொள்ளும் ஒவ்வொரு ‘மைனஸ்’ புள்ளியும்தான்

அவனது பலத்தை அதிகரிக்கச் செய்தது.

ஊரிலுள்ள எத்தனை புத்திசாலிகளைப் பார்த்து அவன் மனதால் எள்ளி நகையாடி இருப்பானோ!

“உங்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்கிறது. இந்தத் தரவுகளைப் படித்துப் பாருங்கள். அது உங்களுக்கே விளங்கும்”

என்றவன் மேலும் சில விஷயங்களைப் பேசினான்.

“உங்கள் சீடி ஏற்படுத்தியிருக்கும் அதிர்வு மிகக் கனதியானது. அது பேசும் விலை உங்கள் உயிர். எப்படியும் அடிப்பார்கள். புலிகள் சோர்ந்து விட்டதாய் தப்புக் கணக்குப் போட வேண்டாம். உங்களைக் கொல்லத் தமிழ்ப் புலி வரத்தேவையில்லை. முஸ்லிம் புலிக் கைகூலியே வரக்கூடும். பிரயாணத்தில் 25 மீட்டர்கள் தூரம் இடைவெளி வைத்துக் கொள்ளுங்கள். யாரும் தாக்கினால் எம்பிப்பாய வேண்டாம். குணிந்து தப்ப முயற்சி செய்யுங்கள். வீட்டில் யாரும் அழைத்தால் உடனே நீங்கள் பதில் சொல்லவோ, கதவைத் திறக்கவோ வேண்டாம். சாப்பாட்டு விஷயத்திலும் தண்ணீர் அருந்துவதிலும் கவனமாக இருங்கள், யாரையும் எளிதில் நம்ப வேண்டாம், மாலை நேரத்திற்குப் பின்னர் வெளியே செல்ல வேண்டாம், போக்குவரத்துக்கு ஒரே பாதையைப் பயன்படுத்த வேண்டாம், உங்கள் வருகையின் நேரத்தைச் சரியாக யாருக்கும் கணிக்க இடம் கொடுக்க வேண்டாம். உடையின் அமைப்பை மாற்றிக் கொள்ளுங்கள்”

அவனுக்கு என் உயிர் மீது அத்தனை கவனம் இருந்தது. அதை எந்தெந்த வழியிலெல்லாம் பாதுகாக்க வேண்டுமோ, முடியுமோ அவை அனைத்தையும் அவன் எனக்குத் தெளிவு படுத்தினான். அப்போதுதான் எனக்கு புரிந்தது இத்தனை விஷயங்கள் இதில் இருக்கின்றதா என்று. அவன் சொன்ன விடயங்கள் அனைத்தும் எனக்குப் புதுமையானவைகள்தான் இவனுக்கு இந்த ஊர் வைத்திருக்கும் பெயர் பேயன். லூசன், மடையன், களவானி.

“ஒரு முறை ஒருவரைக் கண்டு, மீண்டும் அதே நபரை அதே பாதை ஒழுங்கில் காண நேர்ந்தால் விளிப்படையுங்கள். நீங்கள் கடந்து

போகும் ஒவ்வொருவரையும், உங்களைக் கடந்து போகும் ஒவ்வொருவரையும் அவதானமாகப் பாருங்கள். கொஞ்சமேனும் சந்தேகம் வந்தால் பாதையை மாற்றுங்கள் அல்லது ஆபத்தை எதிர்பாருங்கள்”

அவன் இப்படி விரிவுரை நிகழ்த்திக் கொண்டே போனான். அவை அனைத்துமே எனக்குப் புதிய விடயங்கள்தான் என்பதை மனம்விட்டுச் சொல்லத் தோன்றியது. என்னைப் பாதுகாப்பதில் அவனுக்குள்ள அக்கறையை அது வெளிப்படுத்தியது. அவற்றைத் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் எனக்குப் பிரச்சினை இருந்தது, அதனால் அவதானமாக உள்வாங்கிக் கொண்டேன். அவன் ஒவ்வொரு சாதாரண விடயத்திலும் மிக நுட்பமான பல அம்சங்களைச் சொன்னான். அவனை எனக்குப் பிடித்திருந்தது, அவனது அறிவும் ஆற்றலும் மேலும் அவனைப் பற்றித் தேட வேண்டும் என்று சொன்னது. சத்தியவாக்கிற்குப் பின்னரான முழுமையான நம்பிக்கைதான். ஆயினும் மனது அமைதியடைய சில விஷயங்களைத் தேடித்தான் ஆகவேண்டும். ஏனெனில் அவனைப் பற்றிய உண்மைகள் எதுவுமே எனக்குத் தெரியாது.

கொஞ்சம் சுதாகரித்துப் போட்டு வாங்கித் திருப்பி அடித்ததில், அவன் பற்றிய உண்மை இப்போதைக்குத் தெரிய வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டானே, அவன் கடும் புத்திசாலிதான். விடைபெற்றுக் கொண்டவன் மீண்டும் வந்து “உங்கள் ‘மொபைலுக்கு’ எந்த ‘ரிங்கிங் டோனும்’ போட வேண்டாம். ‘வைப் ரேஷனில்’ போட்டு ‘சைலன்ஸ் மூடில்’ வைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்போது அழைப்பு வந்தாலும் உடனே பதில் அளிக்க வேண்டாம். வீதியிலும் பொது இடங்களிலும் அழைப்பு வந்தால் ‘போனைக்’ கையில் எடுக்கவே வேண்டாம். அது சிலவேளை உங்களை அடையாளம் காண்பதற்கான அழைப்பாகவும் இருக்கலாம். இரவு வேளைகளில் வீட்டில் இருக்கும் போது அழைப்பு வந்தால், தெரியாத அழைப்பாக அது இருந்தால் பதிலளிக்க வேண்டாம். முடிந்தவரைக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குப் பின் ‘போன்’ பாவிக்கவே வேண்டாம்”

எனக்கு ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. ஒரு 'போன் கோலில்' இவ்வளவு விசயங்கள் இருக்கின்றனவா? நம்மில் நமக்கு எவ்வளவு அவதானம் தேவை என்பதை அவன் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கற்பித்து விட்டான்.

இறுதியாகச் சொன்னான்.

“முடிந்தால் நாட்டை விட்டு சிறிது காலம் எங்காவது சென்று விடுங்கள்”

விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

அதன்பின்னர் நீண்ட நாட்கள் அவனைக் காணவில்லை, எங்கே சென்றானோ தெரியவில்லை.

அவன் சொன்னபடி அவதானமாகவே இருந்தேன். ஆயினும் அவ்வளவுக்கு புத்திசாலியாக நான் இல்லாததால் என்னைச் சுட்டுக் கொல்லும் அளவுக்கு எதிரியாகக் கருதியவனுக்கு இரவு வேளை யொன்றில் சந்தர்ப்பம் அளித்து விட்டேன், கடவுள் புண்ணியத்தில் உயிர் தப்பினேன் என்பதில் மட்டும் திருப்தி இருந்தது.

அவன் எச்சரித்து இரண்டு மாதங்களில் எல்லாம் நடந்திருந்தன.

மறுநாள் அவனுக்குச் செய்தி எதையும் சொல்லவில்லை. ஆபத்து எல்லை கடந்து விட்டது என்று மட்டும் சொன்னேன். அதன் பின்னர் அவன் சொன்னான்.

“கலவரப்படாமல் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் வீதியிலேயே திரியுங்கள். மக்கள் நடமாட்டமுள்ள பொது இடத்தில் அதிக நேரத்தைக் கழியுங்கள். மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”

அதன்படி நான் செய்தேன். என்னைச் சூழ எப்போதும் பலர் இருந்தார்கள். எனக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் தூரத்தூர எப்போதும் அனைத்தையும் அவதானித்தபடி இருக்க ஆட்கள் போட்டிருந்தான். எனது வீட்டைச் சூழவும் அப்படியே ஆட்கள் போட்டிருந்தான். வேறு யாரும் எதையும் அவதானிக்காதபடி அதைச் செய்திருந்தான்.

ஒரு நாள்

எனது வீட்டுப்பக்கம் அப்படி இரவில் பாதுகாப்புக்கு நின்ற இருவரைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒருவர் கண்டுவிட்டார். விடிந்ததும் முஸ்லீன் சிறுகதைகள்

தகவல் வந்தது.

“பக்கத்து வீட்டில் கோழியைக் காணவில்லையென்று”

ஒரு அசைவில் தகவல் எப்படி மாறுகிறது என்பதை அப்போதுதான் கண்டேன். ஒரு முக்கியமான நடமாட்டத்தைக் கோழித் திருட்டு மாற்றியது.

“யாரோ இரவு வந்து போனார்கள். இரண்டு பேர் இங்கே நின்றார்கள்” என்று கண்டவர் கதை சொல்ல, அந்த உண்மையை அப்படியே ‘கோழித்திருட்டு’

அடியோடு மறைத்து அச்சத்தைக் களைந்துவிட்டது. அது எனக்கு நிறையச் செய்திகளைச் சொன்னது. குறிப்பாக அவன் தன்னுடன் இருப்பவர்களை எப்படிக் கவனமாக வழிநடத்துகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். என்னைச் சலனப்படாமல் பதுங்காமல் பொது இடத்தில் திரியச் சொன்னதன் மூலம் என்னையறியாமல் என்னை எதிரியாகக் கருதியவர்களுக்கு நான் மறைமுகமாகச் சொன்ன செய்தி ‘என்னை உங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது’ என்பதுதான்.

அவன்தான் அனைத்தையும் கட்டமைத்தான்.

நான் வெளிநாடு சென்று மீண்ட பின்னரும் கூட அவன் என்னை வழிப்படுத்தினான்.

அதன் பின் என்னிடம் கற்றுக்கொள்ள அவனுக்கு நிறைய விடயங்கள் இருந்தன. அது போல நிறைய விடயங்களை அவனும் எனக்குக் கற்பித்தான். அவனைப் பற்றி எனக்குள் இருந்த கேள்விகளுக்கு நிறையப் பதில்கள் கிடைத்தன.

என்னுடன் நெருங்கிய நண்பர்கள் என்னை எச்சரித்தார்கள். அவனுடன் பழக வேண்டாம் என்றார்கள். அவனைப் பற்றி எவ்வளவு மோசமாகச் சொல்ல முடியுமோ அவ்வளவு மோசமாகச் சொன்னார்கள். நான் உள்ளத்தால் சிரிப்பதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்ய முடியும். அவனுடைய செயற்பாடுகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வீரியம் பெற்றன. விடுதலைப் புலிகளின் பிளவின் பின்னர் கருணா அணியை ஒன்றிணைப்பதிலும் வலுப்படுத்துவதிலும் புலனாய்வு அதிகாரிகளுடன் பகிரங்கமாக நடமாடும் அங்கீகாரம் பெற்றான். அப்போது அவனுக்கும் அவனோடு இருந்தவர்களுக்கும் ஊர் சூட்டிய

பெயர் 'கருணாப் படை'. அவன் மீதான எந்தக் குற்றச்சாட்டு பற்றியும் அவன் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை, ஊர் மக்களில் விசயம் தெரியாத வர்களின் வெறுப்பு பல மடங்காகியது. அவனை நிறைய விடயங்களில் நான் வழி நடத்தினேன். எனது சிந்தனைகளை நடைமுறைப் படுத்துவதில் அவன் அதிக நாட்டம் காட்டினான். சில பொழுதுகளில் எல்லை தாண்டிச் செயற்பட்டான்.

முஸ்லிம்களைக் கொண்ட ஒரு புதிய படையணியை அரசாங்கம் உருவாக்கியது. முஸ்லிம்கள் தேசத்திற்குச் செய்யும் உயரிய சேவையாக அது போற்றப்பட்டது. அவர்களைப் புலனாய்வு இராணுவ வீரர்களாய் வேறு முகாமில் செயற்படுத்தினார்கள். அது "முஸ்லிம் படை" என்று ஊரில் பெயர் பெற்றது, அவனும் முஸ்லிம் படையணி வீரனானான். அந்தப் படையணியில் இருந்து அவன் போட்ட ஆட்டம் சொல்லிமாளாது, அவனது செயற்பாடுகள்தான் படையணி பற்றிய அத்த வெறுப்பை மக்களிடம் உண்டுபன்னின, அதை அவன் நேர்த்தியாகத் திட்டமிட்டிருந்தான், அப்போதும் அவன் பேயன்தான். ஒரு பேயன் படிப்படியாகத் தனது பேத்தனத்தில் முதிர்ச்சி அடைகின்றான். திருடனாக, கொள்ளைக்காரனாக, கடத்தல்காரனாக, இருந்து கருணாப் படையாகி இறுதியில் முஸ்லிம் படையான அவனின் உண்மையான தோற்றம் எது என்பதை யாரும் விளங்கிக்கொள்ள அவன் இடம் வைக்கவில்லை. அதுதான் அவனது பலம், எனக்கே பெரிதாக அவனது உண்மை முகம் எதுவென்று தெரியவில்லை,

எனதுயிரைப் பாதுகாக்க ஆயிரம் வழி சொல்லித் தந்த அவனுக்கு நான் ஒருநாள் சொன்னேன்,

"உனது போக்கு எல்லை மீறிச் செல்கிறது. உனது உயிரைப் பாதுகாப்பதில் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்து"

"எனக்குப் புரிகிறது இனியும் ஆமை வேகம் சரிவராது. நான் இறந்துவிட்டால் கவலையில்லை. எனது இடத்தை நிரப்பப் பலர் இருக்கிறார்கள். உங்கள் இடத்தை நிரப்பத் தாமதமாகும். எனவே நீங்கள் கவனம்"

“அது சரி என்ன இருந்தாலும் உனது கெட்ட பெயர் இன்னும் அதிகரிக்கிறது. அது ஆரோக்கியமானது அல்லவே”

“அதைப்பற்றிப் பிரச்சினையில்லை எனது மரணம் அதை மாற்றும். நீங்கள் இருக்க எனக்கென்ன கவலை... ஏழைகள் வருவார்கள் எனது ஜனாசாவை தூக்கிச் செல்ல”

“அந்தளவுக்கு மக்களைச் சம்பாதித்து வைத்திருக்கின்றீர் போலும்” சிரித்தேன் அவனும் மனம்விட்டு உண்மையாகச் சிரித்தான்.

“இந்தப் படையணி நமக்குத் தேவையில்லை என்று தோன்று கின்றது” என்றேன்.

“கொஞ்சப் பேரையாவது அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள அது தேவை”

“சமூக நிலை மாறிச் செல்கிறது... நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டாமா?”

“நல்ல பெயர் இருந்தால் படையணி நிலைத்து நின்றுவிடும் அல்லவா..!”

“அதற்காக இந்தளவுக்கு மக்களைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது”

“எதிர்காலத்தில் இப்படி ஒரு ஆயுதப் படைக்கு அவர்கள் முக்கியத்துவம் கொடுக்காதவர்களாக மாறவேண்டும் என்றால் இப்போது படுகின்ற கஷ்டம் போதவே போதாது”

முஸ்லிம் படையணியின் மூலஸ்தனாக இருந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்த அவன் சொல்லவரும் செய்தி எனக்குப் புரிந்தது. ஆனாலும் அவன் யார் என்பதுதான் புரியவில்லை. எனக்கே புரியாத போது அவனை மற்றவர்கள் எங்கே...?

“கவலைப்படாதீர்கள் அவன்தான் அனைத்தையும் தீர்மானிக் கின்றான்”

விரலை உயர்த்தி வானத்தின் பக்கம் சுட்டி இறைவனை முன்னிறுத்தி பொறுப்பனைத்தையும் அவன் மீது காட்டுபவனிடம் இனி என்ன கதைப்பது.

நான் எச்சரித்தபடியும், எதிர்பார்த்தபடியும் ஒரு பட்டப்பகலில் அவனைச் சுட்டுவிட்டார்கள். இரத்தம் வீதியெங்கும் சிந்திக் கிடக்க, எனக்குத் தகவல் கிடைத்து. உடனேயே தளத்திற்கு விரைந்தேன்.

எனக்கு நெஞ்ச அடைத்திருந்தது. அவனது உயிருக்கு எந்த ஆபத்தும் இருக்கக் கூடாது என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டே தளத்தை அடைந்தேன். இராணுவ முகாமைச் சற்றுத் தள்ளி பலத்த பாதுகாப்பானதோர் பிரதேசத்தில் அவனைச் சுட்டிருக்கிறார்கள் என்றால் எதிரி மிக தைரியமானவன். அப்படியும் சுட்டுவிட்டு அவன் தப்பிச் சென்றிருக்கிறான் என்றால் மகா கெட்டிக்காரன். சுடுவதற்குப் பயன்படுத்தியது ரீ-56 ரக துப்பாக்கி எனின் தூரத்தில் இருந்தே இலக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். எப்படியும் தப்பிவிடக் கூடாது என்பது எதிரியின் முக்கிய எதிர்பார்ப்பு. நான் அவனைத்தான் தேடினேன். மோட்டார் சைக்கிளில் அவனோடு கூடச் சென்றவன் ஸ்தலத்திலேயே இறந்திருந்தான். அவனைத் தேடி விழிகள் அலைபாய்ந்தன,

அதோ அவன் உயிரோடுதான் இருக்கிறான் முகம் முழுவதும் இரத்தம், உடல் முழுவதும் இரத்தம், கைகள் முழுவதும் இரத்தம், எனக்குத் திக்கென்றாகிப் போனது, அப்போதும் அவன் கண்ணசைத்தான். நண்பர்கள் உடனடியாக வைத்தியசாலைக்கு விரைந்தார்கள் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு, அப்போது மீண்டும் அவன் கண்ணசைத்தான், அவன் என்னைப் போகச் சொல்லிச் சொல்கிறானா? அல்லது அவனிடம் வருமாறு சொல்கிறானா புரியவில்லை, ஆயினும் நானும் வைத்தியசாலைக்கு விரைந்தேன்.

அவனால் கதைக்க முடியவில்லை. ஊர் முழுக்கச் செய்தி பரவியிருந்தது. கூட்டம் கூடிக்கொண்டே இருந்தது. அப்போது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது

“எனது ஜனாசாவைத் தூக்க ஏழைகள் வருவார்கள்”

என்று அவன் என்னிடம் ஒரு முறை சொன்னது,

கூட்டத்தை ஒரு முறை நோட்டம் விட்டேன், கூடியிருந்த கூட்டத்தில் கொள்கை பேசிய புத்திஜீவிகளும் விமர்சகர்களும் சமூகத்தின் காவலர்களும் இருக்கவில்லை. எங்கிலும் ஏழைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இதன் பின்னரான எந்த நிகழ்விலும் நீங்கள் கலந்து கொள்ள வேண்டாம். ஒதுங்கியிருங்கள் வேடிக்கை பாருங்கள். அமைதி

காருங்கள்”

அவன் எனக்குச் சொன்னது,

அதில் ஆயிரமாயிரம் அர்த்தங்கள் எனக்கு விளங்கின.

மெல்லிய குரலில் கம்பீரமாகச் சொன்னான்

“உங்கள் கணிப்பு சரியானது. நான்தான் பிழை செய்து விட்டேன்”

என்றவனைப் பார்த்துக் கொண்டு அதற்கு மேலும் என்னால் அங்கு

நிற்க முடியவில்லை. எனது கண்கள் கலங்கின.

வாழ்க்கையில் எதற்குமே அழக் கூடாது என்ற கர்வத்துடன்

இருப்பவன் நான்.

இந்நிகழ்வுக்கு முன்னர் எனது வீட்டுக்கு வந்தான்.

“ஒருவேலையாகப் போகப் போகிறேன்... இன்ன இடத்திற்கு...”

“தனியாகவா?”

“இல்லை இன்னொரு தோழர் வருகிறார்”

“எதில் போகின்றீர்கள்?”

“மோட்டார் பைக்கில்தான் போகிறோம்”

“நீ போகாமல் வேறு யாரையாவது அனுப்புவது நல்லதென்று படுகிறது”

“விதி வரைந்த பாதையில் வாழ்வென்றால் வாழ்வோம். சாவென்றால் சாவோம்”

“அது விடுதலைப் புலிகளுக்குரிய சுலோகம். நீ விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரானவன் அதை எப்படிப் பயன்படுத்த முடியும்?”

“சுலோகம் நல்லா இருக்கு அதனால் சொன்னேன், ஒரு முஸ்லிம் எப்படிச் சொன்னால் சரியாக இருக்கும்?”

“இறை வகுத்த பாதையிலே வாழ்வென்றால் வாழ்வோம். சாவென்றால் சாவோம்”

“இதுவும் நல்லாத்தான் இருக்கு, சரி போய் வருகின்றேன்”

“கவனம்! நீயே பைக்கை ஓட்டிச் செல்வது நல்லம்... நீ போகாமல் வேறு யாரையாவது அனுப்பலாம் என்று படுது”

“அதுக்கு என்ன செய்யலாம் நான்தான் போயாகனும், எனக்கு இப்போ பத்தாயிரம் ரூபாய்க் காசு வேணும்”

“பத்தாயிரம் இப்போ இல்ல. ஐயாயிரம் இருக்கு தரட்டுமா?”

“சரி தாங்க”

“போகும் போது பள்ளியில் இரண்டு ரக்அத் தொழுதுட்டுப் போ”
பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். அவனது மோட்டார் சைக்கிள்
பள்ளிப் பக்கம் திரும்பும் வரை.

“அவன் உயிரோடு இருந்தான்”

அதுவரைத் திருப்தி, ஊரில் குழப்பம் பெரிதானது. இன்
முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்து விடக் கூடாது என்று இறைவனைப்
பிரார்த்தித்தேன். மூன்று நாட்கள் கர்த்தால் அனுஷ்டித்தார்கள்.
அவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செய்திகள் கசியத்
துவங்கின,
நல்லதாயும் பொல்லாததாயும்,

அவன் பொலிஸ் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட
பின்னர்தான். அவனுக்கும் பொலிசுக்கும் ஏதோ தொழில் ரீதியில்
சம்பந்தமிருக்கிறது என்றும், தேசிய புலனாய்வுப் பிரிவில்
அங்கத்துவம் வகிக்கின்றான் என்றும் வெகு சொற்பமானோரிடையே
கருத்துப் பரவியது. அப்போதும் கூட மக்கள் அவன் யார் என்ற
உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளவே இல்லை. ஏன் எனக்கும் கூடத்தான்
நிறைய விடயங்கள் புரியவில்லை, ஆனாலும் நான் ஒவ்வொன்றாக
ஊகிக்கத் தொடங்கினேன்.

மிக நீண்ட காலம் மருத்துவமனையில் இருந்து மீண்டான். அவனால்
சரளமாகப் பேச முடியாது. ஒரு பக்கத் தாடையும், ஒரு கையும்தான்
பாதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் உயிர் பிழைத்தது அற்புதம். அவனது
தர்மங்களும் இறைபக்தியும் அவனைக் காப்பாற்றி இருந்தன. அவனை
விட்டும் நிறையப் பேர் ஒதுங்கி விட்டார்கள். அவன் ஒரு
முரண்பாட்டின் அடையாளமாக விளங்கினான். களநிலைவரங்கள்
வேகமாக மாறிக் கொண்டிருந்தன. கிழக்கு மாகாணம் விரைவாக
இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் வந்து கொண்டிருந்தது. அவன் பற்றிய
பேச்சு எங்கேனும் எதிரொலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

எப்போதும் அவன் வீட்டில் கூட்டமிருந்தது, அதனால் நான் அங்கு
செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன், அவனது மணவாழ்வு மிகவும்

வித்தியாசமானது. அவனை விட வயதில் பல வருடங்கள் மூத்த ஒருத்தியைத்தான் அவன் மணம் முடித்திருந்தான். இரண்டு பிள்ளைகள். அவனே மனமுவந்து எடுத்த முடிவென்று ஏற்றவே ஒரு முறை என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான், அவன் வித்தியாசமான ஒரு பிறவிதான்,

அவன் வீட்டிற்கு அடிக்கடி போவதைத் தவிர்த்து, சென்றால் நீண்ட நேரம் கதைப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டேன். அவனுடன் நிறையக் கதைத்தேன்.

அப்போது தான் அவன் பல பேருண்மைகளைச் சொன்னான்.

அதிர்ச்சிகளை அள்ளிக் கொட்டினான்.

என்னைத் திணரடித்தான்.

நிறைய ஆவனங்களைத் தந்தான்.

ஒரு பெயர்ப் பட்டியலையும் தந்தான்.

அமைதியாகப் படித்தேன்.

நான் ஆடிப் போனேன், எனக்கு பேச்சு வரவில்லை.

பெயர்ப் பட்டியலைப் படித்த பின்னர் இதயத் துடிப்பு அதிகரித்தது, எத்தனை நல்ல முகமூடி அணிந்த கலிசரைகள். முஸ்லிம் என்ற பெயரில் சமூகத்தில்...! இருப்பினும் கொல்லுவதற்கு நாம் யார்?

இது தேசப் பாதுகாப்பிற்கான அனுமதி, அப்படியானால் சட்டபூர்வக் கொலை, என்கொண்டர்போல.

சட்டபூர்வமற்று அமுல்படுத்தப்படும், அவ்வளவுதான். எனக்கு எல்லாம் விளங்கியது.

அவன் யார் என்றும் புரிந்தது.

அவன் தந்த பெயர்ப்பட்டியல் பெரியது. மொத்தம் முந்நூறு பேர், ஒவ்வொருவர் பற்றியும் மிகத் துல்லியமான தகவல்களைச் சேகரித்திருந்தான், அவ்வளவும் இவன் பேயன் என்ற பெயரில் இருந்ததால் சாத்தியமானது, அவனை யாருமே கணக்கிலெடுக்காததால் அது அவனுக்கு இலகுவாகி இருந்தது,

அவன் சிரித்தான்.

நீண்ட அமைதியின் பின்னர் கேட்டேன்

“அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறாய்”

“என்கொளன்டர்தான்”

“எத்தனைப் பேரை..? எவ்வளவு காலத்திற்கு?

“அனுமதி கிடைத்து விட்டது. ஆயுதங்கள் இன்னும் கிடைக்கவில்லை, பகிரங்கமாகச் செய்யக் கூடாது என்றும் உத்தரவு”

“எப்போது ஆரம்பிக்கப் போகிறாய்”

“இன்னும் ஒரு மாதத்தில்”

“எத்தனை பேரைக் கொல்வதற்கு அனுமதி கிடைத்துள்ளது”

“முதல் இருபது பேரை.. அது கிரியர் ஆகினால் அடுத்த என்பது பேரும் பலமிழந்து போவர். நிறையச் சமூக விரோதச் செயல்களும் நின்று போகும்”

“இதை நீங்கள் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு காலத்தில் ஆவணமாக்க உதவியாக இருக்கும்”

“இவ்வளவு கேவலமான சமூகத்திலா உறுப்பினர்களாக நாம் இருக்கிறோம்”

“இது எவ்வளவோ பரவாயில்லை இன்னொரு லிஸ்ட் இருக்கிறது. தரட்டுமா அதில் நிறைய பேர் பெண்கள்”

“வேண்டாம் இந்த சமூகத்தைச் சீர்ப்படுத்த உமர் தான் வர வேண்டும்”

“உமர் இனி வரப் போவதில்லை, இங்கு இருக்கும் ஒருவர்தான் உமராக மாற வேண்டும். சாட்டையைத் தூக்க வேண்டும். அப்போது தான் மாற்றம் வரும், கேவலம் மாறும்”

நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் கேட்டான்

“என்ன யோசனை”

“இல்ல இந்த ஊரை விட்டு எங்காவது போய் டலாமா என்று தோன்றுது”

“நூறு இருநூறாகி நானூறாகி ஆயிரமாகி பல்லாயிரமாகும். அதை யார் தடுப்பது...? குர்பானி ஒன்றே வழி. அதுவும் சட்டபூர்வமான குர்பானி...”

என்றவன்

“இந்த லிஸ்டையும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் ஒரு தரவுக்காக”

அதையும் வாங்கிக் கொண்டேன். விடைபெற முன்னர் அவன் கேட்டான்.

“நான் யார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா”?

“உண்மையில் தெரியாது ஆனால் இதுவாக இருக்கலாம் என்று அனுமானித்து வைத்திருக்கிறேன்”

“அப்படியானால் நான் தான் தப்பாகக் கணக்குப் போட்டு விட்டேன்”
“எல்லோருக்கும் பேயனாகத் தெரிந்த நீ இதில் உண்மையாளனானால் என்ன குறைந்துவிடப் போகிறது...”

“ஆனால் உங்களால் அப்படி என்னைப் போல பேயனாக மாற முடியாது. காரணம் உங்கள் பெயர் வேறு தளத்தில் பதிந்து விட்டது. அந்தத் தளத்தில் இருந்துதான் நீங்கள் செயற்பட வேண்டும். என் அளவுக்கு இறங்கிச் செல்ல முடியாது. ஆனால் இதைவிடக் கேவலமாகவும் என்னால் மாற முடியும். இனி அது சாத்தியப்படாது. நானும் வேறு தளத்தில் தான் செயற்பட வேண்டி இருக்கிறது... நான் யார் என்பதை நீங்கள் கட்டாயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இதைப் பாருங்கள்...”

அவன் தந்தவைகளை பார்த்தேன்.

அதிரந்தேன்.

அவன் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் வந்தது.

உண்மையான வீரன் அவன்,

வரலாறு நிச்சயம் அவனைப் பேசும்.

அவன் ஒரு சகாப்தம்.

எனது மன உணர்வுகள் வீரியம் பெற்று ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

அவனிடமிருந்து விடைபெற்றேன், நானும் அவனும் கொஞ்ச மாதங்களுக்கு இனிச் சந்திப்பதில்லை என்றும் பேசிக் கொள்வ தில்லை என்றும் முடிவெடுத்துக் கொண்டோம்.

கொஞ்ச நாட்களில் ஊரில் ஒருவர் கொல்லப்பட்டதாக தகவல் வந்தது.

லிஸ்டைப் பார்த்தேன். முதல் இருபதுக்குள் அவர் பெயர் இருந்தது, ஓபரேஷன் குர்பானி ஸ்டார்ட் என்று மனதில் எண்ணியபடி ஊடகங்களுக்கு செய்தி வழங்கத் தொடங்கினேன்.

இன்னொரு நாள் ஒரு குழந்தையும் ஒரு பெண்ணும் கொல்லப் பட்டதாகச் செய்தி வந்தது.

தகவல் பிழைத்து இலக்குத் தப்பி அப்பாவிகள் பலியாகியிருந்தனர். அவர்களுக்காகப் பிரார்த்தித்தேன்.

அவன் களத்திற்குத் தகுதியான உடல் நிலை கொண்டிருக்கவில்லை என்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

என்ன செய்வது எல்லோரும் போல நானும் ஒரு பார்வையாளன். என்னால் எதையும் தடுக்க முடியாது.

எனக்குள் நிறைய சிந்தனைகள் ஊடுறுவின, அவை பரந்த தளத்தில் உலாவத் தொடங்கின.

இன்னும் எத்தனை எத்தனை உளவுப் பிரிவுகள் எனதூரில் செயற்படுமோ!

தகவல் கொடுப்பவன் கட்டமைக்கும் விதத்தில்தான் அனைத்தும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

ரபாய் ஒரு நள்ளிரவில் கடத்தப்பட்டான். அவனுடன் ஐந்து பேர் வஞ்சகமாகக் கடத்தப்பட்டனர். வெள்ளை வேன் விளையாட்டு அது, யாராலும் அவ்வளவு எளிதில், அந்த வெள்ளைவேன் எங்கிருந்து வருகிறது? எங்கு செல்கிறது? என்றெல்லாம் கண்டு பிடிக்க முடியாது. எதுவும் யாருக்கும் தெரியாது. ஆனாலும் அது சுதந்திரமாக தேசமெங்கும் பயணித்தது.

ஏதோவோர் புலனாய்வுப் பிரிவிற்கு தகவல் வழங்கியவனின் கையில் இருந்தது, ரபாயைப் பற்றிய இறுதி நிலைப்பாடு எத்தகையது என்பது,

அத்தனை சித்திரவதைகளையும் எதிர் கொண்டு, அவன் யார் என்ற உண்மையை இறுதிவரைச் சொல்லவில்லை என்பது, அவன் இன்னும் உயிரோடு திரும்பவில்லை என்பதால் தெரிந்தது.

அவன் ஒரு நாள் சொன்னான்

“நான் மரணித்தால் எனது ஜனாசாவை நீங்கள்தான் தொழுவீக்க வேண்டும்”

நான் இன்னும் காத்திருக்கிறேன் அவனது ஜனாசாவைத் தொழுவீக்க. எத்தனையோ ஆயிரம் ஏழைகளும் காத்திருக்கிறார்கள் அவனது ஜனாசாவில் கலந்துகொள்ள.

புலனாய்வில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற தேசியப் புலனாய்வுக்காரன்

அவன். உயர்ந்த சம்பளம் அவனுக்கானது. அதில் அவன் ஆயிரம் என்ன? ஒரு லட்சம் ஏழைகளைச் சம்பாதிக்கலாம்.

அவன் பேயனாக வீதிகளில் அழைந்தான்.

பேயனாகவே எல்லாத்தகவல்களையும் திரட்டினான்.

பேயனாக இருந்தே எல்லாவற்றையும் சாதித்தான்.

அந்தப் பேயன் நுழையாத துறை கிடையாது.

அந்தப் பேயனின் உறுதிக்கு முன்னால் எல்லாமே தூசு.

கடைசி வரை அவன் யார் என்பதை யாருக்குமே சொல்லாமல் மாயமாகிப் போயினான்.

அந்தப் பேயன் திரட்டிய தகவல்களும் அவன் போட்ட பட்டியலும் இன்னும் என்னிடம் பத்திரமாக இருக்கிறன.

அவன் “போனில் ரிங்கிங் டோனாக” இருந்த எனது பாடல் எங்கோவோர் மூலையில் ஒலிக்கிறது.

“தேசம்... எங்கள் தேசம்... அன்பின் தேசம்... வீரம் தீரம் சொல்லும் எங்கள் தேசம்... எங்கள் தேசம்...”

ஆயிரமாயிரம் உயிர்களை இழப்போம் ஆனாலும் நாம் இனி அழிந்திட மாட்டோம்.

குண்டுகள் கவசங்கள் கோடி வந்தாலும் தோல்விகள் கண்டு துவண்டிட மாட்டோம்”

அந்தப் பேயன் வாழ்வான் ஓர் ஒப்பற்ற வீரனாக...

கேர்ணல்ன் வாக்குமூலம்

கேர்ணல் லத்தீப் என்றால் அறியாதவர்களே இல்லை. அவர் ஒரு முரண்பாட்டின் சின்னம். அவரோடு யாரும் கதைப்பதில்லை. மழையானாலும் வெயிலானாலும் புயலானாலும் அவர் தொழுகைக் காக ஐந்து நேரமும் பள்ளியில் இருப்பார். அவரைச் சந்திக்க யாரும் வருவதில்லை. அப்படித்தான் சந்திக்க வேண்டுமானாலும் அது கஷ்டமான காரியமும் கிடையாது. தொழுகை முடிந்து எல்லோரும் சென்றுவிட்ட பின்னரும் கூட பள்ளிவாயலின் உள்ளே, ஒரு தூணில் சாய்ந்தபடி ஒருவர் யோசித்துக் கொண்டிருப்பார், அவரைத் தெரியாதவர் கூட இலகுவாக அடையாளம் காணலாம். அஸர்த் தொழுதுவிட்டால் நீண்ட நேரம் அவர் ஒரு மூலையில் தியானத்தில் இருப்பது போல இருப்பார். இப்போது அவருக்கு அந்த அமைதி தேவைப்பட்டிருக்கிறது.

கேர்ணலைப் பற்றி எனக்கு நிறையக் கதைகள் கிடைத்தன. அவற்றில் எல்லாம் அவர் மிகமிகப் பயங்கரமான மனிதர். எனக்கு அந்த ஒரு நொடியில் சிந்திக்கத் தூண்டிய அம்சம், “அவர் பயங்கரமான மனிதர்” என்ற விடயம்தான். ஏன் அவர் பயங்கரமான மனிதர்? எப்படி அவர் அவ்வாறு மாறினார்? அந்தளவுக்கு என்னதான் செய்து விட்டார்? அவரின் பயங்கரத்திற்கு பின்னால் ஏதும் நியாயம் இருக்குமா? சிலவேளை சமூகம் அவரைப் புரிந்துகொள்ள வில்லையா? அவரைச் சந்தித்துக் கதைத்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னுள் வேரூன்றியது.

அதற்கு முன்னர், அவரை நான் சந்திப்பது குறித்து, விசயம் அறிந்தவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டேன். எல்லோரும் சொன்ன ஒரே பதில்.

“உனக்கெதற்குத் தேவையில்லாத வேலை”

அவர்களின் பதில் என்னைக் கொஞ்சம் சிந்திக்க வைத்தது.

ஆயினும் அவரைச் சந்தித்து,

“எல்லோரும் உங்களைப் பயங்கர மனிதனாகச் சொல்கிறார்களே அது ஏன் எனச் சொல்ல முடியுமா?”

என்று கேட்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது.

சந்திப்பதென்று முடிவெடுத்தேன். அதற்குமேல் எதைப் பற்றியும் யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை,

எனக்கு அவருடைய பெயர் தெரிந்தளவுக்கு அவர் முகம் தெரியாது. கொஞ்சம் விசாரித்ததில் அவரை வாழைச்சேனை ஜும்ஆப் பள்ளிவாயலில் அஸர்த் தொழுகையின் பின்னர் சந்திக்கலாம் என்ற செய்தி உறுதியாகக் கிடைத்தது. தொழுகைக்கு விரைந்தேன். எல்லோரும் தொழுதுவிட்டு வெளியேறினார்கள். ஏற்கனவே எனக்குச் சொல்லப்பட்ட தூண் சமாச்சாரத்தை வைத்து நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன், எல்லோரும் சென்றுவிட்ட பின்னரும் ஒருவர் கைகளிரண்டிலும் முகத்தைப் புதைத்தபடி தரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் பார்வை எங்கும் அலைபாயவில்லை. மிகவும் சாவகாசமாக அமர்ந்திருந்த அவர் அதே அமைதியுடன் மெதுவாக எழுந்து கொண்டார், தன்னைச் சூழ உள்ள எதைப் பற்றியும் யாரைப்பற்றியும் கொஞ்சம்கூட அலட்டிக் கொள்ளாதவராக அமைதி குலையாமல் மெதுவாகவே சென்று தூணோடு சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

அவரை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது அவ்வளவு கடினமாக இருக்கவில்லை. முகமன் கூறி அவருக்கு முன்னால் அமர்ந்தேன். சத்தமேதுமில்லாமல் பார்த்தார். அந்த வெற்றுப் பார்வையை இலகுவாக என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டவனாக

“உங்களோடு கதைக்க வேண்டும் முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“என்னோடு கதைப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை!” என்றார்.

அவர் என்னோடு கதைப்பதற்குத் தயாரில்லை என்பதை அவரது முகப்பாவனை சுட்டிக் காட்டியது. அவரது பார்வை

“என்னை அமைதியாக இருக்கவிடு” என்பது போல என்னிடம் மன்றாடி வேண்டியது. கொஞ்ச நேரம் அமைதி நிலவியது. அதைக் குலைத்தேன்.

“ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடியவர் மண்ணுக்குள்ளே போன கதை உனக்குத் தெரியுமா?” பாடலைப் படித்தேன்.

அவர் என்னை விநோதமாகப் பார்த்தார், தமிழ் சினமாவில் வரும் பாடல்வரிகளைப் பள்ளிவாசலில் படித்தது பாவமான காரியமாகக் கூடத் தோன்றியிருக்கலாம், அதனால் அவர் என்னை அழுத்தமாகப் பார்த்திருக்கலாம், அல்லது தன்னைப் பார்த்து ஒருவன் நக்கலடிப்பது போல இப்படிப் பாடுகிறானே என்று நினைத்தபடியும் பார்த்திருக்கலாம், பார்வை என்னைவிட்டும் விலகவில்லை, அவர் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க, நான்..

“கேர்ணல்...”

என் உச்சரிப்பில் தனித்துவமான அழுத்தம் இருந்தது. அந்தப் பெயர் கொண்டு அவர் நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அழைக்கப் படுவது அவரில் பரவசத்தை உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்டும். சாய்ந்து அமர்ந்தார்.

“இப்போது உங்களுக்குத் தேவைப்படும் அமைதி உலக எதிர்பார்ப்புகள் எதுவுமேயில்லாதவனுக்கு, ஒருபோதும் தேவைப்படாது. உங்கள் முகத்தில் கவலையும் கைசேதமும் தெரிகிறன. மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் ஒருவனின் இருப்புப் போன்றது உங்கள் இருப்பு... இந்த உலகமே போலி, நன்றி கெட்டது, என்று முடிவெடுத்தவன் எப்படி இருப்பானோ அப்படித்தான் எனக்கு நீங்களும் தெரிகிறீர்கள். துரோகம் என்றால் என்னவென்பதைப் பலமுறை அனுபவித்த ஒருவனின் வேதனையின் படிமங்கள் உங்கள் முகத்தில் தெரிகிறன. இப்போது நீங்கள் பேசாவிட்டால் காலமெல்லாம் நீங்கள் மகா மோசமானவன்தான். சரி அப்படியே மோசமானவனாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும் பறவாயில்லை, ஆனால் உங்களின் செயற்பாடுகளுக்குப் பின் நிறையக் காரணங்களும் நியாயங்களும் இருக்க வேண்டும். அதைப் பற்றியாவது சொல்லுங்களேன். சில வேளை அது வரலாறாகக் கூடுமல்லவா?” என்றேன்.

எனது பேச்சு அவரைச் சிந்திக்க வைத்தது. அவர் என்னை நம்பினார்.

அவரது முகத்தில் மாறுதல் தென்பட்டது.

மூச்சைப் பெரிதாக இழுத்து விட்டார்.

அவர் கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் எட்டிப்பார்த்தது.

அவர் நொறுங்கிப் போனார்.

“உண்மைதான்... உண்மைதான்...”

அழுதார் தேம்பித் தேம்பி அழுதார். சிறுபிள்ளை போல அழுதார். அவரால் அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நீண்ட நாள் தேக்கி வைத்திருந்த கண்ணீர்.

நன்றாக அழட்டும். அவர் அழுது முடித்து ஓய்விற்கு வந்ததும் அவரே கதைப்பார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

அரை மணித்தியாலம் அழுதார். அவர் சட்டை நனைந்திருந்தது. அது உண்மையான கண்ணீர். அது அவரை ஆறுதல்படுத்தும். அவர் நெஞ்சை அமைதிபடுத்தும்.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். மீண்டும் பெரிதாக மூச்சை இழுத்து விட்டார். என்னை ஆழமாய்ப் பார்த்தார். அதில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் இருந்தன. அவர் முகத்தில் சாந்தம் தென்பட்டது. எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“நமது உரையாடலைப் பதிவு செய்யலாமா” என்றேன்.

எதைப்பற்றிய யோசனையுமின்றி தலையசைத்து அனுமதித்தார்.

ரெக்கோர்டரை இயக்கினேன். அது அனைத்தையும் அவரது வாக்குமூலமாக உள்வாங்கத் தொடங்கியது.

“ஏன் உங்களை இந்த ஊர் ஒரு கெட்டவனாகப் பார்க்கிறது.

“அறுபத்தொன்பது கொலைகள் செய்தவனை வேறு எப்படிச் சொல்லும்”

“அறுபத்தொன்பதா? ஏன்? என்ன நடந்தது?” அதிர்ச்சியை மென்று விழுங்கினேன்.

“ஓவ்வொன்றும் பசுமையாக ஞாபகமிருக்கிறது. அதில் பத்துப் பேர் அப்பாவிகள். பதினொரு பேரின் மரணம் எமது தவறுகளால் விளைந்தவை. மிகுதி எல்லாம் நியாயமானவை. அவை அனைத்தும் எங்கள் எதிரிகளுடையவை...”

“யார் உங்களின் எதிரிகள்...?”

“பலிகள் ஊருக்குள் வந்து அட்டகாசம் செய்யத் துவங்கியது முதலும் முஸ்லிம்களைக் கொல்லத் துவங்கியது முதலும் அவர்கள் எமது எதிரிகள். அவர்களுக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்த எங்களைத் துரோகிகள் என்றார்கள். எங்கள் மக்களைக் கொன்றார்கள். இதையெல்லாம்

பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியவில்லை. அவர்களை எதிர்க்கத் தொடங்கினோம். எதிர்ப்பதென்றால் சும்மா விசயமில்லை என்பது பின்னர் விளங்கியது. எங்களை அவர்களிடம் இருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ள ஆயுதங்கள் தேவைப்பட்டன. ஆயுதம் வாங்கப் பணம் தேவைப் பட்டது. பின்னர் அவர்களுக்கு நாங்கள் பலமான எதிரிகளானோம். எங்களைக் குறி வைத்துக் கொல்லத் தொடங்கினார்கள். நாங்களும் அவர்களைக் குறிவைத்துக் கொல்லத் தொடங்கினோம். ஒரு கட்டத்திற்குப் பின்னர் எமக்கு ஆதரவளிப்போர், தகவல் தருவோர், எம்மைச் சார்ந்திருப்போர் எமது உறுப்பினர்கள், என்று வேட்டையாடத் தொடங்கினர். அதுபோல் நாமும் அவர்களது உறுப்பினர்கள், தகவலாளிகள், பணம் கொடுப்போர், அவர்களுக்கு உதவுபவர்கள் என வேட்டையாடத் தொடங்கினோம்,

எல்லோரும் இனம் மதம் கடந்து எங்களுக்கு எதிரிகளாயினர், அவர்களையும் நாம் தாக்கினோம். நேரடியாகப் பெரும் யுத்தம் செய்ய எங்களால் முடியவில்லை. அந்தளவுக்குப் பலமுமில்லை, தந்திரமாகத்தான் நாங்கள் அவர்களை எதிர்த்தோம், அழித்தோம். அவர்களுக்கு இராணுவத்தை எதிர்கொள்வதை விட எங்களை எதிர்கொள்வது பெரும் சவாலாக இருந்தது. எங்களிடம் பதினைந்து துப்பாக்கிகள்தாம் இருந்தன. எங்களது பலம் இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்தால் ஒரே நாளில் எங்களை அழித்துவிடுவார்கள். அதனால் ஆலோசனை செய்தோம். அப்போது இந்திய இராணுவம் புலிகளுடன் பலமாகப் போராடிக் கொண்டிருந்த நேரம்.

கதை கட்டிவிடுவதொன்றுதான் இப்போதைக்குப் பாதுகாப்பு என்று நாங்கள் முடிவெடுத்தோம், இந்தியாவுக்குப் பரம எதிரி பாகிஸ்தான் எனவே பாகிஸ்தானைச் சம்பந்தப்படுத்தினால் இந்திய ராணுவத்தையும் பயமுறுத்த அது உதவும் என்று பாகிஸ்தானில் இருந்து ஆயிரம் நவீன துப்பாக்கிகளும், ஆயுதங்களும் வந்திருப்பதாகவும், ஐநூறு பேர் பயிற்சிக்குப் போயிருப்பதாகவும், இருநூறு பேர் பயிற்சி முடித்துக் கொண்டு வந்திருப்பதாகவும் அவர்களுக்கு நம்பகமான வழிகளில் செய்தி அனுப்பினோம். அது திருப்திகரமான முறையில்

வேலை செய்தது. ஒரு ரீட்டாவோடும் பத்து பதினைந்து தோட்டாக்களோடும் ஊர் எல்லையில் தைரியமாக நின்றோம். இந்திய ராணுவத்தையும் அது அச்சுறுத்தியிருக்க வேண்டும். அந்தக் கதையின் பின்னர் இந்திய ராணுவத்தின் கெடுபிடிகள் அதிகரித்தன, ஆனாலும் அவர்களால் எதையும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை, இந்தியர்கள் சல்லடை போட்டு விசாரித்துத் திரிந்தார்கள், பாகிஸ்தானிலிருந்து பயிற்சி பெற்று வந்த வீரர்களைக் கண்டுபிடிக்க உருது தெரிந்த ஆட்களைத் தேடித் திரிந்தார்கள். நாங்கள் வயிறு வலிக்க வலிக்கச் சிரித்தோம்.

இந்தியன் ஆமி இப்படியென்றால் புலிகளின் நிலை இதைவிடப் பரிதாபம், பாகிஸ்தான் ஆயுதமும், பாகிஸ்தானில் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களும் அவர்களைக் கடுமையாக அச்சுறுத்தியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் பதுங்கினார்கள். அது உண்மையா என்பதை மேலும் மேலும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முனைந்தார்கள். அது பொய் என்று கண்டுபிடித்தால் வரும் பிரச்சினையின் பாரதூரத்தை நாம் புரிந்து கொண்டோம். உடனடியாகப் பெரிய தாக்குதல் ஒன்றை நடத்தி அவர்களை இன்னும் அச்சம்கொள்ள வைக்க வேண்டிய தேவை எமக்கு ஏற்பட்டது. அதுவும் அவர்களின் எல்லைக்குள் புகுந்து செய்யத் தீர்மானித்தோம். அப்போதுதான் நாங்கள் கட்டிவிட்ட கதை எங்களைப் பாதுகாக்கும், இல்லாவிட்டால் சிக்கலாகிவிடும் அதனால் விரைவாகச் செயற்பட்டோம்.

கொஞ்சக் காலம் இப்படியே ஓடியது, பாகிஸ்தான் ஆயுதத்தையும், பயிற்சி பெற்ற ஆட்களையும் தேடிக் களைத்துப் போய் இந்திய ராணுவம் ஓய்வெடுக்க இந்தியாவுக்கே போய் விட்டார்கள். இலங்கை ராணுவம் எல்லா இடங்களையும் பிடித்துக் கொள்ள முயற்சிக்கும் போது புலிகளின் கை மீண்டும் ஓங்கியது, அப்போதும் எங்களுக்குத் துணை செய்தது பாகிஸ்தான் செட்டப் தான். எங்களுக்கு இரண்டு சவால்கள். ஒன்று இராணுவம், அவர்கள் கண்ணில் பட்டாலும் எங்களைச் சுடுவார்கள். அடுத்து புலிகள், அவர்கள் கண்ணில் பட்டாலும் சுடுவார்கள். புலிகள் மட்டுமல்ல

ஈ.பி.காரன், புளொட், ஈரோஸ் இது போல தமிழ் டீம் எது கண்டாலும் கூடும். பெரிய ஒபரேஷன் செய்வது அவ்வளவு இலகுவாக இருக்கவில்லை. இரண்டு மாதங்கள் தகவல் எடுத்தோம். ஆனாலும் அடிக்கடி களநிலவரங்கள் மாறிக் கொண்டிருந்ததால் சரியாக எதையும் திட்டமிட முடியவில்லை. கும்புறுமுலையில் வைத்து ஆமியை அடிக்க சாமான்கள் நகர்த்தப் போகிறார்கள் என்று செய்தி கிடைத்தது. நாங்கள் அதை மடக்கிப்பிடிக்க முடிவெடுத்தோம். பேத்தாழையில் இருந்து வாழைச்சேனையூடாக மீராவோடை போய் அங்கிருந்து கும்புறுமுலை நோக்கி நகர்வது என்பது அவர்கள் திட்டம்.

சாமான் நகர்த்துபவர்கள் போராடத் தயாராக இருக்க மாட்டார்கள். எப்படியாவது ஆயுதங்களைக் கவனமாக நகர்த்தித் தாக்குதல் அணியிடம் ஒப்படைப்பார்கள். அவர்களை மீராவோடையில் வைத்துத் திசைதிருப்பி ஆற்றால் செல்லச் செய்ய வேண்டும் என்று முடிவெடுத்து இரண்டு தோணிகளையும் தயார் நிலையில் வைத்திருந்தோம். தமிழ் ஆட்களே தகவல் தந்தார்கள். அவங்க முஸ்லிம் ஆட்களை வைத்துத் தகவல் எடுக்குக்கும் போது எங்களுக்குத் தமிழாக்கள வச்சத் தகவல் எடுக்கிறது பெரிய வேலையாகத் தெரியல, எல்லாத்தையும் கவனமாக அவதானிச்சோம்.

பேத்தாழையில் இருந்து வெளிக்கிட்டுத் திட்டமிட்டபடி சென்றார்கள். மூன்று மூன்று பேராக மொத்தம் பன்னிரண்டு பேர். நாங்கள் எதிர்ப்பார்த்ததைவிட மிக மிகப் புத்திசாலித்தனமாக அனைத்தையும் நகர்த்தினார்கள். ஓட்டமாவடியில் வைத்தே திசை திருப்பினோம். உடனடியாக இன்னும் மூன்று தோணிகளைத் தயார்படுத்தினோம். தோணிக்காரர்களை அவர்கள் எதிர் கொள்ளும் வண்ணம் உலாவ விட்டோம், நாம் எதிர்பார்த்தபடி அவர்கள் மீராவோடையில் இருந்து ஆற்றைப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தார்கள். எம்மால் தயார்படுத்தப்பட்டிருந்த தோணிகளையே பயன்படுத்தினார்கள். தோணிக்காரர்களும் 'அங்கால ஆமி நிக்கான்' என்று அவர்களை எமது பொறிக்குள் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களைப் பிடிப்பது அவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கவில்லை.

பன்னிரெண்டு பேரையும் பிடித்தோம். ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றினோம். அவர்களைக் கட்டிவைத்தோம். நிறைய ஆயுதங்களும், பத்துத் துப்பாக்கிகள். நிறையக் கைக்குண்டுகள், எல்லாவற்றையும் பாதுகாப்பாக எமது வீடுகளுக்கு நகர்த்தினோம். ஒருவனை மட்டும் உயிரோடு கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு போய் இரவு வேளையில் பேத்தாழையில் விட்டோம். அவனிடம் நிறைய செய்திகள் அனுப்பினோம். அவர்களின் ஆயுதங்களை ஒன்றாகப் பரத்தி விட்டுச் சொன்னோம். இதெல்லாம் நமக்குத் தேவையில்லை. நம்மிடம் இருக்கும் பாகிஸ்தான் ஆயுதங்களே போதும். இதெல்லாம் தூக்கி ஆற்றில் எறிவோம். அப்போதுதான் என்னைக் கேர்ணல் என்று அழைத்தார்கள். அன்றிலிருந்து நான் 'பாகிஸ்தான் கேர்ணல்' ஆனேன். மற்ற பதினொரு பேரையும் என் கையாலேயே கொன்றேன். அவர்களுக்காகத் தோட்டாக்களை வீணாக்க நாங்கள் விரும்பவில்லை. ஆற்றில் மரங்கள் வளர்ந்து பெரும்பரப்பாக இருந்து புட்டிக்குள் புதைத்துவிட்டு நாங்கள் வெற்றியோடு சென்றோம்.

உயிரோடு போனவன் நிகழ்வுகளை அப்படியே சொல்லியிருப்பான். அதன் பின்னர் மிக நீண்ட காலமாக அவர்கள் எப்படி ஆயுதங்களை நகர்த்துகிறார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அத்துடன் இன்னொரு செய்தியையும் அனுப்பினோம். இனி எங்கள் ஆட்கள் மீது கை வைத்தால் நாங்களும் உங்கள் ஆட்கள் மீது கை வைப்போம், என்ற எச்சரிக்கையாக அது போனது. அதன் பின்னர் சிறிது காலம் கொஞ்சம் நிம்மதியாகத் திரிந்தோம். அவர்கள் ஊர்ப்பக்கம் வருவதில்லை. ஆனால் அந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னர் ஊருக்குள் இருக்கும் நிறைய முஸ்லிம் தகவலாளிகளை அவர்கள் பணம் கொடுத்து உருவாக்கினார்கள். அதைக் கண்டுபிடிக்க எங்களுக்கு நீண்ட காலம் எடுத்தது. பணத்திற்காக அவர்கள் எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தார்கள். அப்படிக்காட்டிக் கொடுத்தவர்களின் வீடுகளைக் கொள்ளையடித்தோம். மிக அபாயமானவர்களைக் கொலை செய்தோம். ஏறாவூர், காத்தான்குடியில் இருந்தும் தொடர்புகளை வலுப்படுத்தினோம்.

ஒருமுறை காத்தான்குடியில் புலிகளின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் ஆறு பேரைப் பிடித்தோம். அந்த ஆறு பேரையும் எவ்வளவு விசாரணை செய்தும் எங்களுக்கு எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அவர்களில் ஒருவனை உயிருடன் விட்டோம். அப்போது அந்த அறுவரில் ஒருவன் கேட்டான்

“அண்ணே நீங்க யார்?” என்று.

எங்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

“நாங்களாடா? பாகிஸ்தான் ஜிகாதுடா... காக்கா மாரின் மேல் கை வெச்சா என்ன நடக்குமெண்டு போய்ச் சொல்லு, பாகிஸ்தான் ஜிஹாத் இனி சும்மா இரிக்காதெண்டும் சொல்லு”

ஆறு பேரில் ஒருவன் கொண்டு சென்ற செய்தி நன்றாக வேலை செய்தது. அத்துடன் அறுவரில் ஒருவனை மட்டும் உயிரோடு வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை விடுவிக்கப்படப் போகிறவனின் முன்னாலேயே கொன்றோம். துப்பாக்கியைப் பயன்படுத்துவதில் அதன் சத்தம் எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும் என்பதால் அதைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தாமல் வைத்திருந்தோம்.

அது போல இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஆறு பேரைப் பிடித்தோம். அவர்கள் புலிகளுக்கு விநியோகம் செய்பவர்கள், முஸ்லிம்களிடம் இருந்து பறிக்கும் கப்பக்காசு, நகை, போன்றவற்றை அவர்கள்தான் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு செல்பவர்கள், வயல் செய்தால் அறுவடையில் பங்கு பறித்தெடுத்துக் கொண்டு போகின்றவர்களும் இவர்கள் தான், ஆறு பேரும் வயற்காட்டில் வைத்து வசமாக மாட்டிக் கொண்டார்கள் சும்மாதான் விடுவோமா? எங்கள் பலத்தை அவர்களிடம் காட்டினோம், இருவரை உயிரோடு வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் முன்னால் ஏனையவர்களைக் கொன்றோம், அப்போது உயிரோடு இருந்தவர்களில் ஒருவன், அந்த நாலு பேரும் அப்பாவிகள் நாங்கள் இருவர் மட்டும் தான் புலி என்றான். எங்களுக்குக் கவலையும் கோபமும் வந்தன. அவர்களை அடித்தே கொன்றோம். நான்கு அப்பாவிகளை முதன் முறையாகக் கொன்றது வேதனையை உண்டு பண்ணியது. எந்தக் காரணம் கொண்டும் அப்பாவிகளைப்

பலியாக்கிவிடக் கூடாதென்று உறுதி கொண்டோம். ஆனாலும் முழுமையாக அதை அமுலாக்குவதற்கான பலம் எம்மிடமிருக்கவில்லை. அதனால் சில பாதிப்புக்கள் தவிர்க்க முடியாதவையாகின. அதன் பின்னர் தகவல்களை மிகக் கவனமாகப் பரிசீலனை செய்தோம். எமது நடவடிக்கைகளில் நிதானம் வந்தது. இராணுவ அறிவு தேவைப்பட்டது. ஒரே நேரத்தில் இரண்டு எதிரிகளைச் சமாளிப்பது கடினம் என்பதால் இராணுவத்துடன் தொடர்புகளை வலுப்படுத்தினோம்.

“ஜிஹாதுக்காரனுகள் என்றால் மிகப் பொல்லாதவர்கள்” என்ற நிலைப்பாடு எல்லா இயக்கங்களிலும் பரவின. இராணுவத்திடம் மாட்டினாலும் ஜிஹாதுகாரன்களிடம் மாட்டிவிடக் கூடாது என்பதில் புலிகள் மட்டுமல்ல ஏனைய இயக்கங்களுக்கும் மிகமிகக் கவனமாக இருந்தன. அப்பாவிப் பொது மக்கள் மத்தியில் கூட ஜிகாதுக்காரன் கருணையில்லாதவன் கழுத்தை அறுத்தே கொண்டு போடுவான்கள், என்ற விசயம் மிக ஆழமாகப் பதிந்து போயிற்று. எங்களுக்கிட்டயும் சைலன்சர் பூட்டின பிஸ்டல் இருந்திருந்தா நாங்களும் சத்தமில்லாம டப்பு டப்புண்டு சுட்டுக் கொன்றிருப்போம், அப்படியெல்லாம் இல்லாததால்தான் இப்படியெல்லாம் கொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

கொல்லுறது என்கிறது ரொம்பக் கஸ்டமான விசயம், அதுக்கு ரொம்ப தைரியம் வேணும், நிறையத் தடைவ நாங்கள் யோசிக்கின்ற விடயம், இந்த எல்ரீர் காரனுகள் எப்படித்தான் இறைச்சி அரிவது போல மனிசன அரிந்து கொல்கிறான்களோ! தெரியல்ல, கூட்டம் கூட்டமா ஆக்கள வெட்டிச் சாய்க்கிறத்துக்கு ரொம்பவும் தைரியம் வேணும், எனக்கு ஒரு ஆளக் கொன்றால் பத்து நாளைக்குச் சாப்பாடு இறங்காது, அவனுகள் எதாவது விசரக் குளிச குடிச்சிட்டுத் தான் ஊருக்குள்ள இறங்கி வெட்டுவானுகளாக்கும், எங்கட செயற்பாடுகள் மட்டக்களப்பைத் தாண்டி அம்பாறை, திருகோணமலை என்று பரந்தது. அதற்கு இராணுவத்துடனான தொடர்புகள் பேருதவி புரிந்தன. எல்லா ஊர்களிலும் பத்துப்பேருக்கு மேல்

எங்களால் திரட்டமுடியவில்லை, மக்கள் எங்களுக்கு சப்போர்ட் பண்ணி இருந்தா இன்டக்கி நிலம வேற, அதுக்காக நாங்க மக்கள வெறுக்கல்ல, அவங்களுக்காகவே உழச்சி ஓடாத்தேஞ்சி போனோம்,

சில அரசியல்வாதிகள் எமக்குப் புதிய வகை ஆயுதங்கள் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். அது மிகவும் பேருதவியாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது கவலையாக இருக்கிறது. அவர்களின் சுய நலன்களுக்காக எங்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். பின்னர் தூக்கி எறிந்தார்கள். எங்கள் வேலைகளுக்காகக் கட்டுக்கட்டாகப் பணம் தந்தார்கள். நாங்கள் அவர்களுக்காகப் பாவம் செய்து விட்டோம். நீதி, நியாயம் என்ற நெறிமுறைகளை மீறியதாலோ என்னவோ எங்கள் போராட்டமும் தொய்வு நிலைக்கு வந்தது.

நிறையப் போராட்டக் குழுக்கள் தோன்றின. யார் யாரோவெல்லாம் தோற்று வித்தார்கள். புலிகளே தோற்றுவித்து நிறைய முஸ்லிம் குழுக்களை பணமும் ஆயுதமும் கொடுத்துப் பயிற்றுவித்தார்கள். எங்களுக்குள் நாங்கள் மோதிக்கொள்ளும் நிர்ப்பந்தம் வந்தது. இராணுவத்துடன் சேர்ந்த பலர் எங்களை எதிரிகளாக்கிக் கொன்றார்கள். ஒரு கட்டத்தில் எல்லா இயக்கங்களையும் அச்சுறுத்திய “பாகிஸ்தான் ஆயுதங்களும், பாகிஸ்தானில் பயிற்சி பெற்ற வீரர்களும்” பலனற்றுப் போயினர். அது பொய் என்பதைப் புலிகள் கண்டுபிடிக்க நீண்ட காலம் எடுத்தது. இழப்புக்கள் கூடின, உயிர்களைப் பாதுகாப்பதே பெரிய போராட்ட மாகியது. நாங்கள் ஓடி ஒழியத் தொடங்கினோம், எல்லாவற்றையும் கலைத்துவிட்டோம், வேறு வழியில்லாது பலர் இராணுவத்தில் சேர்ந்தார்கள். ஏதோ பயத்தில் பலர் எங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதை எங்களுக்கான அங்கீகாரமாகக் கருதிக் கொண்டது நாங்கள் விட்ட பெரிய தவறு,

அப்படியும் எதுவும் ஓயவில்லை. அதன் பின்னர் வேகமாக எங்களின் உறுப்பினர்களைக் கொன்றார்கள். காட்டிக்கொடுக்கும் கயவர்கள் எல்லாமே சோனி! கஞ்சா யாவாரத்துக்கும், கள்ள மர யாவாரத்திற்கும், கள்ள மாட்டு யாவாரத்திற்கும், மீன்பிடிக்க கடலுக்குப் போகத் தடையில்லாமல் இருப்பதற்கும், இந்தச் சோனி

கள் எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட 'பு...டா மக்களின்' வீடுகளில் புருந்து கொள்ளையடித்தோம். சிலரை நாயைச் சுடுர மாதிரி சுட்டுக் கொன்றோம். எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. ஒருவன் இல்லாட்டி இன்னொருவன் காட்டிக் கொடுத்தான். அதை எங்களால் நீண்ட காலம் சமாளிக்க முடியவில்லை. நாங்கள் ஏதோ தவறு செய்வதாகத் தோன்றியது, இல்லாவிட்டால் இப்படியொரு அழிவு ஏன் எங்களுக்கு வரவேண்டும்? வெறுமனே இனப்பற்று இருந்த அளவுக்கு சமயப்பற்று இல்லாது போயிற்று, அல்லாவுக்காக ஒரு நேரத் தொழுகை கூட தொழுவதற்கு எமக்கு அவகாசமில்லை. அதைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவே இல்லை எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்து இறைவனும் எங்களைத் தண்டித்தான்.

எங்களுடன் இருந்தவர்களுக்குப் பெரிதாக எதையும் செய்ய எங்களால் முடியவில்லை. வருமானத்திற்கு வேறு வழியில்லாமல் நிறையப் பேர் தங்கள் வசமிருந்த ஆயுதங்களைப் பணத்திற்காக விற்கத் தொடங்கினார்கள், சிக்கல் பெரிசாச்சு, அதனால் ஆயுதங்களை விற்றவர்களை குற்றவாளிகளாகப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. எல்லாம் மாறியது. எல்லோருக்கும் நல்ல காலம் பிறந்தது. எல்லோரும் பணக் காரர் ஆனார்கள். நாங்க கொஞ்சப் பேர் ஒண்டுக்கும் வழியில்லாமப் போனோம், எங்களால் ஆயுதம் வித்துப் பொழப்பு நடத்த முடியல, அதவிடச் சாகிறது நல்லமெண்டு பட்டது, வார எல்லாக் கஷ்டத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்றதெண்டு முடிவெடுத்தோம், அப்படியே வாழத் தொடங்கினோம்.

ஒரு நாள் நான் வீதியில் வரும் போது என்னைக் காட்டி ஒருவன் மற்றவனிடம் சொன்னான்.

“இந்தா போரான் ஊர நாசமாக்கின களிசர”

எனக்கு கோபம் வந்தது. அவனிடம் போனேன் அவன் நினைத்தான் அவன் சொன்னது எனக்கு கேட்காதென்று.

அவன் அருகே நின்று கேட்டேன்.

“புன்...ா மகனே இப்ப என்னடா சொன்னாய்”

“நான் ஒண்டும் சொல்லல்ல” என்றான்.

“எனக்குக் கேட்டதுடா வேசாமகனே நீங்க ராவையில உங்கட பொண்டாட்டிமாரோட பயமில்லாம ஒ...றத்துக்காக நாங்க ஊர் எல்லையில விடிய விடிய தூக்கமில்லாம முழிச்சிருந்து காவலுக்கு நிண்டத்துக்கு இப்ப கதைக்கிறீங்க! சொல்லுடா என்ன பு...டயடா நான் நாசமாக்கின பரவேசமகனே.. சொல்லுடா.. நாயச் சுடுர மாதிரி சுட்டுத்தள்ளிப் போடுவன் ராஸ்கல்...” எனது எந்த கேள்விக்கும் அவன் பதில் சொல்லவில்லை.

அவர்கள் இருவருமே வாத்திமார்கள். அந்த நிகழ்வு என்னை மிகவும் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

இரவெல்லாம் தூக்கம் வரவில்லை.

எனது மனைவி மக்கள் இவர்களுக்கு நான் என்ன செய்து விட்டேன்? அன்றிலிருந்து ஒவ்வொருவரினதும் தராதரங்களைப் பார்த்தேன். என்னை விட எல்லோரும் நன்றாய்த்தான் இருந்தார்கள். அவர்கள் படித்திருந்தார்கள். உத்தியோகம் பார்த்தார்கள். வீடு வாசல் இருந்தது. மூன்று வேளையும் நிம்மதியாய்ச் சாப்பிட்டார்கள். இப்படியெல்லாம் இருந்து கொண்டு எங்களைக் களிசரை என்கிறார்கள். இவர்கள் நல்லா இருப்பதற்காக நாங்கள் எமது முழு வாழ்வையும் நாசமாக்கிக் கொண்டோம். எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு கல்வியைக் கொடுக்கவில்லை பதிலாக ஆயுதங்களைக் கொடுத்திருந்தோம்.

அப்போது தோன்றிய யோசனையால்தான் அனைத்தையும் விட்டுத் தூரமாகினேன். ஒரு நீண்ட இடைவெளி எடுத்துக் கொண்டேன். அது என்னை அமைதிப்படுத்தியது. எனது பிள்ளைகள் யாரையும் படிப்பிக்காமல் விட்டது நான் செய்த பெரிய தவறு. என்னைப், போல அவர்களையும் ஆயுதங்களுடன் எல்லையில் நிறுத்தியது அதை விடத் தவறு. ஒரு நாள் ஆத்திரத்துடன் எனது மகனிடம் சொன்னேன்.

“இந்த சமூகத்துக்கு நீ எதிரிடா உனக்கு எதையும் செய்யாமல் எல்லா வற்றையும் இந்த சமூகத்துக்கே செய்துவிட்டேன். நீ வாழ்வதற்குத் தேவையானதை இந்த சமூகத்திடம் இருந்தே பெற்றுக்கொள். இந்த சமூகத்துக்காக ஒரு நாளும் நன்மை செய்து விடாதே. இந்த சமூகம்

உனக்கு ஒரு நாளும் நல்ல பெயர் தராது. நீ சாகும் வரைக் கெட்டவன் என்றே அழைக்கப்படுவாய். அதற்கு எனது பெயரையும் சேர்த்தே இந்த ஊரார் பயன்படுத்துவார்கள்,

அதை அவன் வலுவாய்ப் பற்றிப்பிடித்தான். எனது மகன் ஊரில் கொள்ளையடித்தான், களவெடுத்தான், கூலிக்காக எல்லாம் செய்தான், ஒருவகையில் அவன் செய்வது சரி என்றுதான் எனக்குப் பட்டது. ஆனால் இப்போது கவலைப்படுகிறேன். நான் தவறு செய்து விட்டதாய். யார் மீதோ இருந்த ஆத்திரத்தில் அவனுக்குப் பிழையான வழியைக் காட்டிவிட்டதாய்,

எனக்கு மன நிம்மதி தேவைப்பட்டது. யாரோடும் கதைக்கப் பிடிக்கவில்லை. கடைசியில் சில ஆயுதங்களை வாழ்வதற்காக விற்றேன். அந்தக் கணம் கொடுமையானதாகத் தோன்றியது, என்னை எஸ்ரீரீயாவது சுட்டுக் கொன்றிருப்பான் அதுவும் நடக்கல, சிலதைப் பொறுப்பாக இருந்தவர்களிடம் ஒப்படைத்தேன். எனது அமைதிக் காகப் பள்ளிவாசலைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். அது எனக்கு நிம்மதியைத் தருகிறது. உலகில் செய்த பாவங்களுக்காக எனக்கு இங்கு தண்டனை கிடைக்கப் போவதில்லை. பாவமன்னிப்பாவது கிடைக்கலாமில் லையா? அதுதான் பள்ளிவாசல் ஒரே துணை”

கேர்ணல் லத்தீப் தெளிவாக இருந்தார்.

அவர் மிகவும் நொந்து போயிருந்தார்.

அவரது இதயம் வேகமாக இயங்கியது.

அவரது முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் தென்பட்டது.

எவ்வளவு பிரச்சினைகளுடன் இந்த மனிதன் வாழ்கிறான் என்று தோன்றியது.

அவரைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“உங்களுக்கு ஒரு அச்சுறுத்தலும் இல்லையா?”

ஒரு ஏளனப் புன்னகையுடன்

“மரணத்திற்காகத்தானே காத்திருக்கிறேன். என்னைப் புலியும் கொல்ல மாட்டான். ஆமியும் கொல்லமாட்டான். ஒரு சோனிதான் கொல்லுவான். எனக்குத் தெரியும் நான் ஏன் சாகிறேன் என்று...

அவனுக்குத் தெரியாது, அவன் ஏன் என்னைக் கொல்கிறான் என்று... ஒன்று தம்பி நிச்சயம் என்னைத் துப்பாக்கித்தான் கொல்லும். சூரியன் மறைந்ததில் இருந்து அது உதிப்பதற்குள் எனது மரணம் நிகழும். அது விதி. நானே இப்படி நடக்கும் என்று எழுதும்படி வாழ்ந்து விட்டேன். இறைவனும் அதைத் தடுக்க மாட்டான் நான் பாவி, எனக்கு அந்தத் தண்டனை மிகவும் சரியானதுதான்”

“கொஞ்சம் கவனமாக இருக்கலாம் தானே”

சிரித்தார், சிரித்துக்கொண்டே இருந்தார்.

“எதற்காக? யாருக்காக? எதைப் பாதுகாப்பதற்காக? ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் முடிந்து போயிற்று நான் எனக்கே பிரயோசனமில்லாதவன். இந்தக் கேடுகெட்ட சமூகத்துக்காக எல்லாவற்றையும் தொலைத்த ஒரு அதிஷ்டமில்லாதவன் ஒரு நல்ல மகனையாவது வளர்த்தெடுக்க எனக்கு அவகாசமில்லாமல் போயிட்டு அது எனது தலையெழுத்து நான் இப்படியே இருந்து சாக வேண்டியதுதான். ஒரு நாள் எனது மரணம் வீதி ஓரத்தில் நிகழும் எனது பிணம் ஊரார் புதினம் பார்க்கும் படி கிடக்கும்”.

அவர் வார்த்தைகளில் உறுதி தொனித்தது.

மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் ஒரு ஞானியின் தெளிவு அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது.

அவரின் இப்போதைய திருப்தி தொழுவதிலும் பள்ளிவாசலில் அமைதியாக அமர்ந்திருப்பதிலும் மரணத்தை எதிர்பார்த்து வீதியில் நடப்பதிலும்தான் இருந்தது.

அவர் மரணத்தை அச்சத்தோடு எதிர்பார்க்கவில்லை. தைரியத் தோடே அதை எதிர்கொள்ளக் காத்திருந்தார்.

“என்னிடம் நிறையக் கேள்விகள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்கு நீங்கள் தெளிவாகப் பதில் சொல்ல வேண்டும். இப்போதல்ல இறைவன் நாடினால் இன்னொரு நாள்”

தலையசைத்தார்.

“இன்ஷா அல்லாஹ் பார்ப்போம்” என்றார்.

ஒரு தகவலுக்காக சொன்னேன்.

“உங்களோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பெயர் விபரம், இப்போது

அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? உங்களுக்கு தெரிந்த வகையில் இங்கு யார் யாரிடம் ஆயுதம் இருக்கிறது? யார் யாரெல்லாம் ஆயுத வியாபாரம் செய்கிறார்கள்? இவற்றை இந்தச் சமூகத்தின் நலனுக்காக நீங்கள் சொல்ல வேண்டும். எதிர்கால சந்ததிக்கு ஒரு நல்ல எதிர்காலத்தை நாம் பரிசளிக்க அது உதவும் சொல்வீர்களா?”

அவர் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“உங்களைப் போல் இன்னொரு கேர்ணல் இந்த சமூகத்தில் உருவாகி விடக் கூடாது என்று நினைக்கிறேன், அத்துடன் இந்தக் கேர்ணலின் மகன் போல இன்னொருவனையும் உருவாக்கி விடக் கூடாதல்லவா?”

“கட்டாயம் கட்டாயம் சொல்கிறேன்” என்றவர் உடனே

“இதெல்லாம் ஒன்று திரட்டி வேலை செய்யப் போனால் உன்னைக் கொன்று விடுவார்களே”

“உங்களைப் போலத்தான் நானும் மரணத்துக்கு அஞ்சவில்லை. எனது தந்தையும் வீரச் சாவடைந்தார். நானும் வீரச் சாவுதான் அடைய வேண்டும் என்று எழுதியிருந்தால் அதை யார் மாற்ற முடியும். எனது ஆயுதம் இதுதான். இன்னும் இது போன்று பல்வேறு ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன”

என்பேனையையும் ரெகோடரையும் கெமராவையும் காட்டினேன்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின் அவர் மனம் விட்டுச் சிரித்தார்.

“இதனால் உயிரைக் கொல்ல முடியாது. ஆனால் தலை விதியை மட்டுமல்ல ஒரு சமூகத்தையே மாற்ற முடியும். இரத்தம் சிந்தாமல்” என்றேன்

“உலகம் மாறி விட்டது நீங்களாவது புத்திசாலிகளாக இருங்கள். எங்களைப் போல வழி தவறிவிடாதீர்கள்”

“ஆயுதங்கள் மீது நம்பிக்கையில்லாத ஒரு சமூகத்தை உருவாக்க நினைக்கிறேன், ஆனால் அது மிகவும் கடினமானது, அதற்காகக் களையெடுக்க வேண்டும் ஏதோவோர் விதத்தில் பரவியிருக்கும் எச்சசொச்ச ஆயுதங்களையும் அழிக்க வேண்டும், அதற்காகத்தான் உங்களின் இந்த உதவி மிகவும் அத்தியவசியாகிறது, எனக்கு முதல் உங்கள் மரணம் நிகழ்ந்தால் நிச்சயம் அதில் நான் கலந்து கொள்வேன் அதை ஒரு ஆவனமாக்குவேன்”

“தம்பி வேண்டாம் நான் ஒரு நல்ல முன்னுதாரணமாக இருந்தால் பரவாயில்லை. நான் இறைவனிடம் பிரார்த்திக்கிறேன் எனது மரணச் சடங்கில் நீ கலந்து கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கக் கூடாதென்று”

“அதை இறைவன் தீர்மானிக்கட்டும்” விடை பெற்றேன்.

எனது சமூகம் இவரைப் போல இன்னும் எத்தனை கேர்ணல்களைச் சும்ந்து நிற்கிறதோ என்று மனது கனத்துப் போனது. இதெல்லாம் மாறும் நிச்சயம் மாற்றப்படலும் என்ற பலமான எண்ணம் என்னுள் பிரவகித்தது,

தூரத்தில் இருந்து விமர்சிப்பவர்கள் இதையெல்லாம் சீர்திருத்தக் கூடாதா? கேள்விகளுக்கு மேல் கேள்விகளும் பதில்களுமாய் மனதில் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தன.

0 0 0

மீண்டுமொரு நாள் கேர்ணலை சந்தித்தேன், எனக்காக அவர் நிறையத் தகவல்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார் அனைத்தையும் அவர் குரலிலேயே பதிவு செய்து கொண்டேன். அந்தப் பதிவுகளில் அவர் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்ன ஒரேயொரு விடயம் இப்ப நல்லவன் வேஷம் போட்டிருக்கிற ஒருத்தனையும் நம்பி விடாதே என்பதுதான். அந்தளவுக்கு அவர் நொந்து போயிருந்தார். பழைய அரசியல்வாதிகளின் தில்லுமுள்ளுகளை அப்பட்டமாகச் சொன்னார். அவர்கள் போடும் வேஷத்தின் கனதியைச் சொன்னார் இந்த ஹிஸ்பு குஷ்புவெல்லாம் அறவே நம்பிடாதே, அவனுள்ள்தான் சத்திராதிகள் என்று அரசியல் வேஷம் போட்ட கிரிமினல்களுக்காக என்னவெல்லாம் அடியாள்தனம் செய்தார், எப்படியெல்லாம் செய்தார், யாரோடு சேர்ந்து இதையெல்லாம் செய்தார் என்று முழு விபரங்களையும் பதிவு செய்து கொண்டு அவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டபோது என்னைக் கட்டித் தழுவி ‘முஸாபஹா’ செய்து கொண்டார்.

அவர் தந்த தகவல்களை வைத்து நான் என்ன செய்ய முடியும்? சிலர் எப்படிச் செத்துப் போனார்கள் என்று உலகிற்குச் சொல்ல முடியும். அத்துடன் சிலரின் முகமுடிகளைக் கிழித்தெறியும் வண்ணம் ஏதாவது எழுத முடியும். அல்லது அவரின் வாக்குமூலத்தை அப்படியே ஒரு

சீடியில் பதிவு செய்து மக்கள் மத்தியில் பரப்பிவிட முடியும் வேறு என்ன செய்யலாம்?

மறுநாள் அதிகாலை செய்தி வந்தது.

சுபஹூத் தொழுகைக்காகச் சென்று கொண்டிருந்த கேர்ணல் லத்தீபை வீதியில் யாரோ சுட்டுக் கொன்று விட்டார்களாம். அவர் சொன்னது போல் அவரது பிரார்த்தனையை இறைவன் ஏற்றுக் கொண்டான் போலும் அவர் ஜனாசாவில் என்னால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இந்த ஆயுதங்களுக்கு முடிவு கட்டாமல் ஓய்வதில்லை என்று மீண்டும் உறுதியாக முடிவெடுத்துக் கொண்டேன்.

0 0 0

சில மாதங்களின் பின்னர் கேள்விப்பட்டேன்

“கேர்ணல் லத்தீபின் மகனின் கொள்ளைக் கோஷ்டி ஆயுதங்களுடன் பிடிபட்டதாம்” என்று,

இனி அவர் பெயரைச் சொல்லியே அவர் மகன் தூற்றப்படுவான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன்,

“எனது மகன் எனது பெயர் சொல்லித் தூற்றப்படுவான்”.

என்று கேர்ணல் சொன்னது உண்மையானது. இப்போதும் கூட அவனின் சொந்தப் பெயர் பலருக்குத் தெரியாது ஆனால் ‘கேர்ணல் லத்தீபின் மகன்’ என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

இந்த சமூகத்தால் பராமரிக்கப்பட முடியாது போன அவரது மகனை அரசாங்கம் பராமரிக்கப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருப்பதி எனக்கு.

0 0 0

நான் கேர்ணலின் பதிவு செய்யப்பட்ட உரையாடலை மீண்டுமொரு முறை கேட்டு எழுதத் தொடங்கினேன்.

புலவர்

விடுதலைப் புலிகள் தடம்பதித்தது முதல் அவன் ஒரு போராளி பின்னாளில் முக்கிய பொறுப்பாளர் வரை முன்னேறினான். ஒரு போராளியாக வாழ்ந்து புத்திசாலியாகத் தலைமறைவாகி பின்னர் தைரியமாக மரணத்தை எதிர் கொண்டவன் புஹாரி.

வெறுமனே புஹாரி என்று சொன்னால் அவ்வளவு எளிதில் யாருக்கும் விளங்காது எல்ரீரீ புஹாரி என்று அடைமொழியுடன் இணைத்துச் சொன்னால் சின்னப் பிள்ளையும் கூடத் தெரியும் என்று சொல்லும், அவ்வளவு பிரசித்தம்.

அவன் ஆயுதம் சுமந்த போது எதையும் எதிர்கொள்ளும் தைரியத்தையும் சேர்த்தே அணிந்து கொண்டான். வலது காலில் மூன்று விரல்களை முபாறக் என்றொருவன் வெட்டிவிட்டான் என்பதற்காக ஆறு வருடங்கள் காத்திருந்து பழிவாங்கியவன், அது மட்டுமல்லாது அவனைக் கொன்று அவனது பிரேதத்தைக் கூடக் கொடுரமாகத் தண்டித்தவன். பகிரங்கமாக ஊர்ச் சந்தியில் ஆயிரம் பேர் முன்னிலையில் எரித்தவன். அப்போது அவனை எதிர்த்துக் கேள்வி கேட்கத் துணிவுள்ளவன் ஒருவன் கூட இருக்கவில்லை. அப்படியோங்கியிருந்தது அவனது அதிகாரம். அது புலிகளின் அதிகாரம், அதை மிஞ்சி யாராலும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது, அப்போதெல்லாம் மக்கள் மௌனிகளாக வாய்பொத்தி நின்று நடப்பதை வேடிக்கை பார்க்க மட்டுமே தைரியமுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள், நீதி, நியாயம், தர்மம் எல்லாம் புலிகள் வைத்ததுதான், அவர்கள் நினைத்தபடி கொல்லுவார்கள் எரிப்பார்கள் புதைப்பார்கள், கடத்துவார்கள், காசு பறிப்பார்கள் தொப்பி போட்ட கோழைச் சமுதாயமொன்றை ஆள்வது புலிகளுக்கு கஸ்டமாக இருக்கவில்லை, அப்போதெல்லாம் புஹாரிதான் கதாநாயகன்,

எனக்குப் புத்தி தெரிந்தது முதல் அவன் எனக்கு எதிரி. எதிரியானதற்குப் பெரிய காரணங்கள் கிடையாது. சிறுவயதில் பக்கத்து வீட்டில் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது புகாரி அங்கே வந்தான். என்னைப் போல இன்னும் சிலரும் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், அனைவரையும்

ஒருமுறை முறைத்துப் பார்த்தான், பின்னர் அனைவரையும் அங்கிருந்து செல்லுமாறு அதட்டினான்,

“இவருட அதட்டலுக்கெல்லாம் நாம பயப்புடுறயா?”

என்பது எனது நிலைப்பாடு அசையாமல் தொலைக்காட்சியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்

“டேய் உனக்கு சொல்றது விளங்கல்லியாடா”

அப்போதுதான் அது எனக்கான எச்சரிக்கை என்று விளங்கியது. என்னைத் தவிர அனைவரும் எப்போதோ ஓடிவிட்டார்கள். நான் மிரட்சியோடு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். துப்பாக்கியை எடுத்து அவன் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டது; என்னைச் சுட்டமாதிரி இருந்தது. சப்தத்தின் உரத்தால் எனது காதுகள் அடைத்துக் கொண்டன. வாழ்வில் அன்றுதான் முதன் முறையாகத் துப்பாக்கி வெடியோசையைச் சில அங்குல இடைவெளியில் செவிமடுத்தேன், அது மரண பயத்தை உண்டு பண்ணியது, நான் விரண்டு ஓடினேன். அன்று முதல் அவன் எனக்கு எதிரி. கொஞ்ச நேரம் தொலைக்காட்சி பார்க்க விடாதது எனக்குள் பெரிய எதிர்ப்பை விதைத்துவிட்டது. அதே நேரம் புஹாரியின் மீது பயத்தையும் உண்டுபண்ணிவிட்டது.

வளர்ந்து பெரியவனாகி நானும் சமூக விவகாரங்களில் பங்கு கொள்ளத் தொடங்கிய போது அதை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

புஹாரி துப்பாக்கி வைத்திருந்ததால் ஒரு பெரும் வீரன். விடுதலைப் புலிகளின் ஒரு முக்கிய பொறுப்பாளனாக அவன் மாறிய பின்னர் ஊருக்குள் ஆடாத ஆட்டமில்லை, சாராயத்திற்கெதிராக அவன் எடுத்த நடவடிக்கைகள் மிகவும் வித்தியாசமானவை, அவனுக்குள் புதைந்திருந்த சீர்திருத்த உணர்வுகளைப் புலி வீரன் என்ற கர்வம் மிகைத்து கட்டுப்பாடிழக்கச் செய்து விமர்சனத்திற்குரிய வனாக்கியது, தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக வெறித் தனமாகப் போராடியவன்.

1990களில் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்த முஸ்லிம்கள் புலிகளால் கொல்லப்பட்ட போதும் கூட, அவன் இயக்கத்தில்

தொடர்ந்தும் இருந்தான். நான்காண்டுகளின் பின்னர் அவனைக் கொல்ல முயன்ற பதின்மூன்று பேரைக் கொன்றுவிட்டு புத்திசாலித் தனமாக நாட்டை விட்டே சென்று தலைமறைவாக வாழ்ந்தான்.

தம்பாளை என்ற கிராமத்தில் நீண்ட காலத்தைக் கழித்தான் அது அஞ்ஞாதவாச காலம், யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி நண்பர்களின் துணையோடு அவன் மரண பயத்தோடு சாவதற்கஞ்சி வாழ்ந்தான், பத்து வருடங்கள் மரணம் அவனை அச்சுறுத்தியது, அது அவனது சுதந்திரத்தை முழுமையாகப் பறித்துக் கொண்டு கோழையாக ஒழிந்து வாழ வைத்தது, அவன் கற்பனை கூடப்பண்ணிப் பார்த்திராத கேவலமான வாழ்க்கை அது, யாராவது கண்டுவிடுவார்களோ, என்று சின்னப் பிள்ளையைக் கண்டாலும் அவன் பயந்து நடுங்குமளவுக்கு அவனை வதைத்தது, அவன் போட்ட ஆட்டங்களை ஒவ்வொரு கணமும் அந்தப் பொழுதுகளில் அவன் நினைத்து நினைத்து மனமுருகி வருந்தும் அளவுக்கு; அதுவும் ஒருவிதமான தண்டனைதான் மக்களின் சாபத்தின் மூலம் விளைந்தது, அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது, அது காலத்தின் நியதி, புஹாரி உயிரோடு அதை அனுபவித்தான்,

இனியும் என்னால் இப்படி இருக்க முடியாது என்று திருட்டுக் கடவுச்சீட்டோடு நாட்டைவிட்டுத் தலைமறைவாகினான், அங்கும் அவனுக்கு நிம்மதியிருக்கவில்லை. இங்கு எல்லோரையும் அடக்கி ஆண்ட தளபதியை அடக்குவதற்கு காலம் அரபிக்காரன் ஒருவனை நியமித்திருந்தது, நாய்ட் மகனே, கழுதைக்குப் பிறந்தவனே என்று அவன் தன் எஜமானன் வாயால் ஏச்ச வாங்காத நாளே கிடையாது, கிட்டத்தட்ட அடிமை ஊழியம் செய்தான், ஒருவாய்ச் சோற்றுக்காக அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளவும் உயிர் மீதிருந்த பிடிப்பு அனைத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளவும் வைத்தது, அவன் தனக்காக அழாத இரவுகளே இல்லையென்றானது, எல்லோருக்கும் கட்டளையிட்டபடி ராஜ நடை போட்ட துப்பாக்கி வீரன்; கக்கூசு கழுவினான், தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சினான், கார் கழுவினான் இன்றைய பொழுதாவது ஏச்ச வாங்கிடக் கூடாதே என்று அவன் எவ்வளவோ முயன்றும்

பலன்? அரபுநாடு சாபக்காடாய்த் திகழ தாய்மண்ணின் மீதான பற்றும் தன் மக்கள் மீதான பாசமும் அவனுள் துளிர்விட்டன, கிறீன் கார்டு வாங்கி எங்கேனும் ஐரோப்பிய நாட்டில் குடும்பத்தோடு செட்டிலாக அவனுக்கு இஷ்டமில்லாது போயிற்று, மரணத்தை இப்போது நேசித்தான், தனது தாய்மண்ணை நேசித்தான், சாவதற்குத் தயாரானான், மக்களை எதிர்கொள்ளத் தயாரானான், அவன் மொத்தமாக மாறிப் போனான், இதுவரை அனுபவித்த தண்டனை களே போதும் என்று முடிவெடுத்தான். அரபு நாடு என்ற பிற நாட்டு அடிமைகள் செரிந்து வாழும் தேசத்திற்கு விடை கொடுத்தான்.

அவன் நாடு திரும்பும் போது புலிகள் இயக்கம் இரண்டாக உடைந்து ஆளையாள் வீதிகளிலும் வீடுகளிலும் காடுமேடுகளிலும் தேடித்தேடிச் சுட்டுக்கொன்று திரிந்து, கொல்லுவது ஒன்றே இலக்காகி அலைந்து கொண்டிருந்த போது, புஹாரி தைரியமாக ஊருக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தான், அப்போதும் அவனை யாரும் எந்தக் கேள்வியும் கேட்கவில்லை, சுகம் விசாரிக்கவுமில்லை, “புலிகள் அவனை சும்மாவிடமாட்டார்கள்” என்பதோடு மக்கள் மேலதிகமாக எதையுமே பேசவில்லை,

புஹாரி வந்துவிட்ட தகவல் எல்லா இடமும் பேசப்பட்டு ஓய்ந்தே போனது, சிறிது காலத்தில் யாவரும் அதை முழுமையாக மறந்தே போயினர். பல வருடங்களாக அவனைச் சந்திக்க வேண்டும்போல எனக்குத் தோன்றியது, ஆனாலும் அதற்கான அவகாசமே கிடைக்கவில்லை, நீண்ட காலத்தின் பின்னர், ஒரு சமூக ஆர்வலனாகத் தகவல் அறியும் நோக்கோடு அவனது வாசற்கதவைத் தட்டினேன். ஆச்சரியமாக என்னைப் பார்த்தவன் எதுவுமே பேசவில்லை, அவனை யாரும் இத்தனை வருட காலத்திற்கும் தேடிவரவில்லை என்பதை அவனது ஆச்சரியமான பார்வையும் எதிர்பார்ப்புகளேதுமற்ற விழிகளும் சேதியாய்ச் சொல்லின, என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் நான் யோசித்துக் கொண்டே

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” என்றேன்

“வஅலைக்கும் ஸலாம்” பதில் சொல்ல நா தடுமாறியது, உடலில்

ஒருவித தளர்ச்சியும் நடுக்கமும், உள்ளே வரச் சொல்லவுமில்லை என்னைப் போகச் சொல்லவுமில்லை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனிடம்

“என்னை யார் என்று விளங்கப்படுத்தினாலும் உங்களுக்கு விளங்கப் போவதில்லை, காவத்தமுனை ஓடாவியாரத் தெரியுமா?”

“ஆ...ஹ் மச்சாந்தான்...!”

“அவ்ரர பக்கத்து வீடுதான் நான், முந்தி நீங்க இயக்கத்துல இரிக்கக்குல அங்க அடிக்கடி வருவீங்க, அப்ப நான் சின்னப் பொடியன் உங்களுக்கு ஞாபகமிரிக்காது, ஆனா உங்கள எனக்கி நல்லா ஞாபகமிரிக்கி”

அப்போதுதான் அவன் முகத்தில் இருந்த ஐயக்குறிகள் எல்லாம் மறையத் தொடங்கின, பின்னர்தான் மனந்திறந்து கதைத்தான். அவன் வரலாறு சொல்வான் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் எதிர்வுகூறல் மட்டும் சொன்னான். அப்போது எதையும் நான் நம்பவில்லை. அனைத்தையும் பதிவு செய்து கொண்டதோடு சரி. போராட்ட வரலாறு அறிவதில் எனக்கு ஆர்வமிருந்தது. ஆனால் அனைத்தையும் மறந்து விடுவதில் அவனுக்கு ஆர்வமிருந்தது.

“புலிகள் என்னைக் கொல்லமாட்டார்கள். என்னைக் கொல்ல வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்குக் கிடையாது. எனக்கு எதிரிகள் தூரத்தில் இல்லை. எனது மரணமும் தூரத்தில் இல்லை. நான் கொல்லப்படுவேன் சிலவேளை மிகக் கொடுமாக அது இருக்கக் கூடும். ஒரு நல்லவன் என்னைக் கொல்ல மாட்டான். ஒரு கெட்டவன் என்னைக் கொல்வான். அதை நான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன்” அவ்வளவு நேரம் பேசியதன் சுருக்கம் இதுதான். திரும்பத் திரும்ப அதையேதான் மாற்றி மாற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவனோடு உரையாடுவது சலிப்பாக இருந்தது.

அவனது முகத்தில் சலனமில்லை. அமைதி கண்களில் குடி கொண்டிருந்தது. அவன் மரணத்தை வென்று வாழ்ந்தவன். மீண்டும் மரணிப்பதில் அவனுக்குக் குழப்பமில்லை. அவனது அணியிலிருந்த விடுதலைப் புலி வீரர்கள் பதின்மூன்று பேர் சேர்ந்தும் அவனை நேருக்கு நேர் நின்று கொல்ல முடியாமல்தான் போயிற்று. அன்று

அவன் ஊரை விட்டு வேறொரு ஊருக்குச் சென்றுவிட்டபோது மொத்த ஊரே சொன்னது

“இனி அவனுக்கு இந்த மண்ணில் வாழ்வில்லை” என்று,

ஆயினும் அனைத்தையும் தாண்டிச் சொந்த மண்ணில் மீள வாழ்ந்து காட்டினான். வீரனாகச் சாகத் தயாராக இருந்த அவன், வீணாக சாகத் தயாராக இருக்கவில்லை. அதனால் அவனுக்கு அந்த அஞ்ஞாதவாசம் அவசியப்பட்டது. காலம் கனியும் போது வேசங் கலைத்து எல்லோர் நிலைப்பாடுகளையும் தோற்கடித்தான். அவனது வீர வரலாற்றுப் பக்கங்களைப் புரட்டும் வண்ணம் பல்வேறு கேள்விகளைத் தொடுத்து சுவாரஷ்யமான தளத்தை நோக்கித் திருப்ப, படாத பாடுபட்டு வென்றேன்

அவன்பேசினான். பேச்சின் சுருக்கத்தை மட்டும் கிரகித்தேன்

“இயக்கத்தில் இருக்கும் போது இயக்க விசுவாசம் மட்டுமே எனக்குப் பெரிது. அதையே நான் செய்தேன். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கொலைகள் செய்தேன். ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் என்னால் நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களின் சாபம் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கும். எனது செயற்பாடுகள் அப்போது இயக்க நீதி மட்டும் தான். ஆனாலும் மனித நீதிக்கும், மனிதாபிமானத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. அப்போது எனக்கு எதையும் யோசிக்கத் தோன்றவில்லை. வாழைச்சேனையில் பதினாறு சகமுஸ்லிம் போராளிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் குரல் கொடுத்து உரிமை வேண்டியதற்காக தீசன் கொல்லப்பட்ட போதே நான் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இயக்கத்தின் மீது நான் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கண்களை மறைத்துத்தான் விட்டது. முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் இந்த ஊரில் நானும் ஒரு முஸ்லிமாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும் ஒரு புலி வீரனாய் வாழ்வதில் தான் பெருமிதம் கொண்டேன். எல்லோரையும் துரோகிகள் என்ற போதும் கூட எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது.

நான் கடைசி வரையும் புலி வீரனாகவே இருப்பேன் என்றும், வீரச்சாவடைவேன் என்றும், உறுதியாக நம்பினேன். காரணம்

அவ்வளவு செய்திருக்கிறேன் இயக்கத்துக்காக. எனது மொத்த சமுதாயத்தையும் பகைத்துக் கொண்டு பணியாற்றி இருக்கிறேன். அந்த நம்பிக்கையில் இருந்த என் மீதே எதிர்பாரா அதிர்ச்சித் தாக்குதல் நடாத்தினார்கள். அவர்கள் நினைத்தார்கள் நான் இறந்து விட்டதாய் இரத்தக் காயங்களோடு விசை அழுத்தத் தயாரான துப்பாக்கியோடும் வெடி குண்டுகளோடும் அவர்கள் முன் தோன்றிய போது அவர்கள் முகத்தில் இருந்த ஒரேயொரு அதிர்ச்சி இவன் இன்னும் இறக்க வில்லையா? அல்லது இறந்தபின் மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுந்து வந்திருக்கானா! என்பதுதான். அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடுவதற்கிடையில் எதையும் அவர்கள் உணர்ந்து கொள்வதற்கிடையில் அனைவரையும் சுட்டுக் கொன்றேன். அதன் பின்னரும் நான் உயிரோடு இருக்கும் வரையில் அவர்களை அழித்துக் கொண்டே இருந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கெதிராகப் பெரும் படையையே நகர்த்தியிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு நான் தயாரில்லை. இயக்கத்தின் மீதான எனது விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் அதைத் தடுத்தன. இனி எனக்குப் பகிரங்க மரண அச்சுறுத்தல்தான், நான் உருவாக்கியவர்களைக் கொல்லும் அளவுக்குத் துணிய நான் தயாரில்லை. அன்றும் கூட அந்த பதின்மூன்று பேரையும் கொல்லாமல் நான் தப்பிக்க வழியிருந்திருக்குமாயின் துப்பாக்கி பேசியிருக்காது. அவர்களின் விதி அத்தோடு முடிவதாக இருந்தால் நான் என்ன செய்ய முடியும்”

கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கினான். அவன் உடல்நிலை மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. பல்வேறு வருத்தங்களை ஒருங்கே சுமந்திருந்தான் போலும் உணர்ச்சிகளேயில்லாமல் இருந்தான். நிறைய யோசித்தான். அவன் காலம் கடந்து ஞானம் பெற்றிருந்தான் என்பது அவனுக்கே தெரிந்தது. அதனால்தான் அவனுண்டு அவன்பாடுண்டு என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

பள்ளிவாசலுக்கே போகாதவன், இப்போது ஒரு நேரத் தொழுகையைக் கூட விடாமல் தொழுதான். மொத்த ஊரும் நித்திரையில் இருக்கும் போதும் அவன் பள்ளிவாசலை நோக்கிச் செல்வான். அதிகாலைத் தொழுகைக்கு முன்னர் உபரியாகவுள்ள

தொழுகைகளையும் அவன் நிறைவேற்றுவதில் பின் நிற்கவில்லை. அதிக நேரத்தை இறைவனுக்குச் சிரம்பணிவதில் கழித்தான். தனது தவறுகளை இறைவனிடம் ஒப்புக் கொண்டு அழுதான். தனது பாவங்களை மன்னிக்குமாறு மன்றாடினான். இறைவனை நெருங்குவதற்காகப் போராடினான்.

தப்புச் செய்தால் ஒன்று பிராயச்சித்தம் அல்லது தண்டனை தான் ஒருவனுக்குக் கிடைக்க முடியும், தண்டனை கொடுக்க மனித சட்டம் எந்த நிலையிலும் தயாரில்லை. அத்துடன் அவனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும் தயாரில்லை. அவன் அந்தத் தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருந்தான். தண்டனையளிக்க யாரும் தயாரில்லை ஆதலினால் பிரயாச்சித்தம் ஒன்றே வழி என்ற அடிப்படையில் இறைமன்னிப்பைத் தேடினான்.

சமூகத்தில் இருந்து ஒதுக்கப்பட்ட அவனை எதற்காகவும் யாரும் அணுகத் தயாரில்லை. அத்துடன் எந்தவொரு கூட்டமும் கூடி அவனைச் சமூகத்தில் இருந்து ஒதுக்குவதாக எந்தவொரு தீர்மானமும் யாராலும் எப்போதும் எடுக்கப்பட்டது கிடையாது. ஆனாலும் அவன் அனைவராலும் ஒதுக்கப்பட்டான். அது இயல்பாக நடந்து விட்டிருந்தது. அதையும் அவன் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தான்.

பாதையோரங்களில் செல்லும் போது சுகம் விசாரிக்கக் கூட ஒருவரும் இல்லையென்பதை உணர்ந்து கொண்ட பின்னர் அவன் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே இருந்தான். அவன் போட்ட ஆட்டத்திற்கும், மனிதத்தை மறந்து அவன் செலுத்திய அதிகாரத்திற்கும் காலம் அவனை சரியாகத் தண்டித்திருந்தது. உயிருள்ள ஒரு ஜடம் அதுதான் அவன் வாழ்க்கை. உலகமே அவனைக் கைவிட்ட போது, அவன் மன ஆறுதலுக்காக இறைவனைச் சரணடைந்தான் அதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. அவனுக்கு அங்குதான் வாய்விட்டு மனந்திறந்து தனியாகப் பேச முடிந்தது. இறைவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற நம்பிக்கையோடு மட்டும்.

மக்களால் அவன் மன்னிக்கப்படவில்லை என்பதை ஒவ்வொரு நாளும் அவனுக்குப் புதிதாய் உணர்த்திக் கொண்டே முஸ்லீன்

இருக்கத் தினந்தோரும் ஏதேனுமோர் நிகழ்வு நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருந்தது. மரணத்தை எதிர்பார்ப்பதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு எதிர்பார்ப்புகள் எதுவும் கிடையாது. அதற்காகத் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளவும் அவன் தயாரில்லை. தனக்குக் கிடைக்கப் போகும் உயர்ந்தபட்ச தண்டனையாக, அவன் தனது மரணத்தைக் கருதினான். அதனால்தான் அதை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். அந்தத் தண்டனை யாரால் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் நிச்சயம் அது நியாயமானதுதான், என்பதில் அவன் தெளிவோடு இருந்தான். ஆனால் நிச்சயம் அந்த மரணம் ஒரு நல்லவனால் நிகழாது என்பதில் அவன் தெளிவாக இருந்தான். அதைச் சொல்லும் போது அவன் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. தனது மரணம் கூட ஒரு தீயவன் கையால் தான் நிகழப்போகிறது அதுகூட ஒரு தண்டனைதான் என்று அவன் ஆழமாக நம்பினான்.

“எதையும் மனிதன் தீர்மானிக்க முடியாது”

என்று நான் சொன்ன நியாயங்களை அவன் உள்வாங்கிக் கொண்டதற்கான அறிகுறியே இருக்கவில்லை. அப்போதுதான் அவன் சொன்னான்

“நான் அப்போதே இறந்திருக்கலாம் இப்படியொரு கொடூரமான வாழ்வு வாழ வேண்டி வந்திருக்காது. எனக்குத் தெரியும்; நான் அளவிலாத தப்புகள் செய்து விட்டேன். அதன் வெளிப்பாடுகளைத் தான் அன்றாடம் காண்கிறேன், பள்ளிவாசலில் கூட எனக்கு சலாம் சொல்லக் கூட யாருமில்லை. எவ்வளவு மகாகொடூரமானவனாக நான் மக்கள் மனதில் பதிந்து போயிருக்கேன் என்பது எனக்கு இப்போது தான் விளங்குகின்றது. எனது சடலத்தை தூக்கிச் செல்லக்கூட நான்கு பேர்வரமாட்டார்கள் என்று பயப்படுகிறேன்”

அவன் அழுதான் நீண்ட நேரம். அந்தக் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த அவனால் முடியவில்லை. அவன் அழுது முடியும் வரையும் நானும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“கவலைப்பட வேண்டாம் ஒரு முஸ்லிமான மனிதன் இறந்து விட்டால் யாராவது ஒருவரேனும் அந்தப் பிரேதத்தைக் குளிப்பாட்டி

கபனிட்டு தொழுவித்து அடக்கம் செய்ய வேண்டும் அப்படி ஒருவரேனும் செய்யாவிட்டால் அது மொத்த சமூகத்துக்குமே பாவமாக அமையும். எப்படியும் யாராவது செய்துதானாக வேண்டும். அப்படி யாரும் செய்வதற்கு இந்த ஊரில் தயாரில்லை என்றால் நான் முன்னின்று அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவேன்”

எனது கைகளைப் பற்றிக்கொண்டான் மீண்டும் கண்ணீர் ததும்பியது. “உனக்குத் தெரியாது தம்பி எத்துன பேர்ட மையத்துகள் சமயக் கிரியைகளைச் செய்யவிடாது எரித்திருக்கிறேன். புதைத்திருக்கிறேன். அதற்காக என்னையும் அப்படியே கொண்டுபோய் எரிந்து விடுவார்களோ அல்லது சும்மா செத்த பிராணிகளைப் புதைப்பது போல புதைத்து விடுவார்களோ என்று பயமாக இருக்கிறது. நாலு பேர் தொழுவித்து அடக்கினாலே போதும். தம்பி துவக்குத் தூக்கி இரிக்கப் போகக்குல ஒண்டும் விளங்கல்லியடா, இந்தப் பாவிக்கு ஒண்டும்விளங்காமப் பெய்த்தடா.. அல்லா என்ன மன்னிப்பானா?” அவன் கிட்டத்தட்ட ஒப்பாரி வைப்பது போல புலம்பினான்,

பின்னர் அவன் நிறையக் கதைத்தான் அவனுக்குப் பயம் வந்திருக்கிறது தான் செய்த பாவங்கள் தன்னைத் தூரத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன என்று ஆழமாக நம்பினான். தனது சடலம் கைவிடப்பட்டு விடுமென்றும் அஞ்சினான். தான் அநியாயமாகத் தண்டித்த சடலங்களுக்காகக் கைசேதப்பட்டான். அந்தப் பயம் அவனைத் தினம் தினம் கொன்றது. அவன் எதிர்கொள்ளும் ஒவ்வொரு விநாடியும் அவனுக்குத் தண்டனையாகவே இருந்தது.

கனத்துப் போன இதயத்தோடும், கண்ணீர் ததும்பிய விழிகளோடும் கை சேதப்பட்டவனாக, மரணம் வரவேண்டும், மரணித்துப் போக வேண்டும் என்ற ஒரே எதிர்பார்ப்புடன் அவன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான் என்பதைவிட அவன் வாழும் ஒவ்வொரு நொடியும் தண்டனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான், என்பதுதான் உண்மை, எத்தனை தப்புகள் செய்தாலும் அவனைத் தண்டிக்க அப்போது யாரும் இருக்கவில்லை. எல்லாத் தப்புகளுக்காவும் அவன் கண்ணீர் வடிக்கும் போது அவனையும் மனிதனாக ஏற்று மன்னிக்க

யாரும் தயாராக இல்லை. அவன் உயிர் வாழ்வதே அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட உயர் தண்டனையாக இருந்தது. அவன் அமைதி தேடி அலைந்தான். அவனது வீட்டுக்கும் பள்ளிவாயலுக்கும் இடையில் கூட அது கிடைக்கவில்லை.

ஒவ்வொரு இரவும் அவன் மண்டியிட்டு இறைவனிடம் பிரார்த்தித்து அழுதான். அவன் கண்ணீர்த் துளிகளுக்கு இறைவன் நிச்சயமாக நல்ல பதில் தருவான் என்று ஆழமாக விசுவாசித்தான். அவனை அதீதமாய்ப் பற்றியிருந்த பயம் அவனது சடலம் கைவிடப்படுமோ என்பதுதான்.

“அந்தா புஹாரி வாறான்”

என்றாலே அந்தப் பிரதேசத்தில் அமைதி நிலவும். அது மரியாதை நிமித்தம் அல்ல உயிர் மீது இருந்த பயத்தின் வெளிப்பாடு. அப்போதே அவனைக் கொல்வதற்கு எத்தனை நூறு பேர் முயன்றார்கள். எத்தனை நூறு துப்பாக்கிகளும், வெடிகுண்டுகளும் காத்திருந்தன. அவன் உயிரைக் குடிப்பதற்கு முடியாமற்றான் போயிற்று, இப்போது அவனைக் கொல்லக்கூட யாரும் தயாரில்லை. அவன் ஒரு பொருட்டாகவே கருதப்படவில்லை. ஆனால் அவன் மரணிக்க விரும்புகிறான் தண்டிக்கப்பட விருப்பங் கொண்டு காத்திருக்கிறான்,

புஹாரியைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. போராட்ட வரலாறையும், புலிகள் இயக்கத்திற்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் இருந்த வலுவான தொடர்பையும் பதிவு செய்து, ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு முஸ்லிம்கள் செய்த பங்களிப்புகளை ஆவணமாக்க நான் மேற்கொண்ட முயற்சி அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போக இப்படியும் ஒரு மனிதன் வாழ்கிறான். ஒரு அநியாயக்காரனைக் காலம் எப்படித் தண்டிக்கிறது என்பதை அவன் பிணமாக வாழ்வதைக் கண்டபோது புரிந்தது, அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அமைதிப் படுத்தக் கூட என்னிடம் வார்த்தைகளுக்குப் பஞ்சமிருந்தது இப்படி எத்தனை நூறு புலி வீரர்கள் இந்த சமுதாயத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பதைத் தனியாக ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்றும் தோன்றியது.

அவன் வசமிருந்த அனைத்து ஆயுதங்களையும் அழிப்பதற்குத் தயாராக வைத்திருந்த போது அவை அனைத்தும் அப்போதே திருடு

போயிருந்தன. அதைத் திருடியவனைக் கண்டுபிடித்து சட்டத்திடம் ஒப்படைத்து சிறைத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்ததுதான் அவன் இறுதியாகச் செய்த வேலை, அத்தோடு அமைதியானவன், அல்லது அமைதியாக்கப்பட்டவன் ஒரு மௌன வாழ்வுள் அவஸ்தைப் பட்டான்.

மூன்று மணி நேரமாக அவன் வார்த்தைகளுக்காகக் காத்திருந்தேன். நறுக்கிவிட்டாற் போல நான்கு விசயங்களை மட்டும் அவனால் சொல்ல முடிந்தது.

ஆயுதங்களை முழுமையாக வெறுத்தான். அது மிகவும் காலம் கடந்து நிகழ்ந்ததால் எவ்விதப் பிரயோசனத்தையும் அவனுக்களிக்கவில்லை.

அவன் அழித்துவிடுவதற்கு வைத்திருந்த ஆயுதங்கள் அழிக்கப்படாமல் போனது அவனை இன்னும் அதிகமாக வாட்டியது. எங்கே இருந்து கொண்டு அவை யாருடைய உயிரோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனவோ? என்று இப்போது உயிர்களின் மதிப்பை உளமாற உணர்ந்து அறியாதவர்களுக்காகவெல்லாம் இரக்கப்பட்டான். அதன் மூலம் விளையும் பாவங்கள் சங்கிலிக் கோர்வையாகத் தன்னைத் தொடரும் என்றும், எத்தனை பிரயாச்சித்தம் செய்தாலும் தன்னை அந்தப் பாவங்கள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்றும் அவன் கண்ணீர் வடித்தான். அவனது மனசாட்சி அவனைக் கொல்லத் தொடங்கி நீண்ட காலமாகிறது. அதுவே அவனுக்கான பயங்கரத் தண்டனையாக அமைந்திருந்தது. அவன் கண்களில் நான் கண்ட அமைதி மிகத் தற்காலிகமானது. ஒருவன் வந்து தன்னோடு கதைக்கிறானே என்பதனால் வந்த அமைதி. ஒருவன் வந்து தனக்கு உன்மீது சாந்தி உண்டாகட்டும் என்று சலாம் கூறுகின்றானே, என்ற தாக்கத்தினால் வெளிப்பட்ட மட்டற்ற மகிழ்ச்சியின் மூலம் தற்காலிகமாகத் தோன்றிய சாந்தம், அதை என்னால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது. பேசாமல் இருப்பது எத்தனை பெரிய கொடுமான தண்டனை என்பதற்கு மிக எளிய உதாரணமாக புஹாரி இருந்தான்.

நான் அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொள்ளப் பலமுறை முயன்றும் அவன் அதற்குப் பதிலளிக்கவில்லை. நான் அவ்விடம்

விட்டகல்வதை அவன் மனது ஒப்பவில்லை. நீண்ட காலம் யாரோடும் கதைக்காமல் இருந்த அவனுக்கு என்னுடன் கதைப்பதற்கு வார்த்தைகள் வசப்படவில்லை. மிகக் கஸ்டப்பட்டுக் கதைத்தான். அவனால் இயல்பாகக் கதைக்க முடியவில்லை. போராட்ட வரலாறு சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆயினும் தனது அட்டூழியங்களை நினைவு கூற அவன் தயாரில்லை. அதை நினைவு கூர்தலால் தனது நிம்மதி மேலும் சிதைவடையக்கூடும் என்று கருதியதனால் தவிர்ந்து கொள்வதையே விரும்பினான்.

அதன் பின்னும் அவனைப் பேசவைக்க என்னால் முடியும். ஆயினும் அவனைத் துன்பப்படுத்தாமல் விட்டுவிடு என்று மனது சொல்லியது, வெந்து போய் இருக்கும் புண்ணை இன்னும் இன்னும் குத்தி வேதனை செய்ய வேண்டாமென்றும் தோன்றியது. பிரமை பிடித்தவன் போல வானத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நான் மெதுவாக எழுந்து கொண்டேன். அவனுக்கு விடைபெற்றுச் செல்வதாய் முகமன் கூறினேன். போதையேறியவன் போல அசைவற்றிருந்தான். மீண்டும் அவன் கண்கள் குளமாகின அந்தக் கண்ணீரைச் சகிக்கும் சக்தி அற்றுப் போகும் நிலை எனக்குள் உருவெடுக்கத் தொடங்கும் போதே நான் வெளியேறினேன்.

தென்றல் வீசியது அதில் புதுமையை உணர்ந்தேன், அங்கிருந்து ஒரு வித்தியாசமான நறுமனமும் வீசியது, முதன்முறையாக அதை நுகர்கின்ற உணர்வு, அவன் பற்றிய நினைவுகள் என்னுள் ஆழமாக இடம்பிடித்துக் கொண்டன. அநியாயக்காரர்களுக்கு அவன் நடைமுறை உதாரணம். எனது அமைதியை அவன் பறித்துக் கொள்வானோ என்று பயப்படும் அளவுக்கு அவனது நினைவுகள் படர்ந்தன.

மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. ஒரு அதிகாலை புஹாரி கொல்லப் பட்டதாய்ச் சேதி வந்தது. எனக்கு நம்பமுடியாமல் இருந்தது. ஜனாசாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவலுடன் சென்றேன். கனத்துப் போன மனதுடன் அவ்விடத்தை விட்டகன்றேன். சிதறிப் போன சதைப் பிண்டங்களுக்கு மத்தியில் எதையும் அடையாளம்

காணமுடியவில்லை. என்ன நடந்திருக்கும் என்று கொஞ்சம் ஆராயத் தோன்றியது.

ஒரு வினோதமான குண்டுத் தாக்குதல் அது. வெடிக்கத் தயாரானநிலையில் குண்டொன்று ஒரு கோப்பையினுள் வைத்து நூலால் கட்டி கதவின் முன்னால் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. கதவைத் திறக்கும் போது நூல் வெடி குண்டைத் தூக்கிக் கொண்டு மேலே உயரும், அப்படி உயர்ந்து ஏழாவது செக்கன் குண்டு வெடிக்கும் அப்படித்தான். நுணுக்கமாகத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. புஹாரியின் வீட்டுக்கு முன் வீட்டிலும் வெடிக்காத நிலையில் அப்படியே ஒரு வெடிகுண்டு இருந்தது. அந்தக் கதவு திறக்கப் படவில்லை. அது தான் எனக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. அதிலிருந்து ஆராய்ந்தேன்.

0 0 0

அண்மையில் தான் அவன் சிறைச்சாலையில் இருந்து வெளியே வந்திருந்தான். அவன் எதற்காக சிறைச்சாலைக்குப் போனான் என்பதைத் தேடினேன் ஆயுதங்கள் சம்பந்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்பட்டதால் நீண்ட காலம் சிறைத் தண்டனை அனுபவிக்க நேர்ந்திருந்தது.

எப்படி அவன் ஆயுதங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டான்? என்றும், எப்படி அவன் மாட்டிக் கொண்டான்? என்றும், தேடிய எனக்கு இலகு பதில் கிடைத்தது. புஹாரியின் ஆயுதங்களைத் திருடியவன் அவன் என்பதை புஹாரி கண்டுபிடித்து கச்சிதமாக பொலிசாரிடம் மாட்டி விட்டிருந்தான். ஆக புஹாரியினால் கடைசியாக மேற்கொள்ளப் படவிருந்த ஆயுத அழிப்பைக் கெடுத்து விட்டமைக்காக அவனைப் புஹாரி சட்டபூர்வமாகத் தண்டித்திருந்தான்.

சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றவன் நேராக இங்கே வந்து மூன்று நாட்கள் புஹாரியின் அத்தனை நடமாட்டங்களையும் அவதானித்திருக்கிறான். தாக்குதலுக்கு இலகுவான நேரமாக அதிகாலை நேரத்தைத் தெரிவு செய்திருக்கிறான். தாக்குதலுக்கான தயார்

படுத்தலை நள்ளிரவில் பூரணப் படுத்தியிருக்கிறான். அவன் மீதும் சந்தேகம் வந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக அது போன்ற அமைப்பில் புஹாரியின் முன்னால் இருந்த வீட்டுக் கதவிலும் வெடி குண்டொன் றைத் தொங்க விட்டிருந்தான்.

பொலிஸார் அதையெல்லாம் பற்றி யோசிக்கவில்லை இந்ந தெரியாதோரால் புஹாரி கொல்லப்பட்டதாகக் கோப்பை மூடினர்.

பொது மக்கள் வேடிக்கை பார்த்து விட்டு அவனைச் சபித்து விட்டுச் சென்றனர். இறந்த பின்னரும் கூட அவனை அவர்களின் சாபம் தொடர்ந்தது. புலிகள்தான் கொன்றதாக பரவலாகக் கருத்து அடிபடத் தொடங்கியது. எனது மனத்திரையில் ஓடியதெல்லாம் ஒன்றுதான், புஹாரியின் ஜனாஸா அடக்கம் செய்யப்படுவதற்கிடையில் அந்த மரணத்தின் பின்புலத்தை முழுமையாக கண்டறிந்து விடவேண்டும் என்பதுதான். அவன் தைரியமாக மரணத்தை எதிர்கொண்டவன். அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே அந்த மரணம் மிகக் கொடுமையாக நிறைவேறியிருந்தது.

சிதறுண்டு போன அவனது உடலை ஒன்று சேர்ப்பதும் சமய முறைப்படி அதைக் குளிப்பாட்டுவதும் கபனிடுவதும் எப்படி? என்பதும், யார் அதை முன்நின்று செய்வது? என்பதும் கேள்விக் குறியாகி இருந்தது. வேடிக்கை பார்க்கக் கூடியிருந்த கூட்டம் மெதுமெதுவாகக் கலைந்து காலையான போது ஒருவருமே அங்கிருக்கவில்லை. இறுதியில் அந்த ஜனாசாவை நல்லடக்கம் செய்யும் பொறுப்பைப் பள்ளிவாசல் சுமந்தது.

எனது தேடல் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. ஒருவாறு புஹாரியினால் சட்டபூர்வமாகத் தண்டிக்கப்பட்ட அந்த இளைஞன் பற்றிய முழுத் தகவலையும், அவனது பின்புலத்தையும் கூடக் கண்டறிந்தேன். அவன் பள்ளிவாயல் வளவினை குறைந்தபட்சம் வாரம் ஒருமுறை நிகழும் ஜூம்ஆத் தொழுகைக்காகவேனும் மிதித்திருக்க மாட்டான். கஞ்சா குடிப்பதில் அதீத ஆர்வம் இருந்தது. ஆயுத வியாபாரம் அவனுக்கு ரொம்ப பிடித்த தொழிலாக இருந்தது. அவனைப் பொறுத்த வரைக்கும் இத்தனை வருடம் சிறையில்

தன்னைத் தள்ளிய புஹாரியைப் பழிவாங்க வேண்டும். அதுதான் தனது முதன்மைக் காரியம் என்று கருதியிருந்தான். புஹாரி சொன்னது மிகச்சரியாக இருந்தது.

“என்னை ஒரு நல்லவன் கொல்லமாட்டான். எனது மரணம் ஒரு பாவியின் கையால் நிகழும். அது மிகவும் கொடூரமாக இருக்கும்” அதுபோலவே நடந்து முடிந்திருந்தது.

நான் அந்த இளைஞனைச் சந்தித்தேன்.

“ஏன் புஹாரியைக் கொன்றாய் மனதைத் தொட்டு நியாயமான காரணியைச் சொல்?” என்றேன். அவனால் கதைக்க முடியவில்லை அதிர்ச்சியுடன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை போலும்.

“நீ எதையும் மறுக்க முடியாது. ஏற்றுத்தான் ஆக வேண்டும். புஹாரி அழித்துவிட நினைத்த ஆயுதங்களை நீ திருடினாய் அதனை விற்பனை செய்தாய் அப்படிப் பார்த்தால் நீ சிறைக்குச் சென்றது நியாயமானது. அவனைக் கொன்றிருக்கவே தேவையில்லை. அவன் பிணமாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். உனக்கு அதெல்லாம் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இனிமேல் எதுவும் செய்ய முடியாது. புஹாரியைக் கொன்றது நியாயம் என்று நீ வாதிட முடியாது அவனைக் கொல்லும் அருகதை உனக்குக் கிடையாது. நீயும் இந்த சமூகத்துக்காக எதுவும் செய்து கிழித்துவிடவில்லை. உனக்கு இரண்டு தெரிவுகள் இருக்கிறன ஒன்று நீதான் கொலை செய்ததாக பொலிஸில் சரணைந்து தண்டனை அனுபவிப்பது. அடுத்தது அல்லாஹ்விடம் சரணடைந்து நீ செய்த அனைத்துப் பாவங்களுக்காகவும் மன்றாடி அவனிடம் மன்னிப்புக் கோரி இறைஞ்சி இனிமேல் திருந்தி ஒரு நல்ல மனிதனாக வாழ்வது. இதில் எதைச் செய்யப் போகிறாய்? நீயே முடிவெடுத்துக்கொள். அதற்காக நீ தண்டனை அல்லது பிராயச்சித்தம் கண்டாக வேண்டும். இல்லாத போது புஹாரியின் மரணத்தை விட உனது மரணம் மிகவும் கொடூரமாக இருக்கும். அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு இனிவரும் பொழுதுகளை எதிர்கொள்ள தயாராகு” நான் சொல்லி விட்டுச் சென்றேன் அவன் அசையாது அப்படியே இருந்தான்.

எல்லாம் முடிந்து பள்ளிவாசலை நோக்கி ஓடினேன். குறைந்தது இத்தனை நாள் தண்டனை அனுபவித்துக் கொடுரமாகக் கொல்லப் பட்ட புகாரியினுடைய ஜனாசாவிலேனும் கலந்துகொள்வோம் என்று. ஆயினும் ஒரு மையத்து வந்ததற்கான அறிகுறி எதுவும் இல்லை. அப்போது மையவாடிப் பக்கம் இருந்து நான்கு பேர் வந்தார்கள். அவர்களிடம் ஜனாஸா பற்றிக் கேட்டேன்.

“ஊர் ஆக்கள் யாரும் வரல்ல. அதுக்காக முஸ்லிமான மையத்தக் கை உட ஏலுமா? ஜனாஸாவ நாங்க இப்பதான் அடக்கிட்டு வாரம்”

எனக்கு அவர்கள் சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே கண்கள் கலங்கின புஹாரியின் மரணம் ஒரு மிகச் சிறந்த படிப்பினை என்று எனது மனது சொன்னது. அவன் வாழும் போதே மரணித்துப் போனான். எனவே இந்த மரணம் ஒன்றும் பெரிய விடயம் கிடையாது. மக்கள் எப்படி வருவார்கள்!! அவனது சிதைந்து போன சடலத்தைப் பார்த்தவர்கள் யாரேனும் பரிதாபப் பட்டிருந்தால்கூட மனது ஆறியிருக்கும் ஆனால் சாபங்களே எங்கும் எதிரொலிக்க அவனைச் சும்ந்து சென்று அடக்கவேணும் நான்கு பேர் இருந்தார்களே என்று எனக்கு நானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டேன். ஒரு அநியாயக் காரன் இப்படித்தான் தண்டிக்கப்படுவான் போலும்.

விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட நாயகனாய், ஒரு பிரதேசப் பொறுப்பாளனாய், எல்லோரையும் எதிர்த்து பெருஞ்சமர் செய்த ஒரு போர் வீரன். தனித்து நின்றே இந்திய இராணுவத்தை பலமுனைகளில் நின்று தாக்கிய நாயகன் அவன் இயக்கத்திற்காகத் தனது சமுக்கத்தையே துவம்சம் செய்து, தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டப் போராடி, வென்று அரசோச்சிய ஒருவன், செல்லாக் காசாகிப் போயினான் என்ற போது, வரலாறு அவனைத் தோற்றுப் போன மனிதர்கள் பட்டியலில் பதிந்து கொண்டது.

அவனது மரணமும் வாழ்வும் ஒன்றே. வாழும் போதும் அவன் பேசப்படவில்லை மரணித்த போதும் பேசப்படவில்லை.

எனது மனது ஒன்றைச் சொன்னது. இத்தனை நாளும் அவன் தொழுது விட்டு பள்ளிவாசலில் ஸஜ்தாவில் வீழ்ந்து இறைவனின் பக்கம் கையேந்தி,

“இறைவா எனக்கு மரணத்தை தா, இறைவா என்னைக் கொண்டு விடு இறைவா எனது சடலத்தைச் சுமந்து செல்ல நாலு பேரையேனும் முன்னிற்கச் செய். இறைவா நான் ஒரு அநியாயக்காரன் என் வாழ்நாளில் நான் நன்மையே செய்தது கிடையாது. எனது பாவங்களை மன்னித்து என்னை விரைவாக மரணிக்கச் செய்து விடு. நான் வாழத் தகுதியில்லாதவன்” என்று பிரார்த்தித்து இருப்பான் போலும். அவனது பிரார்த்தனையை இறைவன் அங்கீகரித்திருப்பான் போலும். அதனால்தான் வேடிக்கை பார்த்த பல்லாயிரம் பேரில் நான்கு பேரை மட்டும் அவனது பிரேதத்தை அடக்கம் செய்யும் வரை இறைவன் நியமித்திருந்தான் போலும்.

மையவாடியையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னை

“புஹாரியைக் கொன்றவன் நல்லாயிருப்பான் அவனுக்குச் சரியான தண்டனையைத்தான் கொடுத்திருக்கான்”

என்று வீதியில் சென்ற இருவர் பேசிக்கொண்ட வாசகங்கள் கவன ஈர்ப்புச் செய்தன.

உடனே தொழுகைக்காக வுழிச் செய்து கொண்டு பள்ளியினுள் நுழைந்தேன். அவனுக்காக ஜனாஸா தொழுகை தொழுதேன். அவன் அடக்கம் செய்யப்பட்ட கபுரடியை அடைந்து, அவனுக்காகப் பிரார்த்தித்தேன். தனது தவறுகளை அனைத்தையும் உணர்ந்து கண்ணீர் விட்டமுத கணத்தில் அவன் திருந்தி விட்டான். எத்தனையோ பாவிகளை மன்னித்த இறைவா இந்தப் பாவியையும் மன்னித்துச் சுவனத்தில் சேர்த்துவிடு, என்ற போது எனது மனது கனதி குறைந்து லேசானது.

காலம் அனைத்தையும் சரியாகச் செய்யும். நானும் அனைத்தையும் அவதானித்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன்.

0 0 0

பல மாதங்கள் உருண்டோடின. புஹாரியைக் கொன்றவனின் நடத்தையில் எந்த மாற்றமும் இருக்கவில்லை. தனது செய்கைக்காக அவன் கவலைப்படவுமில்லை கஞ்சாக்குடியை விடவுமில்லை. ஆயுதங்களுடன் அவனது சகவாசம் நன்கு இணக்கமாகியிருந்தது.

அவனது அட்டகாசமும் அதிகரித்தது. ஏக காலத்தில் பல வழக்குகள் அவனுக்கிருந்தன. அனைத்தும் கொலை, கொள்ளை சம்பந்தப் பட்டவை. அவன் திருத்தமாட்டான் என்று நான் முடிவெடுத்துக் கொண்டு, அவனைச் சந்தித்துக் கதைக்க வேண்டுமென்று நாடினேன். ஆயினும் அதற்கு அவகாசமே கிடைக்கவில்லை.

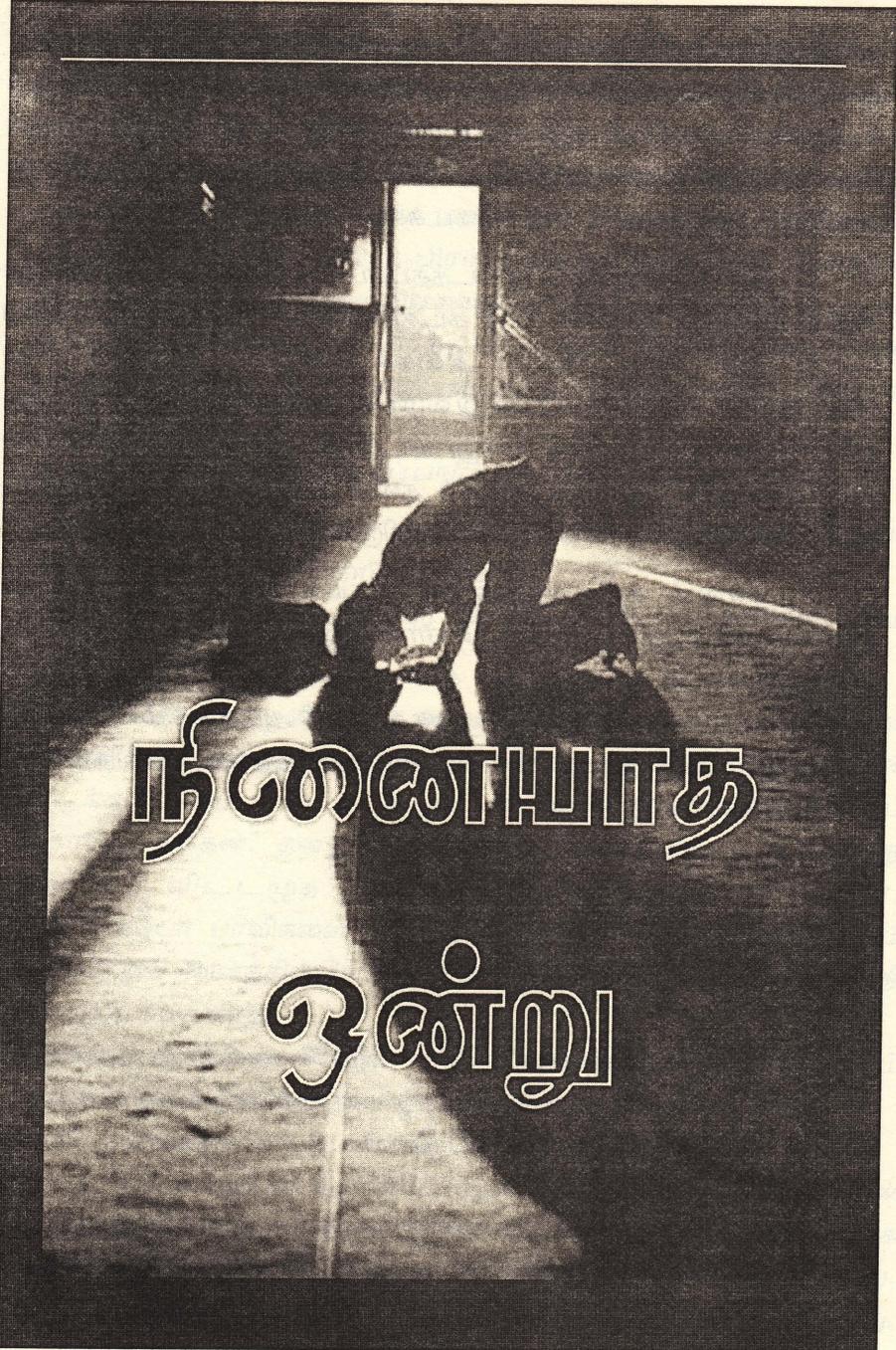
ஒரு நாள் ஐந்து பேர் கடத்தப்பட்டதாக ஒரு தகவல் வந்தது அதில் அவனும் ஒருவன். யார் கடத்தினார்கள்? என்பதைத் தேடும் எனது பணி தொடர்ந்தது. அதைக் கண்டு பிடித்ததும் நான் அமைதியடைவதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. அவர்கள் அந்த ஐந்து பேரையும் சுட்டுக்கொண்டு விட்டு உடலை எரித்து இருப்பார்கள். எனக்கும் தெரியும் அதைத் தவிர அவர்கள் மனிதபிமானம் சமயக்கிரியை இத்தொன்றையும் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

காலம் சரியாகத்தான் செயல்படும் புஹாரியின் ஜனாஸாவைத் தூக்க நான்கு பேராவது இருந்தார்கள். புஹாரியைக் கொன்றவனின் ஜனாசாவே கிடைக்கவில்லை. புஹாரியைக் குளிப்பாட்டிக் கபனிட்டு தொழுகை நடாத்தி அடக்கம் செய்ய அருள் புரிந்த இறைவன் புஹாரியைக் கொன்றவனைத் தண்டித்த விதம் மிகக் மிக கொடூரமாக இருந்தது.

0 0 0

குறிப்பு: தீசன் விடுதலைப்புலிகளின் வாழைச்சேனைப் பிரதேசத்தின் சிறந்த போராளி, 1990களில் முஸ்லிம் போராளிகள் எல்லோரும் கொல்லப்பட்ட போது, தனக்குக் கீழ் இருந்த 16 முஸ்லிம் போராளிகளையும் கொல்ல அனுமதிக்கவில்லை.

“தன்னைக் கொன்றுவிட்டே அவர்களில் கைவைக்க முடியும்” என்றார். கிருஷ்டி என்பவரால் தீசன் கொல்லப்பட்டார். பின் அவருடனிருந்த முஸ்லிம் போராளிகளும் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

நனைபாத

ஓன்று

2009 ஆகஸ்டு 11 வியாழக் கிழமை இஷா வேளை

“யாருக்குத் தெரியும் றப்பே என்ன நடந்தெண்டு” யாரோ ஒரு வயது போன மனிசியின் அடைத்துக் கொண்ட இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகள் காற்றோடு சங்கமித்து நேரமாகவில்லை

“எந்த நாசமாப் போனவன் இப்புடிச் செஞ்சானோ தெரியல்ல”

“அவன் நல்லா இரிக்கமாட்டான்”

“போங்க போங்க, அங்கால போங்க, வாற மத்த ஆக்களுக்கு வழிய உடுங்க பாப்பம், காக்கா கொஞ்சம் தள்ளி நிலலுங்களம்”

“ஆ! தம்பி, வாங்க”

“மையத்து எங்க?”

“இஞ்சால வாங்க”

என்னால் முன்னோக்கி நகர முடியவில்லை மிகவும் கஸ்டமாக இருந்தது. நினைவுகள் பின்னோக்கி வேக வேமாகப் பறந்தன துப்பாக்கிக் குண்டொன்றின் வேகத்தில்

0 0 0

1990 ஆகஸ்டு 11 சனிக்கிழமை, மகறிபு வேளை

ஏறாவுர் ஒருவிதமான பதட்டத்துடன் அடங்கிப் போனது. மக்களின் சுதந்திரமான நடமாட்டம் சூரியஸ்தமனத்துடன் முடிவுக்கு வந்துவிடும் காலம், இஷாவுக்குப் பள்ளிக்குப் போவதே பெருஞ் சவால்மிக்க காரியம்தான், இஷாத் தொழுகைக்கு இப்போதெல்லாம் பெரிய கூட்டம் கிடையாது. போன வாரம் 03ம் திகதி காத்தான்குடிப் பள்ளிவாசல்களில் இஷாத் தொழுகைக்கு வந்தவர்கள் கொடூரமான முறையில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பின்னர்தான் பள்ளிவாயலுக்கு தொழுகைக்கு வரும் சனத்தின் தொகை குறைந்தது. இஷாத் தொழுகைக்குப் பள்ளிக்குப் போகும் போதெல்லாம் நினைவிற்கு வந்து மிரட்டுவது நூற்றுக்கணக்கில் சரிந்து குருதி வெள்ளத்தில் மிதந்த ஜனாசாக்கள்தான். அந்தக் கிலி ஓட்டமாவடி வாழைச்சேனை வரைப் படர்ந்திருந்தது, ஏறாவுரையும் தாண்டித்தானே அது பயணித்திருக்க வேண்டும்.

அதற்கடுத்த நாள் அக்கரைப்பற்றில் 33 பேர் அதுவும் அப்பாவி விவசாயிகள் கொடூரமான முறையில் வெட்டியும் சுட்டும் கொல்லப்பட்டதாலும் பயம் பன்மடங்காகியது, புலி என்ற வார்த்தை சப்தமின்றி தொண்டைக்குழிக்குள் சிக்கிக்கொண்டு மெதுவாகத்தான் வெளியே வந்தது,

“இந்தாபுலி வெட்டுறானாம்”

அது போதும் அனைவரும் புள்ளிமானாய் ஓடிப் பதுங்கி உயிரைக் காத்துக்கொள்ளத் தொடங்கிவிடுவர், புலியின் மீது பயம் என்றால் அப்படி ஒரு பயம், சின்னப்பிள்ளைகளுக்கு உணவூட்டும் போது அவர்கள் அடம்பிடித்தால் தாய்மார் காதுக்குள் சொல்லுகின்ற ஒரே வாசகம் “இந்தாபுலி வாறானாம்” என்பதுதான் முஸ்லிம்கள் மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களும் கூட, யாரும் சூரியஸ்த மனத்திற்குப் பின்னர் வெளியே வருவது கிடையாது.

ஏறாவுரில் காசங்கள் நீண்ட நேரம் கரைந்து கொண்டிருந்தன, கொக்குகளின் சத்தமும் வழமைக்குமாறாகக் கொஞ்சம் விகார மாய்த்தான் கேட்டது. ஊர் மயான அமைதியை இழுத்துப் போர்த்தி இருந்தது. வாயில்லா ஜீவன்களெல்லாம் ஏதோவோர் அபாய சமிக்கையை உணர்த்தி நின்றன. யாருக்கும் புரிந்திருக்கவில்லை. எல்லாப் பகுதிகளிலும் மரணங்கள் ஏற்படுத்திய அச்சம் அனைவர் கண்களிலும் குடியிருந்தது, அந்த அச்சத்தோடே உறங்கிப் போன மக்களின் ஆழமான உறக்கம் அழகுரலின் அவல ஓசையால் தூக்கியெறியப்பட்டது. எங்கும் ஓலம், உயிர்காத்தலுக்கான மன்றாட்ட ஓலம், ஆற்றாமையின் வெளிப்பாடுகளோடு எதிர்த்தாக்குதலுக்கும் நாதியில்லாது ஆன்மாக்கள் அடங்கிப் போயின, எல்லோரும் ஏதோவொன்றை எதிர்பார்த்தார்கள் ஆனால் இப்படி நடக்குமென்றும் இவ்வளவு சீக்கிரம் நடக்குமென்றும் அவர்கள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

புலிகளின் கத்திகளுக்கு வயது வித்தியாசம் பார்க்கத் தெரிய வில்லை, சிசுக்களையும், குழந்தைகளையும், சிறுவர்களையும், இளைஞர்களையும், வயோதிகர்களையும் பாகுபாடின்றிப் பாய்ந்து

கிழித்திருந்தது, அங்கவீனன், சகயீனன், புத்தியில்லாத பைத்தியகாரன் யாருக்கும் கருணை காட்டத் தெரியவில்லை.

வீடுவீடாய்ப் புகுந்து விரட்டி விரட்டி வெட்டித்தள்ளிய வீரபுருஷர்கள் தங்களின் வீராவேசத்தின் வீரியத்தை உயிரற்ற உடலங்களில் சத்திரசிகிச்சை செய்தும் நிரூபித்திருந்தனர். வைத்தியராக முடியவில்லையே என்ற கவலையைத் தீர்த்துக் கொள்ள, கர்ப்பிணித் தாய்க்கு மயக்க மருந்து கொடுக்காமலேயே சுய நினைவோடு சிசேரியன் முறையில் அவள் கதறக் கதற எதையும் பொருட்படுத்தாமல் வயிற்றைக் கிழித்து சிசுவை எடுத்து, அதையும் வெட்டிப் பார்த்த பெருமையும் மாவீரர்களுக்கே உரித்தானது, அவர்கள் தமது வீரத்தின் உச்சத்தை உரத்துப் பேசித் தனித் தேசத்திற்கான விடுதலைக் கீதத்தை இசைத்து நிற்கும் போதும் வெற்றிக் களிப்போடு விரல்களைப் பொத்தி உச்ச வேகத்துடன் கையை வானோக்கி உயர்த்தும் போதும் அதிகாலை யானது, குருதி வெள்ளத்தில் சிதைந்து கிடந்த உடலங்களோடு விடியல் வந்தது. துயரங்களைச் சமந்தபடி.

வழமையாகக் கரையும் காகங்கள் கரையவில்லை சேவல்கள் ஒன்றேனும் கூவவில்லை அடிவானம் செஞ்சிவப்பாய்...
கண்ணீரும், பதட்டமும், வெறித்த பார்வைகளும், வீங்கிய விழிகளும், வெளிறிப் போன முகங்களும் வரலாற்றுத் துயரின் நீங்காத வடுக்களாயின.

நள்ளிரவு வரைக் காத்திருந்த வீரச் செம்மல்கள், ஊர் உறங்கப் புகுந்தார்கள். கண்டபடியெல்லாம் விருப்பத்திற்கு வெட்டிச் சாய்த்தார்கள். பெருங்குரோதத்தை விதைத்து விட்டுத் தடயமின்றிச் சென்றுவிட்டார்கள், குருதியோடு நிலத்தில் சங்கமித்துவிட்ட குரோதம், இன்னும் எத்தனை தசாப்தங்கள் உயிர்வாழும் என்று யாராலும் அப்போது கணிப்பிட முடியாதிருந்தது, எதற்காகக் கொல்லப்படுகிறோம் என்பதே தெரியாமல் மரணித்துப் போன அவர்கள் என்ன துரோகம் செய்தார்கள்? யாருக்குச் செய்தார்கள்??

அப்துஸ் சமது இருபத்திரண்டு வயது இளைஞன். இரத்தம் கொதித்தது அவனுக்கு, சிதைந்து சின்னாபின்னமாகிக் குருதிச் சுகதியில் சரிந்து வீழ்ந்துகிடந்த உடலங்களை அவன் வேடிக்கை பார்க்கவில்லை. வீரியத்துடன் செயல்பட்டான், இரத்தவாடை வயிறு குமட்டச் செய்யவில்லை. ஜனாசாக்களைத் தூக்கித் தோளில் சுமந்தான் அந்தப் படுகொலைக் களம் அவனுள் ஆழ விதைத்தவைகள் ஏராளம் ஏராளம்.

ஏறாவூரின் பாடசாலைகளில் மக்கள் உடனடித் தஞ்சம டைந்து, ஒரு வேளைச் சோற்றுக்காய் ஏங்கிய பொழுதுகளிலெல்லாம் தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்தான். அவன் சிந்தனைகள் எதிர்த்தல் பற்றியதாக மட்டுமே இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அச்சங்களைந்து மக்கள் அவரவர் இடங்களில் நிம்மதியோடு வாழும் காலம் ஒன்றை அவன் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான். அதற்காக அவன் நிறைய வேலை செய்யவேண்டும் என்பதை மட்டும் உணர்ந்து கொண்டான்.

நண்பர்களை ஒன்றிணைத்தான் கூட்டாகச் செயற்படுதல் மட்டும்தான் எதையாவது சாதிப்பதற்குத் துணை செய்யும் என்பது அவனது ஆழமான நம்பிக்கை

1990 ஆகஸ்ட் 17 வெள்ளிக் கிழமை மாலை அஸர்த் தொழுகையின் பின்பு

பல்லாயிரம் மக்கள் வாழ்ந்தும் கூட மயான அமைதியைப் போர்த்திக் கொண்ட அந்த ஊரில் மனித சஞ்சாரமும் மனிதக் குரல்களும் பார்ப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் அரியனவாயின. உலகத்தின் மொத்த சோகத்தையும் அந்த மக்கள் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டார்கள். இத்தனை நாட்களாக வெறும் செய்தியாகவே மட்டுமிருந்த மனிதப் படுகொலைக்களம் அவர்களின் நேரடி அனுபவமாகவே மாறியதன் விளைவுகளாய் அந்த அமைதி சான்று பகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பித்துப் பிடித்து நினைவிழந்த பலர் உயிருள்ள பிணங்களாயினர். சிவப்பு நிறத்தில் ஒரு மிட்டாயைக் கண்டாலும் அவர்கள் அலறித் துடித்தார்கள். பிரமை பிடித்து

அலையும் அவர்களை உயிரோடு பார்ப்பதே நினைவுள்ள உறவு களுக்குப் பெருங் கொடுமையான வதையாகப்பட்டது. வெள்ளைத் துணிகளுக்குள் சுற்றப்பட்ட விடுதலைக் காற்றுக்குப் பலியான சிதைந்த உடலங்கள் சொன்ன செய்தியின் வெம்மை பல நூற்றாண்டுத் துயர். இனி ஆயிரம் பிணங்கள் ஒன்றாய் விழுந்தாலும் அது பெரிய செய்தியாய் அமையப் போவதில்லை என்பதைத்தான் மக்களின் நறுக்கியெடுத்தது போன்ற நாலு வார்த்தைகள் பிம்பமாய்த் தெறிக்கச் செய்தன. எல்லா இளைஞர்களையும் அது கட்டற்றுச் சிந்திக்கச் செய்தது. எதற்கும் தயாராய் தர்மங்கடந்து சிந்திக்கவும் செயற்படவு மாய்க் கூடத் தூபமிட்டது. பேனை பிடித்திருந்தவர்களைத் துவக்குப் பிடிக்கத் தூண்டியது. கல்வியைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு காக்கி உடைக்குள் பலர்தஞ்சமாயினர், ஆயுதங்கள் அணிகலன்களாயின.

பத்துப் பேர் ஒன்று கூடினார்கள் அவர்களின் பேச்சில் விடுதலைப் புலிகளுக்கெதிராக எதாவது செய்தாக வேண்டும் என்பதுதான் பேசு பொருள், புலிகளை ஊருக்குள் வர விடாமல் பண்ண எதாவது செய்தாக வேண்டும் அவ்வளவுதான் அவர்களுக்குத் தேவை. அதற்காகத்தான் ஜூம்ஆப் பள்ளியில் அஸர்த் தொழுதுவிட்டு சும்மா இருப்பது போல யாருக்கும் புரியாதபடி ஒரு மந்திராலோசனைக் கூட்டம். பல்வேறு கருத்துக்கள் ஒருமித்துத் தெரித்தன.

“நமக்கு ஆயுதம் வேணும், ஆயுதம் இல்லாட்டி அவனுள நாம சமாளிக்க ஏலா”

“ஆயுதம் வாங்கிறெண்டா எப்படி வாங்கிற”

“ஓட்டமாவடிக்கயும் காத்தான்குடிக்கையும் சாமான் இரிக்காம் அதக் கொஞ்சம் ரை பண்ணிப்பாப்பமே”

“யாருக்கிட்ட இருக்காம் அத எப்படி வாங்கிற”

அதெல்லாம் செரி ஆயுதம் வாங்கிறத்துக்கு காசி வேணுமே”

“காசிதானடா ஊருக்க சேப்பம்”

“ஆயுதம் வாங்கிறத்துக்கிண்டு கேட்டா தருவானுகளா”

“மறா தரத்தானே வேணும் நாம எனனை ஆயுதம் வாங்கி ஊட்ட கொண்டு போய் ஆக்கியா தின்னப் போறம்”

“அதான ஊரப்பா துகாக்கத்தான சாமானே வாங்கிறம்”

“நீயென்னடா சமது யோசிச்சிக்கிட்டே இரிக்காய்”

“அதானே ஆக்களயெல்லாம் வரச் செல்லிப் போட்டு இப்பிடி இருந்தா என்ன விளக்கம்?”

“அவன் எதாவது ஐடியா வெச்சிரிப்பான்”

“டேய் மோயினார் வாராரு” ஒருவன் திடீரென அனைவரையும் எச்சரித்தான்

“வளவுக்க போகல்லியா மச்சான்”

மற்றொருவன் பேச்சின் போக்கை லாவகமாக மாற்றினான்.

“இல்லடா இப்ப ஒரு இடத்தையும் போக ஏலா வாப்பவும் ஊட்டான் இரிக்காரு”

“மீன் புடிக்கப் போறத்தையும் இப்ப நினச்சிப் பாக்கயுமேலாம இரிக்கி”

“கொள்ளிக்கும் ஒத்தரும் போகல்ல போல என”

“எங்க போற? இப்ப பள்ளிக்கிப் போறத்துக்கே பயமா இரிக்கி அதுக்குல எங்க கொள்ளிக்கிப் போற”

“மோயினாருக்குப் பெரிசாக் காது கேக்கிறல்லடா”

“இயக்கக்காரன் வந்து கழுத்த வெட்டும் வர அவருக்கு ஒண்டும் கேக்காது”

“அதானாடா அவரு பாங்கச் சத்தமாச் செல்ற?”

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்

“போதும் போதும் என்னத்துக்கோ வந்து என்னமோ செஞ்சிட்டிருக்கம்”

சமதின் குரல் கொஞ்சம் கடினமாக ஒலித்தது.

அனைவரும் அமைதியானார்கள். எல்லோரும் அவன் முகம் நோக்கினார்கள்

“இப்ப இரிக்கிர நிலமைல நாம செரியான கவனமா இரிக்கனும், ஊருக்குல பெரிய பெரிய இயக்கக்காரனுகள் எல்லாம் இரிக்கானுகள் தோக்கு மசிற வெச்சி என்னத்தக் கிழிச்சாக பூந்து வெட்டிப் போட்டுப் பெய்த்தானுகள்தான. ஆயுதத்தால ஒண்டும் செஞ்சி கிழிக்க ஏலா, ஆளக் கொல்ல தோக்குதான் வேணுமிண்டில்ல, ஒரு பொல்லுப் போதும். நேத்து அக்கரப்பத்து, காத்தான்குடி இன்டக்கி ஏறாவூர் நாளக்கி ஓட்டமாவடி வாழச்சேன எல்லா இடத்தையும்

வெட்டுவானுகள் சுடுவானுகள், அவனுகள் எதுத்து நாம போராட யெல்லாம் இப்ப ஏலா, அதுக்கான பிலம் நமக்கில்ல, ஆனா ஊருக்க வராம ஆக்க என்னயாவது செய்யனும். நீங்க ரெண்டு பேரும் கல்முனக்கிப் போங்க, நீங்க ரெண்டு பேரும் காத்தான்குடிக்கிப் போங்க, நீங்க ரெண்டு பேரும் ஓட்டமாவடிக்கிப் போங்க அங்க யார் யார சந்திக்கனும் தனித்தனியாச் செல்றன்”

எல்லோரும் அமைதியாக அவனையே அர்த்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவன் தொடர்ந்தான்

“புலி மட்டுமில்ல நமக்குப் பிரச்சின, இப்ப ஊருக்குள்ள ஈரோஸ் காரன் இரிக்கான், ஈ.பி.காரன் இரிக்கான் எல்லா இயக்கக்காரனுவளும் இரிக்கானுவள், எல்லாரும் நம்மட ஆக்கள்தான், தொப்பி போட்ட காபிருவள், அதாலதான் நாம கவனமா இரிக்கனும். இனி எல்லா ஆக்களயும் நாம செரியாக் கண்டு புடிக்கனும், அதோட இன்னொரு வேலையும் இரிக்கி இவனுகள் அவ்வளவு பேருக்கிட்டயும் ஆயுதம் இரிக்கி அது எல்லாருக்கும் ஆவத்துதான் அதப்பத்தின எல்லாத் தகவலையும் நாம சேகரிக்கனும், அவனுகளோட நல்ல கூட்டாளியாப் பழகி அவனுகளப்பத்தி எல்லாதையும் நாக்கு நுனிக்கி நாம எடுக்கனும். அதுக்கு எவ்வளவு காலம் போகும் என்று தெரியா. அவனுகளோட சேர வேண்டிய நேரத்துல சேந்து பிரிய வேண்டிய நேரத்துல பிரியனும். அதுக்கும் ஒரு திட்டம் எனக்கிட்டிரிக்கி”

“அடுத்தது ஊருக்குல ஆக்களுக்கிட்ட காசி சேக்கிற வேலயெல்லாம் வெச்சிக்கப்படா. நாம தொழில் செய்வம் நாம முன்னேற நம்மட தொழில்தான் ஒரே வழி அத உட்டுப்போட்டு அடுத்தவன்ட காசிக்கிப் பின்னால அலைறது செரிப்பட்டுவராது. அவரவருக்கு அவரவரர் தொழிலில்ல கவனம் இரிக்கனும். பொதுத் தேவக்கி எல்லாரும் சேந்து காசி போடுவம். கஷ்டப்படாம எதையும் செய்ய ஏலாது”

அவன் பேசி முடித்துவிடும் போது அனைவரும் கனதியான சிந்தனைக்குட்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். எல்லோரும் துணிவுடனும் உறுதியுடனும் கலைந்து சென்றார்கள். அன்றிலிருந்து அவர்களின் செயற்பாடுகள் வீரியம் பெறத் தொடங்கின.

பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் உதிர்ந்தோடி மறைந்தன.

2002.06.26 புதன் கிழமை இஷாத் தொழுகையின் பின்னர்

விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இலங்கை இராணுவத்திற்குமிடையிலான யுத்தம் ஓர் உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் அமைதிக்கு வந்திருந்த காலம்

இரவில் ஏற்படும் உயிரச்சம் சற்றே குறைந்திருந்தது. இஷாத் தொழுகைக்காகப் பள்ளிக்குச் செல்லுதல் ஒரு பிரச்சினையாகத் தோன்றவில்லை, மக்களுக்கு ஒரு அசட்டுத் தைரியம் வந்திருந்தது. எதையும் எதிர்க்கலாம் என்று தோன்றியது. இராணுவத்தின் பாதுகாப்பின் மீதே அதிக நம்பிக்கையை வைத்திருந்தார்கள். அவர்களின் ஆயுதங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய பாதுகாப்பு அரணாகவும் தோன்றின. ஆங்காங்கேயிருந்து வந்திருந்த ஒரு சில துப்பாக்கிகளும் எல்லைப் பாதுகாப்புக்கு உதவின, அரசியல் தலைவர்கள் தமது தேவைக்காகவும் ஊரின் பாதுகாப்புக்காகவும் வழங்கிய ஆயுதங்களும் கூட சில இளைஞர்களை ஊர் எல்லையில் காவலுக்கு நிறுத்தின.

எல்லா இயக்கங்களும் சக்தியிழந்து அரசாங்கத்திடம் தஞ்சமடைந்து இராணுவத்தின் பாதுகாப்புப் பெற்ற போது புலிகளின் கைகள் ஓங்கியிருந்தன. ஒற்றையாய் மேவி எல்லா இடங்களையும் ஆட்கொண்டனர். முழு ஏறாவூரையும் துரத்தியடிக்கப் போட்ட திட்டங்கள் எல்லாம் பொய்த்துப் போக எல்லைக் கிராமங்கள் அடக்குமுறையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் பொலிஸ் நிலையத்தை யண்டி கோழிக்குஞ்சுகள் தாயின் இறக்கைகளுக்குள் முண்டியடித்து நெருங்கிச் சேர்ந்து சோர்ந்து தூங்குவது போலவும் எங்கேனும் தூரத்தில் ஒலிக்கும் பருந்தின் குரல் அதிர்ச்சியுடனான அச்சமிகு விழி நிலைக்கு இட்டுச் செல்வது போலவுமாயிற்று. இராணுவத்துடனான தொடர்புகள் வலுப் பெற்றமை இன்னுமோர் படுகொலைக் களத்தைத் தோற்றுவிக்காது காத்தது. ஆயுதத்தின் மீது முழு நம்பிக்கை வைத்திருந்தால் இன்று ஏறாவூரில் ஒரு குப்பை மேடுதான் எஞ்சியிருந்திருக்கும்.

சமது நாநாவின் வருகைக்காகப் பல இளைஞர்கள் காத்திருந்தார்கள். அவர்களின் உரையாடல் பல்வேறு தளங்களிலும் பயணித்தது.

“மட்டக்களப்புக்குப் போனியா?”

“ஏண்டா?”

“இல்லபுலிப் பொட்டயளப் பாத்தன் அவசளும் அவகட உடுப்பும்”

“ஈய்யீ கோசான் நாய்க்கிப் பட்டிகட்டின மாதிரி இடுப்புல ஒரு பட்டியும் ஆக்களும்”

“அவகளுக்கு வந்த காலம்”

“அப்புடி இளக்காரமாச் செல்லாதீங்கடா இவ்வளவு காலம் பட்ட கஸ்டத்துக்கு ஒரு தீர்வு கிடச்சமாதிரி”

“அதான் அதான் பாவம் இவ்வளவு காலமும் காடு வழிய மேஞ்சி திரிஞ்சதுகள் இப்ப ஊருவழிய திரியுதுகள்”

“அவகளப் பாக்கக்குல ஆமிக் காரனுகளுக்குப் பத்திக்கிட்டு வருது என்ன செய்யண்டு பாத்திட்டிருக்கானுகளாக்கும்”

“அப்ப நாம பட்ட கஷ்டத்துக்கெல்லாம் யாரு பதில் தாரயாம்”

“நமக்கு அல்லா இரிக்கான் அது போதும்”

“ஆமி காட்டின அட்டகாசத்துக்குப் பதில் அட்டகாசமிது”

“இதெல்லாம் நிலைக்காதுடா! நமக்குச் செஞ்ச அநியாயத்துக்கு அல்லாஹ் ஏவம் கேக்காமயா உடுவான், எல்லாம் கொஞ்ச நாளைக்கித் தான். பாப்பம் பாப்பம், எங்க போய் முடியிதெண்டு”

“இப்ப புலியெல்லாம் திருந்திட்டு போலடா”

“போடா எங்கடா? நம்மட மார்க்கட்டுக்க கீர விக்கிர மணியக்காவும் நேசன் ஐயாவும் போட்டுத் திட்டு திட்டென திட்டிராக”

“அது ஒண்டுமில்லடா அப்புடித் திட்டினாத்தான் கொண்டந்த கீரையெல்லாம் வித்துட்டுப் போயிரலாம் அதுக்காகத் திட்டியிருப் பாக அவனுகளக் கண்டா இவகளுக்கு மூத்திரம் பறியும்”

“அது செரி, இவகதான் தகவல் கொண்டு போற ஆக்களோ தெரியா”

“அப்புடி இரிக்காதுடா மணியக்காட மகனையும் இயக்கத்துல புடிச்சிச் சேத்துட்டாகளாம் அதான் அவ அவனுகள்ட மேல கோவம்”

“யாருக்குத் தெரியும் உண்மக் கோவமா இல்லாட்டி நடப்பாண்டு”

“மணியக்காட மாப்புள ஈபி காரண்டா அவனச் சுட்டுப் போட்டாக”

“அதெல்லாம் உனக்கெப்பிடிடா தெரியும்?”

“ஓஹோ இதெல்லாம் பெரிய தங்கமல ரகசியம், யுனிவசிட்டிக்குள பேசிக்கிட்டானுகள்”

“என்ன தம்பி நீங்க யுனிவசிட்டிக்குள ஒரு தமிழ் பெட்டையோட சுத்துறயாமெண்டு தகவல்”

“ஆஹா அதக்கூட வந்து சொல்லிட்டானுகளா? சும்மா நாநா அவளுக்கு நிறைய டவுட் இரிக்கி அதெல்லாம் நான்தான் கிளியர் பன்ற அதில்லாம சுத்துறகித்திறயெல்லாமில்ல”

“தெரியிது தெரியிது”

“டேய் நீ சும்மாயிரிடா பொய்யெல்லாம் போட்டுக்குடுக்காம”

“நாங்கென்ன போட்டுக்குடுத்த அந்தப் பழக்கம் எங்களுக்கிட்டல்ல

“போய் மாட்டிக்காதடா கரண்டுக் கட்டைலதான் கட்டி வெச்சிச் சுடுவானுகள்”

“கிழிச்சாக போங்க அதெல்லாம் முந்தி ஒண்டுக்கும் ஏலாட்டி அவனுகள்ர முகத்துல காறித் துப்பிப் போட்டுத்தான் சாவன்”

“இப்ப அவக காட்டுற அட்டகாசத்தத்தான் பாக்கணுமே”

“அப்பயும் அவனுகள்ர கொழுப்பு அடங்கலடா”

“இப்பயும் கப்பம் சாமான் வாங்கிறாகலாமே”

“அது வாங்குவானுகள்தான் அதுக்குத்தான் ஊருக்க ஆக்கள் இரிக்கே, யார் யாருக்கிட்ட, என்னென்ன இரிக்கிண்டு தகவல் குடுக்க, மறா கேக்கயா வேணும்?”

“இவனுகள் திருந்த மாட்டானுகள்”

“அப்புடியே சும்மா உட்டா செரி வராது”

“போதும் போதும் சமது நாநா வாறாரு”

எல்லோரும் அத்தோடு பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்கள்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்”

“வ அலைக்கும் ஸலாம்”

“மூதூர்ல பிரச்சனயாம் எல்ரீரீக் காரனுகள் வயலுக்க வரப்படா தெண்டு சென்னயாம் வாய்த் தர்க்கம் வெடிச்சிரிக்கி பொறவு இயக்கத்து ஆக்கள் பொதுமக்கள் எல்லாரும் சேந்து மலையில சிலையொன்டக் கொண்டு போய் வெச்சிக் கொஞ்சம் பிரச்சன

பெரிசாப் பெய்த்தாம் இத இப்புடியே உட்டா அவங்கட ராங்கி கூடிடும் அதனால எல்லா முஸ்லிம் ஊர்லயும் இத எதிர்த்துக் கர்த்தால் செய்றண்டு முடிவெடுத்திரிக்கி”

“ஓ நாநா இப்ப அவகட வேல எல்ல போடுறதுதான். இது உங்கட எல்ல இது எங்கட எல்ல எண்டு எல்லா இடத்தையும் கொடி கட்டுறானுவள்”

“கட்டட்டும் கட்டட்டும் கட்டிப்போட்டு நிலத்த அள்ளிக்கிட்டா போப்பறாக”

“நாளக்கி ஓட்டமாவடியும் கர்த்தால், பள்ளிவாசல் சம்மேளனத் தோட கதைச்சிட்டு தீர்மானம் என்னெண்டு சொல்றன். கர்த்தால் செய்யக்குல தழுழ் ஆக்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் வந்துடாமப் பாத்துக்கனும் அதுல நம்மட புள்ளயல் எல்லாரும் கொஞ்சம் கவனமாப் பாத்துக்கனும். யாராவது எங்கயாவது சின்னச் சிக்கல்பட்டாலும் உடனே அத அங்கயே சமாளிச்சி முடிச்சிரனும். பொறவு அதுவும் சேந்து இனக்கலவரமாயிடும்”

“என்ன நாநா போற போக்கப் பாத்தா நாமெல்லாம் கறுவப்புள்ள போலபோயிருவம் போலக்கிடக்கு”

“அல்லாஹ் நம்மலக் கையுட மாட்டான், கவலப்படாதிங்க இனி ஆடி ஓயிர காலமிது மேல போன சாமான் கீழ் வந்துதானாக வேணும் இன்னும் கொஞ்சம் மேல போகும் அதுக்குப் பொறவு தொப்புண்டு உழும் நாம பாக்கத்தான போறம்”

“நாளக்கி மீனவர் சங்கக் கூட்டம் இரிக்கி நீங்க அஞ்சி பேரும் வாங்க” அவர் பேசிவிட்டு வெளியேறினார் எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தார்கள். சில விடயங்களைத் தீர்மானிக்கும் இடத்தில் இருக்குமளவுக்கு சமது நாநா படிப்படியாக முன்னேறியிருந்தார். அதை யாராலும் தடுத்திட முடியவில்லை.

முந்திரிப்பருப்பு வியாபாரத்தில் அவர் தனியிடம் பிடித்தார், மீனவர் சங்கத்தில் தலைவராக இருந்தார் பள்ளிவாயல்கள் முஸ்லிம் நிறுவனங்களின் சம்மேளனத்தில் அவரும் உருப்பினராக இருந்தார், எல்லாவற்றையும் விட முன்னாள் ஈரோஸ் எம்பியும் இந்நாள் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் எம்பியுமான பிரதேச அரசியல் வாதியுடன் மிகவும்

நெருக்கமான உறவையும் பேணி வந்தார். மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தை அமைதியான குடும்ப வாழ்வு, தனக்கெனத் தனி இடத்தை அவர் தக்கவைத்திருந்தார். அவருக்குப் பின்னால் ஏராளமான இளைஞர்கள் இருந்தார்கள். அவர் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார் அலட்டல் ஏதுமில்லாமலேயே, விளம்பரங்கள் ஏதுமில்லாமலேயே, பெனர் பிடிக்கவுமில்லை, போட்டோ எடுக்கவுமில்லை, விளம்பரத்துக்காக, பேருக்காக, புகழுக்காக அவர் ஏதுவும் செய்யவில்லை.

2004 டிசம்பர் 06

சமது நாநாவின் வீட்டில் சிலர் கூடி இருந்தார்கள் அவர்களுக்கு அவர் விசேஷமான முந்திரிப் பருப்புகள் கொடுத்து உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார். அது அவருடைய ஷ்பெஸல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இன்முகத்துடன் எல்லோரையும் உபசரித்துத் திருப்தியுறும் அவர் பொல்லாப்பற்ற ஒருவராயும் தீவிர சமயப் பற்றுக் கொண்டவராயும் நிலைபெற்று நின்றார். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பிளவு பட்டதிலிருந்து புலிகளுக்கெதிரான சிந்தனைத் தளத்திலிருந்து சமது நாநா சீர்திருத்தத்தை நோக்கி முழுமையாய்கத் திரும்பியிருந்தது. சமது நாநா கூடியிருந்த எல்லோரையும் பார்த்துச் சொன்னார்

“பாத்திங்களா நாங்க சென்னதானே இயக்கம் உடையுமெண்டு இப்ப செரியா”

“அவனுக்கள் இருந்த இருப்புக்கு இப்புடி நடக்குமெண்டு யாரு நினச்ச எல்லாத்துக்கும் ஒரு அளவு இரிக்கி அதத் தாண்டினா இப்புடித்தான் இப்ப பாத்திங்களா சோனிக் காக்காமாரர் ஊட்டதான் எல்லாரும் தஞ்சமடஞ்சிரிக்காக”

“ஆடின ஆட்டத்துக்குக் கிடைச்ச பரிசி”

“இப்புடியே போனா பிரபாகரனையும் ஒருத்தன் காட்டிக் குடுப்பான் அதோட எல்லாம் முடிஞ்சி, பொட்டனுக்கொரு இயக்கம் தமிழ் செவ்வனுக்கொரு இயக்கம் சூசைக்கொரு இயக்கம் அதுக்குப் பொறகு ஆளுக்கால் அடிச்சிக்கிறதிலயே காலம் போயிரும் பாவம் தமிழாக்கள் இவனுக்கள நம்பி மோசம் போவானுகள்”

“அது செரி சமதாக்கா! நம்மட மகுலானாதானே எல்லாத்தையும்

செஞ்சி முடிச்சிரிக்காரு இவருக்கென்னத்துக்குத் தேவல்லாத வேல”

“செஞ்சோத்துக்கடனாக்கும்”

“இரிக்கும் இரிக்கும் யார் யாருக்குள்ள என்னென்ன இரிக்கிண்டு யாருக்குத் தெரியும்”

“நம்மட ஈரோஸ்காரன்ட கத என்னயாம்”

“அது நமக்கென்ன தெரியும் சமதாக்காதான் அவர்ர வலது கையப் போல இரிக்காரு”

“வலது கையுமில்ல இடது கையுமில்ல சேர்ர நேரத்துல சேந்து பிரியிர நேரத்துல பிரியனும் அதுக்குல என்ன வலது கையும் இடது கையும். எல்லார்ர வண்டவாளமும் வெளிய வராமலா போகும். நான் செல்ல வேண்டிய எல்லாத்தையும் செல்ல வேண்டின முறையில செல்ல வேண்டிய ஆக்களுக்கு செல்லி வெச்சிருக்கன். நான் மொத்தாப் போனாலும் நீங்க இருந்தாப் பாப்பிங்க. அல்லாஹ் நமக்கு சுஜூதுல உசிர் போற பாக்கிசத்தத் தந்துறனும் அது போதும் இந்த உலகத்துல இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்த வாழ்கைக்கு...”

அவர் பேசிவிட்டு அமைதியானார் எல்லோரும் அமைதியாகவே இருந்தார்கள் அவர் பேச்சு மரணம் பற்றி வந்ததாலோ என்னவோ அந்த அமைதி அங்கு அவசியமானதாக இருந்தது.

2008 ஜனவரி 20 ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை 3.30 மணி

மட்டக்களப்பு தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் காரியாலயம்.

“கொஞ்சம்தள்ளுங்க போட்டோ எடுப்பம்”

ஒருவன் போட்டோ எடுப்பதில் மிகுந்த குறியாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பதினைந்து பேர் வரையில் கூடி இருந்தார்கள் யாரோ ஒருவன் பக்கத்துல இருந்த மற்றொருவனிடம்

“யாரு இது போட்டோ எடுக்கிறத்துலயே குறியா இரிக்கான்”

“இவனா ஓட்டமாவடி வீடியோக்கட காதிர, இவனுகள் மாறு சாதிகள் நம்மலயெல்லாம் சந்திக்கவே இல்லண்டு வாய் கூசாமப் பொய் செல்லிப் போடுவானுகள் அதான் ஆதாரத்துக்கு அவன் போட்டோ எடுத்துக்கிட்டிரிக்கான்”

“நல்ல ஐடியாத்தான் ஒரு காலத்துல உதவும்”

“அது செரி இவன் போட்டோ எடுத்துட்டுப் போய் நம்மலயெல்லாம் வித்துப் போட மாட்டானே”

“ஏன் இப்பிடிச் செல்றாய் அவன் நல்லவன்டா நம்பு”

“அதுக்கில்ல இந்த வீடியோக் கட வெச்சிரிக்கிறவனுகளத்தான் நம்ப ஏலா, செக்ஸ் படம் வித்து பொழப்பு நடத்துவானுகள், அப்பிடிப் பட்டவனுக்கு நாக்கு எல்லாப் பக்கமும் பிரளம் அதான்”

“ சீச்சீ அப்பிடியெல்லாம் நினைக்காத, அவனுக்கிட்டயே கேட்டுப் பாப்பமே செக்ஸ்படம் விக்கிறானா இல்லையாண்டு. இல்லாட்டி சத்தியம் பண்ணச் செல்லுவம், அவன் பண்ணினா நல்லவன் பண்ணாட்டி நாம உஷாராயிறனும்”

அவர்கள் குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்ததை சமது நாநா கண்டு விட்டார் போலும்

“என்னது குசுகுசுப்பு”

சமது நாநாவின் போக்கு முற்றிலுமாக மாறி இருந்தது. பழைய புலிகளோடு இப்போது கை கோர்த்திருந்தார்.

ரகு, சீலன், ருத்திரா, போன்ற பழைய புலிகளும் அஸாத் போன்ற இடையில் புகுந்த புலிகளும் கூடியிருந்தார்கள்

“போட்டோ எடுக்க வேணாம்” இது ரகு

“நாங்ககென்ன எல்ரீரீக்கா குடுக்கப் போறம்” இது கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவன்

“இல்ல, எல்லாப் பக்கத்திலயும் பிரச்சின இருக்குதானே அதுதான் சொன்னேன். உங்க மேல நம்பிக்க இல்லேன்னா இங்க இப்ப கூடி இருப்பமா?” ரகு

“அதான் பிரச்சின கூடிட்டுதான் இரிக்கி எங்களுக்கும் பாதுகாப்புப் பிரச்சின இரிக்கி” சமது நாநா

“அப்ப உங்களுக்கிட்ட இரிக்கிர ஆயுதத்த பாதுகாப்புக்குப் பயன்படுத்துங்க” சீலன்

“நாங்கென்ன இயக்கமா வெச்சிரிக்கம் ரெண்டு மூனு துவக்கு எங்காலயோ வந்திச்சி அதெல்லாம் இப்ப உதவாது. பிஸ்டல் இருந்தா தாங்க பாதுகாப்புக்கு வெச்சிக்கிறம் பிரச்சன முடிஞ்சா அதத்

திருப்பித்தாரம் எங்களுக்கு ஆயுதம் பெரிசாத் தேவல அல்லாட பாதுகாப்பும் உதவியும் இரிக்கி அது போதும் அல்ஹம்துலில்லாஹ். எதுக்கும் ஒரு சேப்டிக்கித்தான் இப்ப தேவ. இதுக்கு முந்தியும் நாங்க ஆயுதத்துல நம்பிக்க வெய்க்கல்ல இனியும் வெய்க்கப் போரயுமில்ல, இப்ப உங்களோட சேந்த பொறவுதான் பிரச்சின கொஞ்சம் கூடிரிக்கி. எங்கட பாட்டுல நாங்க இருந்திருந்தா ஒரு பிரச்சினயுமில்ல தேடுறவன் தேடுவான் சுடுறவன் சுடுவான் சாகிறவன் சாகுவான். எல்ரீரீ தேடித் தேடி சுட்ட நேரம், எல்லாரும் ஆளஆள் உட்டுட்டு ஓடினமாதிரி திரும்பயும் பிரச்சன வந்தா நீங்க ஓடித் தப்பிடுவிங்க, நாங்க மாட்டிக்குவம் பொறவு பிரச்சன எங்களுக்கு மட்டும்தான். இனியும் உங்களோட சேந்து நாங்க வேல செய்றண்டா சரியான முறைல எல்லாத்தையும் செய்ங்க, இல்லாட்டி எங்கள எங்கட பாட்டுல உடுங்க” சமது நாநா

“இப்படியெல்லாம் பேச வேணாம் இப்ப கூடினது முக்கியமான விசயம் பேசத்தான், உங்களட பாதுகாப்புக்கு நாங்க பொறுப்பு இப்ப நாங்க கட்சி பதிவு செய்யப் போறம் அதில முஸ்லிமாக்கள் அதி உயர் பீடத்துல ஐந்து பேர் உயர் பீடத்துல பதினஞ்சு பேர் பொதுக் குழுவல முப்பது பேர் எண்டு உள்வாங்கிறதா இருக்கிறம் அதுக்கு கிழக்கு மாகாணத்துல இரிக்கிர மூண்டு டிஸ்ட்ரிக்டிலயும் இருக்கிற உங்க ஆக்கள்ர முழுப்பேர், ஐடென்டிகார்ட் நம்பர், அட்ரஸ் எல்லாம் தாங்க” இது ரகு

“இனி தமிழ் முஸ்லிம் எல்லாரும் ஒண்டு சேந்துதான் வேல செய்யனும் நமக்குள்ள இனி என்னத்துக்கு பிளவும் பிரச்சனயும்” இது ருத்திரா
“எல்லாம் கேக்கிறத்துக்கு நல்லாத்தான் இரிக்கி நடந்தாச் சந்தோசம்தான்” சமது நாநா

“ணண்டுக்கும் நீங்க யாரும் கவலப் படவேணாம் எல்லாத்தையும் நாங்க பாத்துக்குவோம்” அஸாத்

“எப்புடி நாங்க இத முழுமையா நம்புறது?” சமது நாநா

உரையாடல் நீண்ட நேரம், ஒற்றுமை பற்றியும் பாதுகாப்பு பற்றியுமே போய், ஓய்வுக்கு வந்து. எல்லோரும் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்ட போது,

ரகுவினுள் காதினுள்

“சமது போற போக்கு செரிவராது”

குசுகுசுத்தது அசாத்

அங்கிருந்து வெளியேறிய பின் எல்லோருக்கும் சமது நாநா சொன்னார் “இவனுள் சொல்றது ஒண்டும் நடக்காது ஒண்டயும் நம்பவும் வாணாயாரர் பேர் லிஸ்டும் குடுக்கயும் வாணா இதில வேற என்னயோ ஒரு பிரச்சன இரிக்கி சுமமா அப்பாவிகள் எல்லாரும் போய் மாட்டிக்கப் போறம் அதனால கொஞ்சம் கவனமா இரிங்க நான் சொல்றது செரிதானஜீயெஸ்”

“ஓமோம் எழுத்து மூலமா எதையாவது உறுதிப்படுத்தி எடுப்பம் அதுக்குப் பொறவு என்ன செய்றண்டு யோசிப்பம்” ஜீயெஸ் முன்வைத்த கருத்து பலமாக இருந்தது. அது எல்லோலுக்கும் சரியெனவும் பட்டது, எல்லோரும் கலைந்து அவரவர் ஊர்களுக்குச் சென்றார்கள் சமது நாநா சொன்ன கருத்துக்கள் எல்லோர் மனதிலும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

2008 ஜூலை 31 வியாழன் மகறிபு வேளை மணி 07.00

வெள்ளை வேன்

சமது நாநாவும் இன்னும் நான்கு பேரும் கடத்தப்பட்டார்கள், பிரச்சினை பெரிதாகப் போனதால் ஒன்பது மணிக்குள் நால்வரும் விடுவிக்கப்பட்டார்கள் சமது நாநா மட்டும் விடுவிக்கப்படவில்லை. எந்தப் பிரச்சினையுமில்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் சுற்றித் திரிந்த வெள்ளை வேன் ஏறாவுருக்குள் நுளைவதற்கும் கடத்துவதற்கும் வெளியேறுவதற்கும் தடையிருக்கவில்லை. தேசத்தில் கட்டற்ற சுதந்திரவான்களில் முதன்மை இடம் வெள்ளை வேனுக்குக் கிடைத்தது. எந்த வெள்ளை வேனும் எப்போதும் பிடிக்கப்பட்டதும் கிடையாது தண்டிக்கப்பட்டதும் கிடையாது, எந்தப் பெரிய பிரச்சினையையும் மிகவும் சாமர்த்தியமாகச் சமாளிப்பதில் வெள்ளை வேனுக்கு நிகர் எதுவும் கிடையாது. அவ்வளவு சமர்த்தன். எந்தவொரு சோதனைச் சாவடியையும் மிகவும் லாவகமாகத் தாண்டிச் செல்லும்

அதிகாரம் அதற்கு மட்டுமே வாய்த்திருந்தது, ஆனாலும் அதைப் பற்றி வாய்திறக்க யாருமில்லை, ஒரு மூலையில் குட்டிச் செய்தி போட ஒரு பத்திரிகைதானும் இல்லை, இருந்திருந்தால் சமது நாநாவினைக் கடத்திய செய்தி யாருக்குமே தெரியாமலா போயிருக்கும், மலகூல் மெளத் அன்மைக்காலமாக இந்த வெள்ளை வேனில்தான் பயணம் செய்கிறார், ஒரு நீண்ட பட்டியலை மிக இளகுவாகக் கவர் பன்னி விடுவார். அவரது வேலைகூட இலகுவாக முடிந்துவிடும்.

சமது நாநாவை அவர்கள் கட்டிப் போட்டிருந்தார்கள்

“சொல்லுடா நீஜிகாத் தானே”

“இல்ல”

“உனக்கிட்ட இருந்த ஆயுதமெல்லாம் எங்க”

“எனக்கிட்ட ஒரு ஆயுதமும் இல்ல”

“தாடிக்காரனுக்கும் உனக்கும் என்ன தொடர்பு”

“நாட்டுக்காக வேல செய்யனும் எண்டு ராணுவத்தோட தொடர்பு எடுத்துத் தந்தான், அவ்வளவுதான்”

“எம்பி தந்த ஆயுதமெல்லாம் எங்க?”

“அவரு ஒண்டும் தரல்ல”

“பொய் சொல்லாத உண்மையச் சொல்லு”

மூன்று நாட்களாக இதுதான் அவர்களின் விசாரணையும் அவரின் பதிலும்

அடித்தார்கள், உதைத்தார்கள், நீர் மற்றும் உணவின்றித் தவிக்க விட்டார்கள், மின்சாரம் பாய்ச்சினார்கள் மயக்க மருந்து ஊட்டினார்கள், இப்படி அவர்கள் எதிர்பார்த்த எதையோ அவர் சொல்லும் வரை உயிரைப் பறிப்பதைத் தவிர மற்ற எல்லாம் செய்தார்கள். இருந்தும் என்ன பயன் அவர்கள் எதிர்பார்த்த எதையும் அவர் சொல்லவே இல்லை.

மூன்று நாட்களின் பின்னால் உருக்குலைந்து சிதைந்த உயிருள்ள உடலொன்றை வீதியோரமொன்றில் வீசிச் சென்றார்கள். சமது நாநாவை அப்படியேனும் விடுவிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எங்கிருந்தோ சென்ற அழுத்தத்தால் ஏற்பட்டது. அந்த உயர்மட்ட அழுத்தம், வேறு வழியின்றி அவரை விடுவிக்கச் செய்தது,

2009.07.31 வெள்ளிக்கிழமை மாலை 5 மணி

“சுகமா இருக்கீங்களா சமத் நாநா”

“இருக்கம் அல்லாட காவல்ல காலம் போகுது”

கடத்தி விடுவிக்கப்பட்டு சரியாக ஒரு வருடத்தின் பின்னர் நான் அவரைச் சந்திக்கிறேன்

“என்ன நாநா நடந்திச்சி”

“என்னென்ன நடக்கனுமோ எல்லாமே நடந்து முடிஞ்சிட்டு, நம்ம ஊரு எம்பிக்கி வேற ஒரு வேலயுமில்ல ஆள் வெச்சி என்னப்பத்தி பிட்டிசம் அடிக்கிறதுதான் வேல. பொலிசி ராணுவம் எல்லாரும் அவன் செலறத்தத்தான் கேக்கானுகள், ஜனாதிபதில இருந்து பிரதேச சப பியோன் வரைக்கும் மொட்டக்கடிதம் போட்டா ஏறும்பூரக் கற்குழியுமென்ற மாதிரி நமக்குப் பாதகமாத்தான் எல்லாமே இரிக்கிது. கொழும்புக்கு கஜூ அனுப்பினாக் கூட ஆயுதம் அனுப்புறெண்டு கோல் பண்ணிச் செலறானுகள் மறுகா எப்புடி யாவாரம் பன்றது, ஆனா ஒண்டு இவனுகள் நல்லா இரிக்க மாட்டானுகள் நீங்க வேணுமிண்டாப் பாருங்க என்ட கண்ணுக்குப் பொறகெண்டாலும் இவகளுக்கு அழிவு அழிவுதான்”

“ஆயுதம் பாரங்குடுக்கப் போறதாமெண்டு கேள்விப்பட்டன்”

“ஆறேழு தோக்கு இரிக்கி இல்லண்டு செலறத்துக்கில்ல இனித்தான் பிரச்சன முடிஞ்சே, இனி நமக்கென்னத்துக்கு தோக்கு, புலி ஊருக்க வெட்டினத்துக்குப் பொறகு சேத்ததுதான் எல்லாம், இதயும் குடுத்துட்டா பிரச்சின முடியிது. இதக் குடுத்த பொறவும் நம்மல சும்மாவா உடப் போறானுகள், இன்னுமிரிக்கி தா இன்னுமிரிக்கி தா எண்டு குடைவானுகள், நடக்கிறது நடக்கட்டும் அல்லாட மேல்ல பாரத்தப் போட்டுட்டு ஆமிக்கிட்ட குடுப்பம். எம்பி மாருக்குத் தெரியும் தானே எல்லாம். இப்பயே ஜிகாது மசிரிண்டு செலறானுகள் எல்லாத்துக்கும் ஒரு முடிவு வேணும்தானே அது மாதிரித்தான் இதுவும் இதோட இந்த அத்தியாயம் முடியிது”

“செரி நாநா உங்களக் கடத்தி விசாரிச்ச டைம்ல அவ்வளவு சித்திரவத செஞ்சி கேட்டும் ஆயுதமொண்டுமே இல்ல எண்டு சொல்லிப்

போர்த்திக் கொண்டது, இயல்பாகிப் போன நிலைமையில் சமது நாநா தன் வீட்டு வராந்தாவில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்,

“நாளக்கி சுஹதாக்கள் தினம் ஏற்பாடுகள் ஒண்டும் செய்யல்லியா”

“இனியென்ன செய்யிறது அதுக்குத்தான் ஊருக்க இப்ப நிறையத் தலைவர்மார் இரிக்காக, அவக செய்வாக,”

“ஓ செய்வாக செய்வாக பாத்துக்கிட்டே இரிக்க வேண்டியதுதான்”

சமுகத்தின் சமகால நிலைமைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு சற்றைக்கெல்லாம் எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கொண்டு போயினர், மகறிபுக்குப் பாங்கோசை எப்போதோ ஒலித்திருந்தது, இஷா நேரத்தை நெருங்கியபடி பொழுது கரைந்து கொண்டிருந்தது, ஏறாவுருக்குள் புலிகள் புகுந்து மக்களை வெட்டியும் சுட்டும் செய்த படுகொலைக்கு விடிந்தால் வயது 19 ஆகிறது

2009 ஆகஸ்டு 11 செவ்வாய் இரவு இஷா வேளை 8.00 மணி

“யாருக்குத் தெரியும் றப்பே என்ன நடந்தெண்டு”

யாரோ ஒரு வயது போன மனிசியின் அடைத்துக் கொண்ட இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகள் காற்றோடு சங்கமித்து நேரமாகவில்லை

“எந்த நாசமாப் பேனவன் இப்புடிச் செஞ்சானோ தெரியல்ல”

“அவன் நல்லா இரிக்கமாட்டான்”

“போங்க போங்க அங்கால போங்க வாற மத்த ஆக்களுக்கு வழிய உடுங்க”

“ஆதம்பி வாங்க”

“மையத்து எங்க”

“இஞ்சால வாங்க”

“என்ன நடந்த”

“பைக்ல வந்து ஊட்டுக்குல பூந்து அடிச்சிட்டுப் பெய்த்தானுகள்”

“கூட யாருமே இரிக்கல்லியா?”

“அந்த நேரம் பாத்து ஒத்தரும் இல்லாமப் பெய்த்தாக”

சமது நாநா ஒரு கறுப்பாட்டையும் பக்கத்தில் வைத்திருந்திருக்கிறார் பாவம், அவரது ஜனாசாவைப் பார்க்க இதயம் துடித்தது, பிழையான

தகவல்களால் அவர் திட்டமிட்டுப் பழிவாங்கப்பட்டுவிட்டார்' என்னால் முன்னோக்கி நகர முடியவில்லை மிகவும் கஸ்டமாக இருந்தது. நினைவுகள் பின்னோக்கி வேக வேமாகப் பறந்தன துப்பாக்கிக் குண்டொன்றின் வேகத்தில்

தனது வீட்டு உள் அறையில் மஃரிப் தொழுகையை முடித்துவிட்டு அதே இருப்பில் இருந்து இஷாவையும் தொழுது கொண்டிருக்கும் போது இறுதி ரக்அத்தில் இறுதி சுஜூது செய்த போது பின்னால் நின்று நிதானமாகச் சட்டிருந்தான் துப்பாக்கிதாரி.

அவர் அடிக்கடி சொன்னது போல அவரது உயிர் சுஜூதிலேயே பிரிந்திருந்தது. அதைவிடப் பெறுமதியான மரணம் அவருக்கு எப்படிக்கிடைக்க முடியும்.

1990 ஆகஸ்ட் 11 இரவுதான் ஏறாவூர் மாபெரும் மனிதப் படுகொலைக் களத்தைக் கண்டது 19 வருடங்களின் பின்னர் அதே தினத்தில் மற்றுமோர் குரூரமான படுகொலை

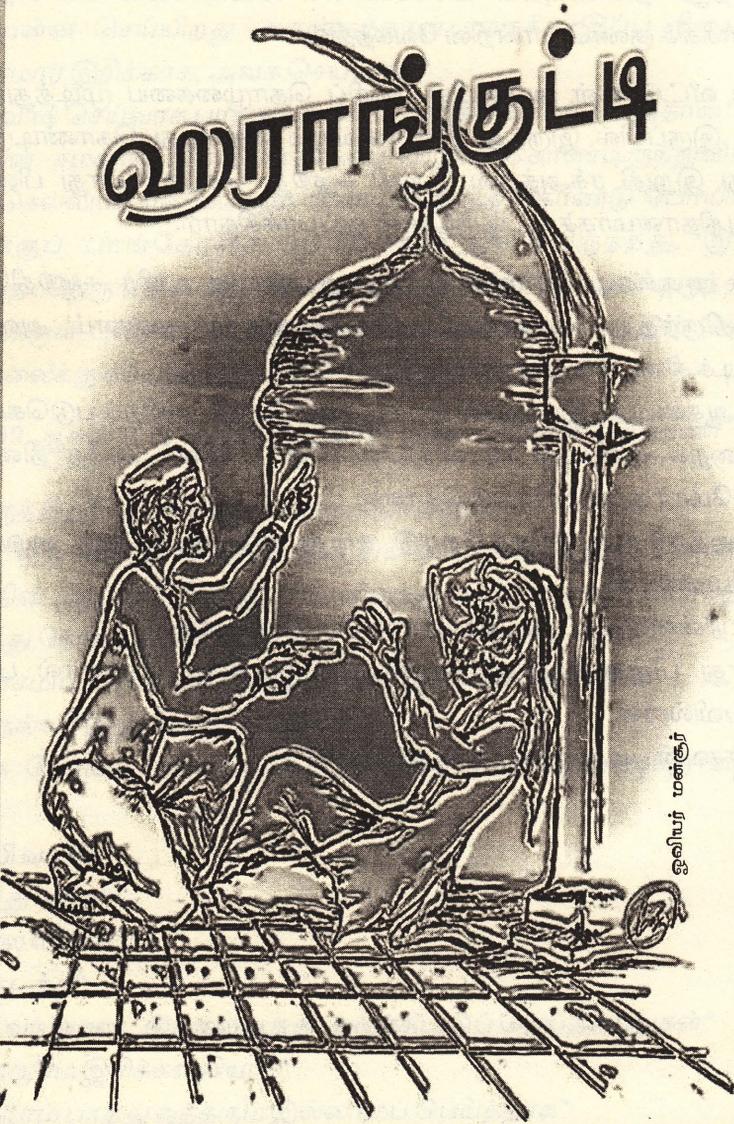
ஷுஹதாக்கள் தினத் தோடு சமது நாநாவும் ஒரு ஷஹீதாக ஐக்கியமானார்.

அவர் நினைவுகூரப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பார்.

அவரது பிள்ளைகளின் சோகமான முகத்தை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை.

“படச்சவன் படியளக்காமலா விடுவான்”

ஹராங்குட்டி

ஓவியர் மன்கூர்

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்

என்று தொடங்கி அல்குர்ஆனின் ஓதல் ஒலி அழகான மெல்லிய ராகத்தில் அதிகாலைப் பொழுதின் அமைதிக்கு கூடுதல் இதம் சேர்த்து வியாபித்துப் பரவியது. கிராஅத்தின் ஈர்ப்பு அவனை அப்படியே கண்களை மூடி ரசிக்க வைத்தது. அல்குர்ஆனுக்குள்ள தனித்துவமான இனிமை, இசை நயம் எல்லாமும் சேர்ந்து கண்களை மூட வைக்கும்.

சுபஹூத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு மிக நீண்ட பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டிருந்த அவனை அந்த ஓதல் ஒலி ஒரு அமைதியான பிரதேசத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற மாதிரி இருந்தது. ஒருவித சிலிர்ப்பு அவனுள் பரவியது. அதை ஆழமாக அனுபவித்து உணர்ந்தான். அவனது கண்கள் கலங்கின, கண்ணீர் பொல பொலவென்று கொட்டியது. ஏன் அழுகின்றான் என்பது கூட அவனுக்கு விளங்கவில்லை. சம்பந்தமில்லாது சம்பந்தமில்லாது பலகாட்சிகள் ஒன்று விட்டு ஒன்றாக மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்தன. எல்லாவற்றுக்கும் நிறையக் காரண காரியங்கள் இருந்தன. ஆனபோதும் அது எல்லாமும் அவனது மனதில் பதியவுமில்லை. எதுவும் அவனில் சலனத்தை உண்டுபண்ணவுமில்லை.

அவர்கள் ஓதிக் கொண்டிருந்த அல்குர்ஆனின் அரபு வாசகங்களின் அர்த்தத்தினை மனதில் உருவகப்படுத்தத் தொடங்கிய போது அவனுக்காகவே போல

“உங்களில் சிலரைக் கொண்டு நாம் அநியாயங்களை தடுக்கா விட்டால் இந்த பூமி குழப்பங்களால் நிறைந்து சீர்கெட்டு விடும்” அவனது மனது இறையச்சத்தால் கனத்துப் போனது. தனது இடுப்பில் மறைத்திருந்த துப்பாக்கியை ஒருமுறை தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

மெதுவாகத் தலையை திருப்பி ஓதிக் கொண்டிருந்த மாணவர்களை உற்று நோக்கினான்.

யாரையோ தேடினான் போலும், தேடிய நபரைக் காணவில்லை. அவன் பார்வை வெறுமையாய் மீண்டது. ஏதோவோர் பெருந்திட்டத்துடன் அவன் இருப்பது போலத் தெரிந்தது.

வெள்ளை சார்ந்த லுங்கி கட்டி, வெள்ளை நிறத்தில் நீண்ட ஜூப்பா அணிந்து, வெள்ளைத் தலைப்பாகை கட்டி, நீண்டு பின்னால் தொங்கிய தலைப்பாகையின் ஒரு பகுதியை அப்படியே கழுத்து ஓரத்தால் எடுத்து தோளைத் தாண்டி மார்புப் பகுதியில் தொங்க விட்டபடி முன்னும் பின்னும் இருந்த இருப்பிலேயே உடலை அசைத்தபடி ஓதிக் கொண்டிருந்த மௌலவி மாணவர்களின் அந்த ஒருமித்த அழகு கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விரிந்தது. ராகமெடுத்து உயர்ந்த தொனியில் ஓதிக் கொண்டிருந்த மௌலவி மாணவர்களின் முகத்தை அர்த்தத்தோடு தனித்தனியாக அவன் உற்று நோக்கினான். அவனுக்கு ஏதோ தேவைப்படுகிறது. அது இன்னும் சரியாக கிளிக் ஆகவில்லை போலும்.

அப்போதுதான் அவன் முகம் பிரகாசமாகியது. அழகான ஒரு சிறுவன் தளர்ந்த நடையோடு பள்ளியினுள் நுழைந்தான் அலட்சியமாகக் குர்ஆனைத் தூக்கிக்கொண்டு வெறுப்போடு எல்லோருடனும் அமர்ந்தான். எந்த உணர்வுமற்றுச் சுருதியற்ற தொனியில் குர்ஆனை ஓதத் தொடங்கினான். அந்த மௌலவி மாணவனையே அவதானித்தபடி மெதுவாக எழுந்து வெளியேறிச் சென்றான். அதிகாலை இளந் தென்றலின் குளிர் அவனுக்கு இதமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஒரு நீண்ட மூச்சை இழுத்து விட்டான்.

அந்தப் பள்ளிவாயல் மிகவும் கம்பீரமாக இருந்தது. அழகான தோற்றம், அதையொட்டி ஒரு அரபுக் கலாசாலை அதில் இருநூறு மாணவர்கள். இஸ்லாம் மார்க்கத்தைக் கற்பதற்காக நாட்டின் நாலா பாகங்களிலிருந்தும் அங்கே தமது பிள்ளைகளைக் கொண்டு வந்து விட்டிருந்தார்கள் பெற்றோர். அவர்கள் கற்பனை கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாமும் சரியாக நடப்பதாயும் தம் பிள்ளைகள் சத்தியத்தில் நிலைத்திருப்பதாயும் தமது பிள்ளைகள் நானையொரு நாள் சமயப் பிரச்சாரர்கள் என்றும், போதகர்கள் என்றும், தூய்மையான சூழலில் அவர்கள் வளர்க்கப்படுவதாயும், கருத்துக்கள் உறுதியான போது களங்கத்தை அவர்கள் கனவிலும் நினைக்க வில்லை. மதபோதகர்களை மக்கள் அப்படித்தான் கௌரவப்படுத்தினார்கள்.

ஆயினும் சமூகக் களத்தில் அவர்களுக்கான உரிய இடம் சரியாகக் கொடுபடவில்லை. ஏழு வருடங்கள் இஸ்லாமிய சட்டக் கலை மற்றும் தர்க்கவியல், பெருமானார் போதனைகள், இறைவனின் திருமறையான அல்குர்ஆன், இஸ்லாமிய வரலாறு எனப் பல்துறைசார் விடயங்களைக் கற்பதற்கு மூலமான அரபு மொழியையும் அவர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அடிப்படை, அதற்காகவே அதிக காலத்தை அவர்கள் செலவிட்டார்கள். இப்படி ஏழு வருடங்களும் கற்றுத் தேறுபவர்கள் வெகு சொற்பமான தொகைதான். அவர்களில் மிகத் தரமானவர்கள் பத்தில் இரண்டு பேர் என்று கணக்கீடு செய்யலாம்.

மற்ற எல்லா மௌலவிகளும் டம்மி பீஸ்தான், ஆழ்ந்த அறிவும் கிடையாது. தெளிவும் கிடையாது. அரபு மொழியில் கூட புலமை கிடையாது, ஏதோ சமூகத்தில் பிழைப்பு நடாத்துவதற்காக பள்ளிவாசல்களில் தஞ்சமடைந்து பெரிய தாடியும் வைத்துக் கொண்டு மார்க்கப் போதனை என்ற பெயரில் கழுத்தறுக்கும் பேர்வழிகள். அவர்களால் துளியளவு மாற்றத்தையும் சமூகத்தில் செய்ய முடியாது. பேசிக் கொண்டே இருப்பார்கள். அதற்காய் அவர்களுக்குச் சம்பளம் கிடைக்கும். பெரும்பாலானவர்கள் ஒழுக்கத்திலும் ரொம்பவே போதாது. போதனை செய்வது மட்டும்தான் தமது பணி அவற்றை வாழ்வில் அமுல்படுத்துவது; அதெல்லாம் இரண்டாம் பட்சமான அம்சம். ஊருக்குத்தான் உபதேசம், இந்த நிலைப்பாடுகளுடன்தான் மௌலவிக் குஞ்சுகள் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இன்னும் ஆழமாகச் சொன்னால் சமூகத்தில் தன்னை அந்தஸ்துள்ள மனிதர்களாய் நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு ஒரேயொரு வழி இருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு இஸ்லாமிய இயக்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற்று அந்த இயக்கத்தை வளர்க்கத் தம் பிரதேசத்தில் தொண்டு செய்வது. இவர்களை வைத்தே அந்த இஸ்லாமிய இயக்கம் சர்வதேச வர்த்தகத்தில் ஈடுபடும் கம்பனியாகி விடும் இதெல்லாம் ஊர் அறியாத உச்சரகசியம் ஆனால் பரகசியமானது.

பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டு பால் குடிப்பது போல.

யாரோ ஒரு அரபு நாட்டுப் பரோபகாரி கொடுத்த நன் கொடையில் ஊர் ஊராக இந்த இயக்கம் கிணறு வெட்டும், வீடு கட்டும், உணவுப் பொதிகள் பங்குவைக்கும் அவசர நிலைமைகளில் சாப்பாடு கொடுக்கும், குர்பானி கொடுக்கும் இதற்கெல்லாம் சம்பளமில்லாது செயற்படும் ஊழியர்களாக இந்த மெளலவிகளும் அவர் பின்னால் இருக்கும் தொண்டர்களும் பயன்படுத்தப்படு வார்கள் அனைத்துத் திட்டங்களிலும் நூற்றில் குறிப்பிட்டதொரு பகுதி லாபம் இருக்கும், அதை அனுபவிக்கும் உரிமை இஸ்லாமிய இயக்கம் என்ற கம்பனிக்கு மட்டுமே உரித்து. எல்லாச் சேவைகளும் செய்து முடித்த பின்னர், அவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து சமூகத்திற்கு ஒரு சான்றிதழ் கொடுப்பார்கள்
“எவ்வளவுதான் செய்தாலும் நன்றி கெட்ட மக்கள்”

உண்மையான மாற்றத்தை விரும்பும் தியாக மனப்பாங்கு கொண்ட ஒழுக்கமான மெளலவிகளுக்கு இப்படிப்பட்டவர்கள் செய்யும் வேலைகளால் எப்போதும் இடைஞ்சல்தான். கெட்ட பெயர் அந்த நல்ல மனிதர்களையும் சேர்த்தே பதம் பார்த்து விடுகிறது. பாவம் அந்த நல்லவர்கள் இறைவனிடம் பாரத்தைச் சுமத்திவிட்டு அமைதி காப்பார்கள். பிஸ்னஸ் செய்யத் தெரியாத அப்பாவி மனிசனுங்க. யாராவது இதையெல்லாம் சொல்லப் போனால் பத்வா கொடுத்தே ஓரம்கட்டிவிடுவார்கள், வெப்சைட் வைத்துக் கொண்டு தஃவா பிஸ்னஸை டெவலப் பண்ணுவதில்தான் இப்போதெல்லாம் அதிகம் கவனம் செலுத்தும் அளவுக்கு மெளலவிகள் முன்னேறி விட்டார்கள். இது நவீன யுகமாக்கும்.

மார்க்கத்தின் மீது பற்றுக் கொண்ட மெளலவிகள ரொம்பவும் குறைவு என்பதாலும், அவர்கள் வெறும் உபதேசிகள் என்பதாலும் போலிச் சாமியார்களின் ரேன்ஜுக்கு அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள் என்பதாலும், கொஞ்சம் கூடக் கவலையில்லாது தாம் சொல்வது மட்டுமே சரியென்று, நம்ம ஊரு அரசியல்வாதிகளை விடக் கேவலமான முறையில் சாக்கடைச் சண்டை போட்டுக்

கொண்டு திரியும் இவர்களின் செயற்பாடுகளால் இஸ்லாத்தின் மீது ஏற்படும் வெறுப்பு தவிர்க்கவொனாத ஒன்றாகிவிடுவது துரதிஷ்டம்.

துப்பாக்கியோடு பள்ளிவாயலுக்குள் நுழைந்து சூழலை நோட்டம்விட்டுவிட்டு, வெளியே காத்திருக்கும் அவனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும், அவன் ஒரு வித்தியாசமான போக்காளி, அவனுக்கு யார் மீதும் வெறுப்பு கிடையாது, அது போல எதற்காகவும் யாரோடும் சண்டை போடவும் மாட்டான். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ளவும், சகித்துக் கொள்ளவும் பழகிக் கொண்டு விட்டான். அதனால், தான் உண்டு, தனது பாடுண்டு, என்று இருக்கும் மனித வர்க்கத்தினுள் அவனது பெயர் பெரிதாகப் பதிந்து போய்விட்டது. அவனுக்கென்று பெரிதாக நண்பர்கள் யாரும் கிடையாது. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் ஆறேழு பேர் இருப்பார்கள். அவர்களும் அப்புறானிகள் பட்டியலில் இடம் பெற்றவர்கள், எந்தக் கெட்டபழக்கமும் இல்லையென்பது கூடுதல் தகவல். சிகரட் புகைப்பதைக் கூட மகா தவறாகக் கருதும் போக்கு, எல்லாவற்றையும் மீறி அவர்கள் இரக்கமான மனிதர்கள், அடுத்தவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு அதிகம் உதவி செய்வார்கள், இல்லாதவர்களுக்குத் தமது உழைப்பில் இருந்து கொடுப்பார்கள், எளியவர்களுக்குத் தம்மால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்வார்கள். அதனால் அவர்களை நேசிக்கும் மக்கள் கூட்டம் எப்போதும் இருக்கவே செய்தது. எப்போதும் அநியாயமாக எதையும் செய்யவும் மாட்டார்கள், சிந்திக்கவும் மாட்டார்கள் என்பதும் விஷேட தகவல். மொத்தத்தில் நல்ல மனிதர்கள், வன்முறைகளுக்குப் பின்னால் எப்போதுமே அவர்கள் நிற்கமாட்டார்கள். அதே நேரம் துப்பாக்கி வழி முறையைச் சரிகண்டது மட்டும் கொஞ்சம் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

திரைப்படங்களில் வரும் ஹீரோக்கள் போல தமது அத்தனை செயற்பாடுகளையும், அருமையாகக் கட்டமைத்துக் கொண்டு தென்றலாக இருந்து கொண்டே புயல் வேலை பார்த்தார்கள், நல்ல குணங்கள் அத்தனையும், சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றும் பணியை இனிதாகச் செய்து வந்தன.

இஸ்லாம் ஒன்றே அவர்களின் உயிர்மூச்சு. அல்குர்ஆன் ஒன்றே அவர்களின் சட்டயாப்பு, அவர்கள் ஆறேழு பேரும் சாதாரண நண்பர்கள் கிடையாது, ஒவ்வொருவர்களுக்கும் இருக்கும் ஒத்துழைப்பு ஆச்சரியமானது. தம்மில் ஒருவர்க்கு ஏதேனும் பிரச்சினையெனில் தமதுயிரைக்கூடக் கொடுக்கத் தயங்கமாட்டார்கள். அப்படியொரு பற்றும் பிணைப்பும் அவர்களுக்கிடையே இருந்தது. அது ஆச்சரியமான கட்டமைப்புதான்.

உலகில் ஒவ்வொரு செக்கனும் என்ன நடக்கிறது என்பதையெல்லாம் உடனுக்குடன் மனதில் பதிவேற்றம் செய்து கொள்வார்கள், தம்மைச் சூழ என்ன நடக்கிறது என்பதையெல்லாம் கரிசனையோடு நோக்குவார்கள், தாம் வாழுகின்ற சூழலில் உள்ள ஒழுக்கச் சீர் கேடுகளையெல்லாம் அடியோடு ஒழித்துவிட வேண்டுமென்பதில் உறுதியோடு ஆர்ப்பாட்டமில்லாது செயற்படுபவர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் தமது சமயத்தையும் கலாச்சாரத்தையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளட்டும், இந்துக்கள் தமது சமயத்தையும் கலாச்சாரத்தையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளட்டும், பௌத்தர்கள் தமது கலாச்சாரத்தையும் சமயத்தையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளட்டும், நாம் இஸ்லாத்தையும் முஸ்லிம்களையும் பாதுகாப்போம், மேற்குமயமாதல் என்ற கொள்கையிலிருந்து எமது மார்க்கத்தை நாமே பாதுகாப்போம் என்பது அவர்களின் கொள்கை. அப்படியொரு சீரிய கொள்கையில்தான் தமது வாழ்க்கையைக் கட்டமைத்துக் கொண்டார்கள். அதற்காக எந்தவொரு அரபு நாட்டுப் பரரோபகாரியிடமும் அவர்கள் கையேந்தவில்லை. யாருக்கும் விலை போகவுமில்லை, எந்த மதத்தின் மீதும் காழ்ப்புணர்வு கொண்டு செயற்படவுமில்லை,

அவன் முக்கியமான நபர், அவனுக்கு அல்குர்ஆன் தெரியும், ஹதீஸ் தெரியும் எந்தவொரு சிக்கலையும் நவீன பார்வையில் இஸ்லாமிய வட்டத்திற்குள் நின்று தீர்ப்பதற்கில் வல்லவன், அதேநேரம் அவன் சிறந்த வாகனச் சாரதி, மிகச் சிறந்த நீச்சல் வீரன், ஆயுதங்களையெல்லாம் கையாள்வதில் வல்லவன், அதெல்லாம் யாருக்கும் தெரியாது, அவன் காட்டிக் கொண்டதும் கிடையாது,

அலட்டிக் கொண்டதும் கிடையாது, தான் தலைவனாக வேண்டும் தனக்குக் கீழ் பலநூறு காவலாளிகள் இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எப்போதுமே எண்ணியதும் கிடையாது, தனது வாழ்க்கைக்கு தனது உழைப்பே போதுமானது, என்று வாழ்பவன். நியாயத்தை நிலைநிறுத்த என்ன விலை கொடுக்கவும் அவன் எப்போதும் தயார். எல்லை கடந்து போகும் விடயங்களுக்காக அவன் நியாயமாகக் கோப்படுவான். அவனது கோபம் எல்லை கடந்து விட்டால் துப்பாக்கியைத் தூக்கிச் சரிபார்த்துத் தயார்படுத்தி இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு சென்று விடுவான். பெரிய பிரச்சினைக்குச் சிறிய செலவில் தீர்வு கண்டுவிட்டு, அல்லது முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு, அமைதியாகவே அவன் தன் காரியங்களில் மிகவும் இயல்பாக ஈடுபடுவான். அவன் மிகவும் நிதானமானவன். அமைதியான எரிமலை, தென்றல் போல உலாவரும் புயல். இன்று பள்ளிவாசலில் மையங்கொண்டிருக்கிறது. நிச்சயமாக ஏதோவோர் பலமான காரணம் இருக்கும். அவன் விசயத்தில் யாரும் எதையும் அவ்வளவு எளிதில் தீர்மானித்து விடவும் முடியாது. அனுமானித்து விடவும் முடியாது.

பள்ளிவாயலின் வெளிச் சூழலையும் அதனோடு இணைந்திருந்த அரபுக் கலாசாலையின் வெளிச் சூழலையும் அவன் அங்குலம் அங்குலமாக அளவீடு செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஒரு துல்லியமான திட்டமிடலின் வெளிப்பாடும் கூர்மையும் அவன் கண்களில் தெரிந்தன. அனைத்தையும் தீர்மானித்து விட்டுதான் களத்தைத் துணிவான். அவன் இயல்பு அப்படி, பெரும்பாலும் அவனைத் தனிமையில்தான் காண முடியும்.

மௌலவி மாணவர்கள் அல்குர்ஆனை ஓதி முடித்திருக்க வேண்டும். அவர்களின் சிரிப்பொலி பள்ளிவாயலிற்கு வெளியேயும் எதிரொலித் தது. அவன் எட்டிப் பார்த்தான், மௌலவி மாணவர்கள் அனைவரும் வரிசையாக விடுதிக்குச் செல்லத் தயாரானார்கள்.

அப்போது அவன் உள்ளே நுழைந்து பார்வையைப் படர விட்டான், சோர்வோடு எதையும் அலட்டிக்கொள்ளாது, வெற்றுப் பார்வைகளை

வீசியபடி இருந்த அந்த மாணவனிடம் சென்று அருகே அமர்ந்தான். அந்த மாணவனின் கண்கள் பிரகாசமாகின. முகம் சோர்வைக் களைந்தெறிந்து பொலிவு பெற்றது. எதிர்பார்ப்புகளுடன் அவனை உற்று நோக்கிய மாணவனின் கரங்களைப் பற்றியபடி கேட்டான்.

“எங்கே அவன்?”

உள்ளே இருப்பதாக பார்வையால் பதில் சொன்னான் மௌலவி மாணவன்.

“இன்னும் பிரச்சினையா?” இது அவன்

ஆமாம் என்று தலையசைத்தான் மாணவன்.

“மிகவும் மோசமானவர்கள் எத்தனை பேர்?” என்று கேட்க.

ஒரு விரலைக்காட்டினான் மாணவன், அவன் பார்வையை ஒரு முறை சுழல விட்டான்.

“தம்பி நீயும் உள்ளே போ எல்லோரும் போய்விட்டார்கள்” என்றதும் அந்த மௌலவி மாணவனும் எழுந்து உள்ளே செல்லத் தயாரான போது

“நீ எதற்கும் கவலைப்படாதே எல்லாம் நல்லபடி முடியும் திரும்பயும் தற்கொல செய்ய ட்ரை பண்ணுவியா?”

“இல்ல, இனிச் செய்ய மாட்டன்”

“பிரச்சனப்படுத்தி வருவனத்தான் தண்டிக்கனும், பிரச்சினையால பாதிக்கப்பட்டவன் தன்ன அழிச்சிக்கிறது ரொம்பத் தப்பு”

“சரி, இனி அப்புடிச் செய்ய மாட்டன்”

“எதையும் தைரியமா எதிர்த்து எதிர் நீச்சல் போடனும் அதான் வீரனுக்கழகு, நீ வீரனா? கோழையா?”

“வீரன்”

“அப்ப தைரியமா இரிக்கனும்”

“இனித் தைரியமா இருப்பன்”

“தற்கொல செய்வனுக்கு இறைவன் குடுக்கிற கூலி என்ன?”

“நிரந்தர நரகம்”

“இதெல்லாம் தெரிஞ்சிக்கிட்டா நீ சாகப் பார்த்தாய்”

“இனி அப்பிடி பிழையான முடிவு ஒரு நாளும் எடுக்க மாட்டன்”

“தற்கொல செய்றது ஹராம் தெரியும் தானே”

“ம்”

“எல்லாப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வு இரிக்கிடா ராஜா, அத நாமதான் தேடனும்”

“சரி”

“உஸ்தாதுமாறு ஜின் காட்டினா நீ பயப்புடுறதா? சரி சரி உள்ள போ” அந்த மௌலவி மாணவனும் தலையசைத்தபடி மகிழ்வுடன் சிரித்துக் கொண்டே சென்றான்.

இவன் மெதுவாக எழுந்து பள்ளியை விட்டு வெளியே வந்தான். பெருமூச் செறிந்தபடி சலனமற்ற முகத்துடன் நேரம் பார்த்தான். நேரம் காலை ஆறு முப்பது ஆகியிருந்தது. சூரியன் அப்போதுதான் மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தான். நேராகச் சென்று ஒரு கடையில் அமர்ந்து குடிப்பதற்குத் தேனீர் கொண்டுவருமாறு பணித்துவிட்டு, ஒரு ரொட்டியை எடுத்துக் கடித்து அதை அசைபோட்டபடி அன்று இரவு வெளியிடப்பட்ட அநாமோதயத் துண்டுப் பிரசுரத்தை எடுத்துப் படித்தான்.

ஓரினச் சேர்க்கைக்கு ஒத்துழைப்பு - இஸ்லாத்தை இலக்கு வைக்கும் அந்நிய சக்திகள்

அதன் தலைப்பே அட்டகாசமாகத்தான் இருந்தது,

இஸ்லாம் முற்றாகத் தடைசெய்த ஓரினச் சேர்க்கைக்கு ஒத்துழைப்பு நல்க இன்று முஸ்லிம் சமூகத்தின் இளைஞர் யுவதிகள் திட்டமிட்டு உள்வாங்கப்பட்டு ஓரினச் சேர்க்கை செய்வது அவரவர் உரிமை என்ற அடிப்படையில் மூளைச் சலவை செய்யப்பட்டு வருகின்றனர். இதற்கு சில மௌலவிமாரின் ஒத்துழைப்பும் குறிப்பிட்டதொரு யூத நிறுவனத்தால் பெறப்பட்டுள்ளது. செமினார் என்ற பெயரில் அவர்கள் பணத்திற்காக மாணவர்களை அழைத்துச் செல்வதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

என்று நிறையத் தகவல்களை வழங்கி சமூகத்தை விழிப்பூட்டல் செய்யும் பிரகாரம் அந்தத் துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதன் கீழ் பிரதேச ஜம்இய்யதுல் உலமா சபை மற்றும் இஸ்லாமிய தஃவா இயக்கங்கள் என்று உரிமையும் கோரப் பட்டிருந்தது. ஆனபோதும் விநியோகிப்பதற்கு மட்டும்

தைரியமில்லாது போயிற்று போல, அதனால்தான் எங்கும் வீசப்பட்ட நிலையில் மக்கள் பொறுக்கியெடுத்து வாசித்தார்கள்.

அன்றைக்கெல்லாம் அதுதான் பேசுபொருளாக இருந்தது.

“எதுவும் பண்ண முடியாது. ஓரினச் சேர்க்கை அவர்கள் உரிமை” வெளிநாட்டுப் பணத்தில் பிழைப்பு நடாத்தும் ஒரு ஊதாரி சொன்னான்,

“அதெப்பிடித்தம்பி சொல்லுவீங்க, ஹராமில்லயா?”

“இப்ப யாரு மாமா ஹராம் ஹலால் பாக்கிறாக, ”

“மத்த ஆக்கள உடுங்க உங்கள மட்டும் நீங்க பாருங்க”

“அது செரி அவரவர பிரச்சினய அவரவர்தான் பாக்கனும் உங்களுக்கு எதுக்கு மாமா மத்த ஆக்கள்ர பிரச்சன”

“இப்ப உள்ளவனுகள் நல்லா அறப்படிக்கப் பழகிட்டானுகள்”

“என்ன மாமா முணுமுணுக்கிற”

“ஒண்டுமில்லம்பி! இப்ப உங்கட என்ஜிஓ வுக்கு நல்ல காசிபோல”

“என்ன மாமா சுய தொழிலுக்கு கடன்கிடன் ஏதாவது வேணுமா?”

“வாணாடா ராசா நான் நல்லாத்தான் இரிக்கன்”

“அப்ப உங்கட வேலையப்பாக்கிறது”

“ஏன் தம்பி இந்த மொய்தீன் மௌவிதான் நம்மட ஊரப் புள்ளயளக் கூட்டிக்கிட்டு எய்ட்ஸ் புரோக்கிரம் எய்ட்ஸ் புரோக்கிரம் எண்டு கொழும்புவழிய திரியிரானே அதுவும் உங்கட புரஜக்டுதானா”

“அது வேற மாமா, அது எவாயனெர்ஸ் புரோக்கிராம் ஒரு ஆளக் கூட்டிட்டுப் போனா ரெண்டாயிரம் கிடைக்கும், நீங்களும் ஆள் இருந்தா குடுங்களம், புரோக்கிராமுக்குப் போனா இந்தக் கொண்டம் கிண்டம் சாமெனெல்லாம் பிரியாக் கிடைக்கும், எல்லாம் ஓரிஜினல் சாமான்தான் ஊரல இருந்து வேன் புடிச்சி ஆக்கள ஏத்துங்க, ரெண்டு நாள்தான் அவனுகள் எல்லாத்தையும் படிப்பிச்சிப் போடுவானுகள்”

“அப்..ப... இப்ப முஸ்லிம் படம் எடுக்கிற வேலையெல்லாம் உட்டுப் போட்டு இந்தத் தொழிலா செய்றாரு”

“என்ன மாமா அலுத்துக்கிறீங்க, ஊருக்குள்ள படம் காட்டுறத்துக்கும் வேறயா காசியும் தருவானுகள், நாம எதையாவது ரஜனிட படத்தக் காட்டிப் போட்டு நீங்க தந்த படத்தத்தான் காட்டினம் எண்டு

அவனுக்குச் சென்னா விசயம் முடிஞ்சி, சொச்சக் காசெல்லாம் கேக்க மாட்டானுகள், நல்லா சம்பாறிக்கலாம்”

“ஹராத்தத் திண்டுறத்துக்கு எல்லா வழியையும் கண்டு புடிச்சி வெச்சித்தான் இரிக்கிங்கடாமன்”

“இதெல்லாம் என்ன மாமா பெரிய விசயம் ஒரு மைதீன் மௌலவி இல்லாட்டி இன்னொரு நவாஸ் மௌலவி கிடைக்காமலா போவான்.

“ஓம் தம்பி நோட்டீஸ் அடிக்கயும் ஒரு முஸ்துவா மௌலவி வருவான்”

“சும்மா உடுங்க மாமா இவகெல்லாம் கிழிச்சாக, ஒரு ஈகுவல் கிரவ்ண்டுல எல்லாரும் ஒண்டு சேர்ரத்த உட்டுப்போட்டு சும்மா டீக் கடவழிய கத செல்லிக்கிட்டுத் திரியிரீங்க...”

என்ஜிஓ காரனின் தொலைபேசி சினுங்கியது

“ஹலோ மச்சான் முப்பது பேர் ஆக்கள் வேணும், எச்.ஐ.வி. விழிப்பு செமினார், ஒரு ஆளுக்கு ஐயாயிரம், கொழும்புக்குப் போகணும்”

“.....”

“சரி மச்சான் பத்து மணிக்கிப் போல ஒப்பீசுக்கு வாவன்”

“.....”

“சரிடா, நான் போய்ப் பாக்கன், என்ன பேப்பர் எத்தினையாம் பக்கமெண்டு பாத்துச் செல்லு”

“.....”

“அதப் பத்தி அலட்டிக்கத் தேவல்ல எனக்கும் கிடச்சுது பாத்தன் பாத்தன், எவனோ வேல இல்லாத களிசர அடிச்சிரிக்கான், இப்பிடி நோட்டீசி அடிச்சா எல்லாப் பிரச்சினையும் முடிஞ்சிருமா”

“தம்பி கொஞ்சம் வெளிய போய்க் கதைக்கிறீங்களா?” ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாமல் அவன் கொஞ்சம் கடுமையான தொனியிலேயே கேட்டுவிட்டான்,

“சொரி பிரதர், சொரி,... ஆ நீ சொல்லு மச்சான்” பேசிக் கொண்டே வெளியே சென்றுவிட்டான்.

சில விடயங்களையும் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை போலும் அவனால், மிகவும் கோபமாக இருக்கிறான் என்பதைப் புருவங்களின் சுழிப்பில் மட்டுமே விளங்க முடியும். அந்தளவுக்குப் பழகிப் போயிருந்தான், உணர்ச்சிகள் எதையும் முகத்தில் காட்டாமல்

அப்படியே மறைத்து வைத்துக் கொள்வதற்கு,
 அவனைப் பொறுத்தவரைக்கும் எப்போதுமே ஒரு அப்பாவிதான்.
 அவனால் யாருக்கும் எந்தத் தொல்லையும் கிடையாது. யாருக்கும்
 எந்த இடைஞ்சலும் கிடையாது அப்படியொரு அமைதி.
 ரொட்டியும் சாப்பிட்டு, தேனீரும் குடித்து அங்கிருந்து வெளியேற
 அவனுக்கு நாற்பது நிமிடங்கள் எடுத்திருந்தன. வெள்ளிக்கிழமை
 என்பதால் பஸார் சன நடமாட்டமற்றிருந்தது. ஆங்காங்கே இருந்த
 ஹோட்டல்கள் மட்டும் திறந்திருந்தன.
 அவன் அப்படியே ஒரு நோட்டம் விட்டவாறு மீண்டும் பள்ளி வாசலி
 னுள் நுழைந்தான்.

வுழுச் செய்து கொண்டான்.

இரண்டு ரக்அத்து முஹா தொழுதான். மீண்டும் எழுந்தான். இன்னும்
 இரண்டு ரக்அத்துகள் இஸ்திஹாரா தொழுதான்.

நீண்ட பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டான்.

அவனது கண்கள் கலங்கி கண்ணீர் சொரிய வாளை நோக்கி
 ஏந்தப்பட்ட கரங்களும் வாளை நோக்கிய பார்வையும், இறைவனைச்
 சரணடையும் ஒருவன் இப்படித்தான் இருப்பான் என்பதற்கு விளக்கம்
 சொல்வது போலிருந்தன, அதற்கு அவனும் ஒரு பொருத்தமான
 உதாரணமாகியிருந்தான்.

பிரார்த்தனையின் பின்னர் அவனது உள்ளம் சாந்தி அடைந்தி
 ருக்க வேண்டும். பள்ளிவாயிலை நோட்டமிட்டான். வெளிச் சப்தங்
 களுக்குக் காது கொடுத்தான். மௌலவி மாணவர்களின் சிரிப்
 பொலியும் கதைச் சப்தமும் குதூகல ஓசையாய் ஒலித்தன. அவர்கள்
 சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள், அதனால்தான் நகைச் சுவைகள்
 சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஒருமித்த சிரிப்பொலி
 அப்படித்தான் எண்ணத் தூண்டியது.

மத்ரசாவிலிருந்து நீண்ட தாடியுடன் ஒரு மௌலவி வந்தார்.
 நேராக அவன் அருகே வந்தவர் அழுது வீங்கியிருந்த அவனது
 முகத்தைப் பார்த்தபடி அவனருகே அமர்ந்து கொண்டார். அவன்
 சுறுசுறுப்பானான், மௌலவியின் கரங்களைப் பற்றினான் மௌலவி
 எதுவும் புரியாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தனது
 ஹராங்குட்டி

சட்டைப்பையில் இருந்த துண்டுப் பிரசுரத்தை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான். அவரும் அதைப் பார்த்தார்.

“நான் வாசித்தேன்” என்றார்

“என்ன மௌலவி நடக்குது இந்த சமூகத்தில்”

“அல்குப்ரு மில்லதுன் வாஹிதா - எல்லா காபிர்களும் ஒரே அணியில் இருப்பார்கள். இஸ்லாத்தையும் முஸ்லிம்களையும் அழித்துவிடுவதில் அவர்கள் தமக்கிடையே ஒத்துழைப்பாக இருப்பார்கள். முஸ்லிம்களுக்கெதிராக அவர்கள் தமது முரண்பாடுகளை மறந்து ஒன்று படுவார்கள்”

“இதன் சூத்திரதாரியார் மௌலவி”

“வேறு யார் யூதர்கள்தான்! இஸ்லாத்தை அழிக்க உலகளாவிய அளவில் அவர்கள்தான் செயற்படுகின்றார்கள். நமது நாட்டில் உள்ள இந்த இயக்கத்துக்கும் அவர்கள்தான் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டுதான் இஸ்லாம் ஹராமாக்கிய எல்லாவற்றையும் மக்கள் மத்தியில் பரப்புகிறார்கள் இதையெல்லாம் சமூகம் தட்டிக் கேட்காததால்தான் எல்லோரும் மிஞ்சிப் போகிறார்கள்”

“ஓரினச் சேர்க்கைக்கும் இந்த அமைப்புக்கும் என்ன சம்பந்தம் மௌலவி”

“இந்த இயக்கம் ஆணும்-ஆணும், பெண்ணும்-பெண்ணும் திருமணம் செய்யலாம் உறவு கொள்ளலாமென்று மக்கள் மத்தியில் போதிக்கிறது அதற்கு அமெரிக்க யூதர் அமையம் பணம் கொடுக்கிறது. அமெரிக்காவும், யூதர்களும் எப்போதும் முஸ்லிம்களின் எதிரிகள்தான். அவர்களுக்கு எதிராக நாம் போராட வேண்டும். அல்லாஹ் கட்டமைத்து வைத்துள்ள எல்லா ஒழுங்குகளையும் சிதைத்து மனிதர்களை அழிவின் பக்கம் அழைத்துச் செல்வதுதான் அவர்களின் நோக்கமும் இலக்கும்”

“சரி மௌலவி இந்த விசயம் வெளிய எப்படித் தெரிய வந்தது”

“அதுதான் அல்லாஹ் செய்த மாபெரும் கிருபை, இஸ்லாத்துக்கு எதிராக முஸ்லிம்களே பணம் பெற்றுக் கொண்டு செயற்படுகின்றார்கள், அவர்களே அந்தத் தன்னினச் சேர்க்கையை நியாயப்படுத்தும் நிறுவனத்துக்கு தமது சமூகத்தின் இளைஞர்களையும் யுவதிகளையும்

செமினார் என்று அழைத்துச் சென்று இது போன்ற இஸ்லாத்துக்கு விரோதமான கருத்துக்களை அவர்கள் மனதில் விதைத்து வழிகெடுக்க முயற்சி செய்கிறார்கள். அல்லாஹ் அதைத் தடுத்து விட்டான்”

“மௌலவி ஓரினச் சேர்க்கை பற்றி இஸ்லாம் என்ன சொல்கிறது?”

“நபி லூத் அலைஹிஸலாம் அவர்களுடைய சமூகம் ஓரினச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டதால்தான் அந்த சமூகத்தை அப்படியே தலை கீழாகப் புரட்டி அல்லாஹ் அழித்தான். அந்தளவு மோசமான செயலது”

“இப்போதுள்ள சூழலில் நமது சமூகத்தில் ஓரினச் சேர்க்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பது மௌலவி?”

“என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவனை நடு வீதியில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும். என்ன செய்வது இந்த நாட்டில் அப்படிச் செய்ய முடியாதே”

மௌலவி ஆதங்கப்பட்டார்.

“ஓரினச் சேர்க்கை ஹரமானது என்பதை எப்படி மௌலவி ஊருக்குத் தெரியப்படுத்தலாம்?”

“இன்றைக்குக் குத்பாப் பேருரை இது பற்றியதுதான். மக்களை இந்த யூத சதியில் இருந்து பாதுகாப்பது பற்றித்தான் இன்று குத்பா செய்யப் போகிறேன். நம்மால் முடிந்ததைத்தான் நாம் செய்யலாம்”

“இந்தத் தீமையை எப்படித் தடுக்கலாம் மௌலவி”

“ஓவ்வொருவரும் அவரது பலத்தைப் பொறுத்து தீமையைத் தடுக்கும்படி முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லம் சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஒரு தீமையைக் கரங்களால் தடுக்க முடிந்தால் கரங்களால் தடுக்க வேண்டும். அல்லது பேசி வார்த்தைகளால் தடுக்கும் பலமிருந்தால், அப்படி முடிந்தால் வார்த்தைகளால் தடுக்க வேண்டும். எதற்கும் பலமில்லாவிட்டால் மனதால் வெறுத்து ஒதுங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதுதான் இஸ்லாம் நமக்குக் காட்டும் வழிமுறை”

மௌலவியின் போதனைகளை அப்படியே உள்வாங்கிய அவனது முகம் சிவந்து போயிருந்தது.

சற்று முன்னர் இறை சந்நிதானத்தில் சிரம் தாழ்த்தி அழுது வீங்கிய அவன் கண்களில் தீட்சன்யம் தெரிந்தது.

அவன் மௌலவியின் கரங்களைப் இறுகப் பற்றினான்.
மௌலவி அவனை வியப்போடு பார்த்தார்
அவன் சொன்னான்.

“மௌலவி நான் ஒரு பாவி! நான் ஒரு கொலைகாரன் ஒரு உயிரை
பறித்து பெரும் பாவியாகிவிட்டேன்” என்றான்.

ஆச்சரியத்துடன் உற்று நோக்கிய மௌலவி கேட்டார்,

“அப்படி என்ன செய்து விட்டாய்? ஏன் கொன்றாய்?”

“தன்னினச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்ட ஒருவனைக் கொன்று விட்டேன்.
எனக்கு மன்னிப்பு கிடைக்குமா?”

“தம்பி கவலைப்படாதே நீ ஒரு பாவியைத்தான் அழித்திருக்கிறாய்? நீ
சமூகத்திற்கு நன்மைதான் செய்திருக்கிறாய். நீ அல்லாஹ்விடம்
தொழுது அழுது மன்னிப்புக் கேள். அவன் உன்னை நிச்சயம்
மன்னிப்பான்”

“அது சரி மௌலவி இந்த மத்ரஸாக்களில் மாணவர்களை இப்படி
தன்னினச் சேர்க்கைக்கு பெரிய ஹஸ்ரத்மார் பயன்படுத்துவதாக ஒரு
செய்தி கேள்விப்பட்டேன். உண்மையா?

அவர் அதிர்ந்து போனார்.

“மத்ரஸாக்களிலா அந்த ஹராம்? அல்லாஹ்வின் போதனையைப்
படிப்பிக்கும் இடத்திலுமா?”

அவர் கேள்விகளில் ஆச்சரியம் தொனித்தது.

“ஆமா மௌலவி பெரும்பாலும் எல்லா மத்ரஸாக்களிலும் மௌலவி
மார் அங்குள்ள மாணவர்கள் தன்னினச் சேர்க்கைக்குப் பயன்படுத்துற
தாக நான் நிறையக் கேள்விப்பட்டேன். அப்படி பாதிக்கப்பட்ட பல
மாணவர்கள், மத்ரஸாக்கள விட்டு ஓடியுமிரிக்காக, இப்பிடி பாதிக்கப்
பட்டு மனமுடைஞ்சி போன உங்கட மத்ரஸாவல ஓதுற ஒரு பொடியன்
தற்கொலை செய்ய ட்ரை பண்ணின டைம்ல, நானே அவனப்
பாதுகாத்தும் இருக்கன். இப்பிடியான செயல்கள எப்படி மௌலவி
தடுக்கலாம்?”

“எங்கட மத்ரஸாவிலயா?”

கேள்வியோடு மௌலவி விறைத்துப் போய் இருந்தார் அவரால் எந்தப்
பதிலும் சொல்ல இயலவில்லை. அவன் சொன்னான்.

“மௌலவி இப்படிச் செய்ற ஆக்கள நடுரோட்டில வெச்சிச் சுட்டுக் கொல்லலாம்தானே! இந்தப் பாவத்தை எனது சக்திக்கு உட்பட்டுத் தடுக்கலாம்தானே. மௌலவி இந்தப் பாவத்த எனக்கு கையால தடுக்கிற பலம் இருக்கு எண்டு நம்புறன், அதத்தான் நான் செய்யப் போறன். நான் செய்யும் அந்தக் கொலை சமூகத்துக்கு நன்மைதானே. எனக்கு மன்னிப்பும் இருக்கிறதுதானே!”

அவன் சொல்லிக்கொண்டே போனான். அவர் அவனுக்குச் சொன்ன போதனைகளின் சாரம்சமாய் அனைத்தையும் சொல்லி முடித்துவிட்டு இடுப்பில் இருந்த துப்பாக்கியை எடுத்தான்.

மௌலவியின் நெற்றிப் பொட்டில் வைத்தான்.

“எத்தனை மாணவர்களின் வாழ்க்கையில நீ விளையாடி இருக்கிறாய்? இனி மேலும் நீ உயிரோடு இருக்கத் தேவையில்ல”

விசையை அழுத்தினான்

“டப்” என்று ஒரு சிறு சப்தம் கேட்டது.

இரத்தம் எங்கும் தெறிக்க மிம்பர் மேடைக்கு முன்னால் மௌலவியின் நீண்ட தாடி குருதியில் நனைய வெள்ளை ஜூப்பா சிவப்பாக மாறச் சரிந்து விழுந்தார்.

காற்று போல அவன் மறைந்தான்.

0 0 0

மொத்த ஊரும் பள்ளிவாயலில் கூடியது.

“மௌலவியை யாரோ பள்ளிவாசலில் வைத்து சுட்டுக் கொன்று விட்டார்களாம்” என்ற செய்தி பரபரப்பாய்ப் பரவியது. பொலிசாரும் விரைந்தார்கள் சோதனை நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாகின எந்தப் பயனுமில்லை. ஒரு தடயமும் இல்லை. குருதியில் நனைந்தபடி மௌலவியின் ஜூப்பாப் பையிலிருந்து சில பேப்பர்களை எடுத்தார்கள். அதில் அரபியிலும் தமிழிலுமாக ஏதோ எழுதியிருந்தது. இன்றுமொரு மௌலவியிடம் அதைக் கொடுத்து என்னவென்று கேட்டார்கள்.

அவரும் அதைப் பார்த்து விட்டு

“இன்று வெள்ளிக்கிழமை இவர்தான் குத்பா பிரசங்கம் செய்ய

வேண்டும். அந்தப் பிரசங்கம் தான் இது” என்றார்.

“என்னதலைப்பில் இருக்கிறது” பொலிஸ் அதிகாரி கேட்டார்.

“ஓரினச் சேர்க்கை சம்பந்தமாகவும் அதைத் தடுப்பதற்கும் அமெரிக்க மற்றும் யூத சதிகளுக்கு எதிராக முஸ்லிம்கள் ஒன்று திரள வேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும் அதில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது” என்றார்

பொலிஸ் அதிகாரி பல கோணங்களிலும் விசாரணைகளை முடுக்கிவிட்டார். ஆனபலன் ஒன்றுமில்லை முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி வெளியேறினார்.

ஒருவன் சொன்னான்

“இந்த மௌலவி அமெரிக்காவுக்கும், யூதர்களுக்கும் எதிராகத்தான் இன்று குத்பாச் செய்ய இருந்தாராம். அதனால்தான் அவர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். நிச்சயம் இதன் பின்னணியில் அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் இருக்கும்”.

பல்லாயிரம் பேரில் ஒருவனாக நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டான். ஒவ்வொருவர் கருத்தையும் ஆழமாக உள்வாங்கினான்.

இன்னொருவர் சொன்னார்

“தன்னினச் சேர்க்கை செய்பவர்கள் பற்றி மௌலவி கடுமையாகச் சாடி குத்பாப் பேருரை செய்ய இருந்திருக்கிறார். அதனால்தான் யாரோ கொலை செஞ்சிரிக்காங்க. இரவு இது சம்பந்தமா நோட்டீஸ் ஒன்றும் வெளியாகி இருக்கிது. அப்பிடிப் பார்த்தா அந்த இயக்கம்தான் மௌலவியைக் கொன்றிருக்க வேணும்”. எல்லோரும் எங்கோ தூரத்தில் நின்று யோசித்தார்கள்.

இஸ்லாத்தின் பெயரால் தஃவா இயக்கம் நடாத்தும் எல்லோரும் தமது ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தினார்கள். தமது பத்திரிகைக்குச் செய்தி சேகரிப்பதில் மட்டும் கவனம் செலுத்தாது, தமது மேதாவித் தனத்தை நிலை நிறுத்தும் வண்ணம் கருத்தும் சொன்னார்கள்.

எல்லோர் முகங்களும் சோகத்தாலும் அச்சத்தாலும் சந்தேகத்தாலும் வாடிக் கறுத்துப் போய் இருந்தன. என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவர்களால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. குழப்பத்தைத் தவிர வேறு

எதுவும் இருக்கவில்லை.

சுற்றிலும் பரவியிருந்த இரத்த வெள்ளத்தில் சரிந்து கிடந்த உடலை எல்லோரும் அச்சத்தோடு நோக்கினர்.

ஏன் கொல்லப்பட்டார்? என்று மட்டும் யாரும் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவரின் மாணவர்கள் ஆச்சரியத்தோடு அவர் உடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

காலை முழுவதும் சோர்ந்த முகத்தோடு இருந்த மாணவன் மலர்ந்த முகத்துடன் அகோரமாய்ச் சரிந்து கிடந்த அவர் உடலை மலர்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் சொன்னான், பக்கத்தில் இருந்த வகுப்புத் தோழனிடம்,

“பாத்தியா பொடியன் மாஸ்டர் எப்பிடிக்கிடக்காரு”

“பள்ளிக்குல வெச்சிச்சுட்டுப் போட்டுப் பெய்த்திரிக்கானுகளேடா”

“மறா என்னடா? அவரு பள்ளிக்குள்ள வெச்சிப் பொடியன் அடிக்கல்லியா? அப்பிடிப் பாத்தா எல்லாம் செரிதான்”

“ஒரு தொல்ல ஒழிஞ்சிது இனித்தான் இந்த மத்ரலா உருப்படும்”

“இன்னொரு களிசர உருவாகாம இருந்தாச் செரிதான்”

இவர்களின் உரையாடல் ஒருவரின் காதில் லேசாகப் பட்டுவிட அவர் சத்தமாக எல்லோரையும் விளித்துக் கேட்டார்

“மௌலவி ஒரு குத்தமும் செய்யாட்டி ஏன் அவர இப்படி பள்ளிவாசல் மிம்பருக்கு முன்னால, அதுவும் வெள்ளிக்கிழமை, இவ்வளவு கொடூரமாச் சுட்டுக் கொல்லணும்? அவர் என்னயோ பெரிய தப்பு செய்திருக்கிறாரு போல”

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் ஒருவர் சொன்னார்,

“அதானே சும்மா ஏன் கொல்லப் போறாங்க”

மக்கள் மத்தியில் அதிர்ந்து பரவியது செய்தி.

மக்கள் மனதில் கேள்விகள் பதிலை அன்மித்ததுவிட்ட போது. அமெரிக்காவையும், யூதர்களையும் விட்டுவிட்டு கொல்லப்பட்ட மௌலவியைச் சூழப் பதில் தேடத் தொடங்கினர்.

இன்னுமொரு முற்போக்குவாதி சொன்னான்.

“யூதனுமில்லை மன்னாங்கட்டியுமில்லை இவரு எங்காவது போய் படுத்திருப்பாரு, அதான் பள்ளில வெச்சே மண்டைல போட்டிருக்

கானுங்கள், மௌலவி மாறும் மக்களும் படிப்பின பெறட்டும் எண்டு”

“அதுக்காக பள்ளிவாசலுக்க வெச்சிச் சுடுற அளவுக்கு அதிகாரத்த யார் குடுத்த”

“சரி அப்பிடித்தான் தப்பு செஞ்சிருந்தாலும் சட்ட ரீதியாத்தான் நடவடிக்க எடுத்திருக்கணும்”

“அதானே, தனிப்பட்ட ரீதியில எப்படி, இப்படியெல்லாம் செய்ய முடியும்?”

“யாரோ இங்க வன்முறைய ஊக்குவிக்கிறாங்க”

“அதான் அதான் எல்லா விசயத்தையும் கவனமாத்தான் பாக்கணும்”

“சட்டத்தத் தனி மனிசன் கைல எடுக்கப்படா, அதுக்கு அனுமதிக்கயும் படாது”

“நீங்க செல்றது செரிதான், சட்டமும் சில ஆக்கள தண்டிக்காம விட்டிருதே அப்ப என்ன செய்ற?”

வாதப் பிரதிவாதங்கள் நீண்டு கொண்டே சென்றன.

வெள்ளிக்கிழமை குத்பாப் பிரசங்கத்திற்கான நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மௌலவியின் உடலை வைத்தியசாலைக்குப் பிரேத பரிசோதனைக் காகக் கொண்டு சென்றார்கள்.

பள்ளிவாயலில் சனத்திரள் வழமையை விட ஜூம்ஆவுக்காக நிறையத் தொடங்கியது.

பள்ளிவாயலின் பிரதான கதீப் குத்பாவுக்காகத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்.

அவரின் அலைபேசி அலறியது.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் மௌலவி! நான் ஹாலிக் மௌலவி பேசுறன்”

“வலைக்கும் ஸலாம் சொல்லுங்க மௌலவி”

“விசயம் கேள்விப்பட்டேன், உங்களுக்கு யாராவது கோல் பண்ணினாங்களா?”

“என்ன விசயமா மௌலவி?”

“மத்ரஸா புள்ளையளோட ‘லிவாத்ல’ ஈடுபட்டதாலதான் அவர சுட்டதாம். அடுத்து என்னையும் சுடப்போராங்களாம் அதுக்குப்

பிறகு உங்களையும் கூடப் போராங்களாம் இனிப் பள்ளிக்குல்ல வச்சிதான் சுடுவாங்களாம்...”

“எனக்கு யாரும் கோல் பண்ணல. யார் பண்ணினாங்கண்டு சொன்னாங்களா?”

“யாருண்டு தெரியா நம்பரும் விழல்ல நான் உம்றாவுக்கு டீம் ஒண்டக் கூட்டிட்டுப் போறத்துக்கு ரெடியா இருக்கன் போயிட்டு வந்து பேசுவம்..”

“சரி மௌலவி”

“அடுத்தது இன்டைக்கு குத்பா என்ன பண்ணணும் எண்டு உங்க ரூம்ல ஒரு கவர் இருக்காம், அதுல இருக்கிற மாதிரி குத்பா செய்யட்டாம். மௌலவி நான் உம்றாவ முடிச்சுட்டு வந்து நேர்ல சந்திக்கிறன் இல்லாட்டி பிஸ்னஸ் ஓடஞ்சி பெய்த்திடும். எல்லாத்தையும் கவனமா ஹேன்டல் பண்ணுங்க”

அந்த மௌலவி தொலைபேசியை வைத்திருக்க வேண்டும்.

இந்த மௌலவி வியர்த்து விருவிருத்துப் போனார். நேராக அவர் தனது அறைக்கு விரைந்து சென்று கதவைத் திறந்தார். ஆயினும் அது மூடி இருந்தது. வேகவேகமாகச் சாவியைத் தேடி எடுத்துக் கதவைத் திறந்தார். அவர் மேசை மீது வெள்ளை நிறத்தில் ஒரு கடித உறை. அவசர அவசரமாக உரையைப் பிரித்து உள்ளே அழகாக மடிக்கப் பட்டிருந்த சில தாள்களை எடுத்தார்.

பரபரப்புடன் படித்தார்.

தனது நெற்றி வியர்வையை ஒற்றியெடுத்தபடி இடிந்து போய் கதிரையில் சரிந்தார்.

அவர் மனதின் படபடப்பு முகத்தில் தெரிந்தது.

நெஞ்சு அடைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மார்பை தடவியபடி அலைபேசியை எடுத்து அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த இலக்கத்தை சுழற்றினார்.

மறுமுனையில் ஹலோ என்றதும்

“மௌலவி நான் பைசல் மௌலவி பேசுறன். உங்கட ரூம்ல...”

அதிர்ச்சிச் செய்தியாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பள்ளிவாயலில் கூட்டம் குறைந்தபாடில்லை. ஒரு பரபரப்பான நாள்

எல்லோரும் ஆளுக்கொரு கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். உண்மை என்னவென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. கூட்டம் கூட்டமாக நின்று எல்லோரும் ஆலோசித்தார்கள். கருத்துச் சொன்னார்கள். இறந்து போன மௌலவிக்கு சார்பாகவும் எதிராகவும், நடுநிலையாகவும் கருத்துகள் பறந்தன.

“மௌலவி ஏன் கொல்லப்பட்டார்?”

“அதற்கு பள்ளிவாசலை தேர்ந்தெடுக்கக் காரணம் என்ன?”

“யார் இதைச் செய்திருப்பார்கள்?”

வெளிப்படையாய் எதுவும் தெரிந்தபாடில்லை. ஏதோவோர் காரணி அதுவும் பலமானதொரு காரணி இருக்கிறது. அது என்னவென்று தான் தெரியவில்லை.

குத்பாவுக்கு வழமையை விட அதிகமான கூட்டம். வாழ்வில் பள்ளிக்கே வராதவனெல்லாம் கூட ஒரு தொப்பியை மாட்டிக் கொண்டு பள்ளிவாயல் முன்றலில் நிற்க இனிமையான குரலில் பாங்கொலி எங்கும் பரவியது.

மக்களின் பரபரப்பு இன்னும் அடங்கியதாக இல்லை. இன்றைய குத்பா நிச்சயம் இந்த மரணம் பற்றியதாகவே இருக்குமென்பது மட்டும் எல்லோரினதும் எதிர்ப்பார்ப்பு.

மக்கள் மிம்பரையே வெறித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மௌலவி மிம்பரில் ஏறினார்.

அவர் முகத்தில் அச்சம் அப்பியிருந்தது.

அடிக்கடி எச்சில் விழுங்கினார்.

எல்லா வார்த்தைகளும் தட்டுத்தடுமாறி வந்தன.

அவரால் பேசமுடியவில்லை. நாவரண்டு பிரண்டது.

ஒரு பீரங்கிப் பேச்சாளன் வெத்து வேட்டாக மாறியிருந்தார்,

அவர் கண்களில் மரண பயம் தெரிந்தது.

எவனோ ஒருவன் தன்னையும் துப்பாக்கியுடன் குறிவைத்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற பீதி அவரை ஆட்கொண்டிருந்ததன் விளைவுதான் அது, என்பதை அவரைத் தவிர வேறு யாரும்

அறிந்திருக்கவில்லை.

கொல்லப்பட்ட மௌலவியின் மரணம் அவரைச் சோகங்கொள்ளச் செய்திருப்பதால் பேசமுடியாமல் தவிப்பதாய் மக்கள் நினைத்தனர்.

000

வீதியோரமாய்ப் பள்ளியை நோக்கி ஒரு முதியவர் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

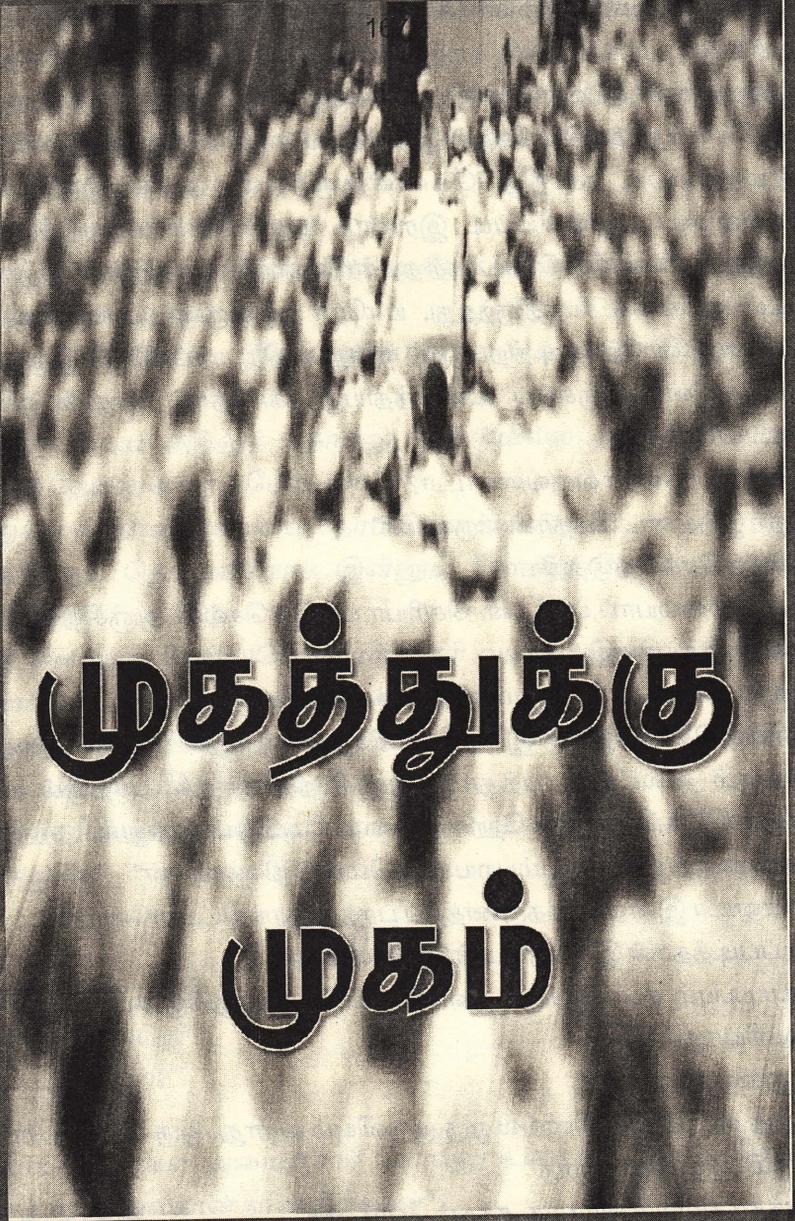
அவரைப் பார்த்து ஒருவன் கேட்டான்.

“என்ன மாமா பள்ளிக்குல பிரச்சினையாம்?”

“ஓ! மகன் யாரோ ஒரு ஹராங்குட்டி மௌலவிய பள்ளிவாசலுக்குள்ள சுட்டுப் போட்டானாம்”

“என்ன மாமா, ஹராங்குட்டி மௌலவியையா?”

“இல்லடா.. மன, எவனோ ஒரு ஹராங்குட்டி! நம்மட மௌலவியச் சுட்டுப் போட்டானாம்”

முகத்துக்கு

முகம்

அல்லாஹூ அக்பர் அல்லாஹூ அக்பர்

அதிகாலை அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு சுபஹூத் தொழு கைக்கான பாங்கொலி காத்தான்குடியெங்கும் எதிரொலித்தது, வழமையாகச் சுபஹூதுக்குப் பள்ளிக்குச் செல்லும் கிழடுகட்டைகள் ஆங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வீடுகளிலிருந்து வெளியேறி தடுமாறியபடி நடந்து கொண்டிருந்தன, அந்த இருளுக்குள் மெதுவாகப் பதுங்கியபடி இரண்டு உருவங்கள் மறைந்திருந்தன, அவர்களின் கையில் வெடிக்கத் தயார்நிலையில் துப்பாக்கி, அது உயிர் குடிப்பதற்காகக் காத்திருந்தது, யாரோ ஒருவருடைய வருகைக்காக, எப்போது வாசற்கதவு திறபடும்? என்று எதிர்பார்ப்போடு இருப்பதை அவர்களின் குசுகுசுப்பு உணர்த்தியது, காதோடு காதாக ஒருவன் கேட்டான்,

“என்னடா சுவரா வருவானாடா?”

“ஓஹ் இந்த டைம்லதான் வருவான்”

“நல்லா ரெக்கி எடுத்தியா?”

“ஒரு கிழமையாப் பாத்தன், செரியா பாங்கு செல்லி அஞ்சி நிமிசத்துல ஆள் வெளியவரும்”

“அப்ப என்னடா இன்னும் ஒரு அசைவுமில்ல”

“பாங்கு செலறத்துக்கு இருவது நிமிசத்துக்கு முதல் ஹோல் லைட்டும் பாத்தும் லைட்டும் பத்தும், அஞ்சி நிமிசத்துல பாத்தும் லைட் ஓஃபாகிடும் பொறகு ஹோல் லைட் மட்டும் பத்தும், தஹஜத்து தொழுவுறத்துக்கு எழும்புறயாக்குமெண்டு நினைக்கன்”

“என்னடா இன்டைய தருணத்தப் பாத்து தூங்கிட்டானோ?”

“அப்புடியுத் தான் இரிக்குமெண்டு நினைக்கன்”

“எப்புடியும் சுபஹூதுக்குப் பள்ளிக்கிப் போறத்துக்கு கட்டாயம் ஆள் வெளியாகும்”

“எதுக்கும் பாப்பம்”

“இந்த டைம் பிரச்சினல்ல ஒரு குருவியும் வராது, ஒரு கிழவரு மட்டும் இருமி இருமி வருவாரு”

“அந்தா கிழவரு வாராரு சத்தம் போடாத”

“அவருக்குக் காது கேக்கிறல்ல கவலப்படாத”

“அதெப்பிடிடாதெரியும்?”

“முந்தாநாள் அவரு பக்கத்தில வரக்கொல தும்மிட்டன் அந்தாள் நாயிண்டும் கவனிக்கல”

“காது கேக்காது என்கிறத்துக்காக கண்ணும் தெரியாது எண்டு முடிவெடுத்திடாத, என்னடா இவன இன்னும் காணல”

“கடைசி டைம் வரையும் பாப்பம்”

“இல்லாட்டி என்ன செய்றது”

“இண்டக்கி உறறல்ல, இப்ப மிஸ் ஆகினா புல்லா பலோ பண்ணுவம் டைம் கிடச்சா அடிப்பம்”

“அதுவும் செரிதான், இண்டக்கித் தூக்கம் கூடிட்டு போலத்தான் தெரியுது”

“சுபஹூ டைம் அல்லுத் தொல்லு ஒண்டுமில்ல அடிச்சிப் போட்டு ஓடயும் தேவல, கூலாப் போகலாம்”

“அதுக்காகத்தான இவ்வளவு நேரம் மெனக்கெடுறம்”

“பள்ளிக்குல தொழுவிக்காக இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பாத்துட்டு கிளம்புவம்”

“சீச்சி கிளம்புற வேலையெல்லாம் செரி வராது, இண்டக்கி எப்புடி மெனக்கெட்டாவது வேலய முடிக்கணும்,”

“அதுக்கு ரெண்டுபேரும் ஒன்டாத் திரிஞ்சி செரிவராது, நீ ரெக்கி தா நான் உன்னயே பலோ பண்ணன்”

“செரி செரி அப்ப நீ கிளம்பு, போனை அலெட்ல வெச்சிக்க”

“ஒகே ஒகே”

0 0 0

காலை ஏழரை மணி

“மைனா கிளம்புது”

“வீட்ட இருந்தா?”

“ஓமோம்”

“சந்தர்ப்பம் சரியா அமைஞ்சாச் சொல்லு உனக்கிட்டருந்து ரெண்டு நிமிசத் தூரத்துலதான் நான் இரிக்கன்”

“ஒகே ஒகே”

அடர்ந்த தாடி, அளவாகக் கத்தரிக்ககப்பட்ட மீசை வெள்ளை ஜூப்பா இதுதான் அவனுடைய இப்போதைய தோற்றம். எதைப் பற்றியும் யாரைப் பற்றியும் கவலைப்படாத ஒருவனின் தோற்றமும் நடைமுறை வாழ்வும் எப்படி இருக்குமென்பதற்கு அவன் ஓர் எளிய உதாரணம். யாரோடும் அதிகம் பேசமாட்டான், யாரைக் கண்டாலும் ஒரு புன்சிரிப்பு, அவனை யார் முதன் முறையாகக் கண்டாலும்;

சமயத்தில் மிகவும் பற்றுக்கொண்ட ஒருவனுக்கு இவனல்லவோ எடுத்துக்காட்டு என்று கருதிக் கொள்வர், எந்நேரமும் இறைவனின் பெயரை உச்சரித்தபடியே வீண் பேச்சற்று அமைதியாகச் செல்லும் அவனின் மென்மையான போக்கு, அப்படி முடிவெடுக்கச் செய்வதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை, அவன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான், அப்போது ஒருவர் அவனை எதிர் கொண்டார்

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் மச்சான்”

“வஅலைக்கும் ஸலாம்” அவன் மிக மெதுவாகப் பதிலிறுத்தான்

“என்ன மச்சான் இண்டைக்கு சுபஹூக்குப் பள்ளிக்குல காணல்ல”

“கொஞ்சம் தூக்கம் பெய்த்து”

“பள்ளிக்குல காணாதத்தாலதான் என்னயோ எண்டு ஊட்ட போய்ப் பாப்பமெண்டு வந்த, அப்ப நான் வாரன் மச்சான்”

“நல்லம் நல்லம், அல்லாட காவல்”

பள்ளியை நோக்கி விரைந்தான், ஊர் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது, அவன் பிரதான வீதியை எட்டும் போது ஓரிரண்டு கடைகள் மாத்திரமே திறந்திருந்தன, பள்ளிவாயலை அடைந்து சைக்கிளை ஓரமாகச் சாத்தும் போது பள்ளிவாயலின் முன்னால் கதைத்துக் கொண்டிருந்த இருவரில் ஒருவரின் காலை லேசாகப் பதம்பார்த்தது சைக்கிள் பெடல்,

“மன்னிச்சிக்கிங்க காக்கா தெரியாமப்பட்டுட்டு”

“செரி செரி, அதெல்லாம் பறவாயில்ல”

ஒரு புன்னகையுடன் பள்ளிவாயலுக்குள் நுழைந்தான், அவன் உள்ளே நுழையும் வரைப் பார்த்திருந்துவிட்டு கண்ணிலிருந்து மறைந்ததும்

ஊராங்குட்டி | முகத்துக்கு முகம்

அவர்கள் இருவரும் பேச்சைத் தொடங்கினார்கள்,

“எப்புடித் திரிஞ்ச ஆள், இப்ப எப்புடி மாறிட்டாரு பாத்தியா”

“எல்லாம் ஒவ்வொரு கால கட்டத்துக்குத்தான், போடுற ஆட்டமெல்லாம் போட்டு முடிஞ்சி இப்ப அல்லாவும் பள்ளியுமா அலைறாக”

“தோக்கும் ஆளுமா, எல்லாரும் பயப்படுற மாதிரித் திரிஞ்சி, இப்ப சைக்கிள் தெரியாமப் பட்டதுக்கும் மன்னிப்புக் கேக்குற அளவுக்குத் திருந்திட்டாக பெரிய விசயம்தான்”

“அதுக்காக செஞ்சதெல்லாம் மறந்துடுமா?”

“ஏன், எங்க காக்காட மெளத்துக்கும் இவகதான காரணம்”

“ஆமியோடச் சேந்து தழுமுனுக்கு அடிச்சிப் போட்டு வந்திட்டாக ஆரையம்பதிக்க யாவாராத்துக்குப் போனவரு போனவருதான்”

“அதான் இப்ப வன்னிப் புலி கிழக்குப் புலி மேக்குப் புலி எண்டு உடஞ்சி ஆட்டஓட்டமெல்லாம் ஒழிஞ்சி ஆளுக்காள் உசிரப் பாதுகாக்க ஓடித்திரியிராக எல்லாம் நம்மட ஆக்களுக்குச் செஞ்ச கொடுமைக்கு கிடைச்சபதுவாட பிரதிபலன்தான் கண்ணுக்கு முன்னுக்குத்தான் நாம பாக்கிறமே”

“அதப்பிடித்தான் அநியாயக்காரன் வாழ்ந்ததா சரித்திரமில்லதானே”

“இவகளுக்கும் நல்ல மெளத்து வரப்போரல்ல”

“இவகளமாதிரி ஆக்கள் முந்தி புலியோட திரிஞ்சானுகள், புலி வெட்டிக் கொன்று குமிக்க ஓடியந்து ஆமில சேந்தானுகள், ஆமில இருந்துட்டுப் போட்ட அட்டகாசம் தாங்காம, புலி இவகளத் தேடப் போகக்குல வெளிநாட்டுக்கு ஓடிருவானுகள், பொறவு கொஞ்ச நாள்ல திரும்ப வந்து, கூட்டம் கூட்டி பெரிய வேலகாரனுகளப் போல திரிவானுகள், அதால எல்லாருக்கும்தான் பிரச்சன”

“பயமில்லாமப் புலிய எதுத்து நிண்டானுகள் அதான் பெரிய விசயம்”

“பைத்தியகாரன் பிரபாகரனும், பேயன் கருணாவும் சேந்து இந்தப்பள்ளிக்குல வெட்டி, ஆக்களக் கடத்தி, கப்பம் வாங்கி, மோட்ட சைக்கிளப் பறிச்சி, யாவாரத்துக்குப் போனவனக் கொண்டு இதெல்லாம் செய்யாம உட்டிருந்தா இண்டக்கி நிலம வேறடாப்பா”

“சித்திக் வாரான் வாரான் பேசாதிங்க”

“இவகளுக்குப் பயந்து என்ன செய்ய அதெல்லாம் முடிஞ்சி பெய்த்து”

அவர்கள் அருகே வந்து நின்ற சித்தீக்

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் மாமா, நீங்க பேசினது எண்ட காதுலயும் உழுந்திச்சி, எனக்கிப் பயப்புடத் தேவல்ல, அல்லாக்குப் பயப்புட்டாப் போதும், என்ன கதைக்கிறண்டாலும் முகத்துக்கு முன்னுக்குக் கதைங்க முதுக்குப் பின்னுக்குக் கதைக்க வாணா, அதால பிரயோ சனமில்ல, நாங்க துவக்குப் புடிச்சித் திரிஞ்சதான், பொய்யில்ல உண்மதான், ஏன் புடிச்சம்? எதுக்குப் புடிச்சம்? யாருக்காகப் புடிச்சம்?, அத யோசிக்கிறல்லயா? என்னால எதுவும் குத்தம் குற நடந்திருந்தா மன்னிச்சிக்கிங்க, அடுத்தது உங்க காக்காவக் கடத்தினது எல்ரீர்தான். சும்மா யாவாரத்துக்குப் போனத்துக்காக இல்ல, அவனுகளுக்கிட்ட கஞ்சா வாங்கி ஊருக்க வித்தது அவருதான். அந்தக் காச அவனுகளுக்குக் குடுக்கிறத்துக்கு முதல் அத அவருக்கே தெரியாம நாங்க எடுத்திட்டம். அதனால அவரு காசக் காணல்ல யாரோ எடுத்திட்டாக எண்டு செல்லயும், பொய் செல்றாரு எண்டுதான் எல்ரீரீ அவரக் கொல செஞ்ச, புலிக்கிட்ட கஞ்சா வாங்கிவித்து யாவாரம் செஞ்சத மறச்சிட்டு அநியாயமா எங்கமேல பழி போடாதீங்க, அந்தக் காசக் கொண்டுபோய் எங்கட பொஞ்சாதி புள்ளயலுக்கு கறிபுளியா வாங்கிக் குடுத்த? இல்லியே உங்க காக்கா செஞ்ச வேலையால பாதிக்கப்பட்ட ஆக்களுக்கு அதப் பிரிச்சிக் குடுத்தம், இப்புடிப்பட்ட ஆக்கள்தான் எல்லாரையும் புலிக்கு காட்டிக் குடுத்த அத மறந்திடாதீங்க, ஆசையா போய் எல்லாரும் ஆமில் சேந்த? எல்லாம் ஊரப் பாதுகாக்கத்தான். இப்ப ஒண்டும் வாணா எண்டு ஒதுங்கி இரிக்கம், அப்பயும் எங்கள சும்மா இரிக்க உடுறிங்களா? எங்களப்பத்தி ஒத்தரும் நல்லாக் கதைக்க வாணா மாமா, ஆனா புறனி கதைக்காதீங்க, அஞ்சி நேரம் பள்ளிக்குல இரிக்கிற நீங்களே இப்புயெல்லாம் இருந்தா! பள்ளிக்கி வராதவன் எப்புடி இரிப்பான்? என்ன செரி கேக்கனும்டா இப்ப கேளுங்க மாமா என்ன நடந்தெண்டு எல்லாத்தையும் செல்றன்” அவர்கள் இருவரும் ஆளை மாறி ஆள் பார்த்துக் கொண்டு வாயடைத்துப்போய் நின்றார்கள், அவன் பேச்சு அவர்களது உயிரைப் பிடுங்கி மீளவும் அளித்திருக்க வேண்டும்,

“இல்லம்பி வாரம் எங்கள மன்னிச்சிக்கிங்க”

இருவரும் ஒன்றாய்க் கிளம்பினார்கள் எதுவும் பேசிக் கொள்ளாமலேயே.

அவன் மீண்டும் பள்ளிக்குள் நுளைந்தான் ஸஜ்தாவில் வீழ்ந்து இறைவனிடம் அழுதுபுலம்பினான்.

000

பள்ளிவாயலுக்கு வெளியே

“மைனா பள்ளிக்க இரிக்கி ரெண்டு பேர் ஆக்களோட கதச்சிட்டு இருந்தான் இப்ப அவக பெய்த்தாக பள்ளிக்க மைனா மட்டுமிரிக்கி அடிப்பமா?”

“இல்ல இல்ல பள்ளிக்குல வாணா, பள்ளிக்குல சுட்டா எல்ரீர் காரனுக்கும் நமக்கும் வித்தியாசமில்லாமப் பெய்த்திரும் பாரு பாரு வெளிய வந்து மாட்டிக்கட்டும்”

“செரி செரி”

சித்தீக் அறிமுகங்கள் அவசியமற்ற அடையாளமாகத் திகழ்ந்தவன், இந்திய சமாதானப்படை காத்தான்குடியில் கோரத் தாண்டவம் ஆடியபோது தொடங்கியது அவனது பயணம், மக்களுக்காக ஊருக்காக என்று கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமே இன்றி, எல்லை கடந்து பயணித்தவன், ஒரு கட்டத்தில் பாதுகாப்புக்காக உத்தியோக பூர்வமாக ஆயுதங்கள் ஏந்திய போது, தாம் பெரும் இராணுவக் கட்டமைப்பு என்று கருதிக் கொண்டு, பதினைந்து இருபது பேர் முழு ஊரினதும் காவல்காரர்களாக மாறிப் போயினர், பணவசதி படைத்த பெரும் புள்ளிகள் பலர் தமது பொருளாதாரத்தைப் புலிகளிடமிருந்து பாதுக்காத்துக் கொள்ளும் சுயநலத்தோடு சமூகத்துக்காக என்ற அடைமொழியுடன் ஊக்குவிப்புத் தொகை கொடுத்தார்கள், அரசியல் வாதிகள் தமது இருப்பைத் தக்க வைத்துக்கொள்வதற்காக மக்களின் பெயரால் இவர்களை மடையர்களாக்கி, அடியாளர் வேசம் அணிவித்துத்தம் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொண்டார்கள், இதை எல்லாம் தமக்கான சமூக அங்கீகாரமாகக் கருதிக் கொண்டு செயற்படத் தொடங்கிய அவர்களின் மடமை புத்திசாலிகளாகத்

தம்மைக் கருதிக்கொண்ட இன்னொரு பிரிவினர்க்கு முதலீடாகியது, காலம் எப்போதும் ஒரேமாதிரி இருப்பதில்லை, காலத்தின் போக்கு பல விசயங்களைத் தீர்மானிக்க வைக்கும், அதன் போக்கு மிகவும் வித்தியாசமானது, காவல் நாய்களாய் மட்டுமேயிருந்த சித்தீக்கும் அவனது சகாக்களும் கூட அதற்கு விதிவிலக்காகிடவில்லை, துப்பாக்கி சுமந்து இறைவனை மறந்து உயிர்குடித்துத் திரிந்த பழைய சித்தீக் இப்போது அடையாளமேயின்றி அழிந்தே போயினான்,

அவன் பள்ளிவாயலுக்குள்ளிருந்து அழுது வீங்கிய கண்களோடு வெளியேறினான். சைக்கிளில் ஏறி மிதித்த போது, பல முடிவுகளை எடுத்துக்கொண்டு அமுல்படுத்தத் துடிக்கும் ஒருவனின் வேகம் அதில் தொனித்தது, நேராகச் சென்று ஒரு பெரிய வீட்டின் முன் பிரேக் போட்டான், வீடு பெரும் டாம்பீகத்தின் வெளிப்படாய் ஜொலித்தது, அழைப்பு மணியை அழுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தான், சற்று நேரத்தில் பெரிய வயிரும், தாடியும், தொப்பியுமாக வெளியே வந்த உருவம் கதவைத் திறந்ததும், புருவங்கள் உயர அவனையே உற்று நோக்கியபடியிருந்தது, நினைவுத் திரைகளில் பழைய சம்பவம் இருவருக்கும் ஒருமித்தே அலைபாய்ந்திருக்க வேண்டும், இருவரும் அசையாமல் ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். பழைய நினைவுகளோடு,

“ஹாஜியார் ஹாஜியார்”

“என்னடா மன சித்திக் உள்ளுக்கு வா”

“அவசரமாப் போகனும் ஹாஜியார்”

“என்னவிசயமா வந்தாய் இந்த ரெண்டுங் கெட்டான் நேரத்துல”

“ரெண்டு லெச்சம் ருவாக் காசி வேணும்”

“என்டல்லாவே! என்னடா மன, இல்லாத செல்லாத நேரத்துல வந்திரிக்காய்”

“இல்ல ஹாஜி சாமான் கொஞ்சம் எடுத்த அதான் காசி குடுக்கணும், அவசரமாத் தேவப்படுது, இப்ப தாங்க பொறவு அதத்திருப்பித் தாரம்”

“இல்லியடா மன இருந்தா தராமயா இரிக்கப் போறன்”

“என்ன ஹாஜியார் இப்பிடிச் செல்ரீங்க, உங்கட பாதுகாப்புக்கும் சேத்துத்தானே ஹாஜியார் நாங்க அடி மாடா ஓடித்திரியிறம்”

“அது தெரியும்டா மன, கைல கால்ல இரிக்கிற நேரமிண்டாப் பிரச்சின இல்ல, அதான் யோசிக்கன்”

“அப்பிடிச் செல்லாதீங்க ஹாஜியார்”

கதைத்துக் கொண்டே இருந்தவன் திடீரென்று இடுப்பிலிருந்த துப்பாக்கியை அவரது நெற்றிப் பொட்டில் வைத்து அழுத்தியபடி

“இப்ப எடு காச இல்லாட்டி இவடத்தேயே சுட்டுப் போட்டுப் போயிருவன், உங்களுக்கிட்டயெல்லாம் அழகா விசயத்தச் செல்லிக் கேட்டாத் தரமாட்டிங்களே, புலி வந்து கேட்டடிய நிண்டாப் போதும் கேட்ட தொகைய இழுத்துக் குடுப்பிங்க நாங்க அவசரத் துக்கு உதவி கேட்டா கைல கால்ல இல்ல... இப்ப எடு”

மரணம் மிக அண்மையில் அவரை அச்சுறுத்தியிருக்க வேண்டும் அகலத் திறந்த விழிகள் அப்படியே அசையாமல் இருக்க இறுகிய தொண்டைக் குழியிலிருந்து வார்த்தைகள் துண்டு துண்டாக விழுந்து சிதறின,

“தா..ர..ன் தார..ன் சுட்டு..ரா..த”

அவன் கேட்ட தொகையை விடவும் கூடுதலாகத்தான் கொடுத்தார், எதையும் எண்ணிக் கூடப் பார்க்காமல்.

அந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னர் பதினைந்து வருடங்கள் கழித்து இப்போது இருவரும் முகத்துக்கு முகம் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள், இப்போதும் ஹாஜியார் அவனையே அசராமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், சித்தீகுடைய கண்கள் கலங்கியிருந்தன

“ஹாஜியார் என்ன மன்னிச்சிருங்க”

கண்ணீர் கட்டுடைத்துக் கொண்டது, தெம்புகளெல்லாம் தொலைந்து நைந்து போன தோற்றத்துடன் உடைந்து விழுத் தயாராய் நின்றான்.

அவர் அவனையே ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார். உடனே அவனை அப்படியே கட்டியணைத்துக் கொண்டபடி

“அதெல்லாம் மறந்துடுடா பழைய கதையெல்லாம் இப்ப நமக் கென்னத்துக்குடா, எண்ட மேலயும் தப்பு இரிக்கிதான் டா, நானும் அவ்வளவு காசயும் வெச்சிக்கிட்டு இல்லெண்டு செல்லி இரிக்கப்படா,

அதெல்லாம் உடு உடு “

இருவரும் ஆறத்தமுவினார்கள் அத்தோடு பெரிய பிரச்சினை யொன்று முடிந்த மாதிரி உணர்ந்தார்கள்

“அண்டக்கிக் கொஞ்சம் கடுமையாத்தான் நடந்துக்கிட்டன் என்ன மன்னிச்சிருங்க ஹாஜியார்”

அவன் விடைபெற்றுக் கொண்ட போது அவரும் மனதில் பாரம் குறைந்து நிம்மதியடைந்தது போல உணர்ந்தார்.

அவன் அன்றெல்லாம் பலரைச் சந்தித்தான் மன்னிப்புக் கோரினான், கண்ணீரோடு விடைபெற்றுக் கொண்டான்,

பள்ளிவாயலுக்குச் சென்றான் லுஹர் தொழுதான் பின்னர் மாலையாகி அஸர் தொழுதான், சூரியன் மறைய மகறிபும் தொழுதான் மனநிறைவோடு மிக நீண்ட நேரம் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டான்,

காத்தான்குடியின் பள்ளிவாயல் படுகொலைக்குப் பின்னர் அதி உச்ச அளவில் சூடுபிடித்த, புலியெதிர்ப்புப் படலத்தின், கதாநாயகர் களில் அவனும் முக்கியமான ஒருவனாக இருந்தான், ஓட்டமாவடி, வாழைச்சேனை, ஏறாவூர், கல்முனை, கிண்ணியா என்று விரிந்து கொண்டு சென்ற புலிகளுக்கெதிரான அலையில் முஸ்லிம்களை ஆயுத ரீதியில் ஒன்றிணைக்கும் செயற்றிட்டத்தை முன்னெடுத்துத் தோற்றுப் போனவர்களில் அவனும் ஒருவன், புலிகளை அழிக்கும்வரை ஓய்வ தில்லை என்று சபதமெடுத்துக் கொண்டு சரியான வழிமுறை என்ற தோரணையில் பிழையான முடிவுகளோடு செயற்பட்டுத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் முஸ்லிம்களைப் படுபயங்கரமாகச் சித்தரிக்கச் செய்த வர்களில் அவனும் ஒருவனாயினான்,

‘புலிகள்தான் தமிழர் தான் புலிகள்’ என்ற கோசம் வலுப்பெற்று நிலைபெறத் தொடங்கிய காலப்பகுதியில் எல்லாத் தமிழர்களுக்கெதிராகவும் வியூகம் வகுத்துச் செயற்படத் தொடங்கிய எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும், அவனும் முன்னணியில் இருந்தான், உயிரைப்பற்றிய எந்தக் கவலையுமில்லாமல் திரிந்தவர்களில் முன்னுரிமை பெற்றான், அவனைப் பொறுத்தவரைக்கும் புலிகளின் உயிர் கொல்லும் படலத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தல் அல்லது

பழிக்குப்பழி வாங்குதல், எனும் கருத்தியலில் ஊறிப்போனவர்களில் அவனும் ஒருவானான்.

கடவுச் சீட்டு என்ன நிறம் என்றும், விமான நிலையம் எப்படி இருக்கும், கொழும்புக்கு எப்படிப் போவது என்று கூடத் தெரியாத நிலையில் பாகிஸ்தானில் பயிற்சி பெற்றதாக நெஞ்சு நிமிர்த்தி நடந்த 'டம்மி பீசு'களில் அவனும் ஒரு பெருந்தளபதியாக வாழைச் சேனையைச் சேர்ந்த 'பாகிஸ்தான் கேர்ணல்' லத்தீப் என்ற இன்னுமொரு 'டம்மிபீசு'டன் இணைத்துப் பேசப்படவும் மதிக்கப் படவுமான பட்டியலில் முதன்மையான ஒன்பது பேரில் தனது பெயரையும் பதித்துக் கொண்டான். சமூகத்தின் ஏக பாதுகாவலர்களாகத் தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட அவர்கள் யாருக்கும் அஞ்சவில்லை, புலிகளைக் கொஞ்சம் கிலி கொள்ள வைத்துப் பார்ப்பதில் செமதிருப்தி இருந்தது, அதெல்லாம் நீண்ட நாளைக்கு நிலைக்கவில்லை, அரசியல்வாதிகளின் போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்ட போது கேள்வி கேட்டார்கள், கேள்வி கேட்டவர்களைக் கழற்றி விடுவதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்பது அரசியல் கொள்கை, அது இவர்களிலும் அமுலானது,

சித்தீக் எல்லோரிலும் இருந்து தூரமாகினான், காசுக்கு வேலை பார்க்கும் கூலியாள் கூட்டமொன்று உருவானது, சிலர் இராணுவத்தின் கைக்கூலிகளானார்கள், அது உண்மையாகவே ராணுவ சேவை செய்யும் வீரர்களின் உண்மைத் தன்மையைக் கேள்விக்குறிக்குள்ளாக்கியது, சிலர் புலிகளின் கைக்கூலியானார்கள், அவர்களுக்கு புலிகள் ஆயுதமும் பணமும் கொடுத்தார்கள். புலிகளின் எதிரிகளாகக் கருதப்பட்டவர்களில், இலக்கு தீர்மானிக்கப்பட்டவர்களைக் கொல்லும் வியாபாரத்தையும் செய்தார்கள், ஆயுதம் கட்டுப்பாடுகளைக் கடந்து புழக்கத்திற்கு வந்த போது, சித்தீக் முற்றாக ஒதுங்கினான். தேசங்கடந்து பயணித்தான், புதிய குழுவும் புதிய மனிதர்களும் அவனுள் விதைத்த ஆன்மீக விதை விருட்சமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த பொழுதொன்றில் நாட்டுக்குத் திரும்பினான், எல்லோரையும் விட்டுத் தூரமான நிலையில் ஆரம்பித்த அவனது

வாழ்க்கை எப்போதுமே மரணத்தால் சூழப்பட்டது என்பதை அறிந்திருந்தான், அவன் எல்லோரையும் விட்டுத் தூரமானதே துரோகி நிலைக்கு அவனைக் கொண்டு சென்றதும், அவனுக்கு ஆச்சரியமானதாகத் தெரியவில்லை, அவன் வாய் திறந்து விடுவானோ என்ற அச்சம் பலருக்குள் விதையாய் விழுந்த போது எப்போதுமான ஒற்றை முடிவுக்குள் அவர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள், ஆயுதம் சுமந்த மனிதர்களுக்குத் தெரிந்த ஒரேயொரு முடிவு அதுதான்...

0 0 0

“சரியா ஒண்டும் அமையல மைனா எல்லா இடத்தையும் பறந்துதான் திரியிது”

“இப்ப எங்க”

“நாலாங் குறிச்சியில”

“இண்டக்கி செரிவராது போலஇரிக்கி கை உடுவமா”

“சீச்சீ அப்புடி உட ஏலுமா? எப்புடியும் சமயம் கிட்டும் அப்ப பாப்பம்”

“பாயிக் நாநா கோல் எடுத்தாரு இன்னும் செரியாகல எண்டன் அப்ப உடுங்க பொறவு பாப்பம் எண்டாரு”

“அது செரி வரா நாம பொறுப்பெடுத்த முடிச்சிப் போட்டுத்தான் அவருக்கிட்டப் போகணும்”

“இண்டுப் பெரியவனுக்கும் அறிவிச்சிட்டாராம்”

“இண்டுப் பெரியவனில்ல குண்டுப் பெரியவனுக்கு அறிவிச்சாலும் அதப்பத்திக் கவல இல்ல, மட்டக்களப்பு சேர் எப்ப எண்டாலும் ஒகே செல்லிட்டாருதானே, பொறகென்னத்துக்கு எல்லாத்தையும் போட்டு நாம அலட்டிக்கணும் செரி செரி நீ ரெடியா இரி”

“ஒகே ஒகே”

சித்தீக், இஷாத் தொழுகையையும் முடித்துவிட்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். அரை மணித்தியாலத்தில் வெளியேறினான். இன்னும் பலரையும் சந்தித்தான், அனைவரிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டான், அவனுக்குள் பழைய நினைவுகள் முள்ளாய்த் தைத்திருக் வேண்டும் ஒரு சின்னஞ்சிறு பாலகனைக் கண்டாலும் அவனால் புன்னகைக்க

மட்டுமே முடிந்தது, யாரோடும் நோக அவன் தயாரில்லை, இப்போது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆன்மீகம் கலந்த வாழ்வு அவனுக்குப் பெருங் கொடையாகப் பட்டது, அதை அவன் உள்பூர்வமாக அனுபவித்தான், அந்த வாழ்வோடு ஒன்றிப்போதல் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது, எல்லாப் பிரச்சினைகளில் இருந்து ஒதுங்கினாலும் ஏற்கனவே விதைத்தவைகள் அறுவடைக்குத் தயாராக இருந்தன. அதற்காக அவன் பிராயச்சித்தம் தேடினான், மனிதர்களிடம் நொந்து கொண்டமைக்காக இறைவனிடம் இறைஞ்சிக் கண்ணீர் வடிப்பதில் பிரயோசனமில்லை, என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டான் போலும், யாரோடு நொந்து கொண்டானோ அவர்களுடன் சலாம் சொல்லி உறவாடி செய்த பிழைக்காக மன்னிப்பும் கோரி இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டுக் கட்டித்தழுவி விடைபெறும் போது கிடைக்கும் ஆத்ம திருப்தி அவனுக்கு வேறொன்றிலும் கிடைக்க வில்லை.

இனியும் இனியும் எதிலும் தாமதித்துவிடக் கூடாது என்பதில் அவனை நிலைகொள்ளச் செய்தது காலையில் நிகழ்ந்த சம்பவம் தான், யாருமே முகத்துக்கு முன்னாடி கதைக்க மாட்டார்கள் என்பதை அவனுக்குத் துல்லியமாக உணர்த்தியது மட்டுமல்லாது அவனைப்பற்றிய மோசமான பதிவுகள் இன்னும் உயிர்ப்போடு இருக்கின்றன என்பதைத்தான் கோடிட்டுக் காட்டியது, அவன் நினைவுக்கெட்டியவரையில் மிகப் பெரிய சிக்கலுக்கும் பாதகத்திற்கு முரிய நிகழ்வுகளோடு சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரையும் சந்தித்து விட்டான். இப்போது அவனுக்கு ஏக திருப்தி நள்ளிரவு மணி பன்னிரண்டாகும் போது பெருந்திருப்தியுடன் தேணீர் கடைக்குள் நுழைந்தான்.

இரவுக்கடைகள் மட்டுமே திறந்திருந்திருந்தன, பலார் ஓய்ந்து போயிருந்தது, மனித நடமாட்டம் வெகுவாகக் குறைந்திருந்தது,

“காக்கா ஒரு இஞ்சிப் பிளேன்ட தாங்களாம்”

சித்தீகின் குரல் சுருதியிழந்திருந்தது,

“என்னடாம்ப் ரெம்பக் களச்சிப் பெய்த்தாய் போல இரிக்கி”

“ஓமாக்கா இண்டெய்க்கெல்லாம் செரியான ஓட்டம்”

“அப்ப நல்ல காசிதானாக்கும்”

“காசென்னாக்கா காசி, அதெல்லாம் வாழ்க்கைல நிம்மதியத் தந்துருமா?”

“அதுண்டா உண்மதான், ஆனா காசில்லாட்டி ஒண்டும் செய்யேலா தேடாமன”

“ஆருக்கும் நோவாம நிம்மதியாத் தூங்கிறண்டா அது காசில கிடைக்காது காக்கா”

“உண்மதான் டா உண்மதான் டா”

“இண்டெக்கித்தான் எனக்கி நிம்மதியா நித்திர வரும், இதப் போலயே காலாகாலத்துக்கும் தூங்கணும், மெளத்து வரைக்கும் ஒத்தருக்கும் பிரச்சின இல்லாம வாழ்ந்திரணும்”

“மறா அது போதுமடாமன, உலகத்துல என்னத்தக் கண்டம்”

0 0 0

“ஹலோ ஹலோ”

“என்ன செல்லு”

“மைனா தனிய இரிக்கி”

“என்ன செய்யிது”

“கடைக்குல டி குடிச்சிட்டிருக்கு”

“பஸார்லயா”

“ஓமோம் டக்கெண்டு வா”

“எந்தக் கட”

“வழமையான கடதான்”

“செரி செரி இந்தா வாரன்”

“ஓகே ஓகே”

“எத்தின மணிமட்டுல வெளியாகுவான் போலத் தெரியுது”

“சொல்லத் தெரியல, ஆனா இப்போதைக்கு வெளியாகமாட்டான் போலத்தான் இரிக்கி”

“சரி சரி மொனிட்டர் பண்ணிக்கிட்டே இரி”

“நீ அந்த பெண்டுக்கு வந்திடு செரியா”

“செரி செரி இந்தா வந்துட்டன்”

“ஒரு நிமிசம்தான்”

சற்றைக்கெல்லாம் வேகமாக வந்து சேர்ந்தது ஒரு மோட்டார் சைக்கிள்.

“இந்தா ஹெல்மட்டப் போடு”

“மத்த ஹெல்மட்டக் கொண்டாந்திரிக்கலாமே இது முகம் விளங்கும்”

“இந்தா இந்த வேஞ்சால முகத்தக் கட்டிக்கிட்டு ஹெல்மட்டப் போடு”

“செரி செரி நான் ரெடி. எங்க சாமான்”

“இந்தா சைக்கிள் நீ ஓடு, நான் அடிக்கன”

“கொண்டா”

இருளைக்கிழித்துக் கொண்டு அதி உச்ச வேகத்தில் சைக்கிள் பறந்தது

சித்தீக் பிளேன்ட் குடித்து முடித்திருந்தான், அவன் எழும்பியபடி

“அப்ப நான் போறன் கா...”

சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் சைக்கிள் வந்து அவன் முன்னால் நின்றது

அவர்கள் துப்பாக்கியை எடுத்தார்கள், குறி தவறாமல் சுட்டார்கள், அதே வேகத்தில் இருளில் மறைந்தது மோட்டார் சைக்கிள்.

அவர்கள் துப்பாக்கியை நீட்டும் போதும்,

சுடும் போதும் கூட அவன் அசையவில்லை

மரணத்தை தைரியமாக எதிர் கொண்டான்,

எல்லோரும் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது அது நிகழ்ந்து முடிந்திருந்தது.

இறுதியாக அவன் நிலத்தில் சரியும் போது இறைவனின் பெயரை உச்சாடனம் செய்யதது தெளிவாகக் கேட்டது,

இனந்தெரியாத நபர்களால் சித்தீக் சுட்டுப் படுகொலை.

பத்திரிகைச் செய்தி.

பொலிசார் மேலதிக விசாரணைகளின்றி கேசை முடித்தார்கள்.

இராணுவத்தினர் மேலிடத்துக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார்கள்.

நிகழ்ந்து முடியும் ஆயிரத்தில் ஒரு கொலையாக...

மையத்துப் பெருநாள்

“பிழையான ஒரு ஆள் நல்ல விசயம் செய்தாலும் அது பிழைதான்”

“அதெப்படிச் சொல்வீங்க”

“அது அப்படித்தான், சரியான ஆளால்தான் சரியானத சரியாச் செய்ய முடியும், அது சரி, ஆனா பிழையான ஆள் நல்ல விசயம் செய்தாலும் அது தப்பு, ஏன்னா அவன் பிழையான ஆள், அப்படிப்பட்டவனுக்கு சமூகம் கட்டுப்பட்டால், ஒரு கட்டத்துல பிழையான வழியில சரியா வழிநாடாத்திடுவான், அதனால்தான் சொல்றன் பிழையானவனுக்கு இடம் குடுக்கப்படா. பிழையானவன் செய்ற நல்ல விசயத்தக் கூட ஏத்துக்கப்படாது”

“ஏதோ நீங்க செரியான விசயம்தான் சொல்ற மாதிரி விளங்குது”

“வட்டிக்காரன் பள்ளிகட்டக் காசுகுடுத்தா அத வேண்டுவமா”

“இல்ல”

“சாராயம் கஞ்சா விக்கிறவன் பள்ளிகட்டக் காசு குடுத்தா வேண்டுவமா?”

“இல்ல”

“ஒருத்தி வேசையாடிச் சம்பாதிச்ச காசில கொஞ்சத்தப் பள்ளிக்கி வெச்சிக்கிங்க எண்டு குடுத்தா வேண்டுவமா”

“இல்லவே இல்ல”

“அதனால்தான் செல்றன் கெட்டவன் நல்லது செய்தா அத ஏத்துக்கப் படாது, செரியா”

“செரியாச் செரி”

“ஊட்டுல பொண்டாட்டிய வெச்சிக்கிட்டு ஊரு மேஞ்சி திரியிற பெரிய ஆக்கள் நிறையப் பேரு நல்லவன் வேசம் போட்டுக்கிட்டு நல்லது பண்ணான். அவன் பிழையான ஆள் அவன எப்புடி நல்லது பண்ண அனுமதிக்கலாம்”

“ஊருக்குல அப்புடி நிறையப் பேரு இரிக்காகலாமே, அப்ப அப்பிடி ஒரு ஆள்தானா நம்மட அந்தக் காக்கா? கார ரோட்டுல நிப்பாட்டிப் போட்டு அவன் ஊட்ட போய் விசயத்த முடிச்சிட்டு வாரத்துக்குள்ள அவர் காரப் பத்தவெச்சிப் போட்டாகளாமே”

“அவன்ட கார இல்ல அவன்ட கொட்..ப் புனை...லப் பத்த வெச்சிருக்கணும், ஹராங்குட்டி.”

“என்னாக்கா செய்ற எல்லாம் நிலம்”

“டேய் தம்பி நம்மட சாவு ரோட்டுலதான் டா, சுடுறவன் முதுகுல
சுடாம நெஞ்சிலசுடனும்டா, அதான் டா பெரும்”

“என்னாக்கா இப்ப போய் இதெல்லாம் பேசுறிங்க, அதலெல்லாம்
உடுங்காக்கா”

அஸீஸ்! அவனது கோபம் அவனைப் பொருத்தவரையில் மிகவும் நியாயமானது. முறுக்கான உடம்பு, துடிப்பான செயற்பாடு, சிக்கலான கருத்துக்கள், சவாலான காரியங்கள், இராணுவத்தில் சேரனும் சேரனும் என்று பிடியாய் இருந்து அதில் சேர்ந்து புலனாய்வுத் துறையில் உள்வாங்கப்பட்டு சிறந்த செயற்பாட்டாளனாய்த் தன்னை அடையாளங்காட்டி நன்மதிப்பை வென்று தனக்கெனவோர் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவன். தைரியசாலி, நேர்மையானவன் பயமென்பதே கிடையாது. விடுதலைப் புலிகள் தான் அவனது பரம எதிரிகள், அத்தோடு புலிகளோடு உறவு வைத்திருப்பவர்கள், புலிகளுக்கு உதவி செய்பவர்கள் எல்லோரையும் சமூகத் துரோகியாகவே பார்த்தான். தொண்ணூறுகளுக்குப் பின்னர், புலிகள் தமது இயக்கத்திலிருந்த முஸ்லிம்கள் எல்லோரையும் கொன்றது முதல் தோன்றிய வெறுப்பு, அவ்வப் போது நிகழ்ந்தேறிய குரூரமான படுகொலைகளால் அவனது வெஞ்சினம் உச்ச கொதி நிலையில் இருந்தது அப்போதுகளில் ஒரு புலி கைக்குக் கிடைக்க மாட்டானா என்று பதறித்திரிவான்.

இராணுவத்தில் கூட பலரின் செயற்பாடுகள் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை, அப்போது இராணுவத்தை விட்டும் நின்று விடுவான். இராணுவத்திலிருந்து நின்றுவிடுவதொன்றும் அவ்வளவு எளிதான காரியம் கிடையாது, இராணுவச் சட்டம் அவனை வலிமையாய்ப் பரிசோதிக்கும், அப்படியிருந்தும் அவன் இதுவரையும் பெரிதாகப் பாதிக்கப்படவில்லை, அதற்கு மிக முக்கியமான காரணியிருந்தது, அவனது தைரியமானதும், விவேகமானதுமான செயற்பாட்டு வீரியம், அது அவர்களுக்குத் தேவையாயிருந்தது அதனால் மேலதிகாரிகள் அவனிடம்

“எய்யே அப்ஸன் உனே”

“சமஹர தெயக் கெமதி நெஹே சேர்”

“ஓயா எஹெம கியன்ட எபா, பல்லுன் பல்லுன்கே வெடேய தமய் கரண்ட ஓன, பல்லுன் மினிசுன்கே வெடே கரணவாத? நேநே ஏ வகேம தமய் மேக, ஓயா பல்லுன்கே வெடேவல கனங்கன்னெபா புரிஞ்சதா?”

“ஓவ்சேர்”

“உடகட மம மேக இன்போர்ம் கரன்ன நே, ஆயி மே வெரெத்தக் கரன்னெப்பா ஹரி? இருக்கும் வேலை அதிகம் அதைப் பார்க்க வேண்டும். நீ போய் வேலை பார், முக்கியம் இடம் போக வேண்டும் நீங்கேதான் அங்கே போக வேணும் ரெடி இருங்கே சரியா”

கெப்டன் தரத்தில் உள்ள அவன் மிகவும் கட்டுப்பாடானவன், தமிழைக் கொண்டு சப்பித் துப்பி விடுவதில் அவருக்கு உள்ளது ஒரே ஒரு திருப்தி, தானும் தமிழில் பேசுவதும், தனக்கும் தமிழ் பேசத் தெரியும் என்பதும் தான். பாவம் தமிழ் இப்படிப்பட்ட நிறைய கெப்டன்களிடமும், மேஜர்களிடமும் அகப்பட்டுக் கொண்டு அல்லல் படுகிறது.

அஸீஸ் ஒன்றுமே பேசவில்லை தலையாட்டிவிட்டு சிரித்துக் கொண்டே சென்றுவிட்டான்.

சில சமயங்களில் அவன் பெருங்கோபத்தோடு, கொன்றுவிடும் உச்சத்தோடு நிற்பான் அப்போது கெப்டன் தமிழில் கதைப்பான்

“என்னாய் அஸீஸ் கோபிச்சு நிக்கிறது, நான்கு தே குடிக்கணும் வர்ரியா நாய் சொன்னா பேச்சு நீ கேக்கணும். ஓஹ் நாய் கியன்ன, பல்லா நே, மம; கியன்ன மொனவாத”

“நான்”

“ஹரி நான் சொன்னா பேச்சு நீ கேக்கணும், கேக்கும் தானே?”

“கேக்கும் டியும் பனிசும்”

“பனிஸ் டி எபா தே எத்தி”

“நான்கு தே குடிக்கணும் கியன்ன வச்சன வெரதி சேர்”

“வெரதிதெ ஏ கொஹாமத?”

“எனக்கு தேனீர் குடிக்கணும் நெத்தங் நான் தேனீர் குடிக்கணும்”

அப்போது கெப்டன் பலமாகச் சிரிப்பான். நான் உடன் கு வைச்

சேர்த்தால் எனக்கு என்று வரும், என்ற தமிழ் இலக்கண விதியை யாரோ சரியாகக் கற்பிக்கவில்லை போலும், உன்கு, அவன்கு, என்று கெப்டன் பேசும் போது இவனுக்கும் கோபம் என்கே போனதென்று தெரியாது அவனும் சிரித்து விடுவான்.

நண்பர்கள் அவனிடம் கேட்பார்கள்

“அஸீஸ் நீ எத்தின தடவடா அப்ஸன் ஆகி இரிக்காய், அப்புடி இருந்தும் உனக்கு ஒரு பிரச்சினையுமில்ல, அதென்ன டா நாங்க ஒரு தரம் அப்ஸனாகினாலும் பிரச்சினையாகுது, பட்டிய கலற்றுறானுகள், அதக் கொஞ்சம் எங்களுக்குச் செல்லித் தாவண்டா? நாங்களும் தப்பிக்கிறத்துக்கு”

“நீ வேல செய்றதே சம்பளத்துக்காக, அதனால நீ உண்ட பொறுப்புல கண்ணும் கருத்துமா இரிக்க மாட்டாய், எனக்கி இது தொழில் இல்ல, இத ஒரு கொள்கையோட செய்றன், நான் சாகிறத்துக்கு முன்னாடி நூறு புலியையாவது கொண்டு போடனும் எண்டு உறுதியா இரிக்கன், அதால நான் பிழ உடமாட்டன், புலனாய்வு ரீதில கூட சின்ன மிஸ்டேக் இரிக்காது இப்ப விளங்குதா”

இப்படித்தான் அவனது சாதாரணமான பேச்சும் செயற்பாடும் அவனைத் தனித்துக் காட்டியதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லைதான். புலிகள் மீதான வெறுப்புக்கு ஆயிமாயிரம் காரணங்களை அவன் அடுக்கிக் கொண்டே போவான், இராணுவத்தில் கூட சில சிங்கள வீரர்கள் அவனது அதி தீவிர புலியெதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டை மிகுந்த சந்தேகத்துடன் நோக்கியதுமுண்டு,

“அஸீஸை நம்ப முடியாது அவன் புலிக்கு சப்போட் இல்லே, ஜிகாத் டீமாக இருக்குமா?”

“ஆமிக்காரனே இப்புடிப் பேசினா என்ன சேர்நிலம்?”

“இல்லேடா அவனுக்கு நிறைய எஸ்கியூஸ் இருக்குது, அவன் சல்லி வச்சிருக்கானா நிறைய?”

“இல்ல சேர், அவனுக்கு அவண்ட வாப்பாவையே பிடிக்காது, பணத் தாசை புடிச்ச மனிசன் என்று, எப்பயும் திட்டிக்கிட்டே இருப்பான், அதோட கோழியும் வளக்கிறான், கோழி இறச்சி வித்துத்தான் அப்ஸன் காலத்துலகுடும்பத்த ஓட்டுவான், அவனச் சந்தேகப் படாதீங்க சேர்”

அவன் எவ்வளவு விளக்கம் கொடுத்தும் அது கோப்ரல் தரத்து இராணுவ வீரனுக்கு சுத்தமாகப் பிடிப்பில்லை, அவனுக்குக் கெப்டனிடம் நல்ல பெயர் எடுக்க நீண்ட நாள் ஆசை. ஆனால் அது மட்டும் கைகூடுவதாக இல்லை. சாவதற்குள் கெப்டன் ரேங்கிற்காவது வந்துவிட வேண்டுமென்று அவாக்கொண்டு செயற்பட்டான். ஆசை இருந்தளவுக்கு அவனிடம் செயல் வீரியம் இருக்கவில்லை, அப்படியிருக்கும் போது அடுத்தவனின் காத்திரமான செயற்பாடு அவனது கண்ணில் தைக்காமாலாவிடும். பெரியதொரு சாதனையை நிகழ்த்தி 'ரணவிரு' பதக்கமாவது வாங்கிவிட வேண்டுமென்றும் கனவு கண்டான். அவனது கனவு நியாயமானது, ஆனால் அதை அடைந்து கொள்ள அவன் ஆசைப்பட்ட வழிமுறைகளில்தான் கோளாறு இருந்தது, கோப்ரல் பாவப்பட்ட வில்லனாய் பலருக்கும் தெரியத் தொடங்கியதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை.

அப்போதுதான் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிலிருந்து ஒருவன் சரணடைந்தான், அவனையே வைத்து கோப்ரல் நிறையக் கனவு கண்டான்.

ரொஷான் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பில் பல களங்களில் நின்றவன் இராணுவத்திடம் சரணடைந்தான். புலிகள் பற்றிய பல தகவல்களைக் கொடுத்தான். இராணுவத்தினரும் அவன் தகவல்களுக் கேற்ப சின்னச் சின்னத் தாக்குதல்களை வெற்றிகரமாக முடித்தார்கள் அதனால் அவர்களின் நம்பிக்கை அவன் மீது ஓரளவு உறுதிப்பட்டது. கோப்ரல் ஹேமந்ததான் ரொஷானின் தகவல்களுக் கேற்ப மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள் மூலம் அதிக பயனடைந்தவன். ரொஷானின் மீது அவனுக்குத்தான் நம்பிக்கை அதிகம், ஆனால் அஸீஸ் ரொஷானை நம்பவில்லை எப்போதும் அவனுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டே இருந்தான்

“நீ என்ன ஐடியாவோட இங்க வந்திருக்காய் என்று தெரியல, ஆனா நீ நினைக்கிறது நடக்காது நான் இருக்கிற வரைக்கும் உன் மேல ஒரு எப்பவுமே ஒரு கண் இருக்கும்”

“நான் அப்படி இல்லண்ணே! என்னக் கொல்லப் பாத்தாங்க அதால

“தப்பி ஓடி வந்துட்டண்ணே!”

“அத எப்படிடா நம்புறது?”

“நான் உண்மதான் சொல்றனண்ணே”

“உன்னப் பாத்தா அப்புடி தெரியல்லயேடா, நீ காட்டிக் குடுக்கிற தெல்லாம் டம்மாத்துண்டு டார்க்கெட்தான், நீ காட்டிக் குடுக்கிற தால ரெண்டு புலியாவது செத்தா உன்ன நம்பலாம், அப்புடி ஒண்டுமே இல்லாம இரிக்க, மடையன் கோப்ரல் ஹேமந்ததான் உன்ன நம்பிக்கிட்டிருக்கான், நீ சும்மா ஆளில்ல, இங்க யார் யார் எப்புடி எப்புடி வேல செய்றாகண்டு பாக்கிறதுக்காக வந்திரிக்கிற கறுப்பாடு. பாப்பம் பாப்பம் எல்லாம் எவ்வளவு காலத்துக்கிண்டு”

அவநம்பிக்கையோடு காலம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது. அஸீஸ் எதிர்வு கூறியது போலவே ஒரு நாள் துவக்கோடு ரொஷான் மாயமானான், அத்தோடு அவன் எடுத்த இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க் கடனுக்காக உறுதிக் கையெழுத்திட்ட இரண்டு சிப்பாய்களும் கூட அவனை நம்பிக் கெட்டு இக்கட்டில் மாட்டிக் கொண்டனர். அப்போது அனைவர் முன்னாலும் அஸீஸ் உயர்ந்து நின்றான் அவனது கணிப்பு சரியானது அத்தோடு கோப்ரல் ஹேமந்தவின் கடுப்பு பன்மடங்காகியது.

22 பெப்ரவரி 2002

அரசாங்கத்திற்கும் புலிகளுக்குமிடையில் யுத்த நிறுத்த சமாதான ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானது, துப்பாக்கிகளுக்கு தற்காலிக ஓய்வு கிடைத்தது, புலிகள் தைரியமாக ஆயுமின்றி பகிரங்கமாகவும் ஆயுதத்துடன் ரகசியமாகவும் எங்கும் சென்றுவரும் நிலை உருவாகியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் மறைமுகமாக நடந்தேறிய சமாச்சாரங்களெல்லாம் கொஞ்சம் பகிரங்கமாகவே அரங்கேறின. யுத்தம் நின்றதில் சோனகருக்கெல்லாம் செம கொண்டாட்டம், 1990களில் கைவிட்டு வந்த காணி பூமியெல்லாம் பார்த்து வருவதற்காக, புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் கூத்தும் கும்மாளமுமாகச் சென்று வந்தனர், நீண்ட பேச்சுவார்த்தை களுக்குப் பின்னர் ஏக்கருக்கு 2500 கப்பம் செலுத்தி சொந்த பூமியில் வேளாண்மை செய்ய அனுமதி

கிடைத்தது, அதைப் பெரும் கொண்டாட்டமாகக் கருதிய சோனகர்களில் சில கடின புத்தியுள்ளவர்கள் இதற்கு ஒத்துப் போக முடியாதென்றனர், புலிகள் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னார்கள், “உங்களால் முடிந்தால் பணத்தைக் கட்டிவிட்டு வேலையைச் செய்யுங்கள், முடியாவிட்டால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு போய் வேலையைப் பாருங்கள்”

சோனகரும் நீதி நியாயம் என்று ஏதேதோவெல்லாம் பேசிப் பத்திரிகைகளுக்கும் அறிக்கை விட்டுப் பார்த்தார்கள் ஆன பலன் ஒன்றுமிருக்கவில்லை அத்தோடு வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு அமைதியானார்கள், கொஞ்சம் உரமாகச் சத்தம் போட்டவர்களின் காதுக்குள் புலிகள் ஏதோ குசுகுசுப்பார்கள் அதன் பின்னர் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட பொட்டிப்பாம்பாக அடங்கிப் போவர். அது அவர்கள் தேசம் அவர்கள் வைத்ததுதான் சட்டம், யுத்த நிறுத்த வியாபாரத்தில் புலிகளுக்கு கொழுத்த லாபம்தான்.

சரணடைந்து பின்னர் இராணுவத்திலிருந்து துப்பாக்கியுடன் ஓடிப் போன ரொஷான் புலிகளின் வாகனத்தை தைரியமாக ஓட்டிக் கொண்டு ஊர் மனைகளைத் தாண்டிச் செல்லும் போது எல்லோரும் தள்ளி நின்று வேடிக்கை பார்க்க, கெப்டன் மோவாயைத் தடவிக் கொண்டான், கோபரல் ஹேமந்த ரொஷானை இரண்டொரு தடவை தனிமையில் சந்தித்துக் கொண்டான், இதெல்லாவற்றையும் அறிந்த அஸீஸ் இராணுவத்தை விட்டே வெளியேறினான். ஹேமந்த துரோகி என்று கெப்டனிடம் சொன்னான், கெப்டன் அதைப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை, கெப்டனிடம் அஸீஸ் தன்னைப் பற்றித் தவறாக ஏதோ போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்த ஹேமந்த அஸீஸைக் கெதிராக ஏதோ திட்டம் தீட்டினான்.

புலிகளின் நடவடிக்கைகளை வேடிக்கை பார்க்க மட்டுமே ஒன்று கூடும் மக்களை வெறுப்புடன் பார்த்த அஸீஸின் ரத்தம் கொதித்தது, சோனகரை வெக்கங்கெட்ட நாய்கள் என்று திட்டினான், தைரியமில்லாத கலிசரைகள் என்று கடிந்து கொண்டான், ஊருக்குள் ஒரு புலியைக் கண்டாலும் எரித்து விடுவது போலப் பார்த்தான்,

“அஸீஸ் காக்கா! அஸீஸ் காக்கா! அவன் சொத்தியன் கொட்டாரர் கடைக்குல தெய்லகுடிக்கான்”

“பச்சத்தண்ணியும் குடுக்காம அடிச்சித் திரத்தல்லியாடா அவன”

“இல்லாக்கா ஒத்தரும் ஒண்டும் பேசல்ல, சும்மாதான் இரிக்காக”

“எட்ரா சைக்கள்”

அவன் விரைந்து சென்றான் கடைக்குள் பார்வையைக் கட்டின்றிப் பரவ விட்டான், சொத்தியன் சிக்கவில்லை

“அவண்ட நல்ல காலம் தப்பிட்டான்”

“அவன என்னாக்கா செய்யலாம்”

“இப்ப ஒண்டும் செய்யேலாடா, அவன் புலிட புலனாய்வுக்காரன் அவன இந்தப்பக்கமே வர உடப்படா இப்பயே பயமுறுத்தினாத்தான் செரி, இல்லாட்டி வாலாட்டிக்கிட்டே இரிப்பானுகள்”

“உங்களுக்குப் பிரச்சின வருமே காக்கா”

“அதுக்காகப் பொத்திக்கிட்டுப் போகலாமா? அவகளுக்கு வந்த காலம்டா, துள்ளட்டும் துள்ளட்டும், எல்லாத்துக்கும் ஒரு முடிவிரிக்கி அது வரையும் துள்ளட்டும்”

“சொத்தியனோடத் திரியிற சுப்பல்தான் காக்கா ஆக்கள்ர மோட்ட சைக்களெல்லாம் பறிக்கிற”

அப்போது ஒருவர்,

“தம்பியோவ் அந்தா பாலத்தடிய எல்ரீரீகாரன் யாரரயோ மோட்ட சைக்கிளப் பறிச்சயாமெண்டு பிரச்சினயாம்”

“நான் நினச்சன் காக்கா, அவன் சுப்பல்ர வேலையாத்தான் இரிக்கணும் வாங்க காக்கா போவம்”

இருவரும் பாலத்தடிக்கு விரைந்தார்கள்.

அங்கே மூவர் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் அஸீஸின் குரல் எல்லாவற்றையும் விஞ்சியொலித்தது.

“என்ன டா பிரச்சின இஞ்ச”

“இல்லாக்கா இவனுகளுக்கு சைக்கள் வேணுமாம் தராட்டி சுடுவாகளாம்”

“புண்...குல சுட்டாக, யாரரா? நீங்க இயக்கமாடா?”

“அவன்தான் காக்கா நான் சென்ன சுப்பல், சொத்தியனக் காணல”

“நீ இயக்கமாடா?”

“ஓம் இயக்கம்தான்”

“அப்ப உங்கட ஏரியாக்குள்ள இரிக்கிறதானே இஞ்ச என்ன நொட்டுர”

“நாங்க பஜாருக்க சாமான் வாங்க வந்த”

“அந்த லெச்சனம் தெரியிது, என்ன இப்ப ஊருக்குலயும் வந்து பைக் பறிக்க ஆரம்பிச்சிட்டீங்களா?”

“நாங்க ஒண்டும் பைக் பறிக்கல, இவடத்த வாழ்ச்சேனைக்க போயிட்டு வாரமெண்டுதான் பைக்கக் கொஞ்சம் கேட்ட”

“ஆஹ் அது செரி, கேப்பிங்க கேப்பிங்க, உங்களுக்கு பைக்கத் தந்து போட்டு, இவன் என்ன ஏரோப்பினேன்லயா ஊட்ட போற! நல்லா இரிக்கி உங்கட கத, எதத்தாண்டா ஒத்துக் கொண்டிருக்கிங்க? கருணா நல்லாத்தான் பழக்கியிரிக்கான். போங்கடா நாயலே இதுக்குப் பொறவு ஊருக்க கண்டா சமாதானம் எண்டும் பாக்க மாட்டன், கொள்ளி எடுக்கிறவனுக்கிட்டயும், வாசனேரிக் குளத்துக்க மீன் புடிக்கிறவனுக்கிட்டயும் மண் ஏத்துறவன், கல்லுவாடிக் காரனுகள், வெள்ளாமச் செய்றவனுகள் எண்டு பறிக்கிற காசி போதாதா? கருணாக்கிட்ட ஆளுக்கொரு பைக் வாங்கிக் கேளுங்க, சோனிடத்த ரோட்டுவழிய சூப்பாம”

“அண்ணே சும்மா தேவல்லாமப் பேசாதிங்க”

“பொத்துடா வாய, போய்ச் சொல்லு உங்கட ஏரியாப் பொறுப்பாளர் ராஜுகிட்ட அஸீஸி இரிக்கும் வரைக்கும் ஒண்டும் நொட்ட ஏலாதாம் எண்டு”

அத்தோடு எல்லோரும் கலைந்து சென்றார்கள். பைக் சொந்தக்காரனைப் பார்த்து

“உங்களுக்கெங்க கொஞ்சம் சத்தம் போட்டுக் கதைக்கேலாமப் பெய்த்தாக்கும் என”

“இல்லம்பி பகைச்சிக்கிட்டா ஊடு தேடி வந்து சுட்டுப் போடுவானுகள், நாம புள்ளகுட்டிக்காரன் நம்மட கண்ணத்துப் போனா ஆர் தம்பி பாக்கிறது? அதான் பேசி முடிக்கப் பாத்”

“ஓ இப்பிடியே செல்லிச் செல்லித் திரிங்க, நடங்க நடங்க, ஊட்ட ஊட்ட போங்க பொஞ்சாதிமார் காத்திட்டுக்கிட்டிருப்பானுகள்”

அஸீஸ் கோபத்தோடு வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டிக் கொண்டு
“இன்னும் எத்தின நாளக்கித்தான் இப்பிடி புலிக்கிப் பயந்து சாகப்
போறானுகளோ தெரியா” என்று முணுமுணுத்தபடி சென்றான்.

கதை எல்லா இடமும் பரவியது

“அஸீஸ் இயக்கக் காரனுக்கு ஏசினயாம் அடிச்சயாம்”

என்றெல்லாம் கதை பெருத்துப் போயிருந்தது.

“இனி அஸீஸ் இயக்கம் உடாது, இவனுக்குத் தேவல்லாத வேல”
யாரோ ஒருவர் சந்தியில் நின்று களநிலவர அறிக்கை கொடுத்தார்,

2002 நோன்பு காலம், 27வது நோன்பு நாள்,

இஷாத் தொழுகை நேரம் திடீரென்று பட்டாசுக் கட்டொன்று
வெடித்தது, அதனூடே துப்பாக்கியொன்றும் வெடித்தோய்ந்தது.
அஸீஸ் அவனது வீட்டுக்கு முன்னால் இரத்த வெள்ளத்தில் எங்கும்
சிதறிய கோழி இறைச்சித் துண்டுகளோடு பிணமாகக் கிடந்தான்,
யுத்த நிறுத்த காலத்தில் அதுவும் புனிதமான நோன்பு காலத்தில்
எல்லோரும் கௌரவமாகப் போற்றும் விஷேட தினமாகக் மதிக்கும்
இருபத்தேழாம் நாளில், அதுவும் ஒரு முஸ்லிம் ஊருக்குள் இவ்வளவு
தேரியமாக ஒருவனைச் சுட்டிடுக்கிறார்கள், ஊரே ஸ்தம்பித்துப்
போனது. பொலிசார், இராணுவத்தார், யுத்தநிறுத்தக் கண்காணிப்
பாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், தொண்டு நிறுவன அங்கத்தவர்கள்
ஊடகங்கள் என்று பல பிரிவினர் ஒன்று கூடியதோடு படுகொலைச்
சம்பவம் பிரபல்யமானது

“எஸ்ரீரீதான் சுட்டிடுக்கணும்”

“ஓமோம் நேத்து யாரோ ஒரு புலியோட அஸீஸ் வாய்த்தர்க்கம்
செய்தயாம்”

“நம்மட கொட்டாரர் கடைக்குல இவன் சொத்தியன் இண்டக்கி
மகறிக்க வந்திருந்தானாம்”

“அப்ப அவன்தான் துப்புக் குடுத்திருப்பான்”

“இஞ்ச சுடுபடும்வரையும் அவன் கடைலதான் இருந்திரிக்கான்”

“மறா இவ்வளவு தேரியமா வந்து சுடுறண்டா வேற யாரு செய்யப்
பொறா”

“சந்தேகமேயில்ல இது புலிதான்”

பொலிசார் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள்

“யாரும் நேர்ல கண்ட ஆக்கள் இருக்கிறீங்களா?”

“ஓ சேர் நம்மட ரகுமான் கண்டயாம்”

“எங்க ரகுமான்? அவனக் கூட்டிவாங்க”

“இவன்தான் சேர் ரகுமான்”

“ரகுமான் நீ கண்டியா?”

“ஓ சேர், தோக்கு வெடிச்ச சத்தம் கேட்டுது, வெளிய வந்து பாத்தா ரெண்டு பேரு ஆக்கள், ஒருத்தன் ஓசரம் மத்தவன் கொட்டான், இந்த மதிலுக்குப் பின்னால் இருந்து பாஞ்சி ஓடினாக, கொட்டான் ஆள்ட கைல ஏகே ஒண்டு இருந்திச்சி இருட்டா இருந்ததால ஆக்களர் முகத்தக் காணக் கிடைக்கல”

“உனக்கெப்பிடித் தெரியும் அவன் கைல கொண்டு போன துவக்கு ஏகே தான் எண்டு”

“என்ன சேர் இது கத, பத்துப் பதினஞ்சி வருசமா யுத்தம் நடக்கிற ஏரியாக்குள இரிக்கம் இது தெரியாதா? ஏகே, எல்எம்ஜி, எம்பிஎம்ஜி, பிஸ்டல், நைன் எம்எம், திரியெய்ட், டொங்கான், கிரிஸெட், ஆர்பிஜி எல்லாம் தெரியும் சேர்”

“எப்புடிடா உனக்கு இதெல்லாம் தெரியும் நீ ஜிகாதா இல்லாட்டி இயக்கமா?”

“இதென்ன சேர் சுட்டவனப் புடிக்கிறத உட்டுப் போட்டு சும்மா சாட்சி செல்ல வந்த என்னக் குடையீங்க?”

“சரி சரி பொறவு என்ன நடந்திச்சி”

“எனக்குத் தெரியா சேர் இஞ்சாலப் பக்கம்தான் ஓடினானுகள் அவ்வளவுதான், போகக்குல எதிரி ஒழிஞ்சான் எண்டு செல்லிக் கொண்டு போனானுகள் இவ்வளவுதான் எனக்கித் தெரியும்”

தடையங்களையெல்லாம் ஆய்வு செய்தவர் தகவல் சொன்னார்

“சேர் ஏகே47 தான் பாவிச்சிரிக்காக, இந்த மதிலுக்குப் பின்னுக்கு நிண்டுதான் சுட்டிருக்காக, சுட்டவனுக்கு மதில் எட்டல்ல போல இரிக்கி அதால ஓடு, கல்லு எல்லாம் போட்டு அதுக்கு மேல ஏறி நிண்டுதான் சுட்டிருக்கான், ஒரு மெக் புல்லா முடிஞ்சிரிக்கி சுட்டவன் பதட்டத்துலதான் சுட்டிரிக்கான், ஓடு சரிஞ்சி விழுந்திரிக்கி, மதிலால

ஏறிக் குதிச்சிரிக்கானுகள், பாஞ்ச தடம் இரிக்கி, இருவதுக்கு மேல ரவுன்ஸ் உடம்புல பாஞ்சிரிக்கி எல்லாம் முதுகுலதான், நெஞ்சில ஒரு ரவுன்ஸ் கூடப் படல சேர், அவ்வளவுதான் சேர்”

“புலனாய்வு அதிகாரி தலையைச் சொரிந்து கொண்டார்”

எல்லோரும் வந்து அறிக்கை சேகரித்தார்கள், யுத்த நிறுத்த காலத்தில் புலிகளின் அத்துமீறிய செயல் என்று எல்லா இடங்களிலும் பதிவானது, யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவும் புலிகளையே குற்றம் சாட்டியது, புலிகள் பலமாக மறுத்தார்கள், பிபிசி வரை மறுப்பு தொடர்ந்தது பாவம் யாருமே நம்புவதாயில்லை புலிகள்தான் செய்தார்கள் என்றாகிவிட.

கர்ப்பிணியாக இருந்த அஸீஸின் மனைவியின் வாக்குமூலத்தை பதிவு செய்தார்கள்,

மௌலவியொருவர் அவள் சொல்ல வேண்டிய பதில்களை நிர்ப்பந்தமாக எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்,

“யார் இதைச் செய்திருப்பார்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?”

“யார் செஞ்சண்டு தெரியா நாம யாரச் செல்” அஸீஸின் மனைவி

“இல்ல இல்ல, புலிதான் செஞ்ச உறுதியாச் செல்லுங்க புலிதான் செஞ்சண்டு” அவசர அவசரமாக மௌலவி எடுத்தவிட எல்லோர் பார்வையும் அவர் பக்கம் திரும்பியது

“கச்சிதமாச் செஞ்சிரிக்கானுகள், பொதுவாப் புலிகளின் பிஸ்டல் குருப்தான் இப்படியான படுகொலைகளைச் செய்வார்கள், ஆனால் இந்தக் கொலையில் அவர்களைச் சம்பந்தப்படுத்திவிடக் கூடாது என்பதற்காக ஏகே பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள், அடுத்தது ஊரார் யாரும் சந்தேகப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகப் பட்டாசு கொளுத்தி விட்டு, அந்த வெடிச்சப்தத்துடனேயே துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்திருக்கிறார்கள், இது புலிகளின் திட்டமிட்ட படுகொலை,”

எல்லாவற்றையும் மௌலவி சொல்லி முடித்தார், வாக்கு மூலம் பெற வந்தவன் மௌனித்துப் போனான், பொது மக்களின் பார்வையில் கூட படுகொலை செய்தது புலிகள்தான் என்று ஊர்ஜிதமானது.

அஸீஸின் மையத்து பள்ளிவாயலுக்கும் வீட்டுக்கும், வீதிக்குமாக அலைந்து கபுறடியைச் சேரும் போது களைத்துப் போனது, மரணித்தும் அவனுக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை, அவன் எதிர்பார்த்த மரணம் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை, நெஞ்சில் வெடியேந்திச் சாக வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு கோழை பின்னிருந்து சுட்டுவிட்டான், ஆயினும் அவன் மரணம் வீதியில்தான் நிகழ்ந்தது, ஊரே அமைதியானது.

இரண்டாவது நாள், பெருநாள் தினம். ஆயினும் பெருநாளுக்கான எந்தத் தடையங்களுமில்லை, மையத்தின் மௌனத்தை பெருநாள் போர்த்திக் கொண்டது, ஊரே களிப்பின்றிக் களையிழந்து கிடந்தது, மிம்பரில் மௌலவி புலிகளுக்கெதிராகக் கத்திக் கொண்டிருந்தார், அன்டன் பாலசிங்கத்தை மிம்பரில் இருந்து வம்புக்கிழுத்தார், பிராபகரனுக்குச் சாபம் விட்டார், கருணா இக்கொலையை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பகிரங்க மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்றும் உரத்து முழங்கினார்,

இதற்கு முதல், புலிகள் செய்த பல கொலைகள் பிடிபடாமல் தடயங்களின்றி மறைந்து போயின, ஆனால், செய்யாத ஒன்றுக்காக அவர்கள் எவ்வளவு உரத்துக்கத்தியும் பழியை ஏற்றேயாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினை இக்கட்டான நிலைமையில் காலம் சுமத்திச் சென்றது, தாம் செய்யவில்லை என்று அவர்கள் அறிக்கை மேல் அறிக்கைவிட்டார்கள், பாவம் அது யார் காதிலும் விழவில்லை, 'இனந்தெரியாத நபர்கள்' பதம் பொய்த்துப் போக இயல்பாக பழி அவர்கள் மீதே விழுந்ததைப் பலம் பொருந்திய அந்த இயக்கத்தால் தடுக்க முடியாமற்றான் போயிட்டு.

அஸீஸ் மரணித்து ஏழாவது நாள்
அவனின் தாயார் மரணித்துப் போனார்.
தாயார் மரணித்து ஏழாவது நாள்
அஸீஸின் தங்கையும் மரணித்துப் போனாள்.

மன அழுத்தங்களால் விளைந்த தற்கொலைகளுக்கு ஊரார் வேறு விளக்கம் சொல்லும் போது இராணுவத்திலிருந்த ஹேமந்த கேம்பை விட்டும் வேறிடம் சென்றிருந்தான், ஊருக்குள் ஒரு சோனி புத்தம்புது மோட்டார் சைக்கிள் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்,

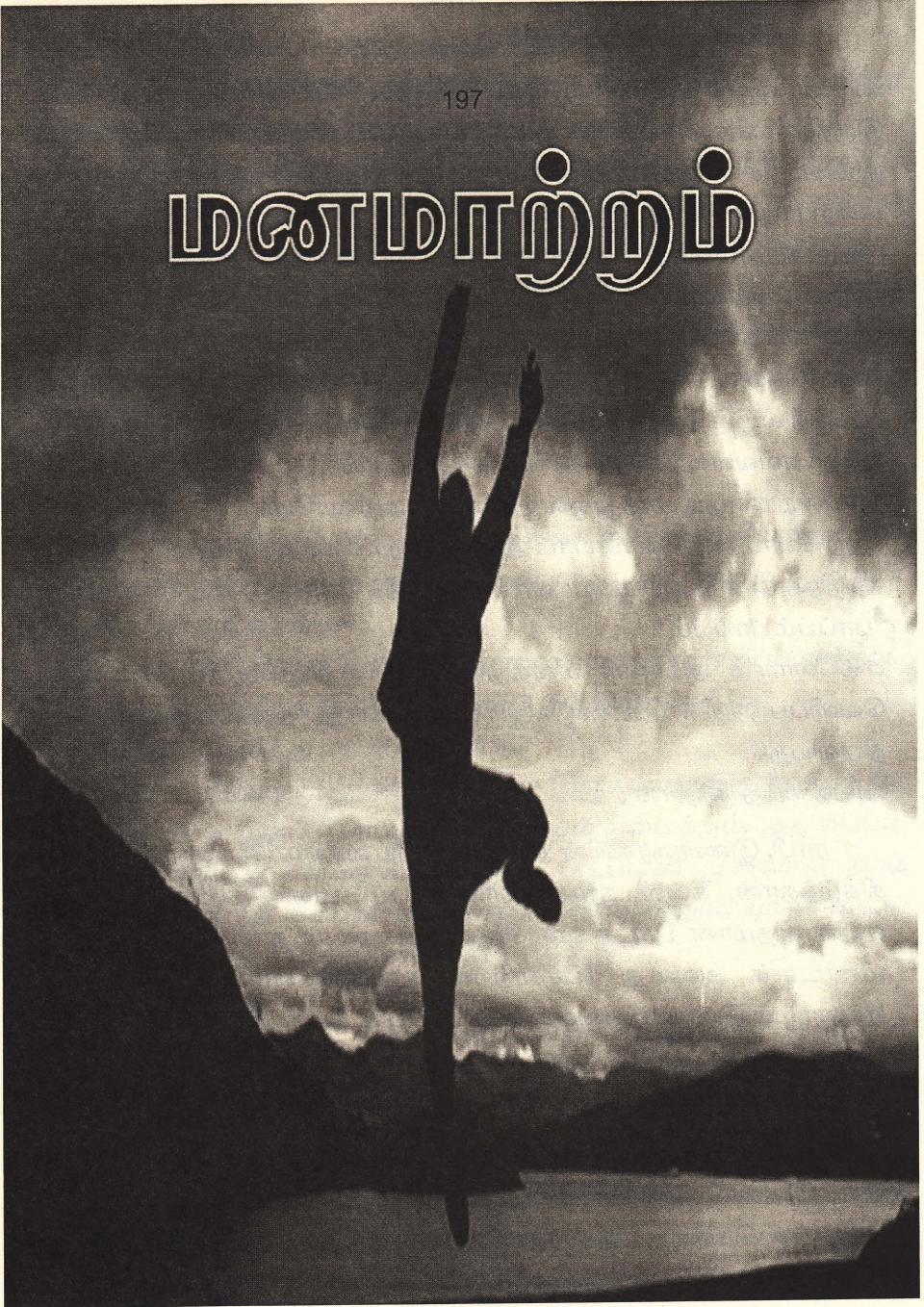
பொலிசார் கேசை முடித்து கோப்புகளையும் மூடியிருந்தார்கள், இராணுவத்தினர் அக்கொலைபற்றி அலட்டிக்கொள்ளவே இல்லை, மௌலவி யாரையோ காப்பாற்றிடப் பிரயத்தனம் செய்தபடி புலிகளையே திட்டிக் கொண்டிருந்தார், புலிகளும் மறுத்துக் கொண்டே இருந்தார்கள், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில், இனந்தெரியாதோரால் குடும்பஸ்தர் சுட்டுக்கொலை, காவத்தமுனையில் சம்பவம், செய்தி கொட்டையெழுத்தில்,

இப்படியே காலம் உருண்டோடி, விதவை மனைவி இன்னோர் அநாதை ஆண்குழந்தையைப் பிரசவித்தாள், தந்தையிழந்து அநாதையாக இருந்த அஸீஸின் மகளுக்கு ஒரு தம்பிப் பாப்பா கிடைத்தான்,

இருண்ட எதிர்காலத்தின் தாக்குதல் தெரியாது அக்குழந்தை வீரிட்டு அழுதது, இருள் கவ்விய பொழுதொன்றில் அழுகையொலி எங்கும் எதிரொலிக்க உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது, எல்லாவற்றையும் சுமந்து கொண்டபடி...

197

மௌனாற்றம்

1983 காலப் பகுதி

ஊரின் ஒதுக்குப் புறம், ஒரு வீட்டில் சில இளைஞர்கள் கூடி இருந்தார்கள், அவர்களின் முகத்தில் ஆர்வம் தொற்றியிருந்தது, ஏதோ நற்செய்திக்காகக் காத்திருக்கும் பரபரப்பு வியாபித்திருக்க, அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்,

“இயக்கத்துல பெரிய ஆளா வரணும், அதான் எண்ட எதிர்பாப்பு”

“வரலாம் வரலாம், எல்லாத்துக்கும் குடுப்பனவு வேணும்”

“ராபி காக்காவப் போல வரணும்”

“எனக்கெண்டா அவரப் போல வராட்டியும் பறவாயில்ல, அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்து வேல செய்யக் கிடச்சாலே போதும்”

“அது அவ்வளவு லேசாக் கிடைக்காதுடோவ்”

“முயன்றால் முடியாதது ஒன்றுமில்லை அறிவாயோ”

“அறிவோம் அறிவோம் யாம் அதை நன்றாகவே அறிவோம்”

“அறிந்தால் சரி, அப்படியானால் பொத்திக் கொண்டு கிட”

“பாப்பம் பாப்பம்”

எல்லோரும் அவரவர் மனதிற்குத் தோன்றிய எதிர்பார்ப்புகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கும் போது, திடீரென்று நிசப்தம் நிலவியது,

அவன் வந்திருந்தான் ;

ராபி, இளைஞர்களின் கவர்ச்சிக்குரிய வசீகரமிக்க ஆளுமையாகத் திகழ்ந்தான், கல்வி கற்பதற்காக யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்று, எல்லாவிதமான புரட்சிகரச் சிந்தனைகளையும் தாங்கியவனாக ஊர் மீண்டான், அவனது பேச்சாற்றல், கருத்துக்களால் கவரும் திறன் எல்லாமும் இளைஞர்களைக் கட்டிப் போட்டன, அவர்களின் ஹீரோ என்று மதிக்கப்படும் அளவுக்கு அவனது நிலை உயர்ந்திருந்தது, அவனது வருகை இயக்கத்துக்குப் புத்துணர்ச்சிதான்.

இளைஞர்கள் எல்லோரும் அவன் சொல்லப் போகும் செய்திக்காகக் காத்திருந்தார்கள், இமை கொட்டாது அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், அவன் அவர்கள் முன் அமைதியாக இரண்டு நிமிடங்கள் அமர்ந்திருந்தான், பின்னர் தனது தோளில்

கிடந்த சிவப்பு நிறப் பையைத் தூக்கி மேசையில் வைத்தான்.

மிகக் கவனமாகத் திறந்து அதற்குள் இருந்த துப்பாக்கியையும் எடுத்து மேசைமீது வைத்தான்.

அதன் சின்னச் சின்ன ஓசைகளும் காதுகளுக்குள் ரீங்காரமிட, எல்லோரும் வைத்த கண் வாங்காமல் அதையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள், ஒரு துப்பாக்கியை இவ்வளவு நெருக்கத்தில், அதுவும் தொட்டுவிடும் தூரத்தில் பார்ப்பது அவர்களுக்குள் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தை அள்ளித் தெளித்திருக்க வேண்டும், “காக்கா அதக் கொஞ்சம் தாங்களும் தூக்கிப் பாப்பம்”

“நானும் அதத் தூக்கிப் பாக்கணும்”

“எனக்கும்”

“நானும்”

எல்லோரினதும் குரல்கள் ஒருமித்து ஒலிக்க, ராபி கைகளிரண்டையும் உயர்த்தி அமைதியடையச் சொன்னான், எல்லோரும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

நிசப்தத்தைத் கிழித்துக்கொண்டு அவன் வார்த்தைகள் சீறிப்பாய்ந்தன.

“எல்லாருக்கும் இதத்தூக்கணும் எண்டு ஆச இரிக்கிதானே”

“ஓமோம்” ஒருமித்து பதிலிறுத்தார்கள்

“கவலப்படாதியள் அதுக்காகத்தானே இஞ்ச கூடி இருக்கம், உங்க எல்லாருக்கும் இதப் போல ஒன்று நிச்சயம் கிடைக்கும், அத எப்படி பயன்படுத்துறது என்பத உங்களுக்குப் படிப்பிக்க முன்னால, நம்ம இயக்கத்தப் பத்தி நீங்க நல்லா விளங்கிக்கொள்ளணும், யாருக்காவது நம்ம இயக்கத்திட பேரு தெரியுமா?

“.....”

“ஒருத்தருக்குக் கூடத் தெரியாதா? செரி ஊருக்குள்ள கேள்விப் பட்டிருப்பியள்தானே அதச் சொல்லுங்க”

“புலிப்பட”

“இப்போ விடுதலைக்காகப் போராடுற இயக்கங்கள் நிறைய இருக்கு, புளொட், டெலோ, ஈரோஸ், ஈபிடபி, ஈஎன்ரிஎல்எப், எல்ரீரீஈ, ஈபிஆர்எல்எப், இது எல்லாத்தையும் நம்ம ஊர்ல புலி எண்டு பொதுவாச் சொல்லுறாங்க, எல்ரீரீஈ தான் விடுதலப்புலி, ஆனா

எல்லா இயக்கத்தையும் புலியெண்டு சொல்றத்தால ஒரு சின்னக் குழப்பம் இருக்கி, இப்ப அக்கரப்பத்துக்குள்ள புலி இயக்கம் இல்ல, இஞ்ச பலமா இருக்கிறது நாமதான், நம்ம இயக்கத்திட பேரு ஈபிஆர்எல்எப் சரியா, சில ஆக்கள் நம்மயெல்லாம் ஈபிகாரணுகள் எண்டும் செல்லுவாக, இப்ப விளங்கிச்சிதானே,

“அப்ப புலி இயக்கம் வேறயா?”

“ஓம், அது வேறதான் நம்மப் போல அவங்களும் ஒரு இயக்கம், நம்ம ஏரியா மக்களுக்குத் தெளிவில்லாதடியாலதான் அவிய எல்லாரையும் புலி எண்டு செல்லுற, செரி இனி துவக்க எப்படிக் கலற்றிப் பூட்டுற என்றதப் பாக்கிறத்துக்கு முதல் நாமெல்லாம் ஏன் போராடுறோம் என்பதையும், நமது எதிரிகள் யார் என்பதையும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள வேணும்...”

அவனது விளக்கங்களை அவர்கள் உணர்வோடு ஒன்றித்து உள்ளத்தில் பதித்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள், அவனது தனித் திறமை அதுதான், ஆயுதத்தின் மீதான கவர்ச்சியைக் கட்டமைத்து விட்டுப் போராட்டம் ஏன்? எப்படிப் போராடுவது? யாரோடு போராடுவது? என்று அனைத்தையும் மிக எளிதாகப் புரியும் வண்ணம் மனதில் பதித்துவிடுவான், சில செக்கன்கள் எண்ணிக்கையில் துவக்கைக் கழற்றிப் பூட்டும் திறமை மிகவும் தனித்தன்மையானது, அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டுப்போனபடி, துவக்கும் அவனுக்கு எப்போதுமே ஒத்துழைக்கும், இப்படித்தான் ராபி உச்சத்தில் அமர்ந்தான், முஸ்லிம் இளைஞர்களெல்லாம் அவன் மீதான கவர்ச்சியில்தான் இயக்கத்தின் பின்னால் அள்ளுண்டு போனார்கள், மிக வேகமாக வளர்ந்த ராபியின் செல்வாக்கு அவனை பிரதேசப் பொறுப்பாளராக்கியது, பொது மக்கள் பார்வையில் அது பல்வேறு சாளரங்களைத் திறந்துவிட்டது.

“நம்மட ஹாஸிம் லோயர்ர மகன் ராபி யாழ்ப்பாணத்துக்குப் படிக்கப் போனவன், ஊருக்க வந்தான்லுவா பாபுத் தோழரோட சேந்து இயக்கத்துக்காகப் பிரச்சாரம் செஞ்சி திரியிறானாமே,”

“ஊருக்குள்ள ஒளிச்சொளிச்சித்தான் ரெயினிங் குடுக்காகளாம்,

ஹாஸிம் புரக்டர் மகனுக்குத் தேவல்லாத வேல”

“அதான் அதான், ராபியாலதான் நம்மட புள்ளயள் எல்லாம் விடுதல வேணும் விடுதல வேணும் எண்டு இயக்கத்துல போய் சேர்ரானுகள், இப்ப அவியட ஆட்டம்தான் கொஞ்சம் கட்டுமீறீப் போகிட்டிருக்கிற மாதிரித்தான் தெரியிது”

“ஊட்டுவழிய வந்து காசி கேக்கிறதும், சாமான் கேக்கிறதும், அதால தானே இல்லாத செல்லாத நாமெல்லாம் கஸ்டப்படுறம்”

“துவக்க நீட்டிக்கிட்டுக் கேட்டா கழுத்துல காதுல கிடக்கிறத்தையும் கலட்டிக் குடுக்கத்தானே வேணும்”

“இதெல்லாம் ஒளிச்சொளிச்சித்தான் நாமளும் கதைக்க வேண்டி யிருக்கு, தர்மம் நியாயமா இருந்தா பறவாயில்ல, இவிய அப்புடியா இரிக்காக,”

“இவிய வழியத் தொறந்து குடுத்ததாலதானே மாறுசாதியும் துவக்கோட வந்து காசி கேக்கான்”

“என்னத்தெண்டாலும் செஞ்சி தொலஞ்சி போகட்டும்”

“இவனுகளுக்கு என்னத்துக்குத் தேவல்லாத வேல” ஒருவன் மீண்டும் கேள்விக்குட்படுத்தினான்

“அப்பிடிச் செல்லாதீங்க மாமா” இன்னொருவன் மறுதலித்தான்

“பின்ன என்ன தம்பி இவனுகள் பாக்கிற வேலையால நமக்கும் சேத்தில்லியா பிரச்சின வருகிது”

“பிரச்சின வரும்தான், அதுக்கு முகம் குடுக்கனும், அதானே வாழ்க்க”

“அதுவும் செரிதான், அதுக்காக நாமதானே கஸ்டப்படுறம்”

“இல்ல மாமா, நம்மட கஸ்டம் மட்டும்தான் நம்மட கண்ணுக்குத் தெரியுது, மத்த ஆக்கள் படுற கஸ்டம் கண்ணுக்குத் தெரியிரல்ல, அதாலதான் நாம கண்டபடி எல்லாத்தையும் விமர்சிக்கிற”

“அவனுகள் நல்லாத்தான இரிக்கானுகள் நாமதான் கஸ்டப்படுறம்”

“இப்பயும் பிழையாத்தான் மாமா செல்றீங்க, நம்ம பார்வையில அவிய நல்லா இரிக்கிற மாதிரியும், அவிய பார்வையில நாம நல்லா இரிக்கிற மாதிரியும் தெரியிது, இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை”

“அக்கரப்பத்துக்கு ஒரு கரையும் பச்சயில்ல எல்லாக் கரையும் சிவப்பாத்தான் தெரியிது என்னென்ன நடக்கக் காத்திரிக்கோ”

அவர்கள் சலித்துக் கொண்டார்கள், போராளிகள் என்று நெஞ்சு நிமிர்த்தி துவக்கு சுமந்து சிங்க நடைபயின்ற வீரச் செம்மல்கள் எல்லோரும், பொது மக்களின் விருப்பு வெறுப்பறிந்து, காரியமாற்றத் தவறிப் போயினர்,

காலம் அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கவா போகிறது? இரண்டு வருடங்கள் மாயமாகி இருந்தன, நிலைமைகள் நிறையவே மாறியிருந்தன, இயக்கங்கள் தம்மை வலுப்படுத்தி நிலைநிறுத்திடப் போட்டியிட வேண்டியிருந்தது, கொள்கைகளும் லட்சியங்களும் தடம்புரண்டிடாது இருக்கப் பாரிய பிரயத்தனங்களைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது, ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் தீர்மானிக்கும் கருவியாகின, மக்கள் அவர்களிடம் தேவையுடையவர்களாக மாறிட வேண்டுமென்பதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டார்கள், பணவசதி படைத்தவர்கள் விஷேட சலுகை பெற்ற பிரிவினர்களாயினர், இயக்கங்களின் பொருளாதாரத் தேவைகளைக் கவனிப்பதில் இவர்கள் கணிசமானளவு பங்காற்றினர், காட்டு மரங்கள் வெட்டுதல், கஞ்சா உற்பத்தி விற்பனை, கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுதல் போன்றவற்றில் சலுகை முன்னுரிமையளிக்கப்பட்டது, தேவைகளைக் கவனிக்கக் காசு போதாவிட்டால் இருக்கவே இருக்கிறது இரண்டு வழிமுறைகள், கொள்ளையடித்தல், கப்பம் அறவிடுதல், நியாயமான நோக்கத்திற்கு அநியாயமான வழிமுறை, தீர்க்கப்படாத முரண், உண்மையில் யாருக்கு விடுதலை? என்று கேள்விக்குறியிட்டு நின்றது,

“தோழர் சண்டித் தனம் காட்டுற ஆக்களயெல்லாம் சுடச் சொல்லி மேலிடத்து உத்தரவு வந்திருக்கு”

“அப்போ என்ன சுட்டாப் போச்சு”

“இயக்கத் தலைமை எடுத்த முடிவு அதை யாரால் மாற்ற முடியும்”

“பட்டியலப் போடுங்க, கேள்வியென்ன வேண்டிக் கிடக்கு?”

“எல்லாம் போட்டாச்சி”

“அப்போ களப்பணியெல்லாம் முடிஞ்சா”

“அதெல்லாம் முடிச்சிட்டுத்தான் உத்தரவு போட்டிருக்காங்க”

இயக்கம் எடுத்த முடிவுகள் மக்களுக்குள் அரசல் புரசலான

செய்திகளாயும் ஊகங்களாயும் உலாவருதொன்றும் புதிய விடயமல்ல
“ஈபிஆர்எல்எப் காரனுகள், ஊருக்குள்ள சண்டித்தனம் காட்டித்
திரியிற சண்டியனுகள் கதைய முடிக்கணும் எண்டு முடிவெடுத்
திரிக்கானுகளாமே!”

“அதெண்டா நல்ல விசயந்தான்”

“அப்ப புள்ளி ஆதத்துட கதையும் முடியுமாக்கும்”

“அவள்ர மகன் காட்டுற அட்டகாசத்துக்கு, அதெச் செஞ்சிட்டானுக
ளெண்டா ஒரு பிரச்சன முடிஞ்சிடும்”

“சாரத்த மடிச்சித் தலையில் கட்டிக்கிட்டு, ஒரு போத்தல் சாராயத்தை
யும் அடிச்சிட்டு, கூத்துப் போடுற கோமாளிச் சண்டியனுக்கெல்லாம்
அடிக்கத்தான் வேணும், அப்பதான் இவியள்ர கொட்டம் அடங்கும்”

இயக்கம் தனது சண்டியர் தண்டிப்புப் படலத்தைத் துவக்கியது.
மற்றவர்களுக்குப் பாடமாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகக்
கொடூரமான முறையொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள், மின்
கம்பத்தில் கட்டி வைத்து சுட்டுக் கொல்வது, சடலம் அகற்றப்பட
நீண்ட நேரம் எடுக்கும், எதிர்ப்புகள் இருக்காது, கேள்வி கேட்பது
அரிதானதாகிப் போகும், எனவேதான் மின்கம்பக் கொலை சரியான
தெரிவாகப்பட்டது அவர்கள் புத்திக்கு,

புள்ளி ஆதம் என்ற சண்டியரோடு தொடங்கியது மின்கம்பக்
கொலைப் படலம், முதன் முதலாக மின் கம்பக் கொலையில் விழுந்த
பிணம் அவரதேயாயிற்று, அக்கொலை ஏற்படுத்திய அதிர்வு மிகவும்
கனதியானது, ஏனைய சண்டியர்களுக்கு நின்ற நிற்படத்தில் மூத்திரம்
பறியச் செய்தது,

மக்களின் செய்திக் களம்தான் நிகழ்வுகளின் தன்மையைத்
தீர்மானிக்கலாயிற்று,

“ஏன் காக்கா இவனுகள் செய்றது சரியா?”

“எதச் செல்றாய் தம்பி”

“அதான் ஈபிஆர்எல்எப் காரனுகள் சண்டியனுகள் சுடுறத்தத்தான்...”

“செரியான விசயத்தத்தானே செஞ்சிரிக்கானுகள், அதில என்ன தப்பு?”

“இல்ல காக்கா அப்பிடி ஒரு தமிழ்ச் சண்டியனக் கூட சுடல்லியே,
எல்லாம் முஸ்லிமாக்களத்தானே சுட்ட”

“அப்ப ஒரு தழுழ்ச்சண்டியனையும் சுடல்லியா?”

“இல்லியே! சண்டியன் எண்டா, எல்லாரையும்தான இவக சுடனும், அப்பிடிச் செய்யாம முஸ்லிமாக்கள மட்டும் சுட்டா அதுக்கென்ன அர்த்தம்?”

புள்ளி ஆதம் போன்ற சண்டியர் புள்ளிகள் செத்ததைப் பற்றி மக்கள் கவலை கொள்ளவில்லை, ஆனால் அது ஒரு இனப் பாகுபாட்டோடு அமுல்படுத்தப்பட்டதுதான் சிக்கலைத் தோற்றுவிக்கும் தோற்றுவாய் ஆனது.

ராபி தனது இயக்கத் தோழர்களிடம் சமகால நிலைப்பாடுகள் பற்றி பிரஸ்தாபித்தான். அதில் தொனித்த நியாயம் எவர் காதிலும் விழுந்த மாதிரி இருக்கவில்லை.

“தோழர் இயக்கத்துக்கு இருந்த நல்ல பெயர் கெட்டுக் கொண்டு போயிட்டிருக்கு”

“ஏன் என்ன நடக்கிது?”

“சனத்துக்கிட்ட இருந்து இனி எதிர்ப்பு வரும் போலக்கிடக்கு”

“செரி செரி, இதெல்லாம் பத்தி யோசிக்கப்படாது, எதிர்ப்பில்லாம எதையும் செய்ய ஏலாது”

“ஊருக்க பொடியன் செட்டுகள் வேற மாதிரி ஒண்டு சேரத் தொடங்கிட்டாங்க”

“நமக்கெதிரா இருந்தா அவங்களச் சுட்டுக் கொல்லுங்க”

“இப்ப உள்ள நிலமைல அப்புடிச் செய்ய ஏலா, நாமலே ஊதிப் பெரிசாக்கிறது போலப் போயிடும்”,

“சரி அதெல்லாம் விடுங்கோ, இயக்கத்துக்க ரீவி, டெக்கெல்லாம் தேவப்படுது, அரசாங்கத்தால ஸ்கூலுக்கெல்லாம் குடுத்திருக்கிறாங்க அதெல்லாம் இயக்கத் தேவைக்கெண்டு வேண்டி எடுங்கோ, இயக்கம் கேட்டா குடுக்கத்தானே வேணும்,”

“ஓம்”

“அப்ப எடுங்க”

“ஸ்கூல்ல கை வெய்க்கிறது அவ்வளவு நல்லதாப் படல்ல, ஸ்கூல் பொடியன் குழம்பினா அதத் தடுக்கேலா, பொடியன் இறங்கினா பெற்றாரும் களத்தின குதிச்சிடுவாங்க”

“என்ன ராபி இது, இவ்வளவு காலமா இயக்கத்துல இருந்து என்ன செய்றீங்க, எவ்வளவு பிரச்சினையப் பாத்திட்டம், பொடிப் பயலுகளச் சமாளிக்கத் தெரியாதா? ஒரு ஏரியாப் பொறுப்பாளர் நீங்க, நீங்களே இப்பிடிக்கதைக்கலாமா?”

“கள நிலவரம் எப்பவுமே ஒரே மாதிரி இருக்காது, அதையும் கருத்தில கொள்ள வேணும், ஏனெண்டா நாங்க இரிக்கிற ஊர் அது, என்ன செய்ததெண்டாலும் கடைசியில நாங்க அங்கதான் போயாகணும், அதனாலதான் சொல்றன்”

“அதப் பத்தியெல்லாம் யோசிக்காதீங்க புதுசா உருவாகிற குறூப் பத்தி தகவல் எடுங்க நடவடிக்க எடுப்பம்”

உச்சமுரண்பாட்டின் முதல் புள்ளியாய் அது அமைந்து விட்டது

“என்ன புதுனம் நடக்குது இஞ்ச? மாமா அரசாங்கத்தால ஸ்கூலுக் கெல்லாம் ரீவி, டெக் குடுத்ததானே, அதுல அக்கரப்பத்துல மட்டும் தான் எல்லாத்தையும் அது இயக்கத்துக்கு வேனுமெண்டு எடுத்திரிக் காகலாம், தமிழ் ஸ்கூல் ஒண்டலயும் எடுக்கல்லியாம்”

“இத இப்படியே உட்டாச் செரி வெராது, ஏதாவது செய்யணும்”

“காக்கா நம்மட போஸ்ட் மாஸ்டர் மன்னார்ல நாநாட்டான் அவகக்கியில வெச்சிச் சுட்டுப் போட்டாகளாம்,

“ஓஓ போஸ்ட் மாஸ்டர் செய்னுலாப்தீன் தானே,”

“ஓமோம், அதுல அவரு மட்டுமில்லியாம் அப்துல் கரீம், அப்துஸ் ஸலாம் இவகளும் சுடுபட்டு மெளத்தாகிட்டாகளாம்”

“யாரு? புலியாமா சுட்ட”

“புளொட் காரனுகள்தான் சுட்டயாம்”

“இப்ப மையத்து எங்கயாம்?”

“மன்னார்லதானாம், இஞ்ச கொண்டு வருவாகளாக்கும்”

“இதுக்குப் பொறகும் இவியள்ர ஆட்டத்துக்கு முடிவு கட்டாம உட்டா செரி வெராது”

“செய்னுலாப்தீன்ட மகன் சென்றல் கொலேஜிலதான படிக்கான்”

“ஓம் மாமா”

“அப்ப கதைய உடு, ஸ்கூலில இருந்த ரீவி, டெக்கெல்லாம்

பறிச்சிட்டுத்தானே போயிரிக்கானுகள், இதுக்கெல்லாம் வேற மாதிரித்தான் மருந்து கட்டணும்”

1985 ஏப்ரல் 07

மன்னாரில் கொல்லப்பட்டவர்களின் ஜனாசாக்கள் வந்து சேர்ந்தன, ஊரே களேபரப்பட்டுப் போய் இருந்தது, பாடசாலை மாணவர்களை யாரோ செம்மைப் படுத்தி வழி நாடாத்தினார்கள். கொல்லப்பட்டவரின் மகன் களத்தில் தீவிரமாய் நின்றான், ஆயுத இயக்கங்களுக்கெதிராக பெரும் போராட்டம் ஒன்று வெடிப்பதற்கான தயார்படுத்தல்களை கட்டியங்கூறுவது போலப் பல தகவல்கள் முகவரியின்றிப் பரவின, பாடசாலை மாணவர்கள் இயக்கங்களுக்கெதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்யப் போகிறார்கள், என்ற செய்தி எங்கும் பரவியது, இயக்கம் விழித்துக் கொண்டது, தலைமை பீடத்திலிருந்து அவ்வார்ப்பாட்டம் நடக்கக் கூடாதென்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது, மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்தும் இரவில் தேடுதல் நடாத்தினார்கள், ஆர்ப்பாட்டத்திற்கான தயார்படுத்தல்கள் எங்கேனும் நடை பெறுகிறதா? என்பதைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தார்கள், ஆன போதும் அப்படியொரு பாரிய எதிர்ப்பு நிகழ்வு இடம்பெறுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் இருக்கவில்லை. மூன்று நாட்கள் கழிந்தன,

மத்திய கல்லூரி மாணவர்கள் திட்டமிடப்பட்டபடி மாபெரும் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி, பெருந்திரளான பொது மக்களின் பங்குபற்றுதலுடன், வெற்றிகரமாகச் சென்றது, மக்கள் மனதில் புதுத் தெம்பு ஏறியிருந்தது, அவர்களின் ஆத்திரம் எதிர்ப்புக் குரல்களாய் மாறி, உச்சதொனியில் வாளை முட்டியது, எப்படி நடந்தது? இயக்கங்களெல்லாம் மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்த போது வானொலியில் செய்தியறிக்கை,

1985 ஏப்ரல் 11 வியாழக் கிழமை 12.45 மணி

இலங்கை வானொலியின் செய்தி நேரம்

“ஆயுத இயக்கங்களின் அடாவடித்தனங்களை எதிர்த்து அக்கரைப் பற்று மத்திய கல்லூரி மாணவர்கள் இன்று பாரிய ஆர்ப்பாட்டத்தில்

ஈடுபட்டனர், அவர்கள் சுலோகங்களை ஏந்தியும் கோசங்களை யெழுப்பியும் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினார்கள், தேசிய பந்தோபஸ்து அமைச்சர் கௌரவ லலித் அத்துலத் முதலி அவர்கள் மாணவர்களின் தைரியமான செயற்பாட்டுக்கு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்ததுடன், இது போன்ற தீவிரவாதிகளை எதிர்த்துத் தேசத்திற்காகச் செயற்பட முனைந்த மாணவர்களின் நலன்களைக் மேம்படுத்த விஷேட கவனம் செலுத்தப்படுமென்றும், பாடசாலை அபிவிருத்திக்கு அரசாங்கம் துணைசெய்யுமென்றும் உறுதியளித்தார், பாதுகாப்புக்காக விஷேட ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்பதாகவும் அவர் தெரிவித்தார்”

கம்பீரக் குரலில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது

அன்றைய தினம் அக்கரைப்பற்று அல்லோலகல்லோப் பட்டிருந்தது, ஆயுததாரிகள் எவ்வளவோ முயன்றும் அடக்க முடியாமற் போன, மாணவர்களின் ஆர்ப்பாட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவெய்தியது, விஷேட அதிரடிப்படையினர் சீருடையுடன் அன்றுதான் முதன் முதலாக அக்கரைப்பற்றில் கால் பதித்தார்கள். அவர்களை ஆச்சரியத்துடன் மக்கள் வேடிக்கை பார்த்தார்கள்

“சென்றல் கொலேஜ் புள்ளயல் எல்லாரும் சேந்து இவியளுக்கு கெதிரா செஞ்ச ஆர்ப்பாட்டத்த, அவியள் தடுக்கத் தல கீழா நின்றாக, ஆனா முடியல”

“அதெப்பிடிடா அவனுக்ளர் கண்ணுல படாம எல்லாத்தையும் செஞ்சி முடிச்சானுகள்”

“ராவலதான் இவியள் எல்லா ஏற்பாட்டையும் செய்வாங்க எண்டும், எங்கயாவது சத்தம்கித்தம் கேக்குதா எண்டும், இயக்கம் விடிய வியத் தேடினதான், ஆனா அவனுக்ளர் பகல் டைம்லயே பெனர், போஸ்டர், சுலோகம், எல்லாத்தையும் எழுதி முடிச்சிட்டானுகள், படிச்ச புள்ளயலோட மோத ஏலுமா?”

“துவக்குத் தூக்கினவனுக்கு அர மூளையெண்டா, பேன பொஸ்தவம் தூக்கினவனுக்கு முழு மூளை, இந்தப் பேயனுகளால கொல்லத்தான் ஏலும் வேற ஒண்டும் செய்ய ஏலா”

2 நாட்கள் கழிந்தன

ஏப்ரல் 14 ஞாயிறு, சித்திரைப் புத்தாண்டு, நெருக்கடியான பதற்றமான சூழ்நிலையில் ஆரம்பமானது

விஷேட பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன, மேலதிக பொலிசார் ஆயுதங்களுடன் கடமையில்,

விடுதலை இயக்கங்கள் கொஞ்சமாக வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தன, ஆனால் இந்த நடவடிக்கைகளைச் சவாலாகவும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

காரைதீவிலிருந்து மிகவேகமாக வந்த வாகனத்தில், ஆயுதங்களுடன் இருந்த அவர்கள் மிகவும் கோபத்துடனும், ஆத்திரத்துடனும், வெறியுடனும் இருந்தார்கள், அந்த வாகனம் கொஞ்சம் கூட வேகத்தைக் குறைக்காமல் அக்கரைப்பற்று டவுன் பள்ளியை அடைந்தது, பொலிசார் ஆயுதங்களுடன் இருந்த காரணத்தினால் அங்கிருந்து ஆக்ரோஷமாக வாளை நோக்கி வெறித்தனமாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தபடி அதே வேகத்தில் சென்ற அவர்களை, சந்தைப் பிரதான சுற்றுவட்டாரத்தில் வேகக்கட்டுப் பாட்டையிழந்து வாகனம் கவிழ்ந்து விழும்வரை மக்கள் இதயம் வெடிக்கப் போகும் பயத்துடன் உரைந்து போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள், வாகனம் கவிழ்ந்து விழுந்ததுதான் தாமதம், அங்கிருந்த பொலிசார் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் செய்தபடி அவர்கள் அனைவரையும் ஓட ஓடத் துரத்தித்துரத்திச் சுட்டார்கள், மக்களும் வேடிக்கை பார்க்கவில்லை, அப்போது பொலிசாருடன் இணைந்து அவர்களும் தாக்குதலில் ஈடுபட்டார்கள், சிலரை அடித்தே கொன்றார்கள், நேரடியாக எதையும் செய்ய முடியாத பொலிசாருக்கு அச்சந்தர்ப்பம் இனிமையான வாய்ப்பாகியது,

சார்ஜன் நசுருத்தீன் அன்றைய ஹீரோவாகினார், பொலீசாரின் அச்சத்தைப் போக்கித் தைரியமாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தினை அவர் ஆரம்பித்து வைத்த பின்னர்தான் ஏனைய பொலிசாருக்கும் தைரியம் வந்தது,

“டேய் அந்தா ஓர்ரான்டா ஆணையர்ர நவால்”

“புடிங்கடா அவன்”

“அவன்தான்டா இவனுகளைக் கூட்டியந்திரிக்கான்”

“அடிங்கடா அவன்”

மக்கள் ஆத்திரம் தீரும்வரை அடக்கி வைத்திருந்து பயத்தின் கடைசிச் சொட்டும் வெளியேறும் வரை அடித்தாரர்கள்,
தமிழன் முஸ்லிம் வேறுபாடு அவர்களிடமிருக்கவில்லை, இவர்களின் அட்டகாசம் மீதான ஆத்திரமும் வெறுப்பும் மட்டுமே இருந்தது, ஆறு பேர் வரை அந்நிகழ்வில் கொலையுண்டு போயினர், உடலங்களைப் பொலிசார் பொறுப்பேற்றுச் சென்று, யாரிடமும் ஒப்படைக்காமல் எரித்தார்கள்.

மக்களின் பயத்தினை முதலீடாகக் கொண்ட ஆயுத இயக்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்தன, அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை இந்தக் கிளர்ச்சியை.

“இப்பிடியே விட்டால் ஒண்டும் சரி வாராது”

“அக்கரப்பத்தானுக்கு பயமத்துப் போச்சு”

“இப்பிடிப்போனா இயக்கம் செய்யேலா”

“எங்க புலி அன்சார்”

“அவர் இன்னும் வரல்ல ஒரு ரெலோ காரன் பதிலிறுத்தான்”

“ஏரியாப் பொறுப்பாளர் ராபியும் வரல்ல தோழர் பாபுவும் இன்னும் வரல்ல” ஒரு ஈபிஆர்எல்எப் காரன் அறிக்கைவிட்டான்.

“அவகளும் வரட்டும் வந்த பொறவு பேசுவமே”

“இல்ல பறவாயில்ல நாம முடிவெடுப்பம் அவக ஏத்துக்குவாக”

ஏகமனதாகப் பல்வேறு முடிவுகளையெடுத்துக் கொண்டு கூட்டம் களைந்தது,

மறு நாள்

அக்கரைப்பற்றுச் சந்தை பற்றியெரிந்தது, தீயை அணைப் பதற்காக எத்தனை பிரயத்தனமெடுத்தும் அவர்களால் அது முடியாமற் போயிற்று, முழுமையாக எரித்துச் சாம்பராக்கிய பின் தானாக அணைந்து போக இனத் தீ கொழுந்து விட்டெரியத் துவங்கியது, முட்டி முட்டி இருந்த வெஞ்சமும் கட்டி அடக்கிப் போடப்பட்டிருந்த ஆத்திரமும், அமுங்கிப் போயிருந்த கோபமும்,

பிரளயமாகியது, பொலிசாருக்குத் தேவைப்பட்ட சந்தர்ப்பமும் அதுவாகத்தான் இருந்தது, எதிர்ப்பை உச்சளவில் தூண்டி விட்டார்கள். ஆத்திரக்கார மடையர்கள் அதற்குப் பலியாகினார்கள், அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் மீதும் அது பாய்ந்தது, எப்போதும் போல இப்போதும் சட்டம் எதையும் சட்டை செய்யாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது,

எதிர்ப்புக் குரல்கள் ஒங்கியொலிக்கத் தொடங்கிய போது, சமூகத்தில் அடையாளம் தேடிக் கொண்டிருந்த களிசரைகளெல்லாம் தமது வசதிக்குத் தக்கபடி ஒன்று சேர்ந்து ஜிகாத் பிரகடனம் செய்தன, இயக்கங்களுக்கெதிரான பாரிய அலை திரண்டெழுந்தது, நான்கு கஞ்சாக் குடியன்கள் ஒன்று சேர்ந்து பச்சைத் தலைப்பாகையைக் கட்டிக் கொண்டு தொப்பியையும் போட்டுக் கொண்டு, 'அல்லாஹூ அக்பர்' என்று முழங்கினார்கள் அது ஊரின் எல்லை வரை எதிரொலிக்கும் போது ஆலயடி வேம்பில் வைத்து ராபியைக் கைது செய்து விலங்கிட்டு காரைதீவை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவனது இயக்கத் தோழர்கள்.

“ஏண்டா இப்பிடிச் செஞ்சாய் சோனி நாயே”

“தோழர் வார்த்தைய அளவோட பயன்படுத்துங்க,”

“துரோகி உனக்கெல்லாம் என்னடா மரியாத”

“நீங்க நினைக்கிற மாதிரி எதுவும் இல்ல”

“ராபி உண்மையச் சொல்லு தனி இயக்கம் ஆரம்பிச்சிட்டியா?”

“அப்பிடி ஒரு தேவ எனக்கில்ல”

“மார்கெட்டுக்க நெருப்பு வெச்சது நாம இல்ல, டெலோதான்,”

“அது எனக்குத் தேவல்ல, இப்ப எல்லாம் முடிஞ்சி பெய்த்து, தமிழ் முஸ்லிம் கலவரம் வரைக்கும் வந்திட்டு அது எல்லாரும் கூடி எடுத்த முடிவுதானே, இப்ப யார் அதப் பொறுப்பேக்கிறது?”

“அது ஒண்டும் செய்ய ஏலாது, இழப்பு வரும் போதுதான் மக்கள் நம்மோடு இருப்பார்கள்”

“இது அழிவ நோக்கிய போக்கு, இது செரிப்பட்டு வராது, இணக்கமான சூழலை அது இல்லமலாக்கிடும்”

“அது உனக்குத் தேவல்ல, இணக்கம் இருக்கிறத்த விட இல்லாத

போதுதான் சுகம், நீ ஏன் நேத்து கூட்டத்துக்கு வரல்ல?”

“அது இரிக்கட்டும், இப்ப டெலோ மட்டும் பொறுப்பெடுக்குமா? அவங்கதான் மார்க்கெட்டப் பத்தவெச்ச எண்டு”

அதெப்பிடி டெலோவை மட்டும் நாம குத்தவாளியாக்க ஏலாதானே”

“இப்ப புரியுதா எல்லாரும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவை டெலோ அமுல் படுத்தின அவ்வளவுதான்”

“சரி அத விடு நடந்து முடிஞ்சத ஏன் இப்ப பேசனும், நடக்கப் போறத்தப் பேசுவம். நீ ஏன் நேத்து வரல்ல?”

“எனக்கு வரக்கிடைக்கல்ல ஊருக்குள்ள கொஞ்சம் வேல இருந்திச்சி, அடுத்தது தகவல் கிடச்சதே சனங்கித்தான்”

“தெரியும் தெரியும், எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும், நீ எங்கள் எதிர்க்கிறத்துக்கு என்ன காரணம்”

“யாரையும் எதிர்க்கும் எண்ணம், என்னையே சந்தேகப்பட்டுப் பிடிக்கும் வரையும் எனக்குத் துளியளவும் இருக்கல்ல”

“இனி இருக்குமோ! இனி மேல போய் எதிர்க்கலாம் சரியோ,”
விரலை உயர்த்திப் பரலோகத்திற்கு வழி காட்டினான்.

“எப்போ என்ன நடக்குமெண்டு நாம தீர்மானிக்க ஏலாது”
ராபியும் விட்டுக் கொடுக்காமல் தைரியமாகப் பேசினான்.

“அல்பத்தா இயக்கம் யாரு உருவாக்கினது?”

“உங்கட வேலைகளால பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் இளைஞர்கள் ஒன்று சேந்து உருவாக்கி இருக்காங்க, யாரும் எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்யல்ல அதுவா நடக்குது, வெறுப்புத்தான் அத வழி நடாத்துது, பேரு கூட வைக்கத் தெரியாம பலஸ்தீன அல்பத்தா இயக்கத்துட பேர வெச்சிருக்கிறாங்க, முஸ்லிம் இயக்கம் உருவானத்துக்கு நமது தலைமையும்தான் பொறுப்பேக்கணும்”

“பொய், அத நீதான் உருவாக்கின எண்டு எங்களுக்குத் தகவல் கிடச்சிருக்கு, இப்போ தலைமை மேல பழியப் போட்டுத் தப்பிக்கப் பாக்காதே”

“அப்படின்னா சந்தோசம், நான் சொன்னா நீங்க நம்பமாட்டீங்க, அப்பிடின்னா நான் என்ன செய்ய முடியும், நீங்க சொல்றது சரியாவே இருக்கட்டும். நான் உருவாக்கி வழி நடாத்தியதாகவே இருக்கட்டுமே

இப்போ அதில என்ன தப்பு? ஆனா அவங்களுக்குத் தேவையான ஆலோசனைய மட்டும் குடுக்க வேண்டி இருந்தது, இல்லாட்டி கண்முடித் தனமா நம்மையே எதிர்க்கத் துணிந்து விடுவாங்க”

“எங்களுக்குத் தெரியும் நீதான் அத வழிநாடாத்திறாய், ஒருத்தரையும் விடமாட்டம், நாங்கதான் தலம தாங்கணும் நீங்களெல்லாம் எங்களுக்குக் கீழ்தான் இருக்கணும்,”

“இது நம்ம இயக்கத்துட கொள்கையில்லியே”

அவர்கள் கதைத் துக் கொண்டே களியோடைப் பாலத்தையண்டிச் செல்லும் போது திடீரென்று வாகனம் பாதையை விட்டு விலகி வயலுக்குள் பாய்ந்தது, சிறுசிறு காயங்களுடன் அனைவரும் உயிர் தப்பினர், வாகனத்தைப் பாதைக்கு இழுத்தெடுப்பதில் அனைவரும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த போது அவர்கள் விலங்கிடப் பட்ட ராபியை மறந்து விட்டார்கள்,

ஆயுதங்களைக் கையாள்வதில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற ராபி மிகவும் புத்திசாலி, செயல் வீரன் அவன் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான் அவகாசம் பார்த்துத் துப்பாக்கியைக் கையிலேந்தினான், வெடிப்பதற்குத் தயாரான துப்பாக்கியை அவர்களை நோக்கி நீட்டியபடி வெறியோடு நின்றான்.

“ஒசத்துங்கடா கைய மேல, யாரும் அசையப்படாது அசஞ்சா சுடுவன்” ராபியின் குரல் சன்னமாய் ஒலித்தது.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் மிரண்டு போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க

“கீழ் குந்து, எல்லாரும் வா, குந்து கீழ்” ராபி இறுக்கமாகக் கட்டளையிட்டான்,

அவனது திறமை யாவருக்கும் தெரியுமென்பதால் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் போல அனைவரும் கைகளைத் தூக்கியபடி தரையில் முழங்காலிட்டுக் குந்தினார்கள், அப்போது அடிபணிவதைத் தவிர வேறு தெரிவுகள் அவர்களுக்கில்லாது போனது.

“இப்ப நான் நினச்சா உங்க எல்லாரையும் ஒரு நொடில சுட்டுக் கொல்ல முடியும், ஆனா நான் கொல்ல விரும்பல, இயக்கத்துக்கார ஆக்களையே ராபி சுட்டுப் போட்டான் என்ற துரோகத்த நான் செய்ய

விரும்பல, இந்த செக்கன்ல இருந்து உங்க இயக்கத்துக்கும் எனக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்ல, இப்ப உங்க எல்லாரையும் விடுறன் என்னத்துக்கு என்கிறத்த நீங்களே விளங்கிக் கொள்ளுவிங்க, நான் போகும் வரையும் எந்தத் தாக்குதல் முயற்சியும் எடுக்கக் கூடாது, பின்ன ராபியப் பத்தித் தெரியும்தானே...”

அவன் எச்சரிக்கை விட்டு அங்கிருந்து சென்று மறையும் வரை அவர்கள் அசையவே இல்லை, கால்நடையாகவே சென்று நிந்தவூரை அடைந்து சக இயக்கத் தோழர் முஸம்மிலின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான்.

“என்னடா ராபி இதென்ன கோலம்”

“எல்லாத்தையும் பேசிக்கலாம் முதல் இந்த விலங்க உடை”

துப்பாக்கியை ஓரத்தே வீசிவிட்டு அவன் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டான்.

“என்னடா நடந்திச்சு?”

“நாம வளத்த இயக்கம் நம்ம கழுத்தையே நசுக்கப் பாக்குது, உடமாட்டன், ஒருத்தனையும் உடமாட்டன்”

“நீ ஒண்டும் கவலப்படாத, உனக்குத் தேவையானத நான் செஞ்சி தாரன். இப்ப அரசாங்கத்துக்கும் நீ எதிரி இயக்கத்துக்கும் எதிரி எல்லாப் பக்கத்திலயும் எதிர்ப்ப வெச்சிக் கொண்டு ஒண்டும் செய்ய ஏலா”

“அப்பிடின்னா எஸ்ரீரீல சேரணும், இல்லாட்டி அரசாங்கத்துக்கிட்ட சரணடையணும் அதுக்குப் பொறவுதான் செரியா வேல செய்யலாம்”

“எஸ்ரீரிய நம்ப ஏலாது, லலித்துக்கிட்ட நான் கூட்டிப் போறன் நீ கவலப்படாத, ஆமியோட சேந்து வேல செய்யலாம், எதுக்கும் நீ எடுத்திருக்கிற முடிவு செரிதானா எண்டு ஒருக்க யோசிச்சுப் பாரு”

“இனியென்னத்த யோசிக்கிற, இது கடைசி முடிவுதான், அழிக்கனும் அவ்வளவுதான், சாவக் கண்ணெதிரில கண்டிட்டு வந்திரிக்கன், இவ்வளவு பாடுபட்டு வேல செஞ்ச என்னையே இப்புடி நெனச்சா னுகள் எண்டால் மத்த ஆக்களக் கேக்கவே வேணாம், இனித் தொலஞ்சானுகள், எல்லாத்துலயும் சோனகன்டத்த மட்டும்தான் சொறிஞ்சானுகள் இப்பதானே எல்லாம் விளங்குது”

“ஆத்திரப்படாத அரசாங்கமும் அவ்வளவு சுலபமா உன்னயோ என்னையோ நம்பப் போறதில்ல, அவனுகள்ட நம்பிக்கைய வெல்லனும் அப்பதான் நமக்குச் சுதந்திரம், இல்லாட்டி கைதி போல அடிம வாழ்க்கதான்”

“எதிரியோட வாழ்ந்து சாகலாம். துரோகியோட ஒரு செக்கனும் வாழ ஏலாது”

நடந்த உண்மையை மறைத்து ராபியைத் துரோகியாக்கி இயக்கத்தின் ஏனைய முஸ்லிம் தோழர்களைத் தக்கவைப்பதில் கவனமாக இருந்தும் பலனற்றுப் போனது, ராபியின் கவர்ச்சியினால்தான் நிறைய முஸ்லிம் இளைஞர்கள் இயக்கத்தில் அள்ளுண்டு போய்ச் சேர்ந்தார்கள், அவனே இல்லாத போது அவர்கள் யோசித்தார்கள்,

ராபி இராணுவத்தில் சரணடைந்ததும்

“உம்மை நம்பலாமோ?”

தேசிய பந்தோபஸ்து அமைச்சர் அவனைப் பார்த்துத் தமிழில் கேட்ட ஒரேயொரு கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக இயங்கினான், சிறிது காலத்தில் ராணுவத்தின் துணையோடு களத்தில் இறங்கினான், பின்னர் இன்னும் சிறிது காலத்தில் அவன் சுதந்திரவான் ஆனான்.

அவனை எதிர் கொள்ள இயக்கங்களுக்கு ஆளுமை போதவில்லை, எல்லா ஆயுத இயக்கங்களுக்கும் ராபி நெருக்கடியாக மாறினான், அவனை எதிர்கொள்ள அவர்கள் தடுமாறினார்கள், முஸ்லிம் இளைஞர்களின் ஆகர்ஷன புருஷனாக ராபி மாறினான். எல்லா ஊர்களிலும் அவன் கால் பதித்தான் மிகக் கவனமாகத் திட்டமிடப் பட்ட அவனது போக்கு அவ்வளவு எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாத தாகவிருந்தது, ஆயுத இயக்கங்களுக்கெதிரான ராபியின் செயற்பாடுகள் மதி நுட்பமாகத் திட்டமிடப்பட்டு நகர்த்தப்பட்டன, வலுவான நிலையில் எல்லாம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்க ராபியின் மீதான இயக்கங்களின் வெறுப்பும் பன்மடங்காகியது,

அக்கரைப்பற்றையும் தாண்டி இயக்கங்கள் மீதான முஸ்லிம்

இளைஞர்களின் எதிர்ப்பு அம்பாறை மாவட்டமெங்கும் வலுத்தது, தமது இயங்கு முறைகளின் மீது மீள் கட்டமைப்பை உருவாக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினையும் அது அவசியமாக்கியபோது, அல்பத்தா என்ற நாமம் முஸ்லிம் இளைஞர்களைச் சிலிர்த்து நிற்கச் செய்யும் ஒன்றாயிட்டு,

“நானும் அல்பத்தா தான்”

என்று சொல்வதில் ஏக திருப்தி கொண்டார்கள்,

ஒரு இராப் பொழுதில் ராபி தன் நண்பனைச் சந்தித்தான்,

“மச்சான் இனி ஒண்டும் சரிப்பட்டுவெராது போலத்தான் தெரியுது”

“ராபி இப்ப என்ன செய்யலாம்”

“என்னக் கொல்லணும் எண்டுதான் இப்ப எல்லாரும் திரியிறானுகள்”

“மரம்வெட்டுறவன், காட்டுத்தொழில் செய்றவன், வயல் செய்ற முதலாளிமார் இவங்களில இயங்குகளுக்கிட்ட சலுக உள்ள ஆக்கள் இருக்கானுகள், அவனுகள்தான் இயக்கத்துக்குத் தேவையான எல்லாத்தையும் சப்லை பன்ற ஆக்கள், அதோட ஊருக்குல நடக்கிற எல்லாத்தையும் துப்புக் குடுக்கிறதும் அவனுகதான், இனி இவியலர் பக்கமும் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்தணும்”

“அத முழுமையாத் தடுக்க ஏலாது, ஓரளவு குறைக்கலாம், அதுல கை வெச்சா இவ்ளர மக்கள் நம்மல எதிரியாக்கிப் போடுவானுகள்”

“பாப்பம் பாப்பம், இவன் புள்ளி ஆதத்துட மகன் அவனுகளோட சேந்து கடுமையாச்சுத்துறானாமே”

“அவன்ட வாப்பாவ கரண்டுக் கட்டைல கட்டிவெச்சிச் சுட்டது நீதானாம் எண்டு, அவன் உன் மேல கோவமா இரிக்கான், உன்னப் பழிவாங்குத்தான் அவனுகளோட சேந்திரிக்கானாம் எண்டு கதச்சிரிக்கான்”

“காடையனுகள் எல்லாரையும் கொல்லணும் எண்டு இயக்கம் முடிவெடுத்திச்சி சுட்டிச்சி, அது செரிதான் அவியளால மக்களுக்குத் தானே பிரச்சின”

“காடையனக் கொல்லறம் எண்டு ஒரு தமிழனக் கூட அவனுகள் சுடல்லியே”

“அதான் அதான் நாம் இவனுகள்ர புத்தி தெரியாம சோரம் ஹராங்குட்டி மனமாற்றம்

போயிட்டம், அதான் இப்ப எல்லாத்துக்கும் சேத்து அனுபவிக்காக”
 “நாளக்கி ராவைக்கு எட்டு மணிபோல வாரன் முக்கியமான கொஞ்ச
 விசயங்களப் பேசணும்”

ராபியின் வழியில் யாரும் குறுக்கீடு செய்யவில்லை, ஆனால் சதித்
 திட்டங்களுக்குப் பஞ்சமும் இருக்கவில்லை, எல்லோரும் இலக்கு
 வைத்து அலைந்தார்கள், இயக்கங்களுக்குத் தகவல்கள் போயின,

“நாளக்கி எட்டு மணிக்கி அவன் வருவான்”

“யாரு ராபியா”

“ஓ அவனேதான்”

“எங்க”

“ஆறாங்குறிச்சி முஸ்லிம் ஓட்டல் நபீல்ட் ஊட்டடிய”

“சுவரா வாரானா”

“ஓ, சுவர் அவிய கதைக்கிறத்த, எண்ட காதால கேட்டன்”

புள்ளி ஆதத்தின் மகன் பழி தீர்க்கும் வெஞ்சத்துடன் தகவல்
 கொடுத்தான், தனது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பழி வாங்கியது
 போன்ற ஆத்ம திருப்தி அவனுக்கு அதற்காக எத்தனை நாட்கள்
 ராபியின் நண்பனின் பக்கத்து வீட்டில் தவம் கிடந்திருக்கிறான்,
 பக்கத்து வீட்டுக்காரி அவனுக்கு விசுவாசமாக பாரதூரங்களைப் பற்றி
 கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படாது, யோசிக்காது இயங்கியதன்
 விளைவு, ராபியின் உயிருக்கு நேரம் குறிக்கப்பட்டது.

“சரி சரி நாங்க பாக்கிறம் நீ போ”

அவர்கள் தயாராகினார்கள்,

“குஞ்சான் இஞ்சவா”

“ஈரோசுக்கு இப்ப பெரும சேக்கிற வேலைய நீ செய்யப் போறாய்

“என்ன செய்யனும் சொல்லுங்க செய்றன்”

“ஆறாங் குறிச்சியில முஸ்லிம் ஓட்டல் நபீல்ட் ஊட்டுப்பக்கம் போய்
 ரெக்கி பாத்திட்டு வா”

“சரி இப்பயே போறன்”

அவன் தனக்கு இயக்கத்தால் முக்கிய பொறுப்பு அளிக்கப்பட்ட
 திருப்தியில் நெஞ்சு நிமிர்த்தி ஊருக்குள் நுளைந்தான்.

மறு நாள்

“நோன்புகாலம் என்கிறத்தால சன நடாமட்டம் இரிக்கி எட்டு மணிக்குப் பொறவு எல்லாரும் பள்ளிக்க இரிப்பாக”

“யார யார் போற”

“குஞ்சான் நீ கூடப் போ”

“யார் சுடுற”

“சாந்தன் இந்தா துவக்கப் புடி, இலக்குத் தப்பக் கூடாது சரியோ”

“பொறுப்புத் தந்தாச்சுதானே, கவலைய விடுங்கோ”

“ஈரோசுக்குப் பெரும் இதிலதான் இருக்கு அதால இலக்குத் தப்பக் கூடாது”

“இயக்கத்தினர் பேரப் பாதுகாக்கிறது எண்ட பொறுப்பு”

சாந்தன் இறுமாப்புடன் துப்பாக்கி சுமந்து கம்பீரமாக வெளியேறினான். மரணச் செய்தி வரும் வரை அவர்கள் நெருப்பின் மீது நிற்பது போலாயிற்று, இவர்களின் துரதிஷ்டம், இலக்குத் தப்பி ராபி பிழைத்துவிட்டால்! அவனை எதிர் கொள்ளும் அளவுக்கு இவர்கள் யாருக்கும் மனோவலிமையும், செயற்பாட்டு வீரியமும் கிடையாது,

அவர்கள் ராபியின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள் இரவு எட்டே காலாகியது அப்போதும் அவனது வருகை நிகழவில்லை.

“டேய் குஞ்சான் சரியாப் பாத்தியா”

“எல்லாம் சரியாத்தான் பாத்தன்”

“அப்ப எங்கடா இன்னுமில்ல”

“எனக்குத் தெரியாடா, தகவல் நான் குடுக்கல்ல”

“அப்ப யாரு குடுத்த”

“அது எனக்கித் தெரியா ஆனா தகவல் உண்மயாத்தான் இரிக்கனும்”

“எப்பிடிச் சொல்றாய்”

“ராபி நேத்தும் இஞ்ச வந்து போயிரிக்கான், அப்போ இண்டைக்கும் வரலாம்”

“அந்தா வார பைக் யார்ர”

“அதான் ராபிட...அது ராபிதான்”

“நீ ரெடியா இரி”

“செரி செரி”

சாந்தன் துப்பாக்கியைத் தயார்படுத்திக் குறி வைத்தான்.

ராபி தனது நண்பனின் வீட்டுக்கு முன்னால் எவ்விதமான சலனமுமின்றி நின்று கொண்டிருந்தான், அவனது நண்பனும் வந்தான் ஐந்து நிமிடங்களை வரை உரையாடி இருப்பான் துப்பாக்கி வெடித்தது.

ராபி சரிந்து விழுந்தான்.

நண்பன் பதட்டத்துடன் அவனை வாரி அனைத்தான். உயிர் பிறிந்திருந்தது.

எந்தச் சலனமுமில்லாமல் சாந்தனும், குஞ்சானும் வெற்றிக் களிப்போடு அங்கிருந்து சென்றார்கள்.

ராபியின் மரணம் பட்டிதொட்டியெங்கும் அதிர்வை உண்டு பன்னியது,

எல்லா ஊரிலிருந்தும் மக்கள் திரண்டார்கள், இளைஞர்கள் எங்கும் நிறைந்திருந்தார்கள், ராபியின் மனமாற்றம் அவனுக்காகச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது இதுதான் என்பது போல அவனது இறுதி ஊர்வலம் ஜனத்திரளால் புதிய அத்தியாயத்தினைத் துவக்கியது,

நிறைந்த மக்கள் வெள்ளத்தில் மறு நாள் மாலை 3.30 மணிக்கு அவனது உடல் விதைக்கப்பட்டது, துரோகிகளால் சிதைக்கப் படவிருந்த அவனது வாழ்வு அதிஷ்டவசமாகத் தப்பியதன் பெறுமதி அவன் மக்கள் மனதில் நீங்காத இடமாகினான்

பிற்குறிப்பு: 1986 ஆம் ஆண்டு மே 07 ல் ராபி மரணித்து சிறிது காலத்தில் குஞ்சனும், சாந்தனும் விஷேட அதிரடிப் படையால் கைது செய்யப் பட்டு அழைத்து வருகையில் குஞ்சன் தப்பிச் செல்ல முயன்ற போது சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான், சாந்தன் பூசாவைச் சிறையிலடைக்கப்பட்டு, பின்னர் விடுதலையாகி இப்போது கண்டாவில் வசிக்கிறான். புள்ளி ஆதத்தின் மகனும் பரிதாபமாக மரணித்துப் போயினான். சார்ஜன் அன்சார் சில வருடங்களின் பின் விடுதலைப் புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் ராபி மக்கள் மனதில் ஒரு ஹீரோவாக இன்னும் வாழ்கிறான்.

தோணிக்காரன்

ஓவியர் மன்கூர்

“சீஇப்பெல்லாம் என்னதான் பெரிசாப்படுது”

கரையை நோக்கித் தோணியை இழுத்துக் கொண்டிருந்த அனிபா புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனது சாந்தமடையவில்லை என்பதையும், இன்றைய தொழில் பாடு அவ்வளவாய் இல்லையென்பதையும், அலுத்துக் கொண்ட அவனது செயற்பாடுகள், தெளிவாய்ச் சொல்லின. தோணியை இழுத்துக் கட்டிவிட்டு ஆற்றை வெறித்துப் பார்த்தவன், வாயில் இருந்த வெற்றிலைச் சொதப்பலைத் துப்பிவிட்டு, ஆற்றுக்குள் இறங்கினான். ஒருபிடித் தண்ணீரை மொண்டு வாய்க்குள் செலுத்தி பல்லிடை செருகிக் கொண்டிருந்த எச்சங்களையெல்லாம் சுத்தப்படுத்திக் கரையை நோக்கிக் கொப்பளித்தான். ஆற்றுக்குள் துப்புவதில் அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூட இஷ்டமில்லை. அதனால் தான் அப்படியொரு கொள்கை.

அவனுக்குப் புத்தி தெரியாத விளையாட்டுப் பருவத்தில் இருந்து இப்போது வரைக்கும் தெரிந்தது, இந்த ஆறு ஒன்றுதான். இன்று வரையும் அவனை வாழ வைத்துக் கொண்டிருப்பதும் இதுதான். அதனால்தான் அவ்வளவு மதிப்பும் மரியாதையும் அதன்மீது அவனுக்கு இருந்தது. தோணிக்குள்ளேயே படிக்கம் வைத்துக் கொண்டிருப்பதும் அதற்காகத்தான், மறந்தும் கூட வெற்றிலைச் சாற்றை அவன் ஆற்றில் துப்பியது கிடையாது. தனது வாழ்வாதாரத்தை அளித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றை, துப்பி அவமதிக்க அவன் தயாரில்லை.

“தாய்க்குச் சமன் தம்பி, தாய்க்குச் சமன், நாம மதிக்கணும் நம்மட உம்மாட முகத்துல துப்ப மனம் வருமா? வராதுதானே அதப் போலத்தான் இதுவும்...”

எப்போதோ யாருக்கோ அவன் சொன்ன நியாயம்

“அறிஞ்சாளுக்குத்தான் மகிம தெரியும், அறியாதவன உட்டுப் போட்டு வேலையப் பாக்க வேண்டியதுதான்”

யாருக்கும் வலிந்து விளக்கமளிக்க அவன் தயாரில்லை ஒரு வித்தியாசமான போக்கு அவனது.

முகம் அலம்பிக் கொண்டு திருப்தியோடு மீண்டும் கரைக்கு வந்து, வலையைத் தூக்கி சவளின் மேல் போட்டுவிட்டு மீன் கூடையைத்

தூக்கிச் சவளில் கொழுவிக்கொண்ட பின், சவளைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டே குனிந்து தோணிக்குள் இருந்த படிக்கத்தை மறுகையில் எடுத்தவன், ஒரு முறை சட்டையைப் பையைத் துழாவிப் பார்த்தான். பீடிகீடி ஏதும் இருக்குமோ என்ற ஒரு நப்பாசைதான். மீண்டும் ஒருமுறை அப்படியே திரும்பி ஆற்றைப் பார்த்தவன் கரையை நோக்கி ஒரு தோணி வருவதை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தத் தோணி சற்றுக் கரையை நெருங்கியதும் ஆளை அடையாளம் கண்டு கொண்டவன் போல,

“ஆ யாரு சலைம் காக்காவா?”

“ஓ.. ஏ..ம்பி, அனிபாவா அது”

“ஓமாக்கா இப்பதான் வந்த. எப்படி யாக்கா பாடு”

“இண்டக்கிப் பறவாயில்லம்பி பத்துப் பதினஞ்சி செங்கனையான் பட்டுது. உண்ட பாடு என்னடாம்பி”

“செல்லக் கூடிய மாரி இல்லாக்கா அஞ்சாறு கிலோ தேறும்”

“ஒரு கை குடுராம்பி தோணியக் கொஞ்சம் இழுத்துக்குவம்”

சொல்லிக் கொண்டே அவர் இறங்கிவந்தார். அனிபாவும் தூக்கிய அனைத்தையும் தன் தோணியில் வைத்து விட்டு அவருக்கு ஒத்தாசை நல்கினான், அவன் மனதில் தனக்கு இறைவன் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான் எனும் எண்ணம் அழுத்தம் கொடுக்க, சலைம் காக்காவுக்குப் பட்ட செங்கனையான்கள் பற்றிய மதிப்பீட்டை மனதில் செய்தான்.

“இந்த சீசன்ல படுற செங்கனையான் எப்படியும் அஞ்சி ஆறு கிலோ தேறும், அது மட்டுமே எழுவது கிலோக்கு மேல வரும் மத்த மீனெல்லாம் சேத்துப்பாத்தாம்.. வரும்..”

என்றபடி தோணியை இழுத்துக் கொண்டிருந்தவன் அதன் பாரத்தை வைத்தே,

“என்னாக்கா ஒரு நூறு கிலோ தேறும் போல கிடக்கு”

“ஓண்டாம்பி நமக்கு அமச்சதுதானே கெடைக்கும், போதும் போலத் தெரிஞ்சிது அதான் வந்திட்டன்”

அவனுக்குள் அளவிட முடியாத எண்ணவலைகள் பிரவகித்துப் பாய்ந்தன. மனம் விட்டுக் கேட்டான்.

“எந்தப் பாட்டுலாக்கா செங்கனையான் பட்டிச்சி”

“அஞ்சாம் புட்டி ஓரம்”

“நல்ல பெரிய மீனாக்கும் எனாக்கா”

“ஓண்டாம்பி பெரிய செய்சுதான் ஒண்டொண்டும் ஏழெட்டுக் கிலோ தேறும் போலக் கிடக்கு”

அவர் குரலில் மகிழ்ச்சி ததும்பியது.

அனிவா மீண்டும் மனதில் கணக்குப் போட்டான். செங்கனையான் துடிக்கும் சப்தம் அவனை என்னவோ பண்ணியது. அவனது வாழ்க்கைத் துடிப்பும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடங்கிக் கொண்டுதான் போகிறது. இன்னும் கரை கண்ட பாடில்லை. நாலு பிள்ளைகளாச்சு, அன்றன்றைய சோற்றுக்கே உழைப்பு சரியா யிருந்தது. அமோகமாகக் கிடைத்த காலத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக மிச்சம் பிடித்து ஒருவாறாக வீட்டைக்கட்டியிருந்தான். அவனது உழைப்பு மட்டுமா?

அவன் மனைவியும் மத்தியகிழக்குக்குச் சென்று அரபுக் காரர்களின் வீடுபெருக்கி, பாத்திரம் தேய்த்து, கக்கூசு கழுவி நித்திரை செய்யக் கூட நேரமில்லாமல் கூலி வாங்கும் அடிமை போல மாடாக உழைத்து இரவு பகல் என்று எதுவுமே தெரியாமல் சேமித்த பணமும் சேர்ந்துதான் ஓரளவு திருப்திகரமாக இரண்டு அறையும், ஒரு மண்டபமும், சமையலறையுமாக ஒரு கல் வீட்டைக் கட்டி முடித்தான். எத்தனையோ பெண்களின் உழைப்பை மாப்பிள்ளைமார் அழித்துக் கொண்டிருந்த போது, இவன் கொஞ்சம் புத்திசாலித் தனமாக அவளின் உழைப்பையும் மிச்சம் பிடித்து, அவனின் உழைப்பையும் மிச்சம், பிடித்து வீட்டைக் கட்டி முடித்து விட்டுப் புது வீட்டுக்குக் குடி போக மனைவியின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். அவள் வந்த பின்னர்தான் புதுவீட்டுக்குக் குடி போனான். மற்றவர்களின் புருஷன்மாருடன் ஒப்பிடும்போது, அவளுக்கு அவள் புருஷன் எவ்வளவோ ஓசத்திதான்.

அதன் பின்னர்தான், அவர்களுக்கு மூன்று குழந்தைகள் வேகவேகமாக ஒவ்வொரு வருட இடைவெளியில் கிடைத்தனர்.

மூத்த மகனை அவள் விட்டுவிட்டு வெளிநாடு போகும் போது மூன்று வயது, துடித்துத் திரியும் வயசு. அப்போது அவனுக்கு எல்லாமாக இருந்து பார்த்துக் கொண்டது அனிவாவின் மாமிதான். அவளே எட்டுக் குழந்தைகள் பெற்று வளர்த்தவள். ஆதலால் அவனை வளர்ப்பதொன்றும் பெரிய சுமையாகவே படவில்லை. அந்தக் காலத்து மனிதர்கள் பத்துப் பெற்றாலும் திடமாகத்தான் இருந்தார்கள், இப்போதெல்லாம் நான்கோடு அவனுக்குப் போதும் என்றாகி விட்டது, அடுத்த தலைமுறை ஒன்றோடு போதும் சொல்லி விடும், வீட்டில் மாமி குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ள, அனிபா முழுமையாகத் தொழிலில் கவனம் செலுத்தினான்.

யுத்தம் சூடுபிடித்து ஒரு பக்கம் புலி மறுபக்கம் ராணுவம் மாறி மாறிச் சுட்டுக் கொண்டிருந்த போது, இரவில் மீன் பிடிக்கச் செல்ல முடியாது எத்தனை நாட்கள் பட்டினி கிடந்து வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துச் சாபம் விட்டிருப்பான். துண்டு துண்டாய்த் தொடர்பில்லாது அவனின் மனவோட்டங்கள் ஓடிக் கொண்டே இருந்தன. அவற்றைத் துண்டிப்பது போல

“அனிபா...”

“.....”

“அனிபா...அனிபோவ்... என்னடா யோசின, இந்தா இத் நீ எடுத்துக்க” ஒரு பெரிய செங்கனையானையும் இன்னும் சில மீன்களையும் சுலைம் காக்கா அனிவாவிடம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தார். இன்னும் அதன் உயிர்த்துடிப்பு முழுமையாக அடங்கவில்லை, திமிரிக் கொண்டிருந்தது. அனிபா வார்த்தைகளை விழுங்கியபடி, அதை வாங்கிக் கொண்டான். பதிலுக்கு ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமே! என்ன சொல்வது? என்று யோசித்துக் கொண்டே.

“எப்படியும் ஒரு எட்டுக்கிலோ தேறும் எனக்கா”

என்று நன்றி கலந்து சொன்னான்.

மீன்களையெல்லாம் கூடையில் போட்டுத் தூக்கிக் கொண்டான், சுலைமுக்கு மூன்று கூடைகள் நிறைய மீன்கள் அனிபாவும் ஒத்தாசையாக ஒரு கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு அவரது சவளையும் கூடையையும் தோளில் போட்டுக் கொண்டவனாக,

“ஒரு பீடி இரிக்காக்கா” என்றான்.

வீட்டுக்குப் புறப்பட முன்னர் அதற்காகத்தானே அங்கே நின்றான்.

ஒரு பீடி வாங்கிப் பற்ற வைத்துக்கொண்டால் அவனது வீடு போய்ச் சேரும் வரை எந்தப் பயமும் இருக்காது. வேறு யோசனைகள் எதுவும் இருக்காது. ஆற்றங் கரையில் இருந்து அவனது வீட்டுக்குக் கொஞ்சத் தூரம்தான். ஒரு பீடி குடிக்கும் நேரத்துள் போய் விடலாம். ஆனால் இடையில் வில்லங்கமாய் இரண்டு தடைகள் இருக்கிறன. ஒன்று பொது மையவாடி, அடுத்தது வைரவன் குடி கொண்டிருந்த வேப்பமரம். இந்த இடங்கள் இரண்டையும் தாண்டிச் செல்லும் வரைக்கும், அவனது ஈரல் குலையில் தண்ணீர் வரண்டு போய்விடும். அவ்வளவு பயம். இத்தனைக்கும் திருமணம் முடித்ததிலிருந்து அவன் தன்னந் தனியாகத்தான் கடந்த இருபது வருடங்களாக. இந்தப் பாதையில் பயணிக்கிறான்.

அதிலும் வைரவன் குடியிருந்த பென்னம் பெரிதாய்ச் சடைத்து வளர்ந்து அகலக் கிளைபரப்பியிருந்த அந்த வேப்ப மரமும், ஒரு பெருங்காற்றுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சாய்ந்து விழுந்து பத்து வருடங்களாகிறது. அதில் குடியிருந்த வைரவன் என்ன ஆனான் என்றே தெரியாது.

‘சிலவேளை மரத்தில் அகப்பட்டு நசுங்கிச் செத்திருக்கலாம்’

என்று யாரோ அடித்த கிண்டல் எல்லாம் தாண்டி,

அந்த வைரவன் லேசுபட்டதில்ல, அது நல்ல வைரவன், யாருக்கும் எந்த அநியாயமும் செய்யாதவன், அகிம்சாவாதி, யாராவது தொந்தரவு செய்தால், இல்லாட்டிக் கெடுதல் செய்தால் மட்டுமே அவகளுக்குத் தண்டனை குடுக்கும். அது நல்லவனுக்கு நல்லவன் கெட்டவனுக்குக் கெட்டவன், அப்படிப்பட்ட வைரவன் இந்தப் பகுதிலதான் எங்கேயோ இருக்கான்.

என்பது அனிவாவின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

பத்து வருஷத்துக்கு முதல் அந்த வீதியில் பயணஞ் செய்யவே அனைவரும் அச்சப்படும் நிலையில், நேர்ந்து கட்டப்பட்ட தேங்காய்களை நூற்றுக்கணக்கில் சுமந்திருந்த அந்த வேப்பமரத்தைத்

தாண்டிச் செல்லும் வரை அனிவாவுக்கு இதயத் துடிப்புச் சப்தம் காதில் விழும். ஆனாலும் அவனுக்குள் ஒரு உறுதியான நம்பிக்கை, வைரவன் தன்னை ஒரு நாளும் ஒன்றும் செய்யாது என்பதுதான். பீடியைப் பற்ற வைத்தால், அனிவாவுக்கு வேறு யோசனைகள் வந்துவிடும், பொது மையவாடியையும் நிமிட வேகத்தில் கடந்து விடுவான். அங்கு அடக்கப்பட்டிருக்கும் எந்தக் கபுறுகள் மீதும் அவனது கவனம் செல்லாது, புகையைச் சுருள் சுருளாக விட்டபடி அவன் செல்வதைப் பெளர்ணமி தினத்தில் பார்க்க வேண்டும், மருது போன்ற ஓவியனின் கண்ணில் பட வேண்டும் அந்தக் காட்சி, உலகப் பிரசித்தம் பெற்ற அற்புதமான ஒரு வர்ணக் கலவையை உண்டாக்கி விடுவான்.

காலம் எவ்வளவோ மாறி விட்டது. இப்போதெல்லாம் வைரவனையும் யாரும் மதிப்பதில்லை. மையவாடிப்பக்கம் குடியிருக்கும் பேய் பிசாசுகளையும் கூடக் கணக்கிலெடுப்பதுமில்லை அவைகளுக்குப் பயப்படுவதுமில்லை, என்பதால் ஊரையே ஆட்டிப் படைத்த வைரவன் தமிழ்நாட்டுப் பக்கம் சென்று விட்டான் போலும், அங்குதான் நிறையச் சாமியார்களும் அவர்களில் தெய்வமாடுவதைப் பக்தியுடன் சிரம்பணிந்து வணங்கி தட்சணை கொடுக்கும் பக்தர்களும் நிறைய இருக்கிறார்களாம்.

ரீ 56 இன் வெடிச்சத்தமும் எறிகணை வீச்சு, பல்குழல் பீரங்கித் தாக்குதலின் அசத்தலான இன்னிசை அதிர்வு, ஆட்டிலெறி அதிர்வு எல்லாமும் சேர்ந்து யுத்த காலத்தில் பேய்களையே ரொம்பப் பயமுறுத்தி விட்டது போலும். அதனால் இப்போது எந்தப் பேய் பிசாசும் ஆட்டம் போடுவதில்லை. பேய்களுக்குப் பயம் அவசரப் பட்டு யாரையாவது விசயம் தெரியாமல் பயமுறுத்திவிட, அவன் இடுப்பில் இருக்கும் பிஸ்டலை எடுத்துச் சுட்டுவிடவோ அல்லது கைக்குண்டை வீசிவிடவோ கூடும் என்பதால் அவை அடங்கிப் போயின, அதனால் யார் வேண்டுமானாலும் இப்போது தன்னந்தனியாகப் பயணம் செய்யலாம். எந்தச் சாமம் ஆயினும் சரி, பயப்படத் தேவையில்லை,

ஆனாலும் அனிவாவின் அறிவு இன்னும் வளரவில்லை, அவனுக்குச் சிறிய வயதில் மனதில் பதிந்து போன அந்த நினைவுகளும் அதன் அசைக்க முடியாத பதிவுகளும் எப்போதைக்கும் மறக்க முடியாதவை. ஒருநாள் யாரோ ஒரு சின்னப்பையன் சொன்னான்.

“அனிவாக்கா வைரவன் சிக் லீவு அடிச்சிட்டு எங்கெயோ பொரின் பெய்த்தான் போல, ஸ்கைப் ஐடி இருந்தாக் கொண்டாங்க லைவ் கனெக்ஷன் தாரன், வீடியோச் செட் பன்னலாம், இப்ப த்ரீ ஜீ கனக்சென் கிடச்சிட்டு, நெட் நல்ல ஸ்பீட்” அனிவாவுக்கு அவன் சொன்னது என்னவென்றே விளங்கவில்லை. வைரவனைப் பற்றிக் கிண்டல் அடிக்கிறான், என்று மட்டும் விளங்கியது.

“போங்கடா உங்களுக்கெல்லாம் ரொம்பத்தான் தைரியம் பிஞ்சில பழுத்ததுகள்” என்று கடுமை கலக்காது ஏசி விட்டுச் சென்றிருக்கிறான். பொழுது சாய்ந்த பின்னர் இருள் கவியும் வேளையில்,

“மால மகறி நேரத்துல இந்த ரோட்டால போகப்படாமகள்”

என்று ஏழு வயது இருக்கும் போது, மகளுக்கு அவன் தனது பயத்தை ஊட்ட எத்தனை முயன்றும் அவள் கேட்டால்தானே, தன்னந்தனியாக ஓதப்பள்ளிக்கும். டியூசனுக்கும் போய் வருவான், அப்போதும் கூட அவனால் தன்னை மாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. வைரவனும் மையவாடிப் பிசாசுகளும் அவனுக்குக் கிலியூட்டும் முடிவுறாத காரணிகள்.

“அனிவா இதைக் கொஞ்சம் தூக்கி வெச்சிடன்”

சுலைம் காக்காவின் குரல் மீண்டும் அவனது நினைவுகளை அறுத்தது. கூடையைத் தூக்கிய படி,

“என்னாக்கா தூக்க ஏலுமா..? இல்லாட்டி இந்த இந்தச் சவளையும் எண்ட கூடையையும் படி அத நான் தூக்கிக் கொண்டந்து தாரன்”

அவன் வேகவேகமாகக் கூடைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கும் போது பீடி கேட்டதற்கு, இன்னும் பதில் கிடைக்கவில்லையே என்ற யோசனையுடன்,

“அவரிடம் இல்லையாக்கும்” என்ற சிந்தனையுடன் நடந்தான்.

‘கூட ரெண்டும் தரமான பாரம்தான்’ என்று நினைத்துக் கொண்டு தம் பிடித்த படி நடந்தான்.

அவனது வீட்டுக்குப் போகும் வழியில்தான் சுலைம் காக்காவின் வீடு, தங்கமான மனசு அவருக்கு, அதிர்ந்து பேசத் தெரியாதவர். எப்போதும் கலகலப்பான சிரிப்பு, மற்றவர்களுக்காக இரங்கும் மனிதர், ஆனாலும் ஏழை, நல்ல குணம், நாளைக்கு என்று எதுவும் கிடையாது, இரண்டு மீன் கிடைத்தாலும் போதும் ஒரு மிளகு தண்ணி காய்ச்சி ஒரு பிடிச்சோறு, அன்றைய பொழுது கழிந்து விடும். இப்போது வயது கொஞ்சம் ஏறிவிட்டதால் முன்னமாதிரி அவரால் வேலை செய்ய ஒண்ணா. அப்படியும் விட்டாரா மனிதர் தனியே போய்த் தனியே வருவார். அந்தப் பெரிய ஆற்றின் ஒவ்வொரு அங்குலமும் அவருக்குத் தெரியும் அவ்வளவு அனுபவம் இன்னும் நிறையப் பேருக்குக் கைவராத கலை அது. அவருக்கு மட்டுமே வாய்க்கப் பெற்றது. அவரின் நல்ல மனதுக்கு இயற்கை அள்ளிக் கொடுத்தது. காலம் அளித்த பரிசு நிம்மதியான வாழ்க்கை, வீட்டில் சாப்பிட இல்லாது பட்டினி கிடந்தாலும் கூட அவரின் கலகலப்பான சிரிப்பு அனைத்தையும் மறைத்துவிடும். வாழ்வதற்காகப் பலமுறை மரணத்தின் விளிம்பு வரைச் சென்று வந்திருக்கிறார்.

யுத்தம் உக்கிரம் பெற்ற வேளை இரவில் மீன்பிடிக்கச் செல்லக் கூடாது என்பது இராணுவத்தின் கண்டிப்பான உத்தரவு, அவர்களின் கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் மீன்பிடிக்கப் போனால் “இனி வந்தாச் சடுவம் சொல்ல மாட்டம்” என்று புலிகளின் எச்சரிக்கை.

என்னதான் செய்வது இரண்டு பக்கமும் தடை!!

“ரெண்டு மீன்குஞ்சி புடிச்சாலும் பொழுது பெய்த்திடும்”

என்று சொல்லும் அவர் என்ன செய்வார். எத்தனை நாள்தான் பட்டினி கிடக்கலாம் யாரிடமும் கேட்கவும் முடியாது, வேறு தொழிலும் தெரியாது. பெரியவர்கள் எப்படியோ இரண்டு நாட்களைச் சமாளிக்கலாம், என்றாலும் சிறிசுகள் எத்தனைக் குத்தான் தாங்கும்.

“பசிக்கிதும்மா”

என்று சொல்லிப் பார்த்துப் பதிலேதும் கிடைக்காவிட்டால்,

“வாப்பா பசிக்கிது”

அதற்கு மேலும் அவரால் சும்மா இருக்க முடியுமா? வலையையும்

சவலையும் கூடையையும் தூக்கிடுவார்.

“கொஞ்சமிரிங்கடா வாரன்”

புறப்பட்டு விடுவார். அவர் மனக்கண் முன்

“வாப்பா பசிக்குது”

என்பதைத் தவிர வேறேதும் தோன்றாது. ரீ56 என்ன பீரங்கியைக் கொண்டு வந்து வைத்தாலும் அவர் அசைய மாட்டார், ராணுவமும் சுட்டுத் தப்பி இருக்கிறார். புலிகளும் சுட்டுத் தப்பி இருக்கிறார். சில பொழுதுகளில் நடுச்சாமம் தாண்டி கொஞ்ச நேரம் துப்பாக்கிச் சூடு கேட்டால்,

“சுலைம் காக்கா ஆத்துக்குப் பெய்த்தார் போல”

என்றபடி அவர் வரும்வரைப் பதைபதைக்கும் உள்ளத்தோடு பதுங்கிக் காத்திருக்கும் அனைவருக்கும் அவர் வந்த பின்னர்தான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு வரும். எல்லோரும் கடிந்து கொள்வார்கள்.

“என்னாக்கா நல்லாத் தெரிஞ்சும் இப்பிடிப் போறிங்களே”

“என்னடா செய்யறது வயிறு கேக்குமா?” என்பார்

பரஸ்பரம் யாரும் உதவி செய்து கொள்ள முடியாத இக்கட்டில் ஆறுதல் வார்த்தைகள் தவிர வேறு ஒன்றும் அவர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்வதற்கில்லை. அப்படித்தான் ஒருநாள் இடையறாத வெடிச்சத்தம்

“என்னாக்கா ஆமியும் சுடுரான் பொடியமாரும் சுடுரானுகள் சுலைம் காக்காவும் ஆத்துக்குப் பெய்த்தாராம்” என்றான் ஒருவன்

“சுலைம் காக்கா மட்டுமில்லடாம்பி மம்மு, ஆதம், அலியாரு, அனிவா எல்லாரும் தான் போயிரிக்காக என்னான் நடக்குதோ? இந்தாக்களுக்குச் செல்றதும் விளங்கிறல்ல” என்றான் மற்றவன்.

ஓவ்வொருவராகப் பதறிப் பதறி வந்து சேர்ந்தார்கள். சுலைம் காக்காவை மட்டும் காணவில்லை. அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு அனைவரும் பதைபதைத்து நின்றார்கள் அதிகாலைக்குச் சற்று முன்னதாக, கவிந்த இருளில் ஒருவர் நீந்திக் கொண்டு வந்தார். அப்போதும் அவர் மீன் கூடையை விட்டுவிடவில்லை, அது சுலைம் காக்கா என்று அனுமானித்த பின்னர், அவர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. பசிக்கு முன்னால் மரண அச்சுறுத்தல் ஒன்றும்

பெரிது கிடையாது. அவர் சுமந்து வந்தது வெறும் மீன் கூடையில்தான், அது அவர் தனது உயிரைப் பணயம் வைத்து சம்பாதித்தது அவரது கடின உழைப்பு, வீசிவிட்டு வரமுடியுமா? புரிந்துகொள்ள முடியாத ஆயிரம் ஆயிரம் அர்த்தங்களும் பிரச்சினைகளும் ஒவ்வொரு தோணிக்காரனின் பின்னாலும் மறைந்து கிடந்தன, அவை யாராலும் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை, அவ்வளவு எளிதில் புரிந்து கொள்ளப்படவுமில்லை,

நாட்கள் பல்லாயிரம் வேதனைகளையும், சோதனைகளையும் அள்ளித் தெளித்துவிட்டு எவ்வளவு வேகமாக ஓடி மறைகின்றது.

“அனிவா எங்கடா போறாய்”

சுலைம் காக்காவின் குரல் கேட்டு நிதானித்து நின்ற அனிவா அவருடைய வீட்டைத் தாண்டிச் செல்ல முற்பட்டு வெட்கித்து நின்று விட்டான், அதைச் சமாளிக்க வேண்டி

“பாலாப்போன யோசினவந்தா ஒரு மண்ணும் விளங்கிறல்லாக்கா”

என்று கூறியபடி அவரது கூடைகளை இறக்கி வைத்தான். தனது கூடையைச் சுமந்து கொண்டு

“அப்ப நான் வாரனாக்கா”

என்றவனைப் பார்த்து

“இந்தாடா பீடி... நீ கேக்கப் போகக்குல எனக்கிட்ட இரிக்கல்ல”

என்றபடி ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்து அவனிடம் நீட்டினார். நன்றியுடன் அதை வாங்கிக் கொண்டு மீண்டும் ஒரு முறை

“அப்ப நான் வாரனாக்கா”

என்று விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

சுலைம் காக்கா மீது அவனுக்கு அளவு கடந்த அன்பும் மதிப்பும் இருந்தன. அதற்கு மிகப் பிரதானமான காரணம், அவரது தாராளமான மனதுதான். இப்படி எத்தனை தடைகள் தனது உழைப்பைப் பிறருக்காகக் கொடுத்திருக்கிறார். எல்லோரும் தோணிக்காரர்கள், எழும்பப்பட்ட வாழ்வு, இறைவன் கொடுத்த ஒரேயொரு பெருஞ் சொத்து இந்த ஆறு. அதிலிருந்து வளங்களைப் பெற்றுக் கொள்வது அவரவர் ஆற்றல், திறமை, உழைப்பு, முயற்சி என்று

எல்லாவற்றையும் பொறுத்து அமையும் ஒன்று. கொஞ்சம் கூடுதலாக மீன் பட்டால் மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துக் கொள்ளும் பண்பு, அவர்களுக்குள் உயிர்ப்போடு இருந்ததனால், அவர்களுக்கிடையான பாசம் உண்மையானதாக இருந்தது. போட்டி பொறாமை என்று எதுவும் கலப்படமாகாத நிலையில் வாழ்வை அனுபவித்த அவர்கள், பொருளாதாரத்தில் மட்டும்தான் ஏழைகள், மற்றபடி அவர்கள்தான் பணக்காரர்கள். இயல்பாகவே அவர்களுக்குள் பிணைந்து போயுள்ள ஒத்துழைப்பும் நேசிப்பும் யாரும் சங்கமமைத்துக் கோட்பாடு சொல்லித், தத்துவம் விளங்கப்படுத்தி, 'மாஸ் கெபிட்டல்' வியாக்கியானம் செய்து வந்ததல்ல. ஒருவருக்கு ஒரு பிரச்சினை என்றால் எல்லோரும் களத்துக்கு வந்துவிடுவார்கள். அதுவும் யாரும் வகுப்பு நடாத்தி வந்ததுமல்ல.

இயல்பாக இருக்கும் எல்லாவற்றையும் சிதைத்து கோட்பாடுகளாலும் தத்துவங்களாலும் அடைப்புக்குறியிட்டு அதன் செழுமையைக் குறைத்து மகிமை கெடச் செய்தது இந்த நவீன உலகம்தான்.

முழு நேர உழைப்பில் ஐந்து கிலோவுக்கு மேல் தேறாத அனிவாவுக்கு, தனது உழைப்பில் மிகவும் கவர்ச்சிமிக்க, அந்த இடத்தில் பெறுமதி வாய்ந்த எட்டுக் கிலோவை, அவன் கேட்காமலேயே தூக்கிக் கொடுத்த பக்குவம் எந்தச் சிந்தனையாளனும் அவருக்குள் ஏற்படுத்த வில்லை.

அந்த இசங்கள் எதைப்பற்றியும் இவர்களுக்கு ஒரு மண்ணும் தெரியாது,

ஆனாலும் அந்த இசங்கள் கூப்பாடு போடுகின்ற அனைத்தும் விடயங்களும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறன, வெகு தொலைவில்.

'அல்லாஹ் அக்பர் அல்லாஹ் அக்பர்'... சுபுஹூத் தொழுகைக்கான பாங்கோசை கேட்டது. அதற்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டி மூச்சுப் பிடித்து ஒரு இழுவை இழுத்துவிட்டு பீடியைத் தூர எறிந்தான்.

இனி அவனுக்குப் பயமில்லை. அதிகாலைத் தொழுகைக்கான அழைப்பொலி பறிந்ததும், பேய், பிசாசு, வைரவன் எல்லாம் ஓடி

அடங்கிவிடுமாம். அதனால் பாங்கு சொன்னதும் அவனுக்குள் எந்த அச்சமுமில்லை, உலத்திலேயே அவன்தான் மிகப்பெரும் தைரியசாலி போல நெஞ்சு நிமிர்த்தி நடப்பான். வேக வேகமாக வீட்டையடைந்தான். அவன் வருகைக்காகவே கதவுகள் திறந்து பல்புகள் போட்டுக் காத்திருந்தாள் மனைவி.

அதிகாலைக்குச் சற்று முன்னர் அவள் எழுந்துவிடுவாள், கணவனின் வருகையை எதிர்பார்த்து அடுப்பில் தண்ணீரைச் சுடவைத்து விட்டுக் காத்திருப்பாள், வந்தவுடன் அவனது சுமைகளை வாங்கியெடுத்து மீன்களுக்கு ஐஸ் கட்டி தட்டிப்போட்டு பக்குவமா கப் பெட்டியில் அடைத்து வைத்து விட்டு அவனுக்காக தேனீர் தயாரித்துக் கொண்டுவரும் போது அவன் குளித்துவிட்டு வந்துவிடுவான். உழைப்புக் குறைவு என்பதற்காக ஒருநாள் கூட அவள் முகம் சுளித்துக் கொண்டது கிடையாது. எதையும் இயல்பாகத் தாங்கிக் கொள்ளும் நல்ல பக்குவப்பட்ட குணம், அதனால்தான் ஒருநாள் கூட சண்டை சச்சரவின்றி நிம்மதியான அன்பு மட்டுமே மேவிநிற்கும் ஒரு வாழ்க்கையை அவர்களால் அனுபவிக்க முடிந்தது.

என்னதான் பெரிய பிரச்சினை வந்தாலும் அவனுடன் அவளும், அவளுடன் அவனும் இருக்கிறார்கள் என்ற பெருத்த நம்பிக்கை, பிரச்சினையின் வீரியத்தில் பாதியை வலுவிழக்கச் செய்து விடும். அந்தப் புரிதல் வசப்படாததால்தான் எலியும் பூனையும் வாழ்வு நிறைய வீடுகளில்.

சுடச்சுட இருந்த இஞ்சிப் பிளேண்டி அவனுக்கு புத்துணர்ச்சியூட்டாததைக் குடித்துவிட்டு, அதிகாலைத் தொழுகையை நிறைவேற்றப் பள்ளிவாசலுக்குப் புறப்பட்டு விட்டான். இறைவன் மீது அவனுக்கு அளவு கடந்த பக்தி.

“நோன்பு மாசம் நெருங்குது பெருநாளும் வரும்” என்று அவன் புறப்படும் போது இரண்டு விசயங்களைப் போட்டு வைத்தாள்.

“ம்.. எல்லாம் அல்லாஹ் விட்ட வழி..”

அவன் சொல்லிக் கொண்டே பள்ளிக்குக் கிளம்பினான். அவன் கால்கள் மட்டும்தான் முன்னோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

போன வருஷம் பெருநாளைக்காக வாங்கிய கடனை இன்னும் முழுமையாகக் கொடுத்து முடிக்கவில்லை அதற்குள்ளால் அடுத்த பெருநாள் நெருங்கிவிட்டதா? என்ற சாரம் அவன் மனதில் கேள்விக்குறியிட்டு நின்றது. அவன் மனது நிலை தடுமாற வில்லை போன வருசத்துப் பெருநாளின் இன்பகரமான நினைவுகள் மனதிற்கு இதமாக இருந்தன. நோன்பு மாதம் வேறு வருகிறதே நிறையப் பேருக்கு தர்மம் செய்ய வேண்டுமே என்ற ஆசை வேறு அவனுள்ளத்தில் பெருக்கெடுத்தது.

“ச்சே! எத்தின கஸ்டங்களத் தாண்டி வந்துட்டம் இனியென்ன! எல்லாத்தையும் வெல்லலாம்”

அவன் வாய் முணுமுணுத்தது. அவனுக்குக் கொள்கை கோட்பாடு விளக்கமெல்லாம் தெரியாது ஆனால் வாழ்க்கையில் அடிபட்டு நசிந்து ஓர்மையோடு எழுந்து நிற்பவன், அவனது அனுபவம் மிகவும் கனதியானது.

1990களில் ஒரு பெருநாளுக்காக அவன் நிறைய உழைக்க வேண்டியிருந்தது. எல்லாத் தடைகளையும் மீறி மீன்பிடிக்கச் சென்றான். மூன்று நாள் அயராது உழைப்பு, பாடும் பரவாயில்லை நான்காவது நாள் இராணுவம் பிடித்து அடியடியென அடித்து முகமும் முதுகும் வீங்கிப் போய், இரண்டு நாட்கள் படுக்கையில் கிடந்தான், அப்போதும் மூன்றாவது நாள் மீண்டும் ஆற்றுக்குப் போனான் யார் சொல்லியும் கேளாமலே.

ராணுவத்தின் கண்ணுக்குப் படாத தூரத்தில் நல்ல கெழுத்தி பிடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது, அது உடல்வலியை எங்கோ தூக்கி யெறிந்து விட்டது போன்று, அவன் ஆர்வத்துடன் சளைக்காமல் வலை வீசிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கண்களுக்கு முன் நின்றதெல்லாம் ஒன்றுதான்.

“புத்தாடை அணிந்த அவனது பிள்ளைகள்”

வெறியோடு உழைத்தான்

“ரெண்டாயிரம் தேறும் போல இரிக்கி நாளாக்கிம் வருவம்”

மனதைச் சந்தோஷத்தால் ஆற்றுப்படுத்திக் கொண்டு வீடுதிரும்பும் போதுதான்

“டேய் காக்கா இஞ்சவாடா”

அவனுக்கு வியர்த்துப் போயிற்று. அவனை நோக்கி நீட்டப்பட்டிருக்கும் துப்பாக்கி தவறுதலாக வேணும் வெடித்துவிட்டால்! அவனால் கற்பனை பண்ண முடியவில்லை, கண்ணீரோடு பழைய ஆடையில் பிள்ளைகள் தெரிந்தார்கள், வேக வேகமாகவும் நிதானமாகவும் அவர்களை நோக்கித் தோணியைத் தொடுத்தான். அவர்களை நெருங்கியதும் சவளால் குத்தி நங்கூரமிட்ட மாதிரி நீரின் போக்கிற்கு தோணியை விட்டு நின்றான்.

“தோணிக்காரனுகள் இந்தப் பக்கம் வரப்படாது எண்டு சொன்னா கேட்கமாட்டீங்களோ”

என்று அதட்டிக் கேட்டான் ஆயுதம் சுமந்த ஒரு புலி வீரன்.

“பளார்” என்று பெருஞ்சத்தத்துடன் அனிவாவின் பதில் வரமுன்னரே கன்னத்தில் புலி வீரனின் கை பதிந்தது.

“எல்லா மீனையும் எடுங்க”

அவன் குரல் ஆக்ரோஷமாக ஒலித்தது. அந்தச் சின்னப் பையனைப் பார்த்து

“அண்ணே பெருநாள் வருது புள்ளயளுக்கு உடுப்பு எடுக்கணும் இது வித்துத்தான்...”

அனிவா விக்கித்து நின்றான்.

துப்பாக்கியை அனிவாவின் முகத்துக்கு நேரே நீட்டினான்.

தவறுதலாகவேணும் அது வெடித்துவிடக் கூடாதே என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

அவர்கள், துப்பாக்கி முனையில் அவனது மொத்த உழைப்பையும் கொள்ளையடித்துச் சென்றார்கள், போகும் போது ஒருவன் சொன்னான்,

“மத்த தோணிக்காரனுகளுக்கும் சொல்லு இந்தப்பக்கம் வரக்கூடா தெண்டு”

வெகுதூரமாய் அவர்கள் சென்றுவிட்ட பின்னர்தான் வாங்கிய அறை அவனுக்கு வலித்தது. ஆயினும்

“பிள்ளைகளின் பெருநாள்...?” அவன் கண்கள் கலங்கின

“வாழ்க போராளிகள்” என்று மனமார வாழ்த்தும் போது அவனது

கண்ணீர் சாபங்கள் கலந்து ஆற்றோடு சங்கமித்தது. அவன் வெறிபிடித்தவன் போலத் தோணியைத் தொடுத்தான் வலை வீசினான். மீன் பிடித்தான். நீண்ட நேரம் உழைத்தான். மன நிறைவோடு தோணியைப் பார்த்தான்

“ஒருஐயாயிரம் தேறும்”

தோணியைக் கரை நோக்கிச் செலுத்தினான். மனக்கண் முன்னால் புத்தாடையுடன் பிள்ளைகள் தோன்றினார்கள்.

அவன் வாழ்வில் படாத கஷ்டங்களே கிடையாது

அனைத்தையும் எதிர்கொண்டு வென்றான். எத்தனை அடிகள், வதைகள், மரணம் எத்தனையோ முறை அவனைத் தாண்டிச் சென்றிருந்தது. அவனது அதிஷ்டம் அவனை அது தழுவிக் கொள்ள இன்னும் இன்னும் அவகாசம் அளித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது.

அவனைப் போன்றே அனைத்துத் தோணிக்காரர்களுக்கும் வாழ்க்கைக்காகப் போராடுதல் என்ற ஒன்றுதான் தெரியும். அவர்களின் தொழில் போராட்டம்தான், அவர்களின் போராட்டங்களும் ஆறுதான், போராட்டக்கருவிகள் வலை, தோணி, சவள், அத்தாங்கு, தங்கூசி, தூண்டில் இவைகள்தான். போரில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் அறுவடை மீன்கள், பலசமயங்களில் அவர்கள் தமது போராட்டக் களத்துக்குச் செல்லவிடாது வீடுகளிலேயே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்போதெல்லாம் அவர்கள் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்ட கைதிகள். எப்படி மீண்டும் போராட்டக் களத்திற்குச் செல்வது என்பது மட்டும்தான் அவர்களின் சிந்தனை. அப்போதும் கூட அவர்கள் பொதுநலவாதிகள்தான். தன்னைச் சூழ உள்ளவர்களைப்பற்றியே சிந்திப்பார்கள்.

துப்பாக்கிதாரிகள் இரண்டாகப் பிரிந்து நின்று இவர்களுக்கு விதித்திருக்கும் தடை, அவர்கள் தமது போராட்டக் களத்திற்கு வரக் கூடாது அவ்வளவுதான். அதற்காக இவர்கள் என்ன செய்ய முடியும், அவர்கள் வாழ வேண்டுமே. இரண்டு சக்திகளும் அவர்களுக்கு விதித்திருக்கும் பொதுத் தடை மீறப்படுகின்ற போது அவர்கட்கு அளிக்கப்படும் பரிசு மரணம். இயற்கை அளித்த கொடையால்

ஜீவனோபாயத்தை ஓட்டிச் செல்ல இந்தப் பாமர மக்களுக்கு ஆயுதம் சுமந்த நவீன மனிதர்கள் போடும் தடைகளுக்கெல்லாம் ஒரேயொரு சுருக்கமான அழகிய பெயர் “யுத்த தந்திரம்”

அனிவா பள்ளிக்குள் நுழைந்தான், அவனுக்கு மனநிம்மதியை அள்ளிக்கொடுப்பது தொழுகை ஒன்றுதான். அதை அவன் தவறாமல் நிறைவேற்றுவான். அதில் அவனுக்கு ஒரு அலாதியான ஆத்ம திருப்தி. தொழுகை முடிந்து நேராக வீட்டுக்குச் சென்று மீன் பெட்டியைத் தூக்கிச் சைக்கிளில் வைத்துக்கட்டி, நேராகச் சந்தைக்குச் சென்று, அதைக் காசாக்கி, அப்படியே அன்றைக்குத் தேவையான அரிசி, கறிபுளியெல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு, இயன்றளவு காசை மிச்சம் பிடித்து, வாங்கிய சின்னச் சின்ன கடன்கள் இருந்தால் அதையும் கொடுத்துவிட்டு, கணிசமானதோர் தொகையை மனைவியின் கையில் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் போது மணி காலை பத்தைத் தாண்டி விடும். அவனது வாசலில் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த பதிமருந்து மரத்தில் வலையைக் கட்டி அறுந்த பகுதிகளைத் பொத்தத் தொடங்கி விடுவான். சூரியன் உச்சிக்கு வருவதற்கிடையில் வேலைகளை முடித்துவிட்டு கொஞ்சம் தூங்கி எழும்புவான். தொழுகை சாப்பாடு எல்லாம் நேரத்திற்கு செய்து கொள்வான். அந்தி சாய்ந்ததும் மீண்டும் ஆற்றுக்கு, இதுதான் அவனது பொதுவான நிகழ்ச்சி நிரல்.

அசதி நீங்கி தலையனையில் தலை சாய்ந்தவனுக்கு அதிகாலையில் சுலைம் காக்கா சொன்ன தகவல் நினைவில் மிதந்தது. “அஞ்சாவது புட்டிப்பக்கம் செங்கனையான் படுத்து” இன்டைக்குப் போய் அதுல கொஞ்சம் மெனக்கெடனும் அவன் உறுதியானதொரு நிலைப்பாட்டில் உறங்கிப் போனான்.

மீனவ சமுதாயத்தின் வாழ்வில் இன்னும் ஒரு காத்திரமான பொழுது புலரவில்லைதான். அவர்களுக்குள்ள பெருஞ்சொத்து ஒரு தோணி இருப்பது. அந்தத் தோணியைப் பாதுகாப்பதும் கூட ஒரு போராட்டம் போலத்தான்.

அந்தப் பேராற்றில் இரண்டு விதமான சிக்கல் நிகழும் கந்தசாமிகள் வந்தால்;

அவர்களுக்குச் சவால், இராணுவம் மட்டும்தான்.

சிலவேளைகளில் தோணியைப் பறித்துக் கொள்ளவும் கூடும்,

அனிவாக்களுக்கு இரண்டு சவால்கள்; இராணுவமும், புலிகளும்.

இராணுவம் அடித்து இயங்கமுடியாது செய்துவிடுவர் ஆனால் புலிகள் மீன்களைப் பறித்து, சில பொழுதுகளில் தோணியையும் பறித்து, சில சமயம் கொன்றுவிடவும் கூடும்.

இராணுவமும், புலிகளும் ஒருபெரும் தேசியவாத விடுதலைப் போராட்டம் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்க, கந்தசாமிகளுக்கும் அனிவாக்களுக்குமிடையில் என்றுமே பிரச்சினை வந்ததில்லை, முரண்பாடு வந்ததில்லை. குரோதப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டதும் கிடையாது. அது போல அந்த ஆற்றில் புஞ்சி ஹாமிகள் வந்தாலும், அந்த மூவருக்குமிடையில் எந்தச் சிக்கலும் இருக்காது. எங்கோவோர் மேட்டுக்குடிச் சிந்தனையும், இருப்பைத் தக்கவைக்கும் போராட்டமும், ஏழைகளை மீண்டும் மீண்டும் கஷ்டத்தில் தள்ளிவிட்டு, அவர்களின் வாழ்க்கையைத் தூக்கிக் குப்பைத் தொட்டியிலும் சாக்கடையிலும் எறிந்துவிட்டு, இரு தரப்பாரின்தும் போர் தொடர்ந்தது. இதன் இணைப்பு மொழியாக இனத்துவ வாதம் இடம்பெற்று விட்டது.

அனிவா அதிஷ்டக்காரன் எந்தப்பிரச்சினையும் வராத இணக்கப் பாட்டுடனும், வஞ்சம் கலவாத புன்னகையுடனும் காலம் கழித்த சூழ்நிலையிலும், இந்த ஆற்றில் தோணி விட்டிருக்கிறான். யுத்தம் மும்முரமாகி இனத்துவேசம் தலைதூக்கி பெயரைக் கேட்டாலே சுட்டுத் தள்ளும் குழப்பகாலத்திலும் தோணி விட்டிருக்கிறான்.

இப்போது யுத்தம் முடிந்து விடுதலை புலிகள் இல்லாத நிலையிலும் தோணி விடுகிறான்.

ஆயுத பாஷை உக்கிரம் பெற்ற காலம்தான் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, எந்தப்பக்கமிருந்து துப்பாக்கி பேசும், என்பது தெரியாது காலம் கடத்திய பொழுதுகள் அவை, மிகவும் அச்சம் நிறைந்தவை, சுதந்திரத்தை முழுமையாகப் பறித்துக் கொண்டவை.

பல பொழுதுகளில் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொண்டவை, ஆனால் இப்போது ஒன்றுமில்லை. சுவாரஷ்யமான ஒன்றுமில்லை என்று, ஆறு அலுத்துக் கொள்கிறது.

அந்த ஆற்றின் ஒருகோடியில் வடக்குப் பக்கம் ஒரு இராணுவ முகாம், அதனையண்டிய பாலத்தில் இரு முனைகளிலும் ஓரளவு பெரிதான இராணுவச் சோதனைச் சாவடிகள் இரண்டு, ஆற்றின் கிழக்குப் பக்கம் ஐந்நூறு மீற்றர் தூரத்தில் இரண்டு அரண்கள், ஒன்று பொலிஸ் அரண், அடுத்தது இராணுவத்தினுடையது. அதிலிருந்து இரு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் ஆற்றின் பெருத்த வளைவு தொடங்குகிறது. அந்த வளைவே ஐந்நூறு மீற்றர் இருக்கும். அந்த வளைவிலிருந்து மேற்குப் பக்கம் மிக நீண்ட தூரத்துக்கு அந்த ஆறு பரந்துகிடக்கிறது. வளைவு வரையுமுள்ள அந்த ஒரு கிலோமீற்றர் சூனியப் பிரதேசம், ஆற்றின் வளைவிலிருந்து புலிகளின் கட்டுப்பாட்டு பிரதேசம், குறுக்காக இரண்டரைக் கிலோமீற்றர் இருக்கும். அந்தச் சூனியப் பகுதிதான் ஆற்றில் வளம் கொளிக்கும் பகுதி, ஏழை மீனவர்களுக்கு அந்தப் பகுதியை விட்டால் வேறுவழியில்லை. அவர்களும் என்ன செய்வார்கள். அந்த ஆற்றில் பரந்திருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான சிறு சிறு தீவுகளுக்குப் பெயர் சூட்டி அப்படியே அழைத்துப் பழகிப்போயிற்று எல்லாத் தோணிக்காரர்களுக்கும்.

ஆயுதப்பரிமாற்றத்துக்கு கரைச்சல் இல்லாத தளம் இந்த ஆறு ஒன்றுதான், அதனால்தான் இத்தனை நெருக்கடிகள் அந்த ஏழை மீனவர்களுக்கு யுத்தகாலத்தில் இருந்தன.

பெரிய பெரிய புட்டிகளையடுத்து ஒவ்வொரு படுகைக்கும் அவர்கள் பெயர் சூட்டியிருந்தார்கள். முதலாம் புட்டி, இரண்டாம் புட்டி என்று ஏழுவரைத் தொடர்கிறது. அந்தப் பகுதிகளுக்குள்ளால் ஏனைய சூட்டித் தீவுகளும் அடங்கியிருக்கும், நாற்பது அடிக்குமேல் ஆழமான பல பகுதிகளும் அந்த ஆற்றில் உண்டு. முதல் புட்டிக்குப் போக வெறும் கழுத்தளவு நீர்தான். அந்த ஆறுதான் பலநூறு குடும் பங்களின் வீட்டில் அடுப்பெரிய உதவி செய்து கொண்டிருந்தது.

இதனால் எல்லாப் பக்க நியாயங்களையும் ஒன்று புரட்டிப் பார்க்கும் போது அந்தப் புட்டிகள் பொதுவாக எல்லோருக்குமே அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றுதான். என்பது வெள்ளிடைமலை.

“அல்லாஹூ அக்பர் அல்லாஹூ அக்பர்.. அஸர்த் தொழுகைக்கான அழைப்பொலி அனிவாவின் தூக்கத்துக்கு பிரியாவிடையளித்தது. பொழுது கொஞ்சம் சாய்ந்திருந்தது. அங்கத் தூய்மை செய்து, மேல் கழுவிக்கொண்டு அனிவா பள்ளிக்குச் சென்றான். தொழுகை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி மனைவி கொடுக்கும் தேநீரை அருந்திவிட்டு முதல்பாடு மீனுக்காகச் சில சமயங்களில் செல்வான். பள்ளிக்குப் போகும் போதே அவன் இன்றைக்குப் போகிறானா? இல்லையா? என்பதைக் குறிப்பறிந்து கொள்ளும் திறன் அவன் மனைவிக்கு இருந்தது. சும்மாவா எத்தனை வருட வாழ்க்கையது, அதைக்கூடப் புரிந்து கொள்ளவில்லையென்றால்.

“புள்ள...” என்று சொல்லியபடி முற்றத்தில் ஒரு பாயைப் போட்டு அமர்ந்து கொண்ட அனிவாவின் வருகையை அவன் சரியாகக் கணித்து வைத்திருந்தவள் போலத் தேநீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவன் அதை அனுபவித்துக் குடித்துக் கொண்டிருந்த போதே அவன் ஆற்றுக்குக் கொண்டு செல்லும் சமான்களைத் தயார்படுத்தினாள். “எழுவதாம் நம்பர் தங்குசியையும் எட்டாம் நம்பர் தூண்டலையும் எடுத்து வெய் புள்ள, செங்கனயான்படுதாம் போய்ப்பாப்பம்”

அனிவா நிறைந்த கற்பனைகளோடு எல்லாவற்றையும் சுமந்து கொண்டு சென்றான். இப்படி மாலை நேரத்தில் வெயில் கொஞ்சம் சூடாகவே இருக்கும் போது சென்றால், எப்படியும் இருள் பரவத் துவங்கும் பொழுதில் வந்து, பின்னர் இரவுச் சாப்பாட்டையும் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு பெட்ரோமச் லைட், பீடி வெற்றிலை பாக்கு எல்லாவற்றையும் கொஞ்சம் தாராளமாக வசதிக்கொப்ப எடுத்துக் கொண்டு சென்றால், அதிகாலையில் அல்லது சில பொழுதுகளில் நள்ளிரவில், சில பொழுதுகளில் அதற்கு முன்னராக என்று தொழிலைப் பொறுத்து வீடுவந்து சேர்வான்.

ஆற்றையண்டியுள்ள புற்களுக்கிடையே 'உழுவான் புழுக்கள்' கொஞ்சத்தை வெட்டியெடுத்தான். அந்தப் புழுதான் தூண்டில் இரை. மண்வெட்டியைக் கொஞ்சம் அழுத்தி ஆழமாகக் கொத்தி, புழு தோண்டி வைத்திருந்த சிறு மணற்குவியலோடு சேர்த்துப் புரட்டியெடுத்து புழுவை உயிருடன் எடுத்துக் கொள்வதுதான் மிக முக்கியமானது. அப்போதுதான், தூண்டிலில் இரையாக அதைக் குத்தித் தண்ணீரில் வீசினால் கொஞ்ச நேரம் நீருக்குள் துடிக்கும். அந்த அசைவுதான் மீன்களை அதை நோக்கிக் கவரச் செய்யும்,

செங்கனையான் என்றால் நல்ல பலமுள்ள மீன் ஆனாலும் புத்தியில்லை அதற்கு. புத்தியிருந்தால் ஏன் தூண்டிலில் குத்தப்பட்ட இரையைக் கவ்வி தனது வாழ்வை அழித்துக் கொள்கிறது.

அனிவாவின் தோணி பயணிக்கத் தொடங்கியது. எல்லோருடைய தோணியையும் விட அனிவாவின் தோணி கொஞ்சம் விசாலமானது. பத்துப் பேருக்குமேல் பயணஞ் செய்யலாம். அதனால் அனிவாவுக்குத் தோணிக்காரன் அனிவா என்பதே பெயராகிவிட்டது. அது தவிர இன்னும் நான்கு சிறிய தோணிகளும் அவனுக்கிருந்தது அதில் ஒரு தோணி, ஸ்டேன்பை எப்போதும் தயாராக இருக்கும், யாருடைய தோணியாவது பழுதடைந்து விட்டால், தற்காலிகமாக யார் வேண்டுமானாலும் அவனிடம் சொல்லி விட்டுப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அப்படியொரு விஷேட சலுகை அவன் அளித்திருந்தான். அதிகமாக அவனது தோணியைப் பயன்படுத்தியது சலைம் காக்காகதான். இப்போதுதான் விதவிதமாகப் 'பைவர்' தோணிகள் வந்துவிட்டன. ஆயினும் அனிவாவினுடைய அனைத்தும் மரத் தோணிகள். வாடகைக்கு விட்ட தோணிகளின் பணத்தை வேறாகச் சேமித்து வருகிறான். நல்ல வசதியான பெரிய 'பைவர்' தோணி யொன்று வாங்க வேண்டுமென்பது அவனது ஆசை. 'ஒரு அவசரத் தேவைக்கு கூட அந்தக் காசில் கைவைக்கப்படாது' என்பது அவனது உறுதியான அசைக்க முடியாத எண்ணம்.

"தொழிலில் முதலீடு சரியாக இருக்க வேண்டும், ஏதும் நடந்து விட்டால் யாரிடமும் போய் நான்காய் மடிந்து நின்று விடக் கூடாது"

என்பது அவனுக்கு அவன் தந்தை சொன்ன உபதேசம், இரண்டு தோணிகள், மலிவு விலையில் மரம் வாங்கி, அவன் தன் கைப்படவே கொத்திச் செய்தவை. அதனால் அதன் மீதான நேசிப்பு கொஞ்சம் அலாதியானதுதான். அதில் ஒரு பெரிய தோணியை அவனுக்கென்றே மிக விசேடமாக வடிவமைத்துக் கொண்டான். அணியத்தில் ஒருவர் நல்ல வசதியாகச் சப்பாணிக்கொட்டி அமர்ந்துகொள்ள முடியும். அவ்வளவு விசாலமான இருக்கை போன்று கொஞ்சம் கலைத்துவமாகச் செய்திருந்தான். இப்படி எல்லோரையும் விடக் கொஞ்சம் பலவகையிலும் வித்தியாசமாக இருந்ததால் தோணிக்காரன் என்றால், இலகுவாக எல்லோரும் அனிவா என்று புரிந்து கொள்வார்கள்.

“நோன்பும் வருது... பெருநாளும் இரிக்கி”

மனைவியின் வார்த்தைகள் அவன் நினைவுத் திரையில் சலனத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டேயிருக்க நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு தோணியை வேகங்காட்டினான். அனிவா ஒவ்வொரு புட்டிப் பாடுகளையும் தாண்டி நான்காவது புட்டிப் பாடில் தோணியின் வேகங் குறைத்து மெதுவாகவே சென்று கொண்டிருந்தான். நீரின் அசைவியக்கத்தைப் பார்த்தவன்,

“கொஞ்சம் செத்தல் படும் போல இரிக்கி”

வலையை எடுத்தான்,

“ஒருபாடு வீசித்தான் பாப்பமே”

வீசினான், மெதுவாகக் கோரிக் கோரி இழுக்க இழுக்க அவன் கணிப்பு வீணாகவில்லை. சிறியதையெல்லாம் பிடித்துப் பிடித்து மீண்டும் ஆற்றில் விட்டுவிட்டு, பெரிய சைசுகளை மட்டுமே எடுத்து தோணிக்குள் போட்டான். தோணிக்குள் கரண்டைக்கால் அளவுக்குள்ள தண்ணீரில் அவை நீண்ட நேரம் உயிரோடு இருக்கும். எப்போதும் அவனது மீன்கள் துடிக்கத் துடிக்க இருப்பதற்கான ரகசியம் அதுதான், தோணி விசாலமானது என்பதால் எப்படித் துள்ளினாலும் தோணிக்குள்தான். ஒரு மணித்தியாளத்திற்குமேல் அதிலேயே நேரத்தை செலவிட்டான். பொதுவாக இப்படி நேரத்தில் அவ்வளவாக மீன் படுவதில்லை. அன்று அவனது அதிஷ்டம். செங்கனையான்

பிடிக்கும் ஆர்வம் அப்போதும் குன்றிப் போகவில்லை. பிடித்த மீன்களெல்லாம் பார்வையில் அளந்தான்

“ம்.. ஒரு ரெண்டாயிரம் தேறும்“

இன்னும் பிடிக்கலாம்தான் ஆயினும் அவனது ஆர்வமெல்லாம் செங்கனையான் மீது சென்றது தோணியும் சரியாக அந்தப் பகுதியைத்தான் அடைந்திருந்தது.

துடி துடிக்கும் இரையோடு தூண்டில் போட்டான் அவனது அதிக காத்திருப்புக்கு அவகாசமில்லாமல் வேகவேகமாக எட்டு செங்கனையான்கள் ஒன்றொன்றும் பத்துக் கிலோ வரைத் தேறும், எடையைக் கூட்டிப்பார்த்துக் கணக்குப் போட்டு, மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தது அவனது உள்ளம். மீன்கள் பட்ட வேகம் கொஞ்சம் குறைந்தது. பொழுது சாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

“எப்படியும் ராவைக்கெல்லாம் நின்றால் ஒரு ஐம்பதாயிரம் தேறும் போலக் கிடக்கு. எல்லாப் பிரச்சினையையும் மொத்தமாக முடிச்சிடலாம்”

என்று ஒரு நியாயமான ஆசை அவன் மனதில் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் சற்று வேகமாகவே செயற்பட்ட தாலோ என்னவோ களைத்துப் போனான், வெற்றிலை போடக் கூட மறந்து போனான், அவ்வளவு ஆர்வமாகத் தொழில் ஈடுபட்டு விட்டான் போலும். கொஞ்சம் ஓய்வெடுக்கவெண்ணி புட்டியை நோக்கித் தோணியை விட்டான்.

அங்குள்ள எல்லாப் புட்டிகளையும் விடப் பரப்பில் கொஞ்சம் பெரியது ஐந்தாம் புட்டி, அதற்கு ஒரு கரையும் கூட இருக்கிறது. அடர்ந்து வளர்ந்த பெரிய மரங்களும் பரந்த மணற்பரப்பும் அதற்கு அழகு சேர்ப்பன. தோணியை இழுத்துக் கட்டி விட்டு ஒரு பீடியை எடுத்துப் புகைத்தான் அதை ரொம்பவும் அனுபவித்து புகைத்த பின்னர், அப்படியே மணற்பரப்பில் கொஞ்சம் ஆயாசமாகப் படுத்துக் கொண்டான். பத்து நிமிட ஓய்வு அவனுக்கு அமிர்தமுண்டது போல இருந்தது. வெற்றிலை பாக்குப் பொட்டலத்தை எடுத்து பக்குவமாக ஒவ்வொன்றாக ரசித்து வாயில்

கொஞ்சம் இழுபட்டு வெளியே வந்தது. அதில் பென்னம் பெரிய பூட்டு, அவனுக்குள் ஆயிரம் ஆச்சரியக்குறிகள் ஒன்றாய்க் குவிந்தன. பலங்கொண்ட மட்டும் இழுத்துப்பார்த்தான். ஆயினும் அது அசைவதாய் இல்லை. புதையலாய் இருந்து விட்டால் எத்தனை கோடி மகிழ்ச்சி.

“எல்லாத் தோணிக்காரர்களின் வாழ்வையும் மேம்படுத்தலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ‘இன்ஜின் போர்ட்’ வாங்கிக் குடுக்கலாம். எண்ட புள்ளையள சீமான்கள் போல வாழ வெய்க்கலாம். எண்ட கடனையெல்லாம் முடிக்கலாம்”

அவன் மனதில் பட்டியல் நீண்டு கொண்டு போனது. ஓரளவு சங்கிலியின் போக்கிற்கு ஏற்ப மண்ணை வெட்டியெறிந்து விட்டான். மீண்டும் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்தான். அது அசைந்து கொடுத்தது. அப்படியே மேலே ஏறி நின்று மேல் நோக்கி இழுத்தான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உடைப்பெடுத்துக் கொண்டு அவனது புதையல் வெளிவரத் தொடங்கியது.

கொஞ்சம் பலமாக இழுத்தான்.

ஒன்று! இரண்டு! மூன்று! நான்கு...! இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ!

அவன் அதிர்ந்து போனான்,

கையிலிருந்த சங்கிலியை வேகமாக உள்ளே போட்டுவிட்டான்,

அவனுக்கு வியர்த்துக் காட்டியது,

சூரியனும் மறைந்து இருள் பரவ தொடங்கியிருந்தது. அவன் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட நீண்டநேரம் எடுத்தது.

மேலும் அனைத்தையும் பார்க்கும் ஆர்வம் அவனுக்குள் இல்லை.

அவனையறியாமலேயே

“யார் பெத்த புள்ளையளோ” என்றான்.

அவனது புதையல் கனவு மனதில் தோன்றியதற்கான தடயமே இல்லாது போனது. சங்கிலிகளில் பிணைக்கப்பட்ட எலும்புக்கூடுகள் இழுக்க இழுக்க ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து கொண்டிருந்தன. அவனால் உடனடியாக உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவன் விக்கித்துப் போனான். அவன் பார்வை வானுயர்ந்து இறைவனைத் தேடியது.

மண்வெட்டியை எடுத்தான் வேகவேகமாக மீண்டும் மண்ணைப் போட்டு மூடினான். யாராக இருந்தால் என்ன? யாரோ மனிதப் பிறவிகள்தான், பல கோடி வோல்டேஜ் மின்சாரம் தாக்கிய அதிர்ச்சியிலிருந்து, குழியை முழுமையாக மூடி முடித்த போது விடுபட்டான்.

யாரோ கொன்று கூட்டத்தோடு கட்டிச் சங்கிலியால் பிணைத்து பெரிய பூட்டுப் போட்டு சடலங்களை இங்கே புதைத்திருக்க வேண்டும். அவனுக்குள் கடந்த காலம் எல்லாக் கதவுகளையும் நினைவுத் திரையில் திறந்துவிட்டது. அவன் வேகவேகமாக நிலத்தைச் சமநிலைப்படுத்திவிட்டு, ஆற்றில் முகம் அலம்பிக் கொண்டான்.

அப்படியே தோணியில் சரிந்து அமர்ந்தான்.

அவனுக்குள் சிந்தனைகள் மிக இறுக்கமாகச் சிறகடித்தன,

யுத்த காலத்தில் இந்தப் பக்கம் வரக் கூடாதென்று துப்பாக்கி மனிதர்கள் எல்லோரும் ஏன் தடைபோட்டார்கள் என்பது இப்போது மிகத் தெளிவாக விளங்கியது.

யாராக இருக்கும்? எப்படியும் ஏழு பேராவது இங்கே புதைக்கப் பட்டிருப்பார்கள். மூன்று வருடமாவது போயிருக்கும். எழும்புக் கூடுகள் மட்டும் எஞ்சுகின்றதென்றால் நீண்ட நாள் புதைக்கப் பட்டதுதானே.

“மீன் புடிக்கப்போய் காணாமல் போன காசிம்பாவா ஆக்களோ அந்த டைம்ல அஞ்சி பேர்தான காணாமல் போனாங்க. இல்லாட்டி செல்துறை ஆக்களோ.. அதிலயும் ஆறு பேர் மாதிரிதான் காணாம போனாங்களே,

அவனுக்குத் தெரியவில்லை யாரோ மனிதர்கள். வதை செய்து கொல்லப்பட்டுப் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பிணங்கள் இறுதி மரியாதை எதுவுமே இல்லாது இழுத்து வந்து புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்கு எந்தக் கௌரவமும் அளிக்கப்படவில்லை என்ன நினைத்தானோ தெரியவில்லை. உடனடியாக தோணியில் இருந்து இறங்கி தொழுகைக்காக அங்கத் தூய்மை செய்தான். கொல்லப்பட்டவர்கள் முஸ்லிம்களாக இருந்து

விட்டால் இறுதித் தொழுகையாவது தொழுவித்து விடுவோம் என்று அந்தப் புதை குழியின் முன்னால் சென்று நின்றான்.

“யாராலோ கொண்டு புதைக்கப்பட்ட இந்த மனிதர்கள் யாரென்று தெரியாது இறைவா இவர்கள் முஸ்லிம்களாக இருந்தால் அவர்களுக்காக என்னால் செய்ய முடிந்தது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

பெரிய தத்துவம் கிடைக்கப்பெற்ற ஒருவன் போல முன் நின்று இறுதித் தொழுகையை நின்றபடியே நிறைவேற்றி விட்டுப் பிரார்த்தித்தான்.

“யுத்தம் முடிந்து இப்ப கிடச்சிருக்கும் அமைதிய இனி எந்தக் காலத்திலும் பறிச்சிடாதே ஆண்டவா, இப்ப இருக்கும் அமைதிய குழப்புறத் துக்கு ஆறுக்கும் அவகாசம் குடுத்திடாதே இறவை!”

அவன் பிரார்த்தனை உணர்ச்சிபூர்வமாக ஒங்கியொழித்தது. அவன் அங்கிருந்து நகர்ந்தான். யாரும் அந்தப் பகுதியில் தென்படுகின்றார்களா என்பதை அப்போதுதான் எச்சரிக்கை யுணர்வுடன் அவதானித்தான்.

அவனது தோணி கரையை நோக்கி நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு தளர்வாகப் பயணித்தது.

அவனுக்குள் பல்வேறு சிந்தனைகள் தோன்றிமறைந்த. இப்போது தோண்டப்பட்ட அடையாளங்கள் அப்படியே இருக்க நிச்சயமாக அதில் பிரச்சினை இருக்கிறது, பேசாமல் பொலிசாருக்கு தகவல் குடுப்பமா?

நமக்கென்னத்துக்குத் தேவையில்லாத வேல, சும்மா சும்மா நம்மலப் போட்டுக் குடைவானுகள். இன்டக்கில்லாட்டியும் என்டைக்காவது அவகளுக்குத் தெரியாமலா போகும்,

எப்படிப் போனாலும் அது இப்படியே இருக்கப் போவதில்லை நாளையொருநாள் இன்னொருவர் அதை வந்து தோண்டக் கூடும்.

மற்றுமொருநாள் வேறொருவர் அதைத் தோண்டக்கூடும்.

இப்படித் தோண்டித் தோண்டியே அது ஒரு பெரிய செய்தியாக மாறி ஊரெ திரண்டு வேடிக்கை பார்க்க எல்லாம் நிகழ்ந்தேறும்.

அப்படி எத்தனை ஆயிரம் பேர் அந்தப் புட்டிகளில் இப்படிப்

புதைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ! யாரைக் குற்றம் சொல்வது? எப்படிக்குற்றம் சொல்வது? ஒன்றுமாகப் புரியவில்லை அவனுக்கு. அப்படியே ஒருநாள் பெரும் பட்டாளத்துடன் பொலிசார் வந்து அதைத் தோண்டுவார்கள்.

அப்போது பத்திரிகைக்காரர்களும் ரீவிக் காரர்களும் வந்து நிற்பார்கள்.

தலைப்புச் செய்தி எப்படிப் போடுவார்களோ!!

“புலிப் பயங்கரவாதிகளால் புதைக்கப்பட்ட சடலங்கள் தோண்டியெடுப்பு”

அரசாங்கச் செய்திகள் இப்படித்தான் இருக்கும்.

“சிங்கள இராணுவத்தினரின் கொடூரம் - புதை குழிகள் பொலிசாரால் தோண்டப்பட்டன”

ஐரோப்பா வாழ் தமிழர் ஊடகங்களில் செய்திகள் இப்படித்தான் அமையும்.

அரசியல்வாதிகளுக்கு அவல் கிடைத்து விட்டது.

பாவம் அந்த எலும்புக் கூடுகள்.

மனச்சாட்சி

கொ

ள்

று

நான் பொலிஸ் சேவையில் இணைந்து சரியாகப் பதினைந்து வருடங்கள் கழிந்து போயிருந்தன. நேற்றுப் போல் இருக்கிறது. ஒரு சாதாரண பொலிஸ் “கொன்ஸ்டபிளாக” இணைந்து இந்தப் பதினைந்து வருடங்களில் எட்டுப் படித்தரங்கள் கடந்து இப்போது தான் ஒன்பதாவது படித்தரத்தில் கால் வைத்திருக்கிறேன்.

அவன் ஒரு தென்றல் போல வந்து புயலாக அடித்தோய்ந்து மீண்டும் தென்றலாகிப் போனான். அவனது விம்பம் இன்னும் அழியாமல் ஆழ்மனதில் பதிந்துவிட்டது. இத்தனை வருட மொத்த அனுபவத்தையும் ஒரு நாளில் ஆட்டங்காணச் செய்து அமைதியாகப் புன்னகைத்தபடி அவன் இன்னும் எனது மனத்திரையில் வாழ்கிறான். ‘பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டராக’ பதவியுயர்வு கிடைத்ததும் முதல் கேஸ்

ஒன்றை வருடங்களாக இலங்கையின் புலனாய்வுக் காரர்களை மண்டையைப் பிய்த்துக் கொள்ள வைத்த ஒரு ஆட்கடத்தல் தொடர்பான கோப்புகள் என் மேசை மீது விழுந்தன. எத்தனையோ விதங்களில் அதைக் குடைந்து குடைந்து தேடி விட்டேன். ஆனாலும் ஒரு பிடியும் கிடைக்கவில்லை. ஒரேயொரு அலைபேசியின் ‘இமி’ இலக்கத்தை வைத்துக் கொண்டு நான் போட்ட அத்தனை வட்டங்களும் பிழையானவை என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. அந்த அலை பேசியின் உரிமையாளரான பஸ்லியையும் கைது செய்து கொண்டு வந்தாயிற்று விசாரணைகள் ஒன்றும் பலனளிக்கவில்லை. ஐந்து நாட்களாகியும் பஸ்லியிடமிருந்து எனக்கு எந்தத் தடையமும் கிடைக்கவில்லை. என்னுடன் கூடவே இருந்த அனைவரும், பஸ்லிதான் கடத்தியிருக்க வேண்டும் என்று அடித்துச் சொன்னார்கள். காரணம் அலைபேசியின் நகர்வுகள் பற்றிய தகவல்கள் அப்படியொரு முடிவையே எடுக்கத் தூண்டின. அதற்குமேல் வேறு வழிகள் எதுவுமே இருக்கவில்லை.

பஸ்லிக்கு நாற்பத்தேழு வயது. இந்தக் கேஸை விசாரித்த எல்லா அதிகாரிகளும் பஸ்லிதான் குற்றவாளி என்று அறிக்கை சமர்ப்பித்திருந்தார்கள். பஸ்லிக்கு எதிராக பஸ்லியின் நண்பர்களே கொடுத்த கடிதங்கள் ஒரு பெருங்குவியலாக இருந்தன.

அனைத்தையும் அமைதியாகப் படித்து ஆழமாக யோசித்துக் கொண்டு ஒரு சிகரெட்டைப் புகைத்தபடி இருந்த எனக்கு
“எக்ஸ்கியூஸ்மி சேர்”

என்ற அந்தக் குரல் எல்லாவற்றையும் கலைத்து விட்டது.

என்ன? என்பது போலப் பார்த்தேன்.

“நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கும் குற்றவாளி நான்தான்” என்றான்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

அவனே சொன்னான்.

“பஸ்லியைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு யோசிப்பீர்களே” என்றதும் தான் எனக்கு எல்லாம் பிடிபட்டது.

அவனது பெயர் விபரங்களைக் கேட்டு எடுத்துக் கொண்டு சற்றுத் தள்ளி வெளியே அமருமாறு பணித்தேன்.

பஸ்லியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவன் பஸ்லியை பார்த்தான், சைகை காட்டினான்.

அச்சைகை, ‘எல்லாவற்றையும் நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்’ என்பது போல இருந்தது.

பஸ்லியின் முகத்தில் தெளிவு பிறந்திருந்தது.

“இந்தக் கேலை முடிப்பதில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

பஸ்லி தெளிவாகச் சொன்னான்.

“எனக்கும் இதற்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை. பஸால் என்பவருக்கு நான் அந்தத் தொலைபேசியை விற்றுவிட்டேன். அவரைப் பிடித்தால் தான் என்ன நடந்தது என்ற எல்லா உண்மையும் தெரியும்”

அவனுடைய சைகைக்குப் பிறகு இவன் இப்படித்தான் சொல்வான் என்பது எனது எதிர்்பார்ப்பு, அது ஒருவகையில் சரியானது, எனக்கு மட்டுமல்ல எனது குழுவினரின் அத்தனை பேருக்கும் இருந்த தெளிவில்லாத ஒரேயொரு விடயம் இந்தக் கேஸின் பின்னால் பெரியதொரு வலைப்பின்னல் இருக்கிறது, அது எது? என்பதுதான். அதைப் புரிந்து கொள்ளுமளவுக்கு எந்தத் தகவலும் இல்லாதது எமக்குப் பலத்த பின்னடைவுதான். ஆயினும் எங்களில் யாரும் எதிர்பார்க்காத ஒரு அதிரடித் திருப்பம் இப்போது நிகழ்ந்திருக்கிறது, அந்த மாய வலையை இவனை வைத்தே கண்டுபிடித்துவிட

முடியும், அப்படி முடியாது போனாலும், இவனைப் பலிக்கடாவாக்கி விட்டு 'கேலை முடித்து எமது பெயரையாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும், அத்துடன் 'டிபார்ட்மென்டில்' நல்ல பெயரும் பதவியுயர்வும்கூடக் கிடைக்கும், அவனாகவே எங்களிடம் வந்து விட்டான் அதனால் சிரமம் ஏதுமிருக்கவில்லை,

'பொலிஸ் டியூட்டி' என்பது பெயர் கெட்டுப் போகாத வரைத்தான், ஏதாவது விசாரணையில் நீதிமன்றத்தின் முன்னால் தலைகுணிந்தால் அன்றோடு எல்லாம் போச்சு. அதனால்தான் எதையாவது செய்து யாரையாவது பிடித்து கேலை ஏதோவோர் விதத்தில் முடித்துவிடுவதில் குறியாக இருப்போம். சட்டமும் அதிகாரமும் சிக்கல் நிறைந்தவை, அதன் இறுக்கம் பலமாயும் ஓட்டைகள் பலவீனமாயும் இருக்கும். ஓட்டைகளுக்கூடாகப் பயணிப்பது தான் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு. அது போல ஓட்டைகளுக்கூடாக உள்ளே வந்தவன் ஓட்டைகளுக்கூடாகவே வெளியே சென்றும் விடுவான், இத்தனை வருடகால அனுபவத்தில் எத்தனை விதமானவர்களைக் கண்டாயிற்று, அவ்வளவு எளிதில் புலப்படாத ஒரு நிழல் அதிகாரத்தின் காவல் நாய்களாகவும் நாங்கள் செயற்பட வேண்டிய துரதிஷ்டமும் உண்டு. இதெல்லாம் வாய்விட்டு வெளியே சொல்லமுடியாதவை.

பல சந்தர்ப்பங்களின் உண்மையான எமது உழைப்பும் தேடலும் ஒரு தொலைபேசி அலைப்புக்கு அடிபணிந்து போயிடும் துரதிஷ்டமும் நிகழும். என்னால் முடிந்தளவுக்கு நேர்மையாக இருக்க முயற்சிப்பேன், அதற்காக எனது தொழிலை இழப்பதற்கும், மேலதிகாரியின் முன்னால் குற்றவாளி போலக் கைகட்டி நிற்பதற்கும் எப்போதுமே நான் தயாரில்லை. அதனால் அப்பாவிிகள் தண்டிக்கப் படுவது தவிர்க்கவியலாது. பல சந்தர்ப்பங்களில் அப்பாவிிகள் தாமாகவே அதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள், அதை என்ன செய்ய முடியும்? 'சட்டம் தன் கடமையைச் செய்கிறது' இலகுவான வாசகம், சாட்சிகள்தான் அனைத்தையும் தீர்மானிக்கின்றன.

பொலிசார் வலை விரித்துத் தேடியதில் மற்றுமொரு பிரதான

சந்தேக நபர் அதிரடியாகக் கைது செய்யப்பட்டார், மேலும் பொலிசார் விசாரணைகளை முடுக்கிவிட்டுள்ளனர். என்று பத்திரிகைகளுக்கு செய்தி கொடுத்துவிட்டு, அவசரமாக அவன் பற்றிய முழுத் தகவல்களையும் பெற்றுக்கொள்வதற்காக எனது குழுவில் உள்ள இன்னொரு அதிகாரிக்கு

“அவரைக் கொஞ்சம் விசாரியுங்கள்”

என்று பொறுப்புக் கூறி விட்டு வெளியேறிய எனக்கு நள்ளிரவில்தான் திரும்பி வரமுடியும் என்பது தெரிந்திருக்கவில்லை.

அவனது கைகளைப் பின்னால் விலங்கிட்டு எனது அதிகாரிகள் குழு அவனை அடித்துக் களைத்துப் போய்க் கடுமையான வார்த்தைகளால் உளவியல் ரீதியாகத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனின் முகத்தில் மாறாத புன்னகை.

அவனது அந்தப் புன்னகைத்தான் இந்த விபரீதத்திற்கும் வித்திட்டிருந்தது. அதிகாரிகளின் அழுத்தமான கேள்விகளுக்கு அவன் அளித்த ஒரே பதில் இந்தப் புன்னகைதான். அது அவர்களைக் கடுமையாகச் சண்டிப் பார்ப்பது போல் கடுப்பேற்றி விட்டிருக்க வேண்டும். விசாரணையின் பாணி படிப்படியாக மாறி இந்நிலைக்கு வந்து விட்டிருந்தது. ஆயினும் அதிகாரிகள் அவனிடம் தோற்றுப் போயிருந்தார்கள். அத்தனை அடி அடித்தும் அவனிடமிருந்து ஒரு வார்த்தையைத்தானும் அவர்களால் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அவனது புன்னகையைத் தவிர. அவனை அடித்து யாதொரு உண்மையும் பெற முடியாது என்பது அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. அனைத்து அதிகாரிகளையும் அமைதிக்கொள்ளச் சொல்லி வெளியேற்றிவிட்டு, நான் அவனுடன் கதைத்தேன்.

“உண்மையில் என்ன நடந்தது? இப்போது கடத்தப்பட்டவர் எங்கே?” என்று கேட்டேன்.

“அடுத்த அதிகாரிகள் நடாத்தியது போன்ற ரகசிய விசாரணையா இது?”

“அப்படியல்ல அவர்கள் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு விட்டார்கள்”

“என்னுடன் கதைத்து விட்டு மீண்டும் அதை அவர்களுடன் நீங்கள்

கலந்தாலோசிக்கதானே வேண்டும் அதைவிட அவர்களும் கூட இருந்தால் நல்லதல்லவா?”

அவன் புன்னகைத்தான், எனக்கு ஓங்கி அறைந்தது போல இருந்தது. கொஞ்சம் கோபமும் வந்தது ஆயினும் அவனைக் கையாள எனக்கு நிறையப் பொறுமை தேவையென்பதை மட்டும் மனதில் இருத்திக் கொண்டேன்.

“சரி கடத்தப்பட்ட அவன் எங்கே?”

“உங்களை நம்பிட முடியுமா?”

“தாராளமாக நம்பலாம், எப்படியாவது இந்தக் கேலை முடித்தாக வேண்டும்”

அவன் அமைதியாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். எங்களுக்குத் தெரியாத பல உண்மைகள் அவனுக்குத் தெரியும் என்பது மட்டும் எனக்கு விளங்கியது,

அதற்கிடையில் எனக்கு இன்னுமொரு வேலை வந்து விட்டது. ஏனைய அதிகாரிகளிடம் விடயத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவனை மென்மையாகக் கையாளுமாறு பணித்துவிட்டு நான் சென்று திரும்பும் போது, அவர்கள் அடித்துக் களைத்துப் போய் இருந்தார்கள். அத்தோடு நான் முடிவெடுத்தேன் அவனைவிட்டு இனி நகர்வதில்லை என்று,

நேரம் அதிகாலையை நெருங்கியிருந்தது. அவனது புன்னகையை அவர்களால் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. அது அவர்களைக் கோபத்தின் உச்சத்திற்கே அழைத்துச் சென்று விடுகிறது. அவன் உறுதியுடன் இருந்தான். எதையும் சொல்வதற்குத் தயாரில்லை என்பதை உணர்த்தியது அவன் முகபாவனை. நாங்கள் தேடிக் கஷ்டப்பட்டு அவனைக் கைது செய்திருந்தால் கதைவேறு, ஒரு வட்டத்தையே சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்த எங்களுக்கு, இந்தப் பிரச்சினையின் அடியும் தெரியாது, நுனியும் தெரியாது, அவன் வருகைக்குப் பின்னர்தான் திசையே மாறியது.

இராணுவத்திற்கு தெரிந்திருக்கும் பல உண்மைகள் பொலீசிற்குத் தெரிந்திருப்பதில்லை, அது போல பொலிசிற்குத்

தெரிந்திருக்கும் பல உண்மைகள் இராணுவத்திற்குத் தெரிந்திருப்பதில்லை, சில இடங்களில் இராணுவம் பொலீசை மேவி வேலை செய்யும் அப்போது எங்களால் வேடிக்கை பார்க்க மட்டுமே முடியும், சில இடங்களில் இராணுவம் பொலீசிடம் அடங்கிப் போகும். ஆனாலும் இராணுவத்தின் அளவுக்கு பொலீஸ் பெரிதாக எதையும் தெரிந்திருப்பதில்லை, ஏதேனுமொன்று நடந்து முடிந்த பின்னர்தான், பொலீஸ் தனது வேலையை ஆரம்பிக்கும். ஆனால் இராணுவம் அப்படியல்ல. அதுபோல எம்மால் சட்டம் என்ற வரையறையை அவ்வளவு எளிதில் மீறிட முடியாது.

எமது செயற்பாடுகள் மிகவும் குறுகிய வட்டத்தினுள்ள்தான் சுழலும் ஆனால் அவர்களுக்கு அப்படியல்ல மிகப் பரந்த தளம் சுதந்திரமான செயற்பாடு, எதையும் விரைந்து குறுகிய காலத்தினுள் செய்து முடித்திட முடியும். மேலிடம் இந்த இரண்டு தளங்களையும் வெவ்வேறு விதமாகப் பக்குவமாக எப்படித்தான் கையாளுகிறதோ! என்று பல முறை நான் வியந்து போயிருக்கிறேன், எல்லாவற்றையும் தாண்டி ஊடகங்களுக்கு நாங்கள் அளிப்பதுதான் அறிக்கை, நாங்கள் சொல்வதுதான் செய்தி, அது உண்மையாயினும் சரி, பொய்யேயாயினும் சரி, ஊடகங்கள் எங்களை மீறிச் செயற்பட அனுமதிக்கப் படாததன் நல்ல விளைவு அது, எல்லோருக்கும் எல்லாம் இலகுவில் புரிந்துவிடுவதுமில்லை, தெரிந்துவிடுவதுமில்லை, அது வரையில் அனைத்தும் பாதுகாப்பு, அனைவருக்கும் பாதுகாப்பு.

ஆயினும் விசாரிக்கவும், கண்டுபிடிக்கவும் கடுமையைக் கையாளும் எங்களை அவன் ஒரு புன்னகையால் தோற்கடித்திருக்கிறான். எங்களின் கேள்விகளுக்கு அவனிடம் பதில் இருந்தது. ஆயினும் அவன் சொல்லத் தயாரில்லை. எங்களின் கடுமையை அவன் நகைச்சுவையாக எடுத்துக் கொண்டான். எங்களின் தூஷன வார்த்தைகளைக் கேலிக் கூத்தாக நினைத்துக் கொண்டான். ஆதலால் எங்களின் எல்லா செயற்பாடுகளும் தோல்வி கண்டன.

மேலிடத்திலிருந்து எனக்குக் கிடைத்த ஒரு அறிவுறுத்தலின் அடிப்படையில் விசாரணை வலுப் பெறத் துவங்கியது,

அவனைப் பார்த்து இறுகிய முகத்துடன் கேட்டேன்,

“தீவிரவாதிகளையும் பயங்கரவாதிகளையும் நாம் எப்படி விசாரிப்போம் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ஆனால் எப்போதும் எதிர் கொண்ட தில்லை”

“இனி அதையும் எதிர் கொள்வாய்”

அவன் சிரித்தான், அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது பிரச்சினை வேறு தளத்தினை நோக்கி நகரப் போகிறதென்று, இல்லாவிட்டால் இப்படிச் சிரித்திருக்க மாட்டான், அது எனக்கு விளங்கியது,

ஒரே நாளில் எத்தனை நூறு பேரை விசாரித்து உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்திருப்பேன். ஆயினும் எனது இத்தனை வருட சேவைக் காலத்தில் எனக்குச் சவாலாக வந்தது இவன் மட்டும்தான்.

சற்று நேரத்திற்குப் பின் சொன்னான்.

“நான் இறைவனைத் தொழ வேண்டும்”

எல்லா அதிகாரிகளும் மறுத்த போது நான் அனுமதித்தேன்.

“ஒரே ஒரு நிபந்தனை தொழுது முடிந்த பின்னர் உண்மைகள் அனைத்தையும் சொல்ல வேண்டும்”

அவனுக்கு இறைவனை தொழ வேண்டுமென்ற எண்ணம் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்திருந்தது. அவனது மாறாத புன்னகையை எங்களில் யாருக்கும் எதிர்கொள்ளச் சக்தி இருக்கவில்லை. அது எங்களை ஏளனமாய்ப் பார்த்துப் பரிகசிப்பது போல இருந்தது.

ஏனைய அதிகாரிகளின் கோபம் ஒரு வகையில் நியாயமானது. இந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுப்பெடுத்து ஆறுமாதமாகியும் எங்களிடம் எந்த முன்னேற்றமும் இருக்கவில்லை. அதற்காக நாங்கள் வாங்காத ஏச்சுக் கிடையாது. அது எங்கள் திறமைக்கு விடப்பட்ட சவால் என்று இரவு பகல் பாராது ஆய்வு செய்தும் பலனிருக்கவில்லை. அந்த கஸ்டங்களின் மொத்தத்திற்கும் அவனை அடிப்பது ஆறுதலாய் இருந்தது. அவனாக வந்தான் என்பதைக் கூட நாங்கள் ஒரு பொருட்டாகவே கருதவில்லை.

ஏனைய அதிகாரிகள் என்னை விட அதிகமாக இந்தப்

பிரச்சினை விசயத்தில் ஈடுபாடு கொண்டுழைத்தார்கள். ஆனபோதும் விளைவு பூச்சியமென்பதன் விரக்தியின் வெளிப்பாட்டை மறைத்துத் தாழ்வுணர்ச்சியைக் கொஞ்சம் ஈடுசெய்து கொள்ளவும் தமது மன ஆறுதலுக்காகவும் அவனுக்கு அடிப்பதும் அவனைச் சங்கடப்படுத்துவதும் வருத்துவதும் தேவையாக இருந்தது. அவன் கேட்டான்.

“என்னை வதை செய்து வென்றுவிடலாம் என்று நினைத்தீர்களா?”

நாங்கள் எதுவும் பேசவில்லை. பேசமுடியவில்லை. அவனிடம் சவால் விட்டு தோற்றுப் போக நான் தயாரில்லை மீண்டும் சொன்னான்.

“உங்களால் ஒருபோதும் முடியாது”

அந்த வார்த்தைகளின் தாக்குதலைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு அதிகாரி, அவனுக்கு அறைந்த அறையில் அந்த அதிகாரியின் கை வழமை போன்று செயற்பட மூன்று வாரம் எடுத்தது.

அவனது பதில் புன்னகை. எங்களை மிகவும் ஏளனப்படுத்தி மறைந்தது.

இவன் எங்கிருந்து கற்றான் இந்தத் தெளிவையும், பொறுமையையும் என்ற யோசனை ஒருபுறம் விரட்டிக் கொண்டிருக்க அவன் தொழுவதற்குத் தயாரானான். இரண்டு பத்திரிகைத் தாள்களை எடுத்து நிலத்தில் விரித்தான். அவன் பாட்டில் தொழுதான். அவனின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் அவதானித்தேன். நிலத்தை நோக்கிய அவனது பார்வை தொழுது முடியும்வரை வேறெங்குமே நோக்கவில்லை. அதற்குப் பத்து நிமிடங்கள் எடுத்துக் கொண்டான். அதன் பின்னர் இரு கைகளையும் உயர்த்திப் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டான். அனைத்தும் முடிந்து அவன் எழுந்த போது அவனது முகத்தில் பெருந்தெளிவும், ஒரு பொலிவும் இருந்தன.

அவன் கேட்டான்.

“உங்கள் தேடல் எதுவரையில் வந்து நிற்கிறது”

“எல்லாவற்றையும் கண்டு பிடித்துவிட்டோம்”

“உங்களால் அது முடியாது, நீங்கள் சொல்லுவது பொய், நடந்த அனைத்திற்கும் நான் ஒருவனே சாட்சி”

அவன் வார்த்தைகளில் இருந்த உறுதி என்னை என்னவோ செய்தது.

“இந்த விசாரணையில் நான் உங்களுக்கு ஒத்துழைக்காது இருக்க முன்மீன்

முடியும். அப்படி நான் அமைதி காத்தால் உங்களால் என்னை எதுவும் பண்ணமுடியாது. ஆனால் நீங்கள் நிறைய அப்பாவிசளைத் தண்டித்து விடுவீர்கள் என்பதால் நான் உங்களுக்குச் சில தகவல்களை தர வேண்டியிருக்கும்”

அவன் வார்த்தைகளில் உறுதி கொஞ்சம் கூடக் குறையவில்லை, அதில் ஒரு அழகிய திமிர் ஒளிந்திருந்தது.

எனக்குத் தெரியும் பொலிஸ் தரப்பில் எந்தவொரு சாட்சியோ, தடயமோ, ஆதாரமோ அவனுக்கு எதிராக எங்களிடம் இல்லை. அதனால் அவனைத் தண்டிக்கவும் முடியாது, அவனை எப்படியேனும் குற்றவாளியாக்கி இந்தக் கேளை முடித்து விடுவதில் தான் எங்கள் அனைவரதும் சிந்தனை ஒருமித்திருந்தது. எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. அதன்படி மிகப்பெரிய ஆதாரமும் சாட்சியமும் அவன் வாயாலேயே அனைத்தையும் ஒப்புக் கொள்ளச் செய்வது மட்டுமே. அதை நோக்கி அவனை எப்படி நகர்த்தலாம் எனத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த போது, எனக்கு அவசரத் தொலைபேசி அழைப்பு மேலிடத்திலிருந்து

“ஓவ் சேர்”

“.....”

“ஓகே சேர்”

“.....”

“ஓகே சேர்”

“.....”

“அப்படியே செய்றோம் சேர்”

எல்லாம் மாறிப் போயின, மேலிடத்திலிருந்து வந்த தகவல்கள் அப்படியிருந்தன, அவனோடு தெளிவாகச் சில விசயங்களைக் கதைக்க வேண்டியிருந்தது. நான் மட்டுமேதான் அவன் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விடயங்களையும் கையாண்டேன். அவன் வார்த்தைகளில் உறுதி தெரிந்தது. இதற்கு மேல் என்னால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

எனக்களிக்கப்பட்ட அறிவுறுத்தல்களுக்கு அமைய விசாரணையின்

கோணம் மாறியது,

“தமிழ் தேசியவாதிகளுக்கும் உனக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பு என்ன? எதையும் மறைக்காமல் சொல்லு”

“அவர்கள் சத்தியத்திற்காகக் குரல் கொடுப்பவர்கள் என்று நம்புகின்றேன்”

“இந்த நாட்டுக்கெதிராக குரல் கொடுப்பதும் சத்தியத்தைப் பாதுகாப்பதாகுமா?”

“அவர்கள் தமது நாட்டு அரசாங்கத்திற்கே பயப்படவில்லை, அப்படியிருக்க எமது நாட்டு அரசாங்கத்திற்கா பயப்படப் போகிறார்கள்”

“அவர்களோடு பெரியளவில் தொடர்பு இருக்கிறது போல இருக்கே”

“இல்லையென்று பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை, எனது தொலை பேசிப்பட்டியல் ஆதாரமல்லவா?”

“இந்தியாவுடனான தொடர்பு பற்றி விரிவாக விளக்கமளிக்க வேண்டும்”

“நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிப்பேன்”

மேற்கொண்டு கேட்கவேண்டிய கேள்விப் பத்திரங்களுக்காகக் காத்திருந்தேன், அவன் தன் பாட்டில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான், இனி நிறையச் சிக்கல்கள் தோற்றம் பெறும் என்பது மட்டும் விளங்கியது.

அவனிடம் அமைதியாகப் பேசினேன்.

அவனும் அமைதியாகப் பேசினான்.

அவன் சொன்ன விளக்கத்தை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதில் நிறைய முரண்பாடுகள் இருந்தன, ஏதோவோர் சிக்கலில் அவன் இருக்கிறான் என்பதும், திட்டமிட்ட தயார்படுத்தலின் பின்னரான நகர்வுகளுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானவன் போலவும் எனக்குத் தென்பட்டான், அதனால் அவனது கேள்விகள் என்னைக் கொஞ்சம் சிந்திக்க வைத்தன.

“தீவிரவாத தடைச்சட்டம், அவசரகாலச் சட்டம் இது பற்றியெல்லாம் தெரியுமா?”

“அது தெரியாமலா தமிழ் தேசியவாதிகளுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பேன்?”

“இப்போது உன்னை விடுதலைப் புலித் தீவிரவாதி என்று நாங்கள் அறிவித்து விட்டால் என்ன செய்வாய்?”

ஓர் அதிகாரியைச் சுட்டிக் காட்டி,

“அதோ அவர் ஏற்கனவே எனக்கு ஒரு முத்திரை குத்திவிட்டார், இஸ்லாமிய ஜிஹாத் என்று”

எனக்கு சிரிப்பு வந்தது வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டேன்.

“இப்போது உனக்கு ஏதும் புரிகிறதா?”

“நல்லாகவே புரிகிறது உங்கள் நகர்வுகள் எதை நோக்கி என்று”

“எங்களுக்கு நீ உதவி செய், உனக்கு நாங்கள் உதவி செய்கிறோம்”

“உங்களுக்கு எந்த வகையில் நான் உதவி செய்ய முடியும்?”

“இந்தக் கேசை முடிக்க வேண்டும்”

“உயிரைப் பாதுகாப்பது முக்கியமா? சத்தியத்தைப் பாதுகாப்பது முக்கியமா?”

“உயிரைப் பாதுகாப்பது தான் முக்கியம்”

“அப்படியானால் எனக்குத் தெரியும் என்ன நடந்தது என்று, இனி சத்தியத்தைச் சொல்ல முடியாது, இனி உங்கள் இஷ்டம்”

அவன் சடுதியாக எனக்கு ஒத்துழைக்கத் தயாரானதும் எனது விசாரணையின் ஒழுங்குவிதிகளுக்கேற்ப எல்லாவற்றையும் அவனது வாயில் இருந்துதான் எடுக்க வேண்டும் அனைத்தும் ஒலிப்பதிவும் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதாலும் எம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதாலும். ஒரு வேகத்தில் கேட்டேன்

“வேறு யாரெல்லாம் சம்பந்தம்”

“பாத்தீங்களா உங்கள் பொலிஸ் புத்தி வேலை செய்யத் தொடங்குகிறது”

“நீ மட்டும் சம்பந்தப்பட்டிருக்க முடியாதல்லவா”

“ஏன் நான் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் என்ன”

“ஒரு மதிப்பீட்டின் அடிப்படையில்தான் கேட்டேன்”

அவனுக்கு எல்லாம் இலகுவில் புரிந்து விடுகிறது அடுத்த கட்டத்தை அவன் வேகமாக அனுமானித்துவிடுகிறான் அதனால்தான் அவனைக் கையாள்வது கஷ்டமாகி விடுகிறது,

“உங்கள் விருப்பப்படி எல்லாம் செய்வோம்” என்றான்

உரையாடல் ஒலிப்பதிவு செய்யப்படுவது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது அதனால் மிகவும் கவனமாகப் பேசுகிறான் என்பது எனக்கு விளங்கியது.

“உங்கள் இஸ்டப்படி எல்லாம் செய்ய நான் தயார் ஆனால் சில விசயங்களைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

“சரி... சொல்லு அதைக் கவனத்தில் எடுக்கிறேன்”

“ஊடகங்களுக்கு அறிக்கை விடக் கூடாது”

“சரி”

“எந்தத் தளத்திற்கும் எந்தவொரு ஊடகவியலாளனும் வரக் கூடாது”

“சரி”

“எந்தவொரு புகைப்படமோ வீடியோவோ எக்காரணம் கொண்டும் எடுக்கக் கூடாது”

“சரி”

“எப்படி நம்புவது?”

“புத்தர் மீது சத்தியமாக அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”

புத்தர் மீது சத்தியம் பன்னிய பின்னர் அவன் என்னை முழுமையாக நம்பினான். பிரச்சினை முடிந்து விட்டதால் எனக்கு ஏக திருப்தி. ஆனால் என்னால் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட சத்தியத்தைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அவன் கேட்ட கேள்விகள் அனைத்தும் எம்மால் மீறப்பட்டன. அவனது எதிர்பார்ப்புகள் அனைத்தும் தகர்த்தெறியப்பட்டன அவனது ஊரிலேயே மூவாயிரம் பேர் புதினம் பார்க்க பிரேதமொன்றைத் தோண்டியெடுத்தோம். அவனே இடத்தை அடையாளப்படுத்தினான். பிரதே பரிசோதனை அதிகாரி, நீதிவான், பொலிஸ், ஊடகவியலாளர்கள் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் பிரதேதத்தைத் தோண்டியெடுத்தோம். அத்தோடு எமது பணி நிறைவு பெறுகிறது,

இனி அவன் நினைத்தாலும் தப்பிக்க முடியாது என்பதில் எமக்கு மகிழ்ச்சி, எமக்கு குற்ற உணர்வே இருக்கவில்லை. கட்டி முடிக்கப்படாத வீடொன்றிலிருந்து பிரதேத்தை எடுத்த பின்னர் இனி இந்தக் கேலை மிக இலகுவாக முடித்து விடலாம் என்பதால் எங்கள்

விசாரணைக் குழு இனி அடிவரை இதை விசாரித்து முடிப்பதென்றும், இவனை வைத்தே முழு பைலையும் மூடிவிடுவதென்றும் முடிவெடுத்தது. ஒரு தனிநபர் அத்தனை ஆழமான குழியைத் தோண்ட முடியாது என்பது பரவலாகப் பேசப்பட நீதவான் சொன்னார்,

“இது ஒரு தனிநபர் சம்பந்தப்பட்டதல்ல”

நாங்களும் அதன் பின்னர் இதை விடுவதாய் இல்லை. அவனை அவனது மொத்த ஊரும் வேடிக்கை பார்த்தது. ஆனால் அவன் கொஞ்சம் கூட கலக்கமடையவில்லை. தெளிவாக இருந்தான். புன்னகை மாறாத முகம். அவன் அல்குர்ஆன் பிரதியை வாசித்துக் கொண்டே இருந்தான். எமது அனைத்து வேலைகளும் முடிய ஐந்து மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் போயிற்று. அவன் எம்மைப் பார்த்துச் சொன்னான்

“என்னை ஏமாற்றி விட்டீர்கள்”

“வாயைப் பொத்து அது ஒன்றும் செய்ய முடியாது”

“ஏன் சத்தியம் செய்தீர்கள்”

“எதற்கும் இப்போது பதிலளிக்க முடியாது”

எல்லாம் முடிந்தது எங்கள் பொலிஸ் புத்தி வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

அவனுக்கு இரண்டு நாள் அவகாசம் கொடுத்து விட்டு கேட்டோம்.

“மற்றவர்கள் யார்”

“நான் மட்டும் தான்”

“உன்னால் மட்டும் அந்தப் பெரிய குழியைத் தோண்ட முடியாது”

“இல்லை இன்னும் சிலர் இதற்கு பின்னால் இருக்கிறார்கள்”

“நான் மட்டும் தான்”

எங்களது கோபத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாது போனது.

எல்லோரையும் ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டது. இனி வதை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அவனது கைகளைப் பின்னால் விலங்கிட்டோம்.

“சொல் மற்றவர்கள் யார்”

அவன் புன்னகை மாறியிருந்தது. அவன் வார்த்தைகளில் கோபம்

தெரிக்கச் சொன்னான்.

“என்னை அடித்து உங்களால் ஒரு வார்த்தையைத்தானும் பெற முடியாது. செத்தாலும் சாவனே தவிர இனிமேல் உங்களை நம்பவும் தயாரில்லை. உங்களுக்கு ஒத்துழைக்கவும் தயாரில்லை. என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள்”

எங்களால் அதை மீறி எதையும் செய்ய முடியவில்லை. அவனுடன் நீண்ட நேரம் பேசினோம். உளவியல் ரீதியாக அவனை அணுகினோம். மீண்டும் அவன் கேட்டான்.

“சத்தியம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமா? உயிர் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமா?”

“உயிர்” என்றேன்

“எனது உயிரைப் பாதுகாக்க உங்களால் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியுமாயின் சத்தியத்தை நான் பாதுகாப்பேன்” என்றான் ஒரு ஒப்புக்காகச் சொன்னோம்

“உனது உயிரை நாங்கள் பாதுகாக்கிறோம்”

அவன் சொன்னான்.

“நீங்கள் மேலதிக தகவல்களை அறிந்து கொள்வதற்காக இப்படிப் போலியாக வாக்குறுதி அளிக்கின்றீர்கள். உங்களால் எனது உயிருக்கு உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது. அதே நேரம் உண்மையையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதே நேரம் இந்தக் கேஸையும் முடிக்க வேண்டும். இது தான் உண்மை. எனது இறைவன் எப்படி நாடுகிறானோ அதன்படி தான் எனது உயிர் போகும். இந்தக் கேஸை முடிக்க நான் உதவி செய்கிறேன். என்னை வைத்து மட்டுமே உங்களால் இந்தக் கேஸை முடிக்க முடியும். மற்றபடி உங்களால் நகர முடியாது. அத்துடன் போலிகளைக் கொண்டு புனையப்பட்ட கோப்புகளில் நிறைய அப்பாவிகளின் பெயர்கள் இருக்கின்றன பாவம் அவர்களைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள் எனக்குத் தெரிந்த உண்மைகளைச் சொல்கிறேன்...”

அவன் உண்மையைச் சொல்லி முடித்த போது, எங்கள் மனங்கள் பெருஞ் சுமையைச் சுமந்தன, அவனிடம் கற்றுக் கொள்ள எமக்கு நிறைய விடயங்கள் இருந்தன, அவன் எங்களின் நண்பனானான்.

அவனிடம் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விடயத்தைத் தெரிந்து கொண்டோம். அவனது நட்பு எங்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. அது எங்களுக்கு பெரும் உதவி செய்யும். அவன் சொன்ன உண்மைகளைக் கேட்ட பின்னர் எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அவனது உயிருக்கும் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியவில்லை, சத்தியத்தையும் பாதுகாக்க முடியவில்லை. அவனைக் குற்றவாளியாக்கி நீதிமன்றத்தில் ஆஜர்படுத்தினோம், தனது வாழ்வை தேசத்திற்காகப் பாழாக்கிக் கொண்டானே என்று பரிதாபப்பட மட்டுமே முடிந்தது, அவனது கைகளில் விலங்கு மாட்டியமைக்காக வருந்தினோம், அவனிடம் மனதார மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றியது, சிறைச்சாலை அதிகாரிகளிடம் அவனை ஒப்படைக்க முன்னர் அவன் எனது தோளில் கை வைத்து,

“இந்த இரண்டு நட்சத்திரங்களும் அடுத்த முறை நான் பார்க்கும் போது மூன்று நட்சத்திரங்களாக மாறியிருக்க வேண்டும். எனக்குக் கண்கள் கலங்கின. முதன் முறையாக, எங்களால் குற்றவாளியாகக் கருதப்பட்ட ஒருவன் என்னைக் கண்ணீர் சிந்த வைத்தான். அவனை நாங்கள் கொலைக் குற்றவாளியாக்கி கேலை முடித்து விட்டோம். இனி அடுத்த கட்டம் நீதிமன்ற விசாரணைகளை எதிர்கொள்வது,

எனது மனசாட்சி என்னைக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கியது. இவன் கொலை செய்யவில்லை. அதற்கான துணியும் இவனுக்குக் கிடையாது. பேனைதான் இவனது ஒரே ஆயுதம். அவன் எமக்குக் கற்பித்த விடயங்கள் ஏராளம். அவனை எப்படியாவது பாதுகாக்க வேண்டும் என்று மனச்சாட்சி குடைந்து எனது நிம்மதியும் பறிபோனது.

ஒரு மாலைப் பொழுதில் அவன் கேட்ட அந்தக் கேள்வி எதிரொலித்தது.

“உயிரைப் பாதுகாப்பது முக்கியமா? சத்தியத்தைப் பாதுகாப்பது முக்கியமா?”

அந்தக் கேள்விக்குள் அவன் உள்ளடக்கி இருக்கும் விசயங்கள் மிகமிக அத்தமானவை என்பது இப்போது புரிந்தது.

எனது கற்பனைகளும் சிந்தனைகளும் என்னைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றின.

சிலவேளை அவன் இதே கேள்வியை நீதிமன்றில் நீதிபதியிடம் கேட்டுவிட்டால்? அவர் சத்தியத்தைப் பாதுகாப்பது முக்கியம் என்று சொல்லிவிட்டால்? அவனும் இறைவன் மீது பாராததைப் போட்டுவிட்டு சத்தியத்தைச் சொல்லிவிட்டால்? இன்னும் எத்தனை உயர் அதிகாரிகள்வரைக் கூண்டில் ஏறவேண்டி வரும், அப்போது அவன் கேட்கப் போகும் கேள்விகளுக்கு எங்களிடம் பதிலில்லையே என்று இப்போதுதான் விளங்குகிறது. சிறைச்சாலைச் சூழல் அவனை எப்படி மாற்றும் என்பது கூட எனக்குத் தெரியாது. அவன் உண்மையைச் சொன்னால் எங்கள் நிலை!

எனக்கு இன்னமும் நிம்மதி கிடைக்கவில்லை. அவனையும் பாதுகாக்க வேண்டும் “கேசையும்” முடிக்க வேண்டும், இரண்டையும் செய்ய முடியாத நிர்ப்பந்தத்தில் நான்தொமாறிக் கொண்டிருக்கிறேன். மனசாட்சியைக் கொன்று என்னால் வேலை பார்க்க முடியுமா? என்பது அவனைப் பார்த்த பின்னர் எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று, அவனது உறுதி, பொறுமை, தைரியம், புத்திசாலித்தனம், இரக்க சுவாவம் அனைத்திற்கும் முன்னால் பதினைந்து வருட அனுபவம் பெற்ற ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி நான் தோற்றுப் போய் நின்றேன்.

மரணப் பரிசோதனை அறிக்கை வந்தது. பிரேதத்தில் எந்தவிதமான காயங்களும் இல்லை, மனதிற்குத் திருப்தியாக இருந்தது. சட்டத்தின் முன்னால் அவன் தெளிவாகப் பேசினால் எல்லாமே சிக்கலாகி விடும்

“சில நியாயங்கள் காலவோட்டத்தில் அடிபட்டுச் சென்றுவிடும், சில காலாகாலத்திற்கு நின்று பேசும், சில நியாயங்கள் அநியாயத்தின் அட்டகாசத்தை அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், சில நியாயங்களை எப்போதுமே யாருக்குமே சொல்ல முடியாது, தேசத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியது எனது கடமை”

அவனது வார்த்தைகள் அவை.

அவனைப் போய் தீவிரவாதச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு பயங்கரவாதியாகக்

கைது செய்து குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றி விட்டோமே! எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

அவன் சத்தியத்தைப் பாதுகாக்க நினைத்தால் நாங்களெல்லாம் விசாரணைக் கூண்டில் ஏற வேண்டி வரும்.

அவன் தனது உயிரைப் பாதுகாக்க நினைத்து எம்மிடம் போலப் பொய் சொன்னால், அவன் குற்றவாளியாகி என்னை ஆயுள்முழுதும் நிம்மதியாக இருக்கவிடாது மனசாட்சியை உசுப்பி விடுவான். எது நடந்தாலும் சிக்கல்தான். அவனைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவன் மிகத் தெளிவாக இருப்பான்.

“ஒரு தென்றல் போல வந்து புயலாக அடித்து தென்றலாக மீண்டும் போயினான்” எங்களைக் கதி கலங்க வைத்து விட்டு.

அவனது இறைபக்தி நிச்சயம் அவனைக் காப்பாற்றும்.

மிக உறுதியாகச் சொன்னான்,

“மனசாட்சிதான் எனது முதல் நீதிபதி, இந்தப் பிரச்சினை இறைவன் எனது பிரார்த்தனைக்குத் தந்த பரிசு, என்னைச் சூழ இருக்கும் அத்தனைப் பேரையும் நான் அடையாளம் காண அவன் துணை செய்தான். இதை விட வேறென்ன வேண்டும் வாழ்வில்?”

அவனைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவனுக்கு எல்லாமே நத்திங்.

அவனிடம் நேர்மை இருக்கிறது,

உண்மை இருக்கிறது,

போராட்டக் குணம் இருக்கிறது,

தெளிவு இருக்கிறது,

அவன் வரலாறு படைப்பான்,

அவன் மிக இலகுவாக முடி வெடுத்துச் செயற்படுவான்.

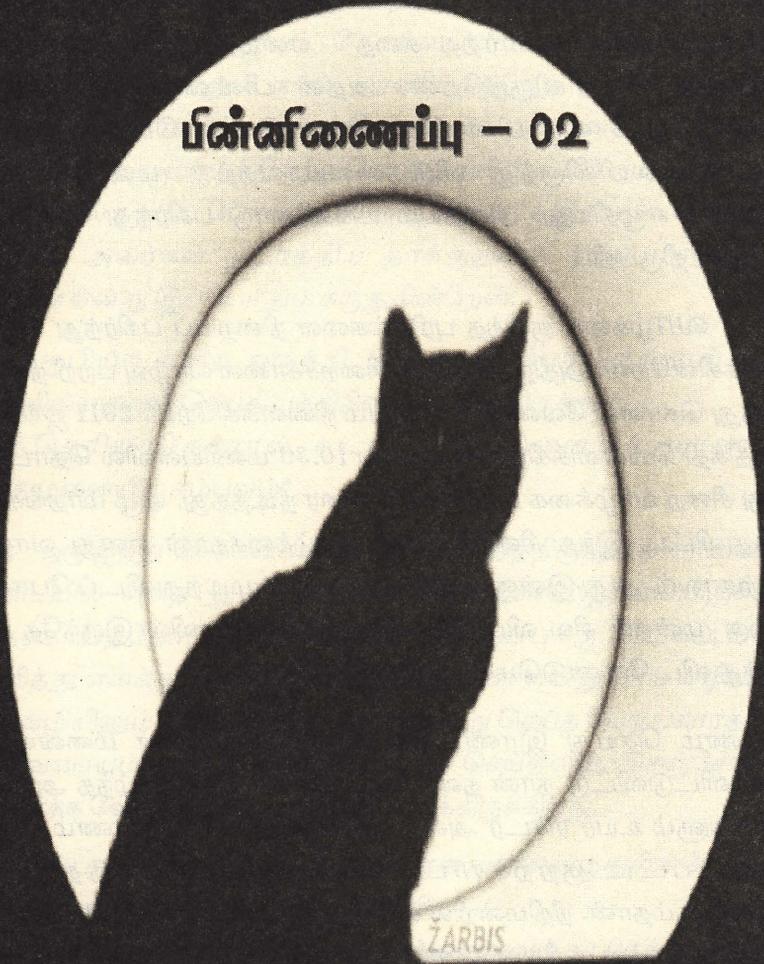
என்னை முழுமையாகக் குழப்பிவிட்டு அவன் தெளிவாக இருக்கிறான்.

நான் மனச்சாட்சி கொண்டு...??

காலம் தீர்மானிக்கும்...!!

சத்தியம் சாவதில்லைதான்.

பின்னிணைப்பு - 02

சொல்ல நனைப்பதை

(மனதில் தோன்றியசில விசயங்களைப்பகிர்ந்து கொள்ள எழுத்து எவ்வளவோ துணை செய்கிறது, ஏற்கனவே வெளியிடப்பட்ட எனது 'மௌனப் போரும் புன்னகை ஆயுதமும்' என்ற கவிதை நூலில் 'குருடர்கள் யானை பார்த்த கதை' என்ற தலைப்பில் ஒரு பின் இணைப்பு எழுதியிருந்தேன், அதன் பின்னர் இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலும் ஒரு பின் இணைப்பு இடம் பெறுகிறது, இது சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையாவதற்கு மூன்று நாட்கள் முன்னராக எழுதியது, அதையும் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் ஒரு ஆத்மதிருப்தி.)

வாழ்க்கை குறித்த புரிதல்களை நிறையப் பகிர்ந்து கொள்ள நினைக்கின்றேன். அதிலும் எனது சிறைச்சாலை வாழ்வு பற்றி நிறையப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறேன். 2011 ஜூலை 15 ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை காலை 10.30 மணியளவில் தொடங்கிய எனது சிறை வாழ்க்கை மார்ச் 2012 வரை நீடித்தது. ஏழு மாதங்களைக் கடந்துவிட்ட இந்த சிறைச்சாலை வாழ்க்கைதான் எனது வாழ்வின் பொற்காலம். அது இன்னும் சில நாட்களில் முடிந்துவிடப் போகிறது, அதற்கு முன்னர் சில விடயங்களை இந்தச் சூழலில் இருந்தே எழுதி முடித்துவிட வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

திருமணம் செய்து இரண்டரை மாதங்களில் என் மனைவியைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டு நான் தனியாகப் போன பின் நிகழ்ந்த அனைத்து நிகழ்வுகளும் உயர் ரிச்டர் அளவு அதிர்வுகள்தான், காரணம் என் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டும் அதனோடிணைந்த பிந்திய நிகழ்வுகளும் தான். நீதிமன்றில் வழக்கு இடம்பெற்றுக் கொண்டிருப்பதால் இந் நிகழ்வு குறித்து ஒன்றையும் என்னால் எழுத முடியவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்கள் அது குறித்து என்னால் எழுத முடியும். இறைவன் நாடினால் நிச்சயம் அது அனைத்தும் என்றாவது ஒருநாள் எழுதப்படும்.

நான் திடீரென்று மரணித்தாலும் கூடக் கவலைப்படத் தேவையில்லை அனைத்தையும் எப்போதோ எனது குரலில் பதிவு

செய்து பாதுகாப்பாக இணையத்தில் சேமித்து வைத்திருக்கிறேன். அதன் கடவுச் சொல்லைக் கூட என்னை உயிருக்கு உயிராய் நேசிக்கும் ஒரு நண்பியிடம் கொடுத்தும் வைத்திருக்கிறேன். எனவே உலகுக்கு சொல்லப்படாதது எதுவும் சொல்லப்படாமலேயே போகாது. ஆதலினால் எப்போதும் நான் மரணிப்பதற்குத் தயார். ஏற்கனவே நான்கு முறை மரணித்தவன்தானே நான். என்னைக் குறி வைத்து துப்பாக்கி சுமந்து மறைந்திருந்த கோழைகளின் உயிர் குடிக்கும் ஆசை மயிரிழையில் தவறிப் போனது, 2004 டிசம்பர் 14 இரவு வேளை அடைமழையில் அவர்கள் நடாத்திய தாக்குதலில் நான் மரணித்துப் போனேன் என்று இப்போதும் கருதுகின்றேன்.

ரூபியா என்ற ஒருத்தி இல்லாது போயிருந்தால் இந்த முஸ்லீனின் மரணச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்திருக்கும். "இனந் தெரியாதோரால் சுடப்பட்டு இளைஞர் மரணம் - காவத்தமுனையில் சம்பவம்"

ஒரு ஐந்து செக்கன்கள் ரூபியா தாமதித்திருந்தால் சரியாக நடு மண்டையில் கைத் துப்பாக்கியின் குண்டுகள் இறங்கியிருக்கும். இரத்தக்காயத்தோடு நின்ற எனது அழைப்புக்கு உடனடியாகப் பதிலளித்து எனக்கு அடைக்கலம் தந்த ரூபியா எனது தாய் வழியிலும் தந்தை வழியிலும் உறவுக்காரி. அவள் அன்று செய்த பேருபகாரத்திற்கு இன்று வரையும் நான் எந்தக் கைம்மாறு செய்திலன். செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்க்க வேண்டிய கடப்பாடும் எனக்கிருக்கிறது,

அந்தத் துப்பாக்கிச் சூடு குறித்து முதன்முறையாக எழுதுகின்றேன். முதலாவது சூடு காலில் பட்டதோடு சரி. இரண்டாவது மூன்றாவது குண்டுகளுக்கு எதுவும் சாதிக்க முடியாமல் போயிற்று.

அன்றே எனது மரணம் நிகழ்ந்திருந்தால்!
"இவனுக்குத் தேவையில்லாத வேலை"
என்ற அடிக்குறிப்புடன் எனது அத்தியாயம் மூடப்பட்டிருக்கும். உடம்பை மண்தின்று எந்தவொரு எச்சமும் இல்லாது போயிருக்கும். ஆனாலும் எனது உழைப்பு, சமூகத்துக்கான குரல், மக்களைக் காக்கும்

முயற்சிகள், என்றாவது ஒரு நாள் யாராலாவது பதிவு செய்யப் பட்டிருக்கும். அதுதான் காலத்தின் பணி, காலம் எதையும் சரியாகச் செய்யும்.

எனவே அந்த முதல் கொலை முயற்சியோடு நான் மரணித்துப் போனேன்.

இப்போது நான் வாழும் வாழ்க்கை எனக்கு மேலதிகமாகவும் அதிஷ்டமாகவும் கிடைத்தது. அந்த அதிஷ்டவசமான வாழ்க்கை மேலும் மூன்று முறை இலக்கு வைக்கப்பட்டது. அப்படியும் அது அவர்களினால் காவுகொள்ளப்படவில்லை. துப்பாக்கிதாரிகளால் கடைசிவரையும் கொல்ல முடியாமலேயே போயிற்று. எனவே ஏற்கனவே நான் நான்கு முறை மரணித்து விட்டேன். இனி மரணிக்கப் போவது ஐந்தாவது முறை. அதனால் மரணம் எனக்குப் பொருட்டே கிடையாது. அதனால்தான் எல்லாவற்றையும் உடனுக்குடன் இப்போதுள்ள தொழிநுட்ப வளர்ச்சியைப் பயன்படுத்தி பதிவு செய்து ஆவணமாக்கி வைத்துள்ளேன். ஆக மிகப் பயங்கரமான விசயங்களைக் கூட எனது மரணத்தின் பின்னர் எனது குரலில் ஒரு வாக்குமூலமாக அல்லது எனது ஒப்பத்துடன் கூடிய ஒரு பிரதியாக உலகு அறிந்து கொள்ளும் என்ற பெரும் ரகசியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லும் தைரியம் எனக்கிருக்கிறது. நெஞ்சில் தைரியமுள்ள எந்தக் கோழையும் எப்போதும் இந்தப் பிணத்தைக் கொல்லலாம். ஐந்தாவது முறையாக.

பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் தடுப்புக் காவல் உத்தரவு பெறப்பட்டு இரண்டு மாதங்கள் கொழும்பு குற்றத்தடுப்பு பிரிவில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தேன், பொற்காலத்தின் ஏனைய ஐந்து மாதங்கள் சிறைச்சாலையிலும் கழிந்துள்ளன. இப்போது உலகில் மிகத் தெளிவானதும், மிக மகிழ்ச்சிகரமானதுமான ஒரு மனிதன் இருக்கிறான் என்றால்! அது நான் தான். ஏனெனில் எனக்கு எதைப் பற்றிய கவலையும் இல்லை. அதனால் குழப்பமுமில்லை. எனது வாழ்க்கையில் இடப்பட்டிருக்கும் பல்லாயிரம் முடிச்சுக்களை இனிவரும் காலங்களில் எனது எழுத்துக்கள் அவிழ்த்துப் போடும்.

அதனால் நானாகவே பாதுகாப்பு கருதிப் போட்ட மர்ம முடிச்சுக்களும் இனி அவிழ்ந்து போகும். அவை நிறையப் பேருக்கு ஆச்சரியமாகவும் அதிசயமாகவும் அதிர்ச்சியாகவும் கூட இருக்கும்,

ஏன் எனது திருமணம் கூட எனது வாழ்வில் போடப்பட்ட, அதுவும் என்னால் போடப்பட்ட ஒரு மர்ம முடிச்சுதான், எனது மனைவிக்குக் கூடத் தெரியாது, அந்த முடிச்சு அவிழ்க்கப்படும் போது அவளே அறிந்து கொள்வாள். அப்போது இரண்டு தெரிவுகள் அவளுக்கிருக்கும்

ஒன்று உலகில் உள்ள எல்லோரையும் விட அதிகமாக என்னை அவள் காதலிப்பாள், கௌரவிப்பாள், நேசம் கொள்வாள் எனக்காகவே தன்னை அர்ப்பணிப்பாள்,

அல்லது விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொண்டு சென்று விடுவாள். இதில் எது நடந்தாலும் எனக்குப் பிரச்சினையில்லை, எது நடந்தாலும் நான் மரணிக்கும் வரை அவள் எனது நிழலில் இருப்பாள். அதிலிருந்து அவள் எப்போதும் விடுபட முடியாது. இப்படி எனது வாழ்க்கையை ஒரு திறந்த புத்தகமாக மாற்றுவதற்கான சிந்தனை சிறைக்கூடத்தில் அடைக்கப்பட்ட பின்னர்தான் எனக்குள் உதயமாகின்றது.

இப்பறாஹீம், யூஸூப், முஹம்மத் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லம், அபு ஹனீபா, 'செய்யித் குதுப், மௌலானா மௌதூதி, அப்துல் காதிர் அல் அவ்தா, ஸைனப் அல் கஸ்ஸாலி, ஹஸன் துராபி, அர்பகான், அஹ்மத் யாலின், நெல்சன் மண்டேலா, ஆயதுல்லா கொமெய்னி, மகாத்மா காந்தி, என்று எனக்குப் பிடித்த நிறைய மனிதர்கள் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டார்கள், சித்திரவதை செய்யப்பட்டார்கள். அதைப் படிக்கும் போது மயிர்கள் சிலிர்த்து விடும். இதயம் கனத்துவிடும். சிறைச்சாலை என்பது உலகில் உள்ள ஒரு நரகம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். அந்தத் துன்பங்களை யெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு வாழ்வைக் கட்டமைக்கத் தொடங்குப வன்தான் வெற்றி பெற்று சரித்திரத்தில் இடம் பிடிப்பான்.

எனக்குச் சரித்திரத்தில் இடம் பிடிக்கும் ஆசையெல்லாம் கொஞ்சம் கூடக் கிடையாது. ஆனால் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற

ஆசை அதிகம், ஆசை என்று சொல்வதை விடப் பேராசை என்று சொல்வது மிகவும் பொருத்தம். எனக்குப் படிப்பித்தவர்கள் இந்தப் பெரியார்களைப் பற்றி மிக உணர்வுபூர்வமாக நிறையவே சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பட்ட வேதனைகளையும் அனுபவித்த கொடுமைகளையும் விபரிக்கும் போது அதை அனுபவித்தால்தான் நமது கொள்கையின் உறுதியை உணர்ந்து கொள்ள முடியும் என்று அப்போதுகளில் நினைத்துக் கொள்வேன். என்றாவது ஒரு நாள் நான் சித்திரவதைகளை அனுபவிப்பேன் என்றும், அப்போதுதான் என்னை நான் சுயமதிப்பீடு செய்து கொள்ள முடியும் என்றும் உறுதியாக நம்பினேன். எனது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. எனக்கு முப்பது வயதாகு முன்னரே அதை அனுபவிக்க கிடைத்தது மிகவும் மகிழ்ச்சி.

ஒன்று சொல்லட்டுமா

“உலகில் எந்தக் கொம்பனாலும் இந்த இறைவனின் அடிமையை தலை வணங்கச் செய்ய முடியாது”

நான் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறேன். எளிமையையும், ஏழ்மையையும், பணிவையும் மிகமிக அதிகமாக நேசிக்கின்றேன். உண்மையான வாழ்க்கையின் சரியான அடையாளங்கள் அவைதாம். அதனால் இந்த உயர்வு உயிர்ப்பானது. நாமெல்லாம் ஒரு கடுகுக்குச் சமன் என்பதை உள்ளத்தின் ஆழத்தில் மிகத் தெளிவாகப் பதித்துக் கொள்ளச் செய்த பேருபகாரம் சிறைச்சாலையையே சாரும்.

பொலிசாரின் தண்டனைகள் மிகவும் கொடூரமானவை. மனிதாபிமானமற்றது. எத்தனை கோடி மனித உரிமைச் சட்டங்கள் இருந்தாலும் அவற்றால் எதையும் சாதிக்க முடியாது, வெறுமனே ஒரு கோஷம்தான்...இந்த மனித உரிமை மயிர் மண்ணாங்கட்டியெல்லாம்

யாராலும் எதையும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. அதிகாரம் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் நினைத்ததைச் செய்து கொண்டதான் இருக்கிறார்கள், மனித உரிமைப் போராட்டம் ஒரு அழகான கோஷம், அத்துடன் அது ஒரு நாய்ப் பொழப்பு. சும்மா சத்தம் போடுவதற்குச் சரியது, எளிதாக ஒரு உதாரணம் சொல்வேன்;

கடல் நீரை நன்னீராக மாற்றுவோம் என்று கூஜாக்களில் நன்னீர் சுமந்து கடலில் ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அத்தோடு சும்மா சத்தம் போடுவது, சின்னதாய் ஒரு சலசலப்புக்கும், நாய் தொண்டை நீர் வற்றக் குரைக்குமல்லவா அது போல, அதனால் இதை “நாய்ப் பொழப்பு” என்றேன்.

இந்தியாவில் பொடா, தடா என்று பல்வேறு பிரிவுகளில் கைது செய்யப்பட்டு லட்சக்கணக்கில் சிறைச்சாலைகளில் அடைக்கப் பட்டு சித்திரவதை செய்யப்படும் அப்பாவிகளையும் அபு கரீப், குவாதனாமோ போன்ற அமெரிக்காவின் சிறைக் கூடங்களில் நடக்கும் மனித இனத்துக்கெதிரான பாதகங்களையும், இஸ்ரேலிய சிறைகளில் அணுவணுவாகச் சிதைத்துக் கொல்லப்படும் மனிதத்தையும் இந்த உரிமைகளால் காப்பாற்ற முடிந்ததா? முடியுமா? ஒரு நாளும் முடியாது. உலகம் அழியும் வரைச் சிறைக் கூடமும் சித்திரவதையும் தொடரும். அதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. வாழ்வில் ஒரு கிக் வேண்டுமல்லவா அதுதான் இந்த மனித உரிமைக் கோஷம். எந்த நாட்டில் வதை கூடம் இல்லை?

என்னை அவர்கள் நிர்வாணப்படுத்திய போது இறைவனைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டேன். அவர்கள் செய்த வதைகள் அனைத்தும் எனது உறுதியை திடப்படுத்தி அதிகரிக்கச் செய்தனவே தவிர கொஞ்சம் கூட என்னை அது தளரச் செய்யவில்லை. அந்த வதைகளின் மூலம் என்னை நான் தெளிவாக அடையாளம் கண்டு கொண்டேன், என்பதால் எனக்குப் பிரமிப்பு ஏற்பட்டது. நான் வீரன் என்று எனக்கு உள்ளூணர்வு சொல்லியது.

வதை செய்பவனுக்கு அவன் எதிர்பார்ப்பது தேவை, அது கிடைத்து விட்டால் விட்டுவிடுவான், வதைக்கப்பட்டவன் பொய் சொன்னாலும் கூட.

அத்தனை வதைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு நானும் அவர்களை மிக மோசமாக வதைத்தேன். அதுதான் எனது மாறாத புன்னகை. அனைத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு நான் புன்னகைக்கும்

போது அவர்கள் மிருகமாக மாறிப் போவார்கள். அதை அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

நித்திரை கிடையாது. சாப்பாடு கிடையாது, தண்ணீர் கிடையாது எனக்கு அவை மிகவும் சுவாரஷ்யமாக இருந்தன. அவர்கள் எதிர்பார்த்த எதையும் நான் கொடுக்கவில்லை. நானும் நடிக்கத் தொடங்கினேன். அவர்கள் நினைத்தார்கள் நான் கும்பிட்டு சரணாகதி அடைந்து கெஞ்சவேன் என்று.

கைகளைப் பின்னால் வைத்து கழுத்துக்கு மேலால் முதுகுப் பக்கமாக ஒரு கையையும் இடுப்போடு இணைந்து மறு கையையும் முதுகுப் பக்கமாக இணைத்து விலங்கு போடுவதற்கு மூன்று பேர் முயற்சித்தும் அது அவர்களால் முடியாமல் போனது. நான் தீவிரவாதிதானே அதனால் அவர்கள் நினைத்த மாதிரி என்னைக் கையாளலாம். கொன்றால் கூட சட்டமும் நீதியும் நியாயமும் சரியென்று விழி நிலையில் மெளன அங்கீகாரம் கொடுக்கும், மறைக்கப் பட்ட ஆயுதங்களை அடையாளம் காட்டச் சென்ற போது, போலீசார் மீது தாக்குதல் நடத்த முனைந்தார் அதனால் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார், பக்கத்தில் இரண்டு கைக் குண்டுகளையும் கண்டெடுப்பார்கள், இப்படி எத்தனையோ வழி முறைகள் அவையொன்றும் நாம் அறியாததுமல்ல, கடைசியில் விலங்கு மாட்டத் தோற்றுப் போய், இரண்டு விலங்குகளில் கைகளை இணைத்தார்கள். அதை எனக்குச் சொகுசாக நான் மாற்றிக் கொண்டேன். ஒரு கைவிலங்கினால் இரண்டு கைகளையும் பிணைத்து விட முடியும். ஆயினும் அதற்கு நான் அவகாசம் கொடுக்கவில்லை. ஒரு விலங்கினால் பிணைத்தால் பத்து நிமிடத்தில் செத்து விடலாம் என்று தோன்றும், ஆறு மணித்தியாலங்கள் அதே நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தால் எவ்வளவு சுவையாக இருக்கும். அவ்வளவு எளிதில் எதையும் அவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்கத் தயாரில்லை. என்னை வதை செய்த எவர் மீது எனக்கு கோபம் வரவில்லை. இப்போதும் கூட அவர்களை நான் உண்மையாக நேசிக்கிறேன். வதை செய்தல் மூலம் என்னை எனக்கு அடையாளம் காண்பித்த அவர்களைக் கோபிக்க முடியுமா?

அப்போது எனக்கு ஒன்று தெளிவாய்ப் புரிந்தது அதைச் சொல்ல நான் யாருக்கும் பயப்படவும் தேவையில்லை. அது ஆணவத்தின் வெளிப்பாடும் இல்லை. முட்டாள்தனமல்ல. யாராலும் என்னைத் தகர்த்து விட முடியாது. நான் எதற்கும் அஞ்சபவனுமல்ல. அச்சம், பயம் என்று எதுவும் என்னிடம் ஒரு துளியளவும் கிடையாது. என்னால் எல்லாம் செய்ய முடியும். என்னால் எதுவும் செய்ய முடியும். ஒரு போர்க்களத்தில் தளபதியாகவும் நிற்க முடியும். கடைக்கோடியில் பண்டம் சுமக்கும் ஒரு கழுதை போன்ற கடைநிலைச் சிப்பாயாகவும் இருக்க முடியும். பேனை தூக்கி ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராய், வானொலியில், தொலைக்காட்சியில் எதிலும், அதுபோல கெமரா தூக்கிய ஒரு ஒளிப்பதிவாளனாய், இயக்குநராய், ஏன் ஒரு ஆன்மீகத் தலைவனாய், அரசியல் வாதியாய், பெருஞ்செல்வந்தனாய், ஒரு எளிமையான ஏழ்மை வாழ்வு வாழும் ஏழையாய்... யாராலும் என்னைத் தகர்த்துவிட முடியாது. எல்லாவற்றையும் மிஞ்சி நான் அல்லாஹ் என்ற ஏக இறைவனின் ஒரு பலவீனமான மனித அடிமை அவனுக்கு முன்னால் மட்டுமே எனது சிரம் பணியும்.

மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் ஒருவன் வேறு எப்படிச் சிந்திக்க முடியும். நான் சொல்ல நினைப்பதைச் சொல்லி விடுவேன், செய்ய நினைப்பதைச் செய்து விடுவேன். யாருக்கும் அடிபணிந்து தாழ்ந்து போகும் எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது.

“தலை வணங்கு, சரணடைந்து விடு இல்லாவிடின் அடுத்த செக்கன் உன்னைக் கொல்வோம்” என்றாலும் கூட சும்மா ஒரு பேச்சுக்காகவேணும் அடிபணிய நான் தயாரில்லை

“கொல்லப் போகிறாயா கொல்”

அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலை கிடையாது உலகத்தைக் கட்டியாள நான் நினைக்கவில்லை பிறகு ஏன் சாவைப் பற்றி பயப்பட வேண்டும்.

நான் எனது சிறுவயது முதல் ஒரு கொள்கையைச் சுமந்திருக்கிறேன். உலக மனிதர்கள் அனைவரையும் ஒரே தளத்தில் நேசிக்கக் கற்றுத்தந்த அந்தக் கொள்கை இஸ்லாம்தான், அதற்காக என்னால் முடிந்ததை நான்

செய்ய வேண்டும். அந்தக் கொள்கையை நான்தான் காப்பாற்றியாக வேண்டும் என்பதில்லை. அதற்கு என்னால் முடிந்ததைச் செய்தல், அவ்வளவுதான் என் பணி. என்னைப் போல பல லட்சம் பேர் கொல்லப்பட்டாலும் அந்தக் கொள்கையானது வாழ்ந்து கொண்டு தானிருக்கும், உலகின் கடைசி மனிதன் மரணிக்கும் வரை.

பின்னர் ஏன் நான் அதற்காக அலட்டிக்கொள்ள வேண்டும்? எனது பங்கு என்னவென்பதை மட்டும் நான் யோசிக்கின்றேன். அதைச் செய்யத் துணிகிறேன், துடிக்கின்றேன், முயற்சிக்கின்றேன், செயற்படுகின்றேன்.

யாருடைய அங்கீகாரமும் எனக்குத் தேவையில்லை, ஒரேயொருவனின் அங்கீகாரம் மட்டுமே தேவை, அது அந்தக் கொள்கையின் சொந்தக்காரன். அனைத்தையும் ஆளுகின்ற ஏக இறைவன், அவன் எனது உள்ளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குத் தெரியும் நான் யார் என்று. ஆக பலவீனமான மனிதர்கள் பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை, அதற்குத் தயாருமில்லை, தேவையுமில்லை. என்னைப்பற்றி யார் வேண்டுமானாலும், எப்படி வேண்டுமானாலும், எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும். அவையொன்றும் எனது கொள்கைப்பிடிப்பிலும், லட்சியத்திலும் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்திடாது. அதே நேரம் அவர்கள் மீது கோபமோ ஆத்திரமோ கூடக் கொள்ளத் தேவையில்லை. அனைத்தையும் ஒரு புன்னகையால் எதிர்கொள்ள எனக்குத் தெரியும். எனவேதான் யாருக்கும் எதற்கும் அஞ்சும் அவசியம் எனக்குக் கிடையாது என்று சொன்னேன்.

எனக்குள் இந்த ஓர்மத்தைப் பட்டை தீட்டியது சிறைக்கம்பிகளுக்குப் பின்னால் உள்ள வாழ்வுதான். அதைப் பட்டை தீட்டியவர்கள் அதிகாரிகள், அவர்களுக்கு நன்றியுள்ளவனாக நான் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அவர்களை நேசிக்கிறேன். கனவுகளையும், லட்சியங்களையும், உறுதியையும், பற்றையும் பட்டை தீட்டிப் பொலிவு பெறச் செய்து, வெளிச்சத்தைக் காண்பித்தது, சிறைச்சாலையின் சூரிய ஒளி படாத, எந்த வசதிகளும் இல்லாத ஒரு அறைதான்.

பொதுவாக சிறைச்சாலை ஓர் உயர்ந்த பாடத்தைக் கற்றுத் தரும். அது நம்மைச் சூழ இருப்பவர்கள் யார்? உண்மையாகவே நம்மை நேசிப்பவர்கள் யார்? நம்முடன் உண்மையான நட்பு பாராட்டியவர்கள் யார்? நமது நண்பர்கள் யார்? அவர்களின் தரம் என்ன? இதுபோக தனிப்பட்ட ரீதியில் சில விசயங்களை அது நமக்குக் கற்பிக்கும். எனது தாய், எனது மனைவி, எனது நெருங்கிய உறவுகள் அனைவரையும் மிகத் துல்லியமாக நான் கணித்துக்கொள்ள, எத்தனை ஆயிரம் சந்தர்ப்பங்களை சிறைச்சாலையின் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் ஏற்படுத்தித்தரும் தெரியுமா?

மனிதர்கள் மாறும் நிலைப்பாடுடையவர்கள், எப்போதும் எல்லாமும் ஏறுமுகமாகவே இருக்க வேண்டும். வீழ்ச்சி வந்துவிடக் கூடாது என்று நினைக்கிறார்கள். அப்படி ஒரு திடீர் வீழ்ச்சி வந்து விட்டால் அத்தோடு எல்லாம் முடிந்து விட்டன என்று நினைக்கிறார்கள். அதன் பின்னர்தான் அவர்களின் வார்த்தைகள் கடிவாளமின்றிய மூர்க்கத்தனமிக்க போர்க் குதிரைகள் போல் எல்லாப் பரப்புகளிலும் விரவித் தாக்குகின்றன. தம்மை நியாயப்படுத்துவதிலும், தன்னை நிலை நிறுத்துவதிலும் மட்டுமே, அனைவரும் மிக மிகக் கவனமாக இருப்பார்கள்.

அடுத்தது நண்பர்கள், ஒன்றாகப் படித்தவர்கள், எந்தவொரு யதார்த்தத்தையும் தேடாமல் நிகழ்வுகளை வைத்து முடிவெடுத்து மின்னல் வேகத்தில் அதைப் பரப்பி விடுவார்கள்.

நான் பொலிஸ் தடுப்புக் காவலில் இருக்கும் போது, நான் கல்வி கற்ற ஜாமியா நழீமியாவின் பழைய மாணவர் சங்கமான ரபிததுன் நழீமியீன் தனது பொதுக் கூட்டம்மொன்றில், ஜாமியா நழீமியாவில் கல்வி கற்ற மாணவர்களில் நானும் ஒருவன் என்ற வகையில் அவர்கள் பேசிக்கொண்ட விடயங்களில் எனது கைது பற்றிய கருத்தாடல் மிக முக்கியமானதொன்றாகவும் இருந்ததாம்.

வெளியில் நடக்கும் முக்கியமான நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் பற்றிய செய்திகள் என்னை வந்தடைந்து கொண்டேயிருந்தன.

ஐாமியா நழீமிய்யாவின் எனது தோழர்களே! உங்கள் யோக்கியம் என்னவென்பது எனக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். என்னை விமர்சிக்கவோ என்னைக் குறித்து கருத்துச் சொல்லவோ உங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால் அருகதை இல்லை. நான் நழீமிய்யாவின் கற்கையை பூரணப்படுத்தவில்லை. அதைப் பூரணப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எனக்கிருக்கவில்லை. எனது பாதை நிதானமானது அது உங்களைப் போல கனவுகளாலும் கற்பனைகளாலும் உணர்ச்சிபூர்வமான வார்த்தைகளாலும் சோடிக்கப்பட்டதல்ல. அது எதார்த்தமானது. நீங்கள் இன்னும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் நிறைய விசயங்களைச் செய்து முடித்து விட்டேன். எனவே இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு விசயத்தைக் கூட உங்களால் மிகத் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளவே முடியாது. நீங்கள் இன்னும் கோட்பாடுகளில்தான் கதையளக்கிறீர்கள் நான் களத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன். உங்கள் உலகம், நகர்வு, சிந்தனை, செயற்பாடு, நிதிமூலம் வளவாளர்கள் எல்லாவற்றையும் தாண்டி நீங்கள் யார்? அனைத்தும் எனது விரல் நுணியில் இருக்கிறன. ஆனால் உங்களைப் போல எனக்கு “பலாய்” கழுவிக் கொண்டிருக்க அவகாசமிருக்கவில்லை. எனவே தோழர்களே இதன்பிறகாவது என்னைப்பற்றி தேடிவிட்டு கருத்துச் சொல்லுங்கள்.

இலங்கை ஐமாஅதே இஸ்லாமியின் பத்திரிகையான எங்கள் தேசத்தில் ஒரு கட்டுரை வந்தது. அதில் கட்டுரை எழுதியவனுக்கு எழுத மட்டும்தான் தெரியும். எதைப் பற்றியும் தேடல் நடாத்தாத எருமை மாடு அந்த எழுத்தாளன். அந்தக் கட்டுரையைப் படித்த போது எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இப்படிப்பட்ட எருமைகளை நம்பி ஒரு இஸ்லாமிய இயக்கம் பத்திரிகை நடாத்துவதை நினைத்துத்தான் அந்தச் சிரிப்பு. 1986களில் யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஜாலரா அடித்துவிட்டு, யுத்தகாலத்தில் அமுக்கி வாசித்துவிட்டு, பிரபாகரன் செத்த பின்னர் தைரியமும் ஆண்மையும் வந்துவிட்டது ஐமாஅதே இஸ்லாமிக்கு, வெளிநாட்டுப் பணத்தில் மானங்கெட்ட பொழப்பு நடத்தும் அவர்களுக்கு பணம் கொடுப்பவன் விபச்சாரம்

செய்பவனாகவும் நாளுக்கொரு பெண்ணுடன் படுத்தெழும்பினாலும் கூடப் பறவாயில்லை, தன்னிச் சேர்க்கையில் சிறுவர்களைப் பயன்படுத்துபவனாயினும் கூடப் பறவாயில்லை, அதையெல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்க அவகாசமில்லை, ஆனால் யாரோ கொடுத்த எச்சில் சில்லரைகளுக்காக என்னைப் பற்றி எழுத மட்டும் கடஸ் இருக்கிறது, அமெரிக்காவுக்காக வேலை பார்க்கும் ஒரு லெஸ்பியனின் வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டுமளவுக்கு உங்கள் தஃவா பிஸ்னஸ் லொஸ்ட் ஆகிவிட்டதா சீதேவிகளே!

இப்போதுள்ள கால மாற்றத்தின் அடிப்படையில் சில விசயங்களைச் சொல்லட்டுமா? விரைவில் ஜமாஅதே இஸ்லாமி நெருக்கடிக்குள்ளாகும், பௌத்த தீவிர சிந்தனாவாதிகளால் பந்தாடப்படுவீர்கள், அப்போது உங்கள் வண்டவாளம் எல்லாம் வெளிச்சத்துக்கு வரும். அக்கணம் நான் வேடிக்கை பார்க்கும் இடத்தில் இருப்பேன். உங்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்று மனசிருக்கும், ஆனால் உதவ முடியாத சூழலிருக்கும், நீங்கள் விதைத்த வைகள் அறுவடை செய்ய வேண்டியதும் நீங்கள்தானே!

உங்களுக்கெல்லாம் ஒன்று சொல்லவா?

சமூகக் களம் என்பது நளீமிய்யாவுக்கு ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பிப்பது போல மொழிபெயர்ப்புச் செயற்பாடும் கிடையாது. தகவல்களைப் பொறுக்கிக் கோர்த்து விடும் செயற்பாடும் கிடையாது.

“இன்வெஸ்டிகேஷன் ஜேர்னலிஸம்” பற்றித் தெரியுமா? புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளனாய் உள்ள ஒருவன் நீண்ட தேடலின் பின்னும் ஆய்வின் பின்னும் எழுத வேண்டிய விசயங்களை சுமமா கண்ட கண்ட மாதிரி நளீமிய்யாவுக்கு இறுதி வருட ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்கும் போக்கில் எழுதுவது பொறுத்தமானதல்ல. எனவேதான் எதையும் சரியாகத் துல்லியமாக ஆய்ந்தறிந்து மிகச் சரியாகச் செய்ய முனைய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். பாலர் வகுப்புப் பிள்ளை திடுக்கதை சொல்வது போன்ற நிலைப்பாட்டை மாற்றிக்கொண்டு சுமக்கும் பொறுப்புக்கேற்ப தகுதியை மேம்படுத்துங்கள். எல்லோரையும் வெகு விரைவில் ஒரு நேர் கோட்டில் சந்திக்கத்தானே போகிறேன்,

நீங்கள் அனைவரும் என்னைப் புரிந்து கொள்ள மிக நீண்ட காலம் எடுக்கும். விரைவில் உங்கள் அனைவருக்கும் எனது உதவி தேவைப்படும் அப்போது அள்ளுண்டு வருவீர்கள், அது உங்களுக்குள்ள நிர்ப்பந்தம், காலத்தின் போக்கில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அனுபவத்தின் அறுவடையாகச் சொல்கின்றேன். நிச்சயம் வருவீர்கள், அப்போது உங்களைப் பார்த்துப் புன்னகைப்பேன். வஞ்சமின்றி. இன்ஷா அல்லாஹ்

சிறைச்சாலைக்குச் சென்றபின்னர் எனக்கு மிகப் பெரிய ஓய்வு கிடைத்தது. நிறையச் சிந்திக்கவும் எழுதவும் அவகாசம் கிடைத்தது. வெளி உலகில் குற்றம் புரிந்து மாட்டிக்கொள்ளாத, உள்ளத்தை மறைத்து பொய்மையோடு வாழும் எதிர்மறை மனிதர்களோடு வாழ்ந்தேன். ஆனால் சிறையில் குற்றம் புரிந்து அகப்பட்டுக் கொண்டதும், குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டதுமானதும், சந்தேகத்தின் பெயரில் கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததுமான மனிதர்களுடன் வாழ்கிறேன். மொத்தத்தில் குற்றவாளிகளுடன் வாழ்வதாகப் பொதுவாக எடுத்துக் கொண்டேன்.

இங்கு இவர்களிடம் வெளியில் உள்ள மனிதர்களிடம் போன்று போலி கிடையாது. அனைவரும் நேர்மறை மனிதர்கள், மிகவும் வெளிப்படையானவர்கள். உள்ளத்தில் உள்ளதை அப்படியே வெளிப்படுத்தி விடுவார்கள். அவர்கள் செய்த குற்றத்தை அப்படியே ஒழிவு மறைவின்றி காலப்போக்கில் ஒப்புவித்துவிடுவார்கள். கைதிகளுக்கு வேஷம் போடத் தெரியாது. வேஷம் போட்டால் அது வெளிப்படையாகத் தெரிந்து விடும் இந்த புள்ளியில் இருந்ததுதான் எனது சிந்தனை சூடு பிடித்தது. வாழ்க்கை பற்றிய தேடல் நிதானத்துடன் என்னைத் தள்ளிவிட்டது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அனைத்தையும் புரிந்துக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இந்நிலையில் கிடைக்கும் நிதானம் கடந்தகால வாழ்வையும், எனது வாழ்வில் கடந்துபோன அனைத்து மனிதர்களையும் ஒவ்வொருவராகக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றது. ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளையும் வார்த்தைகள் கூட மாறாமல்

நினைவுத் திரையில் இருந்து மீட்டெடுத்து மீள்படைப்புச் செய்துவிடுகின்றது. எல்லா நிகழ்வுகளையும் மிக அமைதியாக அசைபோட முடியுமாக இருக்கிறது.

அப்போது பல விடயங்கள் தெளிவாகப் புரிந்தன, அவை...

சிறைச்சாலை சென்று வந்த ஒருவன் ஏன் தெளிவாக இருக்கிறான் என்பதும், சிறைச்சாலையில் இருந்து வரும் எழுத்துக்கள் ஏன் வீரியம் மிக்கவையாக இருக்கின்றன என்பதும். சலனமில்லாத சிந்தனைக்கான சூழலை சிறைச்சாலை உருவாக்கி விடுகிறது என்பதும் தான்.

இங்கு பொறுப்புகள் குறைவு. சாப்பிடுவதும், நித்திரை செய்வதும் தான் முக்கியமான வரையறுக்கப்பட்ட கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய பணிகள். ஆயினும் அதில் கூட பலத்த நிர்ப்பந்தம் கிடையாது, இப்போது எழுதும் ஒருவனின் மனோநிலை தெளிந்த ஓடை போன்றது. அந்த எழுத்தில் குழப்பம் இருக்காது. தடுமாற்றம் இருக்காது ஒரு ஞானம் இளையோடும். அது சிறைச்சாலையில் மட்டுமே வசப்பட்டுப்போவது.

சமூகத் தளத்தில் நான் நிறையப் பேருடன் பல்வேறுபட்ட நிலையில் பழகி இருக்கின்றேன். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் மனதார ஆழமாக நேசித்தேன். அவர்கள் மீது எந்த எதிர்பார்ப்புகளும் மில்லாது உண்மையான அன்பை மட்டுமே செலுத்தினேன். அப்படிப்பட்ட ஒவ்வொருவரையும் மிகத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள என்னால் முடிந்தது.

இரண்டு எளிய சம்பவங்களை நினைவு கூர்கிறேன்.

ஓர் அரச அதிகாரி, என்னைவிட இரண்டு தசாப்தங்கள் வயதில் முத்தவர். என்னுடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகுகின்றவர், சமூக விவகாரங்களில் ஒன்றித்து இயங்குபவர், பலர் என்னிடம் அவரைப் பற்றி மிக மோசமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள், அப்போ தெல்லாம் அவரை நியாயப்படுத்தி நான் அறிந்த உண்மைகளைத் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறேன். அவருடன் நான் கொஞ்சம் நெருங்கிப் பழகுவதன் காரணத்தினாலும் அவரை மிகவும் நெருக்கமாக ஓரளவு

அறிந்தவன் என்ற வகையினாலும் அவர்கள் முன்வைத்த குற்றச் சாட்டுக்களை நான் புரிந்து கொண்ட நியாயங்களால் மறுதலிக்க முடியுமாக இருந்தது, அதற்காக அவரிடம் எந்த எதிர்பார்ப்பும் எனக்கில்லை, அவருக்காக நான் கொடுக்கும் குரலை பெரும்பாலும் அவர் அறிந்துமிருக்கமாட்டார், சிலவேளைகளில் யாராவது சொல்லியிருந்தால் வாய்ப்புண்டு,

அவருக்கு ஒரு முறை பொருளாதாரப் பிரச்சினை வந்து விட்டது. ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் உடனடியாகத் தேவைப்பட்டது. அப்போது எனது பராமரிப்பில் இருந்த ஒருவருக்காக வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பணத்தில் உடனடியாக ஒரு லட்சம் ரூபாவையும் பின்னர் மிகுந்த சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ஐம்பதாயிரமும் அவரின் தேவைக்கு அவசியமான தொகை கொடுக்கப்பட்டது. அவர் மீது நான் வைத்திருந்த மரியாதையும் அன்பும் அப்படி என்னைச் செயற்பட வைத்தன. எப்போது தரவேண்டும் என்ற காலம் கூட நிர்ணயிக்கவில்லை. அவருக்கு வசதிப்படும் போது என்னைக் கஸ்டத்தில் ஆழ்த்தாமல் தருவார் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ஆயினும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அந்தப் பணம் வரவில்லை. நான் குறிப்பால் உணர்த்தினேன் அவருக்கும் அது தெரியும், தரக் கூடிய நிலையில் அவர் இருக்கவில்லை. அதனால் நானும் அவரை நிர்ப்பந்திக்கவில்லை.

ஒன்றரை வருடங்கள் வீடு கட்டும் பணி பிற்போடப்பட்டது. அதனால் அந்த ஜீவனின் திருமணமும் பின்னோக்கிப் போயிற்று. பின்னரும் நான் அந்தப் பணம் குறித்து பெரிதாக எதையும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. எனக்கு இறுக்கம் வரும் போது இங்கிதமாகக் குறிப்பால் உணர்த்துவேன். அவரால் முடிந்தால் தருவார். இல்லாத போது விட்டுவிடுவார். இப்படி ஒரு நல்ல புரிதல், நான் மனதார அவர் மீது அன்பு சொரிந்தேன். பின்னர் படிப்படியாக அவர் தனது கடனை நான்கு வருடங்களில் நிறைவேற்றினார்.

நான் சிறைச்சாலைக்கு வந்தபின்னர் எனக்குக் கிடைத்திருந்த அவகாசத்தை நபிமொழிகளைப் படிப்பதில் செலவிடலாம் என்று

தோன்றியது. எனது உறவுக்காரர் ஒருவரை அவரிடம் உரிமையோடு அனுப்பிவைத்தேன். அவரிடம் இருந்த நபிமொழித் தொகுப்பான ஸஹீஹூல் புஹாரியின் முதல் மூன்று பாகங்களையும் வாங்கி வரும்படி சொன்னேன், உறவினர் சென்று அவரிடம் கேட்டபோது, அவர் ஒரு கேள்வி கேட்டாராம்.

“எப்போது திருப்பித் தருவார்” என்று மிக வேதனையோடு உறவுக்காரர் வந்து தகவல் சொன்னார், அனைத்தையும் மறந்து விடுங்கள் என்று அவரைச் சமாதானம் செய்து வைத்தேன்.

அந்த வலி! அது மறக்காது மாறாது. பின்னர் நான் ஒரு நண்பர் மூலமாக நபிமொழித் தொகுப்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டேன். அவர் எனக்காகவே புதிதாக அந்தத் தொகுப்புகளை வாங்கி அனுப்பியிருந்தார்.

சில புத்தகங்களை இரவலாக வாங்கிப் படிப்பதற்கு கூட அவரிடம் நான் பெறுமதியற்றுப் போனேனா என்று யோசித்தேன். என்ன செய்வது மனிதர்கள் இப்படித்தான் எப்போது மாறிப் போவார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆனாலும் ஒரு உண்மை என்னுள் ஆழமாகப் பதிந்து போனது.

அவர் என்னை உண்மையாக நேசிக்கவில்லை. இப்படி எத்தனை பேர் இருப்பார்களோ என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனாலும் அவர்கள் மீது நான் கொண்டுள்ள உண்மையான அன்பையும் மரியாதையையும் அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை, பரிதாபத்திற்குரியவர்களாக மாறிப்போன அவர்களை இப்போதும் நேசிக்கிறேன்.

மற்ற சம்பவம் இரண்டு இலக்கியப் பேர்வழிகள் அவர்கள் பற்றிய தப்பான புரிதல்களைக் கொண்டுள்ள பலரிடம் நேரடியாகச் சென்று அந்தத் தப்பான புரிதல்களை நீக்குவதற்காக நீண்டநேரம் காரசாரமான வாதப்பிரதிவாதங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அவர்களுடன் கூடவே இருந்து கொண்டு நட்பு பாராட்டிக் கொண்டிருக்கும்

சிலர் மற்றவர்களிடம் மோசமாகப் பேசும் போது அதை உடைத்து நான் அவர்களை நியாயப்படுத்தியிருக்கிறேன். ஒருவர் மூத்த இலக்கியவாதி, ஒரு சிறுகதையாசிரியர், ஒரு தேர்ந்த வாசிப்பாளன். மற்றவர் அவருக்குப் பிந்திய தலைமுறை, அவர் ஒரு மௌலவியும் கூட, அத்துடன் கவிதை. சிறுகதை பத்தி எழுத்து என்று நன்கு அறியப்பட்டவர், ஒரு இஸ்லாமிய இயக்கத்தின் பிரதிநிதியும் கூட, இவர்கள் இருவரும் என்னைவிட வயதில் மிகவும் மூத்தவர்கள். அவர்களைப் பற்றி அரசல் புரசலான நிறையச் செய்திகள் வரும், அதுதானே இலக்கிய உலகத்தின் நியதி. பிரதேசத்தின் பிரபல கவிஞர் ஒருவருடன் அவருடைய வீட்டிலேயே அந்தக் குறிப்பிட்ட இரு இலக்கியவாதிகள் தொடர்பாகவும் கவிஞர் முன்வைத்த அவர்களது சமயக் கொள்கை, இலக்கிம் சார்ந்து தன்னிலையான குற்றச்சாட்டுக் களை நான் பலமாக எதிர்த்து உடைத்தேன். அந்தக் காரசாரமான விவாதத்தின் பின்னர் எமக்குள் சின்னதாய் ஒரு இடைவெளி கூட வந்தது. அதைப்பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

காரணம் அந்த இலக்கியவாதிகள் இருவரோடும் மிக நெருக்கமாக நான் பழகியிருக்கிறேன், அவர்களின் நடையுடை பாவனைகளை அவதானித்திருக்கிறேன், அனைத்திற்கும் மேலாய் குரோதமாகப் பேசும் அல்லது தப்பிப்பிராயம் கொண்டு கருத்துரைக்கும் போக்கு என்னிடம் இருக்கவில்லை, யாரோ சொன்னார்கள் என்று அதில் தொங்கிக் கொண்டு யாரையும் வார்த்தைகளால் நான் தாக்குவதுமில்லை, அப்படித் தன்னிச்சையாகத் தாக்குபவர்களை அப்படியே விட்டுவிடுவதுமில்லை, அதனால்தான் அவர்களினைப் பற்றிய தப்பான கருத்தியலை அது தப்பானதுதான் என்று நிறுவ முயன்றேன்.

ஆனால் நான் சிறைக்குச் சென்ற பின்னர் அது எல்லா ஊடகங்களினதும் செய்தியாக மாறியது, அது முழுமையாக ஒரு பக்கச் செய்தி மட்டுமே, எந்தவொரு ஊடகத்துக்கும் செய்தி வழங்கும் உரிமை எனக்களிக்கப்படவில்லை, ஒவ்வொருவரும் எழுதியது செய்தியானது, பொலிசார் சொன்னது உண்மையானது என்னைப்

பிடிக்காதவர்கள் நினைத்ததெல்லாம் சத்தியமானது, குறிப்பிட்ட அந்நிகழ்வு தொடர்பில் என்னால் சொல்லப்படாத அனைத்தும் மறைந்து போக நான் குற்றவாளியாக்கப்பட்டேன், அப்போதும் எனக்கு ஒரேயொரு உறுதியான நம்பிக்கையிருந்தது.

“என்னைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் நிச்சயம் என்னை நியாயப் படுத்துவார்கள், அவர்கள் தன்னிச்சையாக இந்தப் போலியான கருத்துக்களின் பின்னால் இழுபட்டிட மாட்டார்கள்” என்பது அது. ஆனால் நடந்தது???

அந்த இரு இலக்கியவாதிகளும் வெளியிட்ட கருத்துக்களும் இணையத் தளத்தில் இட்ட பின்னூட்டங்களும் இப்படியமைந்தது, “சம்பவம் நடந்து எமது பிரதேசத்தில்தான் இப்படி ஈனத்தனமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்ட அந்த ஒருவருடன் இவ்வளவு காலமும் பழகி இருக்கிறோமே என்பதை நினைக்கும் போது வெட்கமாக இருக்கிறது. பணத்திற்காக இப்படியெல்லாம் செய்வார்களா என்று அதிர்ச்சியடைகிறோம்”

அவர்கள் இருவருக்கும் சபாஷ் சொன்னேன்.

சத்தியமாக நான் இப்போது வெட்கப்படுகின்றேன். இவர்கள் மீது நேசம் கொண்டதற்காக,

எதையும் ஆய்வு செய்யாது தேடல் செய்யாது ஒருபக்க செய்திகளை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எப்படி இவர்களால் இப்படி அநாகரீகமான கருத்துச் சொல்ல முடிந்தது.

அப்படியாயின் அவர்களின் எழுத்துக்களும், சமூகத்தின் மீதான அவர்களின் பார்வையும் மற்றவர்களின் மீதான அவர்களின் விமர்சனமும் “ஒன்லி வன் சய்ட்” தான், ஒரு பக்கச் செய்திதான். அவர்களின் எழுத்தில், பேச்சில் உண்மையில்லை.

அப்படியாயின் செயற்பாடுகளும் கூட உண்மையாக இருக்காது. இப்போது நான் படும் வெட்கம் அப்படியாக உண்மைகளை உணர்ந்ததன் விளைவாகத்தான். அவர்களைப் பற்றி மோசமாக ஒரு செய்தி வரும்போது நான் உரத்து மறுதலிப்பேன் ஏனெனில்

எனக்குத் தெரியும் அவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் கிடையாது. அதுதான் உண்மையான புரிதல் மற்றும் உண்மையான நேசத்தின் வெளிப்பாடு. என் மனதில் நிலைகொண்ட குறைபாடு அவர்களுடன் நான் பழகியிருக்கிறேன். பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். கருத்துப் பறிமாறியிருக்கிறேன் அப்போது என்னைவிட வயதில் மூத்த அவர்கள் என்னை விளங்கிக்கொள்ளாமலா போனார்கள்.

“சேச்சே” முஸ்லீன் அப்படி செய்திருக்காது. அதற்குப் பின்னால் ஏதோ ஒரு உண்மை மர்மமாக மறைந்திருக்கும். எங்களுக்குத் தெரியும் தானே முஸ்லீனைப் பற்றி” இப்படித்தான் அவர்கள் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதுதான் உண்மை, யதார்த்தம். புரிதலின் சரியான அர்த்தம்.

ஆனால் அவர்கள் வன் சைட் பார்வையில் . சிக்கிக்கொண்டு அதை எவ்வளவு தைரியமாக இணையதளத்தில் பதிவு செய்து விட்டார்கள். அதிலிருந்து இரண்டு விஷயங்கள் எனக்குப் புரிந்தன. ஒன்று இதை இனி முஸ்லீன் எங்கே பார்க்கப்போகிறான் என்று கருதிக் கொண்டது,

இரண்டு, இந்த முக்கியமான தருணத்தில் நமது கருத்தையும் பதிவு செய்ய வேண்டும். அதுவும் விசயத்தின் போக்கிற்கு ஏற்ப, காரணம் நாம் பெரிய இலக்கியவாதிகள் என்ற மூன்றாந்தர சாக்கடைச் சிந்தனையும் அழுகிப் போன ஆசையும் அவர்களுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

தோழர்களே! முஸ்லீன் மட்டும் தான் சிறைச்சாலையில் அவனது கண்கள் சிந்தனைகள், மூளை, இதயம் என்ற எல்லா வார்ப்புக்களும் சிறைச்சாலைக்கு வெளியேதான் உயிர்ப்போடு இருக்கின்றன மறந்து விடாதீர்கள். ஆனால் ஒன்று விரைவில் உங்கள் அனைவரையும் மீண்டும் சந்திப்பேன். இது குறித் தெல்லாம் கேட்பேன். அப்போது போலியான புன்னகையாலும் புணைந் தெடுக்கப்பட்ட வறண்ட வார்த்தைகளாலும் என்னை திருப்திப் படுத்தலாம் என்று நினைத்து விடாதீர்கள், நீங்கள் திருப்தியாக பதிலளிக்காவிட்டால் நான் பேனையாலும் கெமராவாலும்

உங்களைத் தண்டிப்பேன், அது மிக மிகக் கேவலமான தண்டனையாக இருக்கும். சட்டம் அப்போது மௌனித்துப் போகும்.

காத்தான்குடியில் ஒரு நண்பன் பற்றிய செய்தி வந்தது.

ஒரு பெண்ணுடன் தகாத உறவு கொண்டிருந்த வேளை ஊர் மக்களால் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்கப்பட்டு பள்ளிவாசலில் ஒப்படைக்கப் பட்டார்.

எனக்கு இச்செய்தி எத்தி வைக்கப்பட்டபோது அது ஹொட் நியூஸ், ஆனால் அது என்னில் எந்த அதிர்வையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தகவல் சொன்னவருக்கு நான் சொன்னேன். “அவன் அப்படி ஒருபோதும் தகாத உறவு கொண்டிருக்க மாட்டான் அதில் வேறு ஏதோ சிக்கல் இருக்கிறது. ஏனெனில் அவன் எனது நண்பன் அவனுடன் பழகியிருக்கிறேன். அவனை எனக்குத் தெரியும்”.

எல்லோரினதும் ஒருமித்த கருத்து அவன் தப்புச் செய்தான் என்பதுதான்

சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. பள்ளிவாயலில் கூட அவன் விசாரிக்கப்பட்டு இருக்கிறான். அந்தச் செய்திகள் எல்லாம் கிடைத்த போது கூட நான் கொஞ்சமும் அவன் மீது அவநம்பிக்கை கொள்ள வில்லை. அவன் மீது கோபம் வரவில்லை. எனக்குக் கிடைத்த தகவலை அப்படியே நான் பலருக்கும் சொல்லவும் இல்லை, என்னிடம் தகவல் கேட்பவர்களுக்கும் நான் சொன்னது

“சம்பவம் நடந்தது உண்மை ஆனால் குறித்த நபர் அப்படிச் செய்யக் கூடியவரல்லர். அதன் பின்னால் ஏதோ ஒரு சதி இருக்கக் கூடும்”

அப்படித்தான் அதன் மீதான வேகத்தை என்னால் உடைக்க முடிந்தது. இறுதியில் எனது நம்பிக்கை வென்றது. சதியின் பிடி வலுவிழந்தது. அவனுக்காக எதிரிகளை வீழ்த்த, எனது உயிரை இழப்பதற்கும் சிரமமிக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்வதற்கும் நான் தயாராக இருந்தேன். அவனுக்காக நானும் சிந்தித்தேன்.

இப்படித்தான் என்னால் எந்தவொரு விஷயத்தையும் எடுத்துக் கொள்ள முடிந்தது. உலகமெல்லாம் அளந்த அந்த நண்பனுக்கு சிறைச்சாலைக்கு வந்து என்னைப் பார்க்க அவகாசம் இல்லாமல்

போனது மிகவும் துரதிஷ்டமானது. அதைவிட மிகவும் துரதிஷ்டமானது அவனது கருத்துக்கள்

“உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் போது உலகம் உன்னை மதிக்கும் உன் நிலைமை கொஞ்சம் இறங்கி வந்தால் நிழலும் கூட மிதிக்கும். மதியாதோர் தலைவாசல் மதியாதே என்று மானமுள்ள மனிதர்க்கு ஓளவை சொன்னது அதில் அர்த்தமுள்ளது”

எல்லாப் புரிதல்களையும், என் நண்பர்களையும் நேசத்துக் குரியவர்களையும் நான் இப்படியே எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவர்களுடன் நெருக்கமான உறவு பாராட்டினி நான் தயாரில்லை தான். ஆனாலும் அவர்களிடம் கேட்பதற்கு என்னிடம் நிறையக் கேள்விகள் இருக்கின்றன. அவற்றை நான் அவர்களிடம் கட்டாயம் கேட்பேன். அவர்களின் நியாயப்படுத்தல்கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதை அறிய வேண்டாமா?

இப்படி ஒவ்வொருவராக இவ்வளவு துல்லியமாக என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது சிறைச்சாலையில்தான். இந்த அற்புதமான சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு உருவாக்கித் தந்தது சிறைச்சாலைய்தான். அடுத்துவரும் முப்பது வருடங்களுக்கு எனது செயற்பாட்டுத்தளம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஏற்கனவே போடப்பட்ட எனது எதிர்காலத் திட்டத்தை மிகமிக வினைத்திறன் கொண்டதாக வடிவமைக்க எனக்குப் போதிய அவகாசம் சிறைச்சாலையில்தான் கிடைத்தது.

எனது மரணம் எப்போது என்பது எனக்குத் தெரியாது. அடுத்த செக்கனும் மரணிக்கலாம், அல்லது இன்னும் ஐம்பது வருடங்களின் பின்னும் மரணிக்கலாம், மரணத்தைத் தீர்மானிப்பது இறைவன். எனவே மரணம் வரும்போது வரட்டும் அதுவரைக்கும் வாழ்வதற்கான திட்டமிடலை நான் போட்டுக் கொள்ளத்தானே வேண்டும். சிறைச்சாலை என்னை எல்லாத் தளங்களிலும் மிக வலுவாக ஒழுங்கு படுத்தியிருக்கிறது. ஒவ்வொருவர் பற்றிய மிக நுண்ணிய அறிவூட்டலையும் அது செய்துவிட்டது. உண்மையாகவே

நான் சிறைச்சாலைக்கு வராதுவிட்டிருந்தால் வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போய் இருப்பேன். வேஷதாரிகளை நம்பி எல்லாவற்றையும் இழந்திருப்பேன், இறுதியில் நிம்மதியில்லாமல் அலைந்து திரியும் பைத்தியமாகிப் போயிருக்கவும் கூடும்.

வாழ்க்கையின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் அதன் தூய்மையான வடிவில் சிறைச்சாலையில்தான் தரிசிக்க முடிந்தது. பிரச்சினை இல்லாத மனிதனே உலகில் கிடையாது. அந்தப் பிரச்சினைகளை எப்படி ஒழுங்குப்படுத்திக் கொள்கிறோம் என்பதில் தான் எமது நிம்மதி, வெற்றி, தோல்வி எல்லாம் தங்கியிருக்கிறது. சில தவறுகள் பாரதூரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. சில தவறுகள் மிகவும் நியாயமானவை, ஆயினும் சட்டத்தின் முன்னால் அவை அவனைக் குற்றவாளியாக்கி விடுகின்றன.

ஒருவன் இரட்டைக்கொலை செய்கிறான். முதலில் ஒரு வாலிபனைக் கொலை செய்கிறான். அது சட்டத்தின் முன் யார் செய்தது, என்று நிரூபிக்கப்படவில்லை மர்மம் இன்னும் தொடர்கிறது. ஆனால் அந்தக் கொலையைச் செய்தவன் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். பின்னர் தன் மனைவியைக் கொன்றதை மட்டும் ஒப்புக் கொள்கிறான். ஏன் தன் மனைவியைக் கொன்றான்? அவள் அவனுக்குத் துரோகம் செய்திருக்கிறாள். தன் மனைவி அந்த இளைஞனுடன் சல்லாபித்திருப்பதை அவன் தனது கண்களாலேயே கண்டுவிட்டான். நிதானித்து செயற்பட்டான். உடனே உணர்ச்சி வசப்பட்டு எதையும் செய்து குழப்பிக் கொள்ளாது, முதலில் அந்த இளைஞனைக் கொன்று விட்டு பின்னர் மனைவியைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டி மிக மிகக் கொடூரமாக அவள் மரணத்தின் ஒவ்வொரு துளியையும் அனுபவித்து செத்துப் போகச் செய்தான்.

இப்போது அவனுக்கு நிறையச் சந்தேகம் அவனுடைய பிள்ளைகள் மூன்றும் அவனுக்குப் பிறந்ததுதானா என்று? அவனது ஆத்திரம், கோபம், வழிமுறை அனைத்துமே நியாயமானது. அவன் மானஸ்தன் அதனால் தான் ஒரு வாரத்தில் இரண்டு கொலை. ஆனால்

சட்டத்தின் முன்னால் அவனது நியாயம் எடுபடுமா?

“ஏன் மனைவியைக் கொன்றாய்?”

“அவளோடு வாழப் பிடிக்கவில்லை அதனால் கொன்றேன்” அப்போதும் கூட அவன் அவளுடன் வாழ்ந்த வாழ்வைக் கொச்சைப் படுத்தி இறந்து போன அவளை அவமானப்படுத்தவில்லை, அவளது மோசமான நடத்தையைப் பகிரங்கப்படுத்தவில்லை. ஆயினும் அவன் சட்டத்தின் முன் குற்றவாளி. நியாயம் இங்கு எடுபடாது. சாட்சியங்கள் அனைத்தையும் தீர்மானித்து விடுகின்றன. தர்மம், நியாயம் எல்லாம் மெளனிகளாகி விடுகின்றன. அவனைச் சமூகம் ஒதுக்கும் ஆனாலும் அவன் இனி ஒரு நடைப்பிணம் தான்.

ஆழமாக நேசித்த ஒருத்தியை அவன் கையால் கொண்டு விட்டு ஒரு பேருண்மையை மனதில் போட்டுப் பூட்டிக் கொண்டு அவஸ்தைகளுடன் ஒரு பிணமாகத்தான் வாழ முடியும். தனக்கு துரோகம் செய்தவளைத் தண்டித்துவிட்ட திருப்தியுடன் அவன் இன்னொரு பெண்ணை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதற்கும் தயாரில்லை. அப்படியாயின் அவன் சத்தியவான்தானே. அவன் செய்த கொலை நியாயமானது தானே.

ஆயினும் சட்டம் அதையெல்லாம் கண்டு கொள்ளாது அவனைத் தண்டிக்கும். சில வேலை சாட்சிகள் சரியாய் அமையா விட்டால் அவனைச் சட்டம் தண்டிப்பதற்குச் சிரமப்படும். சட்டத்தின் முன்னால் அவன் மறைத்த உண்மையை சிறைச்சாலையில் மறைக்க முடியாமல் போயிற்று. இதுதான் இங்குள்ள பெரிய விநோதம். ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளின் மீதான கேள்விகள் மிகவும் அர்த்தம் பொதிந்தவை. கைதிகளுக்கு அனுபவம்தான் இவ்வாறான கனதி மிக்க கேள்விகளுக்கான அடித்தளத்தை இட்டுள்ளது. ஒருவன் எத்தனை முயன்றாலும் சிறைச்சாலைச் சூழலில் அவனால் நடக்க முடியாது. காரணம் இங்குள்ளவர்கள் எல்லோரும் வாழ்க்கையின் நிஜ நடிகர்கள் அவர்களின் முன்னால் போலியாக போடப்படும் வேஷங்கள் நீண்ட நேரம் நிலைக்காது. அதனால் அவர்களிடம் உண்மைகளை அதிக காலம் மறைக்க முடியாது.

எனது மனது இப்போது மிகவும் ஆழமான அமைதியைச் சுவாசிக்கின்றது. வாழ்க்கையின் சரியானதோர் படிமத்தையும் அதன் மீதான ஆழமான வாசிப்பைப் புரிந்து கொள்ளவும் அனுபவிக்கவும் எனக்கு சரியான சந்தர்ப்பத்தைப் பொருத்தமான நேரத்தில் இறைவன் அருளினான். அதனால் தான் எனது வாழ்வின் பொற்காலமாக சிறைச்சாலையில் இருந்த காலத்தைக் கருதுகிறேன். இப்போது மிக எளிதாக என்னால் வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால் உள்ள சூத்திரத்தை விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது.

ஒருவர் மிக நீண்ட நாட்களுக்கு என்னை ஏமாற்ற முடியாது. அப்படி ஏமாற்றுபவன் என்னை விட அதிகமாக சிறைச்சாலையிலும் தடுப்புக் காவல் தண்டனைகளாலும் புடம் போடப்பட்டவனாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒருவனிடம் நான் தோற்றுப் போவது மிகவும் வாஸ்தவமானது, காரணம் அவன் என்னைவிடப் புத்திசாலி. என்னை ஏமாற்ற முடியும். ஆயினும் அவ்வளவு எளிதில் அவனால் அது முடியாது. இந்தப் பின்னணியில்தான் கௌரவமான எனது நண்பர்களையும் தாய் உட்பட்ட குடும்ப உறவுகளையும் மனைவி உட்பட்ட சொந்தங்களையும் மிக எளிதாக என்னால் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியுமாக இருக்கிறது. இதற்கு முந்தைய காலங்களில் மனிதர்களை எதிர்கொள்ளும் போது எனக்கிருந்த வாசிப்பறிவும் சிந்தனையும், ஓரளவு சமூகத் தளத்துடனான தொடர்பும்தான் துணை நின்றன. ஆனால் இப்போது அவை பலமடங்காகப் புடம் போடப்பட்டு ஒளியேற்றப்பட்டுள்ளன.

குற்றவாளிகள் வாழும் உலகம்தான் சிறைச்சாலை தினம் தினம் பலர் வருவார்கள். அவர்களின் வாழ்வின் மொத்தச் சரிதத்தையும் அப்படியே கொட்டிவிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு. அவர்கள் எந்த வயதினராய் இருந்தாலும் சரி எந்த நிலையிலும் இருந்தாலும் சரி, எல்லாம் சிறைச்சாலையில் பூச்சியத்திலிருந்து தொடங்குகின்றது. அவரது பெறுமானம் பூச்சியம். அவரது கௌரவம், உழைப்பு, சமூகநிலை, மானம், மரியாதை, பதவி, செல்வம் எல்லாமும் பூச்சியம்தான்.

ஒரு குழந்தை பிறக்கும் போது எதையும் கொண்டு வருவதில்லை. பூச்சியத்திலிருந்து தான் அதன் வாழ்க்கை தொடங்குகின்றது. அது போலத்தான் சிறைச்சாலையிலும் ஒருவர் அனைத்தும் இருந்தும் பூச்சியத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் தொடங்குகின்றார். இந்த வாழ்வின் தத்துவம் மிகவும் வித்தியாசமானது. அதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்கின்ற போது உலகில் உள்ள எல்லா மனிதர்களையும் மிக மிக எளிதாகக் கையாள முடியும். அவர்கள் எந்தப் பெரிய கொம்பர்களாக இருந்தாலும் சரியே.

தொங்கிக் கொண்டிருந்த எனது வாழ்க்கை, சிறைச்சாலை என்ற பல்கலைக் கழகத்தில் நிலை நிறுத்தப் படுகின்றது. அது ஒரு சக்தி வாய்ந்த நிகழ்வு. அமைதியும், தெளிவும் அந்நிலை நிறுத்தலின் பின்னால் நிறைந்து கிடக்கின்றன. உலகில் யாரிடமுமில்லாத நிதானத்தால் அது அலங்கரிக்கப்படுகின்றது. அந்த அலங்காரம் மிகவும் கவர்ச்சிகரமானது. மிகவும் கனதியானது, அவ்வளவு எளிதில் உள்வாங்கிக் கொள்ள முடியாது. பொதுவாக நான் எந்தவொரு விடயத்திலும் அதிகம் பேசுபவன். எனக்குத் தெளிவான ஒருவிடயத்தை மிகமிக ஆக்ரோஷாக விவாதிப்பேன், சில வேளைகளில் பலர் சலித்துக் கொள்வதும் உண்டு.

“முஸ்லீன் அதிகம் பேசுவான்” என்று

அப்போதுகளில் அது தப்பில்லை அது எனக்குச் சரி, அவர்களால் சரியாக அது உள்வாங்கப்படவில்லை. என்னை அதிகம் பேசவிடாமல் அவர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாத களமாக இருந்துவிட்டது. ஆனால் இப்போது நிலைமை தலைகீழாக மாறிப் போய்விட்டது. நான் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு தெளிவான சாத்தியமான களத்தில் கூட நான் அதிகம் கடைப்பிடிப்பது மெளனமும், அர்த்தங்கள் பொதிந்த புன்னகையும் தான்.

வாழ்க்கையின் மிக உயரிய இந்தத் தத்துவத்தை இந்த இருபத்தெட்டு வருடங்களில் என்னால் எங்கும் கற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் ஏழுமாத சிறை வாழ்க்கை எவ்வளவு தத்ரூபமாக என்னைச் செதுக்கிவிட்டது.

இப்போது தெரியும் எனது வார்த்தைகளின் பெறுமதி எத்தகையது என்றும் அதன் கனதி எத்தகையதென்றும். அதற்காக பேசவேண்டிய இடத்தில் மௌனியாகிச் சென்றுவிடுவேன் என்று அர்த்தம் கிடையாது. பேச்சும் செயற்பாடுகளும் மிகச் சமாந்திரமாக இருக்கும். இரண்டும் வலுவானவை, மனிதர்களை ஒரு புன்னகையாலும் மௌனத்தாலும் எதிர்கொண்டு செற்பாடுகளால் வெற்றி கொண்டு புத்தியாலும் உழைப்பாலும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளல் எனும் உயரிய கோட்பாட்டை எனக்குள் தினம் தினம் பட்டைதீட்டிய விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள் கைதிகள்தான்.

கட்டணமில்லாது அரசு செலவில் நான் கஸ்டங்களைத் தாங்கியபடி, என்னைப் பூச்சியத்தில் இருத்திக் கொண்டு கற்றுக் கொண்ட பாடமிது. இந்தப் பாடம் எனது வாழ்வில் வசப்படாது போய் இருந்தால் சத்தியமாக வாழ்ந்து கெட்டவர்களின் பட்டியலிலும், வென்று தோற்று அடையாளம் தொலைத்தவர்களின் பட்டியலிலும், எனது பெயர் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். அது எனது பரம்பரைக்கே ஈடுசெய்ய முடியாத பாரிய வீழ்ச்சியாக அமைந்துவிட்டிருக்கும். ஆனால் காலம் என்னை நஷ்டவாளியாக்க விரும்பவில்லை. என்னைக் கொண்டு எதையோ முடிக்க வேண்டுமென்பதை திட்டமிட்டுள்ளது போலும், என்னைக் கொண்டு முடிக்க வேண்டியவைகளைக் காலம் மிகச் சரியாகச் செய்து முடிக்கும். ஒரு கருவியாக நின்று செயற்படுவது மட்டும்தான் இப்போது எனக்குள்ளு ஒரு பணி.

இனி வரும் பொழுதுகளில் மிகுந்த யோசனையின் பின்னர்தான் முடிவுகள் எட்டப்படும் அவை மிகுந்த உறுதியானதாக மாற்ற முடியாததாக இருக்கும். யாராலும் எப்போதும்.

50 ரூபாய் திருடிய ஏழையும் 50 கோடி மோசடி செய்த பணக்காரனும் ஒரே தளத்தில் நின்று நமக்கு வாழ்க்கை பற்றிய அறிவூட்டல் நடக்கும் ஒரே தளம் சிறைச்சாலைதான். தனது சொந்த மகளை கற்பழித்தவன்,

60 வயது மூதாட்டியுடன் வல்லுறவு கொண்ட 25 வயது இளைஞன்,
 சிறுமியைக் கற்பழித்த புத்தபிக்கு,
 தகாத உறவு கொண்டு வன்மம் செய்து மாட்டிக் கொண்ட
 செல்வந்தன்.

பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்த அதிகாரி,
 திருடன், கொள்ளைக்காரன், குடிகாரன், போதைப்பொருள்
 வியாபாரி, கடத்தல்காரன், தாயுடன் உறவு கொண்டவன், மோசடி
 செய்தவன், வசியம் செய்த பூசாரி, கையாடல் செய்த ஹாஜியார்,
 மனைவியைக் கொன்றவன், தாயைக் கொன்றவன், தந்தையைக்
 கொன்றவன், மகளை, நண்பனை, அதிகாரியை என்று தொடரும்
 கொலை பட்டியல்காரர்களும்

ஜனாதிபதியை, அமைச்சரைக் கொல்ல சதி செய்தவன்,
 கொள்கைக்காக ஆயுதம் ஏந்தி போராடியவன்,
 கொள்ளையடிக்க ஆயுதம் ஏந்திப் போராடியவன்,
 அடிபுடி, சண்டை மல்லு, பழங்கால பொக்கிஷங்களை,
 புதையல்களை தோண்டியவன், உள்ளாடைகள் திருடிய விநோதப்
 பேர்வழி என்று உலகில் உள்ள எல்லாக் குற்றவாளிப் பட்டியலும்
 சங்கமிக்கும் ஒரே தளம் சிறைச்சாலை.

இங்கு என்னால் இரண்டு அம்சங்களை அடையாளப்படுத்திக்
 கொள்ள முடிந்தது.

ஒன்று வயிற்றுப் பசிக்கான போராட்டம். அதில் முறையாக,
 முறைகேடாக ஏதோவொரு விதத்தில் சட்டத்தின் முன் குற்றவாளி
 யாக்கப்பட்டவர்கள், குற்றவாளியாகக் கருதப்பட்டவர்கள் பேராசை
 கொண்டு உலகைச் சுருட்டித் தன் பையில் வைத்துக் கொண்டு வாழ
 நினைத்த பேராசைக்காரன் முதல் ஒரு நேரச் சோற்றுக் காக
 வழியில்லாது தப்புச் செய்தவன் வரை அடங்கும்,
 அடுத்தது

உடல் பசிக்காகத் தன்னை மீறிச் செயற்பட்டவன்

இவை இரண்டினதும் அடிப்படையில் அடைந்து கொள்ளுதல்
 தீர்த்துக்கொள்ளுதல் என்ற என்ற அம்சங்கள். தான் இருக்கின்றன.

உணவுப் பசி, உடல் பசி இதுதான் சாரம் இதில்தான் அத்துமீறல் நடக்கிறது.

இத்தனை பேருக்குள்ளும் நின்று வாழ்க்கையை ஒரே தளத்தில் புரிந்து கொள்ளக் கிடைத்த காலத்தை பொற்காலம் என்று விளிப்பதில் தவறில்லை. இப்போது எனக்கு மிக எளிதாக கிடைக்கப் பெற்ற வரம் ஒருவனின் செயற்பாடுகளை கொஞ்சம் அவதானித்தால் போதும் அவன் எத்தகையவன் என்று தீர்மானித்துக் கொள்ள முடியும்.

உள்ளத்தில் உள்ளதை இறைவன் மட்டுமே அறிந்தவன். வெளிப்படையான செயற்பாடுகள் பார்வை, உடலசைவு அவன் பேச்சு இவை உள்ளத்தின் எண்ணவோட்டங்களால் வழிநடாத்தப்படுபவை எனவேதான் அவதானிப்பின் மூலம் அவன் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருக்கும் ஒன்றைத் துல்லியமாகக் கணிப்பீடு செய்து கொள்ளலாம்.

இப்போது ஒன்றை மட்டும் என்னால் உரத்துச் சொல்ல முடியும்.

இந்த முஸ்டீன் இனி வாழ்வில் என்றுமே தோற்றுப் போகமாட்டான் இறைவன் அருளால் மரணம் கூட அவனின் உயர்ந்த வெற்றிதான்.

03.03.2012 மாலை 07.40 தொடக்கம் அதிகாலை 04.45 வரை

தொடரும்....

செய்வத் தீர்மானம் உடனடி நடவடிக்கை முடிவு செய்து உடனடி நடவடிக்கை

முஸ் டீன் தயாரிப்பில்

கடம்

இவ்வகையின்போது முஸ் டீன் தயாரிப்பு

இயக்கம்: முகைதீன் வரலான் இசை: ஆஷ்வரி பலாஸ் Seikh Ismail Memorial Production

தீ நிரல் திரைப்படத்திற்கான விசேஷ கீதம் - 2009

1990

மனிதப் பேரவலம்

மௌனப் பேரவலம்
பன்னகை ஆயுதமும்

முஸ் டீன்

1990 மனிதப் பேரவலம்
விசேஷ கீதம் - 2010

மௌனப் பேரவலம்
பன்னகை ஆயுதமும்

முஸ் டீன்

மௌனப் போரும்
பன்னகை ஆயுதமும் - 2012
முஸ் டீன் கவிதைகள்

ஷாமிலா ஷெரீப்

நிலவின் கீறல்கள்

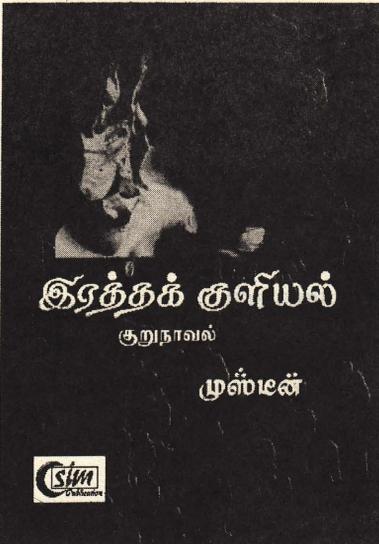
ஷாமிலா ஷெரீப்

நிலவின் கீறல்கள்
கவிதைகள் - 2012
ஷாமிலா ஷெரீப்

பிடித்து ஒவன்வரவருக்கும்
முஸ்லீஹ்
இரண்டு படைப்புகள்

எண்ட ராசாத்தீ
நாவல்

விலை: 300 ரூபாய்

இரத்தக் குளியல்

குறு நாவல்

விலை: 150 ரூபாய்

சீப் பப்ளிகேஷன்ஸ் ஓவன்வர்த்ருக்ஞம் ப்ரஓ ஓவன்ஸீருகன்

01. பிணம் தின்னிகள் -
சிறு கதைகள் - முஸ்லீன்
02. இரண்டாவது மரனமும் மூன்றாம் சாமத்துப் பேயும்
கவிதைகள் - முஸ்லீன்
03. அவள் என்ற கவிதைக்குப் பின்னால்
கவிதைகள் - முஸ்லீன்
04. இலங்கைத் தமிழ் தேசியப் பத்திரிகைகளும்
தமிழ் மொழியும்
ஆய்வு - ஷாமிலா ஷெரீப்
05. பூச்சியத்திலிருந்து - இது எனது கதை - பாகம் 01
வாழ்க்கைக் குறிப்பு - முஸ்லீன்
06. மாவீரனின் வருகை
கவிதைகள் - முஸ்லீன்
07. வேரோடு பிடுங்கி...
நாவல் - முஸ்லீன்
08. சில பொழுதுகளில் சில வார்த்தைகள்
கவிதைகள் - முஸ்லீன்
09. வலிசல்
கவிதைகள் - முஸ்லீன்
10. பரதேசி
சிறுகதைகள் - முஸ்லீன்

எழுத்தாளரும் கவிஞரும் ஊடகவியலாளரும் குறுந்திரைப்பட நெறியாளருமான முஸ்லீன், தமக்கெனத் தனித்துவமான ஆளுமையும் ஆற்றலும் கொண்ட ஒருவராக விளங்குகின்றார். ஏற்கனவே அவர் வெளியிட்டுள்ள கவிதைத்தொகுதி மூலம் துணிச்சலும் கவியாற்றலும் கொண்ட கவிஞராகத் தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்டார். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வாயிலாகத் தமது இன்னொரு பக்கப் பரிமாணத்தை முஸ்லீன் வெளிக்கொணர்கிறார்.

முஸ்லீனின் சிறுகதைகள், அவரை இலங்கையின் தனித்துவமான ஒரு சிறுகதையாசிரியராக இனங்காட்டுகின்றன. அவர் தமது சிறுகதைகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கும் கதைப்பொருள்கள், அநேகமாகப் பிறரால் கையாளப்படாதவை. முஸ்லீனின் கதை சொல்லும் முறை, பாத்திரவார்ப்பு, அவரது நடை ஆகியன அவருக்கே உரியவை. இதுவரை இலங்கை எழுத்தாளர்கள் தரிசித்திராத பக்கங்களில் அவரது பார்வை படர்ந்திருக்கிறது. முஸ்லீன் தமது இடையறா எழுத்து முயற்சிகள் வாயிலாக, எதிர்காலத்தில் தம்மை மேன்மேலும் வளப்படுத்துவாரென்று நம்புவதற்கு இடமுண்டு. அவரது துணைவி ஷாமிலாவும் ஒரு கவிஞர் என்பது, முஸ்லீனுக்குப் பக்கபலமான ஒன்று. இருவரும் மனமொத்த இலக்கியத்தம்பதி என்பதனால், அவர்களிடமிருந்து இலக்கியவுலகம் இன்னும் அதிகம் எதிர்பார்க்க இடமிருக்கிறது.

பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்

தமிழ்த் துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

செய்ஹ் இஸ்மாயீல் ஞாபகார்த்த பதிப்பகம்